Dr. Hikmet Kıvılcımlı

SOSYALİST GAZETESİ YAZILARI

DİYALEKTİK YAYINLARI - 13

Dr. Hikmet Kıvılcımlı ◆ SOSYALİST GAZETESİ YAZILARI ◆ Diyalektik Yayınları - 13

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

SOSYALİST GAZETESİ YAZILARI

(1967-1971)

DİYALEKTİK YAYINLARI /13

DİYALEKTİK YAYINLARI
Birinci Basım:

Ocak 1995

Sıraselviler Cad. Havyar Sok. 28/1
TAKSİM/ İSTANBUL
TEL: (0212) 245 78 04-252 15 55

SENTEZ Basım/Yayın/Tanıtım Kooperatifi tarafından dizilerek yayına hazırlanmıştır.

Baskı: Ceylan Matbaacılık

İÇİNDEKİLER

Sosyalist Kimlerle Çıkıyor? — 3
Gözümüzü Açalım İhtilal Var — 5
Nazım Hikmet Satıcıları — 8

27 MAYIS VE SONRASINA İLİŞKİN
M.B.K'nın "Azameti İntihatı" (Ululuğu ve Ölülüğü) — 12
Sunay ve Sosyalizm — 21
Sağda Başsız Develik — 29
Hükümet-Ordu-Sınıf — 35
Kör Barsak Ameliyatı (CHP'den İstifalar) — 40
Güven: Güvenebilirsen — 42
CHP'nin Yolundan Çıkan C.H.P. — 44
İsmet Paşa Bin Yıl Yaşa — 48
Ortanın Solu ve Küçük Üretmenlerimiz — 51
B. Ecevit, Paşayı Gazaba Getirdi — 67
Suçlu: Ayağa Kalk! — 70

PARTİ SORUNU ÜZERİNE
Vatan Partisi Gn. Başkanı Kıvılcımlı ile Konuşma — 77
Türkiye'de Sosyalist Konferansı İçin Çağrı — 81
Bizantizm mi, Sosyalizm mi? — 86
İşçi Sınıfı ve Küçük burjuvazi (TİP-CHP) — 88
(TİP) Çarşaflı Sosyalizm — 90
Solda Başsız Develik — 94
Devrimcilerde Başsız Develik — 99
Sosyalizmde Başsız Develik — 105
Başsız Develiğe Son — 113
Kızıl Bekçiler ve Sovyetler — 119
Çin Halk Cumhuriyeti: Kızıl Bekçiler — 122
Mao! Mao! — 128
Mao Kalpazanları — 136
Devrimcilerde Başsız Develik II. — 141
CİA Sosyalizmi Nasıl Yapılır? — 147
CİA Sosyalizmi Tarih Kalpazanları — 153

PROLYETARYA PARTİSİ ÜZERİNE YAZILAR
Birlik Üstüne (V.İ.Lenin) — 161
Sosyalistlerin Birinci Görevi — 163

Adam Kandırmak İstemiyoruz — 168
Türkiye'nin Teorik Devrim Orjinalliği — 172
Pratik Devrim Orjinalliğimiz: Gençlik — 176
Pratik Devrim Orjinalliğimiz: Ordu — 182
Gençliğin Üç Alınyazısı — 186
Uyarıyı Uyarmak — 191
Haçlılar Seferi Sökmez — 193
II. Haçlı Seferi — 198
Haçlı Saldırılarına Karşı Ne yapmalı? — 201
Yeter Be! — 206
Proletarya Partisi Nedir? — 211
Karyerizm, Demogoji, Parti — 217
İşçi Sınıfının Tarihcil Görevi — 221
Yeni Aşamada Aynı Parola: Proletarya Partisi — 225

12 MARTA DOĞRU
Bunalım Patlıyor — 229
Batur'un Muhtırası — 236
Ve Millet Cinayetlerin Hesabını Soracaktır! — 237
D.Gezmiş ve Arkadaşları üzerine Tezgahlanan:
Büyük Oyun — 241
Devrimci Gençlikten Günah Tekesi Aranıyor — 242
Saldırganlık Parababalarını Kurtaramıyacak — 243
Güdümlü Program — 246
Kimin Ağırır, O Bağırır — 247
A. Karaosmanoğlu Perdeyi Araladı, Ama — 252
Kel Göründü — 254
Vurucu Güç — 256
Ordu Kılıcını Attı — 259
Reform Atı — 262
İt Ürüyor, Demek Kervan Yürüyor! — 267
Türkiye'yi Kim Yönetir? — 271
Şapa Oturan Parlamentarizm — 277
Halk Düşmanlarıyla Reform Yapılamaz — 284
Karma Değil Karmakarışık — 286
Büyük Hesaplar, Küçük Hesaplar — 291
Hükümet, Adalet, İnsan — 297

ÖNSÖZ YERİNE

SOSYALİST KİMLERLE ÇIKIYOR!

20 Ocak 1967

Yeryüzünde en çok tartışılan bir sözcük varsa, o da sosyalizmdir. Denilebilir ki, toplumda kaç türlü sosyal sınıf, zümre ve tabaka varsa, en az o kez çok sosyalizm anlayışı vardır. Dünyada sosyalizmi bin yıl kökünden kazımıya and içmiş Alman faşizmi bile, kendisine **NAZİ**, yâni **NASYONAL-SOSYALİST** adını taktı. Başka türlü tutunamıyacağını biliyordu.

Sosyalizm, modern toplumda o denli ağır basan bir gerçekliktir. "Zemâne alâmeti" olduğu için, hemen herkes ve her akım, az çok "**SOSYALİST**" kılığına girmedikçe ortaya çıkamıyor. Öyle olduğu için de, her "sosyalistim" diyene sorulmalıdır:

"— Sen hangi sınıfın, hangi küme insanın, ne çeşit sosyalistisin?"

Bunu herkes, önce kendi kendisine, sonra öteki "sosyalistim" diyenlere açıkça soramıyorsa, ya sosyalizmin ne olduğunu bilmiyor, yahut bilmek istemiyordur.

Sosyalist Gazetesi, sosyalizmin ne olduğunu içtenlikle bilmek ve bildirmek istiyenlerce, bilmek ve bildirmek istiyenler için çıkıyor.

SOSYALİZMİN İNKÂRININ İNKÂRI...

Türkiye'de sosyalizm kırk yıl yasak edildi. Kırk yıl Türkiye modern toplum olmak istedi. Ne o yasak, ne bu istek başarı kazandı. Çünkü, modern toplumun en hızlı düşünce ve davranışı sosyalizmdi. Onu ağzına alan suçlanıyor, lânetleniyordu.

1960 yılı, "**İnkârın inkârına**" varıldı. 27 Mayıs Anayasası Türkiye'nin bir "**SOSYAL**" cumhuriyet olduğunu sicilledi... Bunun üzerine "**Altına hücum**" başladı. Azıcık siyasetle ilgilenen herkes kendi kendisini ve benzerini "**SOSYALİST**" saydı. Ha-

pisaneden çıkanların ilk hürriyet sarhoşluğunu andırıyordu bu.

Şimdi kalkıp, güzel güzel "sosyalistim" diyene, "**nasıl sosyalistsin?**" sorusunu açmanın sevimsiz ve nankör iş olduğunu biliyoruz. **SOSYALİST**'i çıkaranlar, sosyalizmin nimetine, şöhretine, servetine hiç bir zaman kapılmamıştır. Sosyalizm uğrunda her külfete, lânete, sefalete ise, evel ezel katlanmıştır.

Onun için "**İŞ**" "**BAŞA**" düşünce görevden kaçınılmamıştır. Bunu bilmiyen "**dost**" varsa, düşmanlara sorsun.

GÖZÜMÜZÜ AÇALIM İHTİLÂL VAR

4 Mart 1967

İnsanın kendi yapıp kendi taptığı aygıt, günümüzün en korkunç ihtilâlcisi oldu. 20 yıldır "**komünistlerin**" bir yerde ihtilâl çıkardıkları görülmedi. Bütün dünyayı ihtilâle veren (atom-sesaşırı) uçak gibi teknik yeniliklerdir. Bunlardan deccal gibi ortalığa çıkanı, Anglosaksonların "**Data Processing**" (veri yordamı), frenklerin "**Ordinatuer**: BUYURUCU" yahut "**İnformatique:** DUYURUCU" dedikleri elektronik hesap ve akıl makineleridir. **Buyurucu**, dek bilgin yapıyor. Çocukların imam-hatip yetiştiren sınavından, en yüksek keşif ve icatlara varıncaya dek, her işimiz için özel **buyurucular** yapılıyor.

Buyurucu olmasa, insanlar daha otuz yıl uzaya çıkamıyacaklardı. Sessaşırı Concorde uçağı 10 yıl geri kalacaktı. Bir yarışmaya giren 10.000 kişiden kimin kazandığını buyurucu: Saniyenin onda biri kadar kısa zamanda açıklıyor. Bu yaman avadanlık, önümüzdeki 20 yıl içinde, telefon ve elektrik aygıtları gibi herkesin, her an kullandığı nesnelerden olacak.

Buyurucu neden kaçınılmaz oldu?. Atom bombasının "**babası**" sayılan ve Sovyet casusluğu ile suçlandırılan Oppenheimere göre: Bugün yaşamakta olan bilginlerin sayısı, şimdiye dek insanlık tarihinde yaşamış bütün bilginlerin toplamından çoktur. Araştırma ve icatlar, hiçbir dehanın içine sığamıyacak genişlikte. Yeni buluşlar öylesine çabuk çoğalıyorlar ki, anlaşılıp kavranılmasına vakit bulamadan yitiriliyorlar, denilebilir. Bu israfın önüne geçilmelidir; bu kayıplar kazanılmalıdır. Nasıl? İnsan kafasiyle mi? İnsan beyini denilen makine tek başına bu işin altından kalkamıyor.

Bir zaman, yazı keşfedileli beri, bilgiler kitaba geçiyordu. Ama kitap kaç tâneydi? Herhangi bir dehri, oturuverse, bütün

kitapları ezberleyiverirdi. Şimdi, bütün çıkmış yazıların adını işitebilmiş kişi olamaz. Bir tek bilim dalındaki yayınları izliyebilecek dahi tasavvur edilemiyor. Ne olacak bu muazzam bilgi yığınları? İşte Buyurucu o mahşerin içine yeni bir düzen getirdi. İçinden çıkılmaz zenginlikte, insan kafasının sınırlarını çatlatacak bollukta olan bilgilerimizi, yıldırım çabukluğu ile kullanılır, işe yarar hâle getirdi.

Buyurucu nice şeydir? Bir yapma anı (sun'î hâfıza) makinesidir. İçinde milyonlarca eleman var. Makine o elemanları en mantıklıcasına elden geçiriyor. Bu işi ilkin radyo lâmbaları görüyordu. O yüzden buyurucu çok ağır ve büyüktü. Şimdi bir santimetre kareye 50 tanesi sığacak denli küçük minyatür transistörlerle, daha doğrusu transistörleştirilmiş relaislerle çalışıyor. Boyu, posu 10 kiloluk bir çanta. Saniyede 40.000 (kırk bin) muamele yapıyor. Fransa'da 3 milyon muamele yapacak olanı hazırlanıyor. Gelecekte 10 milyon eylem yapacak buyurucular bekleniyor. Bunları kullanmak için "**Software**" (yumuşak mal) adı verilen usul öğreticileri bulunuyor.

Bugün, milletlerin uğrunda en büyük yarışa kalktıkları amaç buyurucu yapmaktır. Ama, bizdeki Bey, Paşa, Ağa, Efendi gibi derebeyi buyurucuları değil, insanı üst insan yapacak bilimsel buyuru! Sovyetlerin buyurucu sayısı bir sır. Fransa'da ancak %30 Fransız olmak üzere 1500 tâne, Batı Avrupa'da 6.000 tâne, Amerika'da 30.000 tâne buyurucu sayılıyor. Dört yıl sonra, Fransa'da 4500, Batı Avrupa'da 18.000, Amerika'da 50.000 buyurucu bulunacak. Her millet, gözünü dört açıp, seri halinde mühendis yetiştirmezse, yaya kalacağını biliyor. Buyurucu üzerinde çalışanların sayısı, bugün, Fransa'da 30.000, Amerika'da 300.000 kişi. 1976 yılı Fransa'da 500.000 kişi, Amerika'da 1.800.000 kişi olacak. Çünkü bütün sanayi ve kültür alanlarını buyurucular kaplıyor. İnsanlık yeni bir çağa giriyor.

Türkiye atom yarışında yayandan beter. Buyurucu işinde, yalnız paşaların ve bey emirnameleri ciddiye alınıyor. Fransa, 2 yıldır, devlet yardımıyle küçük, orta ve büyük buyurucular yapmayı programına koyan şirketler kuruyor. Gene de dev buyurucu yapamıyor. İlk buyurucusunu 1968 yılı ticarileştirecek, 1969 yılı teslim edecek. Biz ne âlemdeyiz? İkide bir

öğündüğümüz millet ve vatanseverliğimize ihanet etmiş duruma düşmek istemiyorsak, bu yarışa girmek zorundayız.

Çok değil, 20 yıl sonra ya Türk milletini kurbanlık köle sürüsü halinde yabancılara teslim edeceğiz, yahut yok olacağız.

Fransa'nın en büyük dergisi şunu haber veriyor: "**Eğer bir millet, evrenin bütün buyurucularına sahip çıksa, bir üstinsanlar milleti haline gelir ve öteki milletleri köle yerine koyabilir.**" (M.21 Ocak 1967) Köylücüklerimize ölü ve beyin yıkayıcı imam hatip, yetiştirmekle kendimizi aldatmıyalım. "**İhtilâl**" ürküntüsüyle halkımızı şaşkına çevirmiyelim buyurucu ihtilâl, deccal gibi kapımızı çalıyor. Meclis nutuklarında, gizli bildirilerde değil, bu müthiş ihtilâlde "**aklımızı başımıza toplıyalım**" Yoksa 20 yıl su gibi akar ve iş işten geçer.

NAZIM HİKMET SATICILARI

12 Nisan 1967

Köyden şehire işsizler ve açlar akını, İstanbul'da bir seyyar satıcılar kalabalığı yarattı. Karadeniz boğazından balık karaya vurur. Akdeniz'den limon, portakal dökülür. Terazisini, tablasını kapan seyyar satıcı rıhtım, kayık, mahalle, sokak demez yayılır. Ucu pahalı, tutturabildiğine; bağıra, çağıra; tâze, bayat; meyva, balık satarlar. "**Sebilüllah!**" Avrupa veya Japonya damgalı Tahtakale malları, naylon bluzdan benzin şişesine, dolma kalemden çakmak taşına dek Mahmutpaşa'dan postahane önüne doğru boşaltılır. Kalabalığı ite kaka, esnaf, ucuz pahalı, tutturabildiğine, bağıra çağıra, hâlis, kalp satılır. "**Fabrikası top attı, ha!**"

Bu bizim ekonomi alanındaki yoksulluğumuzdur. Ali'nin külâhını Veli'ye giydirmekten başka geçim yolu kalmamış küçük burjuva tabakalarımızın gülünürken ağlanacak perişanlığıdır. Çok defa, o heyecanlı ticarette alan da, satan da aldanır. Perde ardında parsayı toplıyan: Ya bir dalyan ağası, çiftlik eşrafıdır, yahut bir hal kabzımalı, vurguncu bezirgân olur.

Siyaset ve kültür alanında, kapıkulluğuna yamanamamış, yarı aç, yarı işsiz aydın kalabalığımız, öteki geniş küçük burjuva yığınımızın cilâlıca bir bölüğünden başka nedir?.. Bir ara sosyalizm furyası başladı. Kalemini, defterini kapan okur ve yazarlarımızın yayın alanına döküldü. "**Sebilüllâh!**" ucuz pahalı sosyalizm satmayan yayınımız, derneğimiz, partimiz, aydın-esnafımız kalmadı. Alan aldı, satan sattı. Hiçbir davranışla bağdaşmayan sosyal formüller herkesi hazimsizliğe uğrattı. Yutulması daha kolay heyecanlar arandı.

Hazır ölmüşken, nasıl olsa sesi çıkmıyacak: Şu Nâzım Hikmet'i, bir de bizim ahbap çavuşlar öldüremezler miydi?.. Nâzım Hikmet furyası çıkarıldı. Bilinen şiirler, unutulmuş anılar, kıyıda, köşede kalmış aile, arkadaş mektupları, yarı istidâ, yarı rica pusulaları, ucuz pahalı, tutturabildiğine, piyasaya sürülüyor. Bir şeyi batırmanın en kestirme yolu, onu toyca savunmaktır, demiş. Nâzımcığımın da, övme yollu ipliğini Bâbıâli pazarına çıkaran çıkarana. İyi, kötü, para kazanmıyorlar mıydı?

Nâzım'ın tâlihi böylesine derebeği artığı ülkede hep bu oldu. Yaşarken, solcu ahbapları, işçi sofralarında kafa tütsüleyip mest olmak için, onu bangır bangır okudular. Ve "**vazife'i inkılâbiyelerini**" (arı dilcesi: "**devrimci ödevlerini**") bir tamam yerine getirdikleriyle avundular. Şimdi Nâzım öldü: Gene en keskin solcu sofralarında Nâzım kadehini en iyi kaldıran, sesini yükseltiyor. Bir okuyuşta dinliyenleri baygın yere seriyor. Nâzım şiirlerini bunun için mi yazdı? Hele nerde, nasıl, hangi doğum sancıları içinde kıvranarak dizdi?

En son, yeni moda çıktı. Nâzımın ülküsünü elbirliği ile taşa tutanlar, kendisini kutsal puta çevirme yolundan, mumyasını kurşuna diziyorlar. Meğer ciğerinin kaç mangır ettiği bilinen "**aziz ahbabı**" Şevket Süreyyâ'nın da "**İNGILAP**" yoldaşı değil miymiş Nâzım? Adam, Nâzım'ı tükürük yağmuruna tutan salyalarını saça saça, sümüğünü çeke çeke Yön'deki çırağının ağzının suyunu akıttırıyor. Bu goygoycu köy hocalığında tutunamamış kişi, Ankara sultanlarının cinci hocası kesilmiş kısa günde. Afsun tafsunu kuvvetli. Nâzımı nasıl, engerek yılanını gören kurbağa gibi büyülediğini Avcıoğlu'nun sol kulağına fısıldıyor. Ve, Sovyet ticaret mümessilliğinden maaşı kesilir kesilmez, "**millî hisleri**" kabarıp Ankara'ya kapılanan, bu zat oturmuş, ince Nâzım kesiyor. "**dilediğimiz gibi olmak**" için **Ankara iktisat müdürü olarak çalışıyordum**" diye başlıyor. (Vah şu Türkiye'nin haline, iktisat işleri kimlere kalmış. Tevekkeli değil ulaştığımız şu "**Nurlu istikbal**"). Şevket Süreyyâ neyin "**iktisat müdürü**" olduğunu şöyle açıklıyor.

"**Telefon çaldı. Ses Nâzım'ın. O sıra Vedat Nedim Tör** (aynı gerekçeyle: "**millî hisleri**" kabaran ikinci azılı "**komoniz**"ı **matbuat** (basın yayın) **umum müdürü idi ve galiba bana Nâzım'ın Ankara'ya geleceğinden de bahsetmişti.**" ("Haberleşme" mükemmel) **Onunla** (Nâzım'la) **artık ciddi konuşmalıydım. Çünkü o, ne bir parti teşkilâtçısı, ne de partili idi" (Değer ölçüsü bu). "1930'da arkadaşları tarafından parti dışı edilen"** (Nâzım'ı. 1926'da "**İtilen**" kendisine benzetecek. Telefonu kaptığı gibi bakın ne yapıyor Ş.S.:)

"**Sadri Ertem sol bir yazardı. Ondan bizzat EMNİYET UMUM MÜDÜRÜ Şükrü Sökmen Süer'i görmesini, onu bu**

gece bize yemeğe çağırmasını. Dahiliye vekili Şükrü Kaya'yı da Moskova'da beraber okuduğumuz İsmail Hüsrevi de..."

Görüyorsunuz, bizim "**Moskova'da okumuş**". "**Sol**"larımız ne şerbetli kişiler. Bir telefon (demek Nâzım'ı "**telefon**"a alıştıran da onlarmış), Emniyet umum müdürlerini, hem de "**bir üst görevli, hem de müsamahasız bir milliyetçi**" olan Ş.S.S.'i (onda Ş.S. den bir S fazla) ayaklarına getirtebiliyorlar. Stalin gibi herifler yâni!.. Arkalarını emniyete "raptedip" "**zaptetmişler**" Türkiyeyi!

Çankaya yolu çatallaşır. Bir bağ evine çıkar: "**Sol yol Gazî köşküne. Sağ yolda ve hem bizim evin karşı tarafında İnönü de TESADÜFEN bahçesinde, hem de yola yakın bir ağacı galibâ budamakta. Onu başımızla selâmladık. Nâzikâne mukabele etti. Sonra Mareşal Çakmak'ın, Şükrü Kaya'nın ve DİĞERLERİNİN evleri önünde dolaştık. Nihayet Atatürk'ün köşkünün muhafız kıtasında TANIDIĞIM bir subayın yanına gittik. Bize çay İKRAM etti. Onun** (Nâzım'ın) **bildiklerini her defasında önüne yaydığım rakamlar, yazılarla TASHİH ettim. "Hem içiyor, hem dağları inletirce tartışıyorduk. Avazı çıktığı kadar bağırsa, belki bir taraftan Atatürk, bir taraftan İnönü Paşa onun sesini duyabilirdi."**

Bu pes dedirtici "**romantik**" Nâzım Hikmet satıcılığı şöyle biter:

"**Arkadaşlar, Sökmensüer** (emniyet u.m.) **VAKTİNDE geldiler. Nâzım'ı ona: "Aradığın yakalandı. Onu sana teslim ediyorum" diye takdim ettim. Nâzım'la bir az UZUNCA el sıkıştılar. Karşılıklı ŞAKALAŞTILAR. Bir de boş sandalye bıraktıktı. Çünkü Sökmensüer Şükrü Kayadan haber getirdi.. Hepimize yapacak bir VAZİFE YOK MU? O sırada Ispanya iç harbi içindeydik.. Şiirler ŞİİRLERİ kovaladı. Nâzım'ı şehre Şükrü Bey indirecekti... Nâzım, dedim, ben her akşam yemeğini Polis Müdürü ile yer, fakat ihtilâlimi yaparım, diyeni tartışırdık, Şimdi galiba sen de... Nâzım bu takılmamı bir az ağır bulacak sanmıştım. Bulmadı. O KADAR BİRLEŞMİŞTİK Kİ..."**

Şevket Süreyya Aydemir demek istiyor ki, yalnız ben miyim, "**emniyetli**" ideolog? Taptığınız Nâzım da, perde ardından flört'ü ağır bulmazdı... Ah! bu memleket ve aydın "**kahramanları..**"

Avcıoğlu soramaz mıydı: Çankaya pazarlığından bir yıl sonra acep Nâzım harbiyede niçin kazıklandı? Ve Yön'de yayınlanan "**Bağışla**" mektubu neden Atatürk'e ulaştırılmadı. Bir bildiği olmalıydı. Hele bütün bu açıklamalar Nâzım öldükten sonra mı yapılmalıydı? Nâzım bir sermaye miydi ki, onu işletmiye kalkmıştılar? Hepsinin sonunda Nâzım'ı polisle başgöz etme zanaatinde öylesine övünecek ne vardı? Edirnelilik herhalde; secaat arzetmeden olamıyorlar.

27 MAYIS VE SONRASINA İLİŞKİN

M.B.K. NIN "AZAMETİ VE İNHİTATI" (ULULUĞU ve ÖLÜLÜĞÜ)

7 Şubat 1967
4 Mart 1967
30 Mayıs 1967
20 Haziran 1967

27 Mayıs yaşıyor. Millî Birlik Komitesi öldü. MBK'nin başlıca AZAMETİ: ULULUĞU, 27 Mayıs'ın yaşamasındadır. Ancak, MBK'nin bir de "**İNHİTAT**": **ÖLÜLÜĞÜ**" vardır: MBK yaşamamaktadır. Bu yaşamayış, "**Her şey gelir, geçer**" felsefesinin normal uygulanışı sayılamaz. Üzerinde gereği gibi durulacak şeydir. Onun için biz, MBK'nin ululuğundan (azametinden) çok, ölülüğü (inhitatı) üzerinde durmalıyız.

Bununla birlikte MBK'ni iki yanıyla, ululuğu ve ölülüğü ile ele almadıkça, anlayışa varamayız. Son günlerde, özellikle sol cepheyi bulandıran, her türlü ayıklığı önliyen bütün o sosyal ve politik düşünce ve davranış yönsüzlükleri, sözde tartışma bocalayışları hep o en yakın pratiğimiz 27 Mayıs ve MBK olaylarını kavramakta gösterdiğimiz küçük burjuva kendini beğenmiş vurdum duymazlıklarımızdan ileri geliyor.

Bu sütunlarda, MBK'nin ululuğu ve ölülüğü üzerine, hem birbirinden ayrı, hem birbirini bütünleyici sıra sıra yazılardan ilkine başlıyoruz.

BİRİNCİ BÖLÜM

MİLLİ BİRLİK KOMİTESİNİN ULULUĞU

Millî Birlik Komitesi'nin ululuğu herkesin gözü önündedir. Aşırı söze hacet yok, gibi gelir. Gene de, bu ululuğun üç karakteristliğine değmeden geçemeyiz.

I — MBK'nin BİRLİK deyimi DAĞINIKLIK anlamına gelir: 27 Mayıs'ı yapanlar hemen hiçbir sosyal prensipte anlaşmış değillerdir. Bu yüzden içlerine giren müthiş dağınıklıklar, hareketi 27 Mayıs olmaktan çıkaramamıştır. 27 Mayıs'ın ululuğunu

ıspatlıyan birinci belge budur.

II — MENDERES neden ASILDI? Bu konuda şimdiye dek yapılmadık açıklama bırakılmadı. Kimi yanlışlıklar, kimi kişi kinleri, kimi haklı, kimi haksız yığınla nedenleri öne sürüldü. Hep bir şey unutuldu: Menderes son deminde (ister pazarlık için, ister içten inanışla) antiemperyalist tutuma kaymıştı. Ona rağmen, Menderes'in ölümünde emperyalizmin büyük kumarı tutmadı. 27 Mayıs'ın Ululuğunu ıspatlıyan ikinci diyalektik belge budur.

III — 27 MAYIS HALKIN ESERİDİR: Türk Silâhlı Kuvvetleri finans-kapitalin DP iktidarını devirdikleri gece, halk evinden dışarı uğratılmadı. Ama, bütün Yassıada'ya gönderilenleri, hep o "**sokağa çıkma yasağına**" uğratılmış halkı birer birer tevkif ettirdi. 27 Mayıs'ın ululuğunu ıspatlıyan üçüncü diyalektik belge budur.

Bu üç diyalektik ululuk belgesine gelecek sayıdan itibaren kısaca dokunacağız.

1 — MBK'nin BİRLİK deyimi DAĞINIKLIK demekti:

Türkiye'de "**BİRLİK BERABERLİK**" sözü, oldu olası her ağızın pelesengidir. 27 Mayıs bile "**MİLLÎ BİRLİK**" adıyla, yarı Türkiye nüfusunu peşine takmış DEMOKRAT PARTİ iktidarını devirdi. Devirmeseydi; ihtilâlciler "**millî birliğimize karşı en büyük suikasti yapmış**" kişiler olarak çarmıha gerileceklerdi. Devirdiler: "**millî birliğimizin en büyük sembolü**" oldular. Demokrat Parti'ye oy vermiş olan yarı nüfusumuzdan çıt çıkmadı. Sahiden bir MİLLET BİRLİĞİ havası bile doğdu.

a) 14'lerin temizlenmesi (Sosyalizme vuruş)

Millî Birlik Komitesi, kendi içinde birlik miydi? Daha 27 Mayıs başarı kazanır kazanmaz, en başta 38 kişilik MBK içinden 38 parça gibi göründü. Altı ay geçmedi. Milli Birlikçiler ikiye bölündüler. M.B.K.'de yarıya yakın (kimine göre sekizde yedi) "**muhalif**" üyelerden 14 birlikçi baskınla ayrılıp sınır dışına atıldı.

Atılan 14'ler birlik miydiler? Hayır. Sonradan anlaşıldığına göre, 4'lü Türkeş çevresinde faşizan (kafatasçılığa eğgin), 10'u

Kabibay'la Erkanlı arasında ikircikli, halkçı göründüler. Ama, rahmetlik Cemal Gürsel Paşa, o zaman M.B.K. Başkanı, Devlet Başkanı, Silahlı Kuvvetler Başkanı sıfatiyle verdiği demeçte, bunların atılma sebebi açısından şöyle dedi: "**İnsanı gayrısamimi beyanda bulunmak zorunda bırakıyorlardı!**". Rahmetli Gürsel Paşa, basına şöyle bir bildiri vermişti: "**Türkiye'de Komünistlerin başarı kazanabileceklerini sanmıyorum. Ama, Türkiye için bir sosyalist partinin lüzumlu olduğuna inanıyorum.**"

MBK başkanının bu "**beyanları**" mı "**gayrı-samimi**" idi? Anlaşılmadı. Yalnız, çok geçmeden, Türkiye'de sosyalistim diyeni haysiyet divanına verdiği halde, bir gün sosyalistliği kimseye bırakmıyacak olan bir **İşçi Partisi** kuruldu. Ve rahmetlik Gürsel Paşa, Amerika'da komaya götürülmeden bir hafta önce, bir kuğu çığlığı gibi, ansızın: "**Türkiye'de bir komünist partisinin kurulmasına lüzum vardır**" haykırışını yaptı. Ve uçakla Amerika'ya apar topar götürüldüğü günün akşamı, kendi cumhurbaşkanları Kennedy'yi kim vurduya getiren Amerika uzmanlarının hazakati sayesinde, bir daha kalkamıyacağı komaya daldı. Öldü gitti.

Ötede 14'ler, 2 yıl, 5'er bin lira maaşlı elçi danışmanlığı ile yurt dışında tecrübeye tâbi tutuldular. Sansasyonel yasak buluşmalar yaptılar. İçeriden, dışarıdan birleşme denemelerine kalkıştırıldılar. Öngörüp birleşemediler. Yurda dönüşlerinde hepsinin ayakları suya erdi. Sosyal ve siyasi yönsüz hiç bir iş yapılamıyacağını anladılar. Faşizmsi düşünenler CKMP'ye, halkçımsı düşünenler CHP'ye, sosyalistimsi düşünenler TİP'e girdiler.

b) Madanoğlu'nun temizlenmesi (Finans-kapital'e vuruş)

14'lerden geri kalan MBK üyeleri "**BİRLİK**" miydiler? Doğrusu, yalnız 14'ler değil, hepsi: MBK üyelerine kimsenin dokunamıyacağı andıyla, kendilerini "**millete adamış**" idiler. 14'lerin atılmasiyle, herkes sözünden dönmüş, yahut birlik olmaktan çıkmıştı. Bu çözülüşten en çok yararlanmak isteyenler, fırsatı kaçırmayacaklardı. 14'lerin sınır dışı edildikleri gün, Madanoğlu grubu, öteki MBK üyelerini ortadan kaldırma yoluna girdiler. Kimdi bu Madanoğlu'cular? 14'lerin başında yurtdışı

edilen Kabibay'ın sonradan harekete sokulan kişiler olmaları, yeterli tanımlama değildir. Millet Meclisi seçimlerinde İstanbul caddelerine, hele Beyoğlu caddesine çıkanlar, banknot yağar gibi Madanoğlu propaganda kağıtları yağmış olduğunu görüp şaştılar, kafile kafile otomobillerle Madanoğlu'nun ültimatom çaşnılı ünlendirilişi ile karşılaştılar. Madanoğlu'nun ardında finans-kapitalin gölgesi güçlükle saklanabiliyordu.

Madanoğlu'nun temizleyecekleri: Gürsel çerçevesine pek sığmayan albay cuntalarıydı. Albay cuntaları devletçiliğimizin büyük çoğunluğu alt-kademe silahlı kuvvetlerdi. Henüz diriydiler. Kimin adına diktatörlüğe adaylığını koyduğu açıklanmayan Madanoğlu grubunu daha tez davranıp temizlediler.

MENDERES NEDEN ASILDI?

27 Mayıs patladığı gün, sarsıntısından herkes yere kapaklandı. Silahlı kuvvetler gibi yüzde yüz iktidarın emrinde, tek meziyeti İTAAT disiplini olan bir örgüt geri tepsin? Buna kimse inanmadı. Silahlı kuvvetlerin şahdamarı içinde "**NATO**" kılığı ile yerleşip başkomutan olmuş bulunan Amerikan sermayesi Menderes'i tüketmişti. Yeni kartlarla oynamak istiyordu. Bunu Menderes de sezmişti. Amerika'ya nispet, Kruşçof'u Ankara'ya çağırmıştı ve kendisi de Moskova'ya gidecekti. DP'nin kazandığı 1957 seçimlerinde, Menderes açıkça şöyle bağırmıştı:

"**İçte ve dıştaki siyaset bezirganları... İktisadi ve dolayısıyla siyasi istiklâlinden Türk milletini saptırmak istemektedir.**"(9 Ağustos 1957, İnebolu).

Menderes'e bir şeyler olmuştu. İktidara geldiği günden beri bir daha ağzına almadığı sözleri, yeniden ve ansızın öne sürüyordu "**Demokrat Parti köylünün ve halkın menfaatlerini koruyan partidir**" diyordu. "**Ağır Sanayi İşçileri Sendikası Başkanı**" oluyordu. İnebolululara: "**Onlar size yaptıklarımızı çok görüyorlar, çünkü onlar, sizin nafakanıza göz dikmişlerdir**" diyordu. "**onlar**" dedikleri kimlerdi?

"**Dışta**" dedikleri, içimize kendi elçeğizleriyle soktuğu Amerikan kılıklı FİNANS KAPİTAL'di. "**İçte**" dedikleri, yabancı kapitalin, Türkiye'deki bankalar ve şirketler kanalıyle kullandığı

tefeci hacıağalar ile, acente bezirganlardı. DP bunlann Türkiye'de örgütledikleri parti, Menderes gene onların bir anda kahraman ettikleri lider idi. Şimdi: "**İçteki ve dıştaki bezirgânlar**" diye damgaladığı velinimetlerine karşı gelen Menderes Demokrat Partiyi nereye götürüyordu? Demokrat Parti programını,içlerinde Ahmet Emin Yalman'ın da bulunduğu, Amerikalı uzmanın akıl hocalığı ettiği Menderes Bayar grubu yapmamış mıydı? Şimdi bu "**küfrân'ı niymet**" kimeydi?

Menderes sanayi kurmak, Türkiye fabrikalarından çıkacak mallarla silâhlı kuvvetlerimizi donatmak istiyordu. Bu işin parasını da, utanmadan Amerika'ya ödetmiye kalkışıyordu: 300 milyon dolar diye tutturmuştu. Amerika, kendi lâstik tekerlekleri için gerekli asfalt yolların yapımına para, malzeme ve hele bol bol "**uzman**" yollamıştı. Amerika, kendisinin kullanmadığı silâh ve makineleri Türkiye'ye satıp hibe etmişti. Bunları bozulunca onaracak tamirhaneleri Türkiye'de yaptırmak üzere sermaye ortaklıklarına elverişli "**Sınaî Kalkınma Bankası**"nı dahi kurdurmuştu. Türkiye'nin dışarıdan aldığı her mal için Türk parası yerine Amerikan dolan ödemesini de sağlamıştı. Gelmiş, Türkiye'yi sevâbını savunmak için, dört bucağımıza silâhlı üsleri de yerleştirmişti devletin sivil-asker bütün subaşlarını "**UZMAN**"larıyle kesmişti. Daha ne isteniyordu?

Bütün bu "**Amerikan yardımlarını**" Menderes'in sonradan "**açık bir istismar**" sayması nankörlüktü. Hele "**istiklâlimizi tazyiklere maruz bırakmak istikametinde içli, dışlı çalışmaları, Türk milleti mutlaka mağlup edecektir**" tehdidini savurması cinayetti. Bu cinayeti işliyenin cezası verilmeliydi. Bu ceza usulünü Amerika çok denemişti. Geri ülkelerde silahlı kuvvetler, sivil hükümetleri kabak çekirdeği gibi çıtır çıtır yiyordu. Çünkü dar gelirli silâhlı kuvvetler hergün artan pahalılık yüzünden yoksul halktan daha az hoşnuzsuz değildi. Bu hoşnutsuzluğun patlaması için, ordu tetiğine en ufak bir parmağın dokunması yeterdi. Böyle parmakları Amerika'dan ithal etmiye hiç lüzum yoktu. Silâhlı kuvvetler otomatik işlerdi.

Finans-kapital daha da ileri gitti. 27 Mayıs'tan önce bir Amerikan ajanı, yapılacak ihtilâli Menderes'e haber verdi. Bir taşla iki kuş vurulacaktı. "Mart ayında imzalanıp Mayıs başında

Büyük Millet Meclisince kabul edilen anlaşmıya göre: "**Türkiye'ye doğrudan doğruya veya bilvasıta bir tecavüz vukuunda kuvvetlerini kullanmak dahil olmak üzere gerekli her türlü harekâta geçmeyi**" teahhüt etmişti." (Milliyet, 28 Şubat 1960, s. 5)... Menderes, dilerse Amerika'nın **"her türlü harekât"ının** kucağına düşüp teslim olurdu, dilerse, boynunu Yassıada'ya teslim ederdi. Emperyalizm için, pek fark etmezdi.

"**Tecavüz**" olup olmadığını kim tayin edecekti? Amerika. Kore'de o tayin etmişti, Vietnam'da tayin ediyor: Yarın milyon Amerikan askerine napalm bombaları, zehirli gazlar ile bir milleti boğduran emperyalizm, "**tecavüz**"ü önlediğini öne sürebiliyor. Ortada emperyalizmin kendisinden başka bir "**tecavüzcü**" görünmediği zaman ise, casus kışkırtmalarıyle bir "**VASITA**" icat etmekte emperyalizmden usta provokatör mü bulunurdu?..

Böyle iddialar belgelere mi dayandırılmalıdır? Bizim ülke bir yandan: "**Karda gezip, izini belli etmiyenler**" toprağıdır; öte yandan belgeleri sokağa döküp işporta malı ederek "**belge**"likten çıkarır. Hoşnutsuzlukla kaynıyan üniversitenin en saygı değer kürsüsüne oturmuş Amerikan istihbarat bilgininin itsel açık artırmayla adam satın alması önünde pek içerliyen ateşli bir "**aşırı**" genç şöyle bağırmıştı: "**Ama, Amerika'nın satın alamayacağı insanlar da vardır Türkiyede!**" Bilgin istihbaratçı, yüzlerce tanık önünde, sigarasının külünü silkerce rahat bir gülümseyişle şu karşılığı verdi: "**— Siz kendinizi vitrine koymıya bakın. U.S. Amerika hükümeti her zaman sizi satın alacak zenginliktedir!**"

Böyle "**açık rejim**" çalışması yapan bir gizli güç Tunçkanat'ların aslını ele geçirdikleri belgeleri bile Türkiye hükûmetinin başkanı ile yalanlamanın kolayını elbet bulacaktır. Böylesine bütün suların başını kesmiş bir gücün kışkırtacağı olaylar ortasında, en samimi aktör bile rejisörün kendisi olduğuna inanabilir. Nelerini gördük, görüyoruz, göreceğiz. İşte, DP çağının en kültür "**zehir hafiye**"lerinden Bay Mithat Perin'in bile "**hâlâ bir cevap**" aradığı harcıâlem belge olaylardan tâze bitmiş bir tanesi (27 Mayıs'ı anlatıyor.)

"Bir başka ihtar daha olmuştu o gece. Türk emniyeti ile zaman zaman işbirliği yapan bir Amerikalı albay vardı o zaman.

Aygün'ün onunla randevusu vardı. Bu teması yapmak için Yeşilköy'e gidecek, fakat Amerikalı albayı bulamıyacak ve maalesef konuşamıyacaktı. Oysa Amerikalılar bu gibi hallerde özür dilemek için telefon ederlerdi.

"Aygün'ün Yeşilköy'e gidişi saat 21'e rastlıyordu. İhtilâlden sonra ise, Aygün'ün bu gezisi gazetelerde: "**Kemal Aygün kaçmak üzere iken Yeşilköy yolunda yakalandı.**" şeklinde yorumlanmıştı.

"**Amerikalı albay, neden acaba bu randevuya sadık kalmamıştı? Kemal Aygün de bu soruya hâlâ bir cevap bulamamaktadır.**" Mithat Perin: Haber 31/1/1967)

Neden mi? Neden ha?.. Demek bunu "**hâlâ**" bilmiyoruz. 27 Mayıs gecesi, İstanbul'u (Türkiye'nin yarısını) güden DP büyüğü Aygün, "**mesâi saati**" dışında, bir Amerikan casusu ile, başka hiç bir yer bulamıyor, hava alanına bitişik Yeşilköy'de, nedenini bilmediği bir "**randevu**" ya gidiyor, gidebiliyor. Ve çapkın Amerikan albayı o siyasi "**randevu evine**" uğramayıveriyor! İşte biz böyleyiz Türkiye'de...

Ona rağmen neler oldu? 27 Mayıs oldu. Anayasa'ya "**sosyal devlet**" formülü geçti. "**Bu sendikacı bir ajandır**" diye yeni yeni teşhir edilen kişinin "**kurucu**" olduğu "**sosyalist**" işçi partileri kuruldu. Bu partinin genel başkanlığına "**getirilen**" Aybar Bey, o partiye girme hevesine kalkacak "**eski**"lerin "**hevesleri kursaklarında kalacaktır**" buyurdu. Boran Hanım, sosyalizmin "**Beyazıt ve Kızılay meydanlarından**" geçemeyeceğine ferman verdi. Altan Bey "**Üç bahtsız halka oynanan oyunlar**" fıkrasını yazdı.

Gene de köprünün altından epey sular geçti. Sayın İsmet İnönü bile "**solcuyum!**" diye bağırmak zorunda kaldı. Bütün bunlar bir şeyi ispatladı. Evdeki pazar çarşıya uymuyordu.

27 Mayıs: Kore'de, Kongo'da, Lâtin Amerika'da, Vietnam'da her gün oynanan kanlı emperyalist oyununun Türkiye'de kolayca uygulanamadığını gösterdi.

27 Mayıs'ın birinci kuvveti bu oldu. Bu kuvvet nereden ve nasıl geliyordu?

27 Mayıs'ta Halkın Rolü

Finans-kapital ülkenin temel ekonomisini ve devlet üstyapısını elinde tutuyor. Finans-kapital dünya ölçüsünde **enternasyonalcı** kesilmiş emperyalizmin şartsız kayıtsız egemenliğini Türkiye'ye sokup kendisine destek yapıyor. Böyle bir sosyal ve politik güce karşı 27 Mayıs'ın kuvveti ne idi? 27 Mayıs'çıların kendilerine ortak bulunan kanı: Aldıkları sonuç üzerinde herkesten çok kendilerinin şaşa kaldıklarını gösteriyor. Çıkmış anılar 27 Mayıs'ı yapanları, Molyer'in "**Zoraki Tabip**" piyesindeki hekim rolünde gösteriyor. Bu hatıralardan gelişi güzel birine bakalım. Alb. Kocaş gibi Gn. Madanoğlu da, işe nasıl başlandığını şöyle anlatıyor:

"Biz buna (ihtilâle) karar verdiğimiz zaman fazla kalabalık değil 4-5 kişi idik. Kararımızı Gürsel Paşa'ya açalım dedik. Yanına gidip, meseleyi açtığımızda:

"— Tamam!.. dedi, kabul ederim. Tek şartla... Üç ay zarfında seçime gidilecek"... "Planları hazırlıyorduk. Bir gün Gürsel bizi çağırdı:

"— Beni buradan (kara orduları kumandanlığından) alıyorlar, dedi: Fakat gitmek istemiyorum. Ne yapacaksak, hemen yapalım. Sonra fırsat kalmıyacak."

(C. Madanoğlu: İfsa ediyor. Adalet 25 Aralık 1961.)

27 Mayısın başı bu... 27 Mayıs gecesi bir mahşer:

"Harp okuluna girdiğim zaman ne göreyim? Her taraf aydınlık, sanki bir bayram var. Derhal ışıkların bir kısmını söndürttüm. Milli Birlik Komitesi'ne: "Esasen önüne gelen giriyordu. İstiyen içeride kalıyor, istiyen çıkıyordu. O ara başkaları da kapı aralığından sızsa, onlar da girip bizimle çalışabileceklerdi. Asıl alınması gerekenler değil, rastgele bir komite üyeleri listesi yapılmış. Bu komitenin fazla bir iş görmiyeceğini düşünerek... Peki, teşkil etsinler de, kimden ederlerse etsinler, şeklinde düşündü." (Keza, s. 4)

Böylesine başsız, dağınık, yönsüz bir davranış nasıl oldu da 27 Mayıs ihtilâli olarak şehrâyinleşti? Yapanlar da ona hâlâ saşıyorlar. Yalnız, gözlerine çarpıp da ağızlarından kaçmış tek tük olaylar, işin içyüzünü farkına varmaksızın açıklıyordu. 27 Mayıs'ı,

silâhlı çocukların bir kolcu-kaçakçı oyunu gibi anlatan Madanoğlu gördüklerinden şöylesini de saklıyamıyor:

"Harp Okulu talebeleri şehre yayıldıktan sonra, Harp Okulu'na yüzlerce kişinin getirildiğini haber aldım. Bizim kararımız, kabine üyeleri ile mâhut Takrir'e imza koymuş olan 4 mepus dışında başka kimseyi tevkif etmemekti. Fakat HALK büyüğü, küçüğü, hatta kedisi, köpeği ile, bu hareketi o kadar candan bekliyormuş ki, penceresini açan, eline telefon rehberini almış:

"— Şu evde falanca var... Onu da götürün...

"— Bu adam da onlardandır, milyonlar yutmuştur...

"Şeklinde, hemen bütün mebusları ve yakınlarını toplatmışlar. Baktım durum büyüyor. Derhal Harp Okulu'na gittim. Ortalık ana baba günü idi. Siviller dolmuştu." (Cemal Madanoğlu: keza).

Yâni paşalar, kendilerini işten atanlara karşı 4-5 kişilik bir saray ihtilâli yapmakla yetinmeyi plânlamışlardı. Ok yaydan çıkınca, "**kedisi köpeği ile**" HALK, bütün "**milyonları yutmuşlar**"ı, paşalara rağmen nasıl etmiş, etmiş "**TOPLATMIŞ**"tı! Ve Mizancı Murat Beyin dediği gibi: "**avânın hükmü istinafsız**" olmuştu.

Bir avuç finans kapitalistin yerli tefeci-bezirgânları dümen suyuna alarak memleketi soyup soğana çevirmesi, başta dargelirli silâhlı kuvvetler gelmek üzere tümüyle **halkı** öyle çileden çıkarmıştı ki, 27 Mayıs dinamit fıçısının içine atılmış bir kıvılcım olmuştu. Yığılan hoşnutsuzluk, yalnız silâhlı kuvvetler bendi ile tutulabiliyordu. O bendin, en beklenilmedik yerinde açılan bir çatlak, bütününü sebâ sellerine kaptırıp sürüklemişti.

27 MAYIS'ın asıl gücü, bütün **ULULUĞU** buradan geliyordu.

SUNAY ve SOSYALİZM

20 Haziran 1967

Anayasa 97'nci maddesine göre; "Cumhurbaşkanı devletin başıdır" Ama, bu BAŞ, ne bir sultandır, ne bir diktatördür.

Sayın Türkiye Cumhurbaşkanı Bay Cevdet Sunay. 27 Mayıs Devrimi'nin 7 inci yıldönümü günü verdiği demeçte, — eğer bir yanlışlık yoksa, — aynen şöyle dedi:

"**Anayasamız, bir zümrenin veya bir sınıfın Hakimiyet ve İktidarını öngören aşırı akımlara, yegâne Sosyalizme, Komünizme ve Faşizme Devletimizin kapılarını kapamış bulunmaktadır.**"

Böyle bir sözün Türkiye Cumhurbaşkanı tarafından söylenilmiş olması ilginçtir. Ancak, şimdiye dek, yukarıdaki gazete haberi yetkililerce yayınlanmadığına göre, "**Bildiri**" sayılan sözleri bütün eni, boyu ile incelemek her düşünenin Anayasaca yüklenmiş hakkı ve görevidir.

1. — DEVLET VE SINIF HAKİMİYETİ

Türkiye'de, her önüne gelen kişi, bir "**AŞIRI AKIM**" lâfı tutturmuştur. Onların hepsini sıralamak, zahmetine değmez. Sayın Sunay'ın anlayışına göre: "**Aşırı Akımlar**" nelerdir?

İlk cümlesinde: "**Sosyalizm—Komünizm—Faşizm**" diyor, sonraki cümlesinde, aradan Faşizmi çıkarıyor: "**Sosyal hukuk devleti aşırı solu reddetmektir**" buyuruyor. "**FAŞİZM**"in yerine "**AŞIRI SOL**"u geçiriyor.

Bu akımlar neden "**AŞIRI**"dırlar? Gene Sayın Sunaya göre: "**Bir zümrenin veya bir sınıfın hakimiyet iktidarını öngördükleri**" için sayın Sunay, pratik asker samimiyeti ile bu kanısını kesin koyuyor.

Ancak siyasal **doktrinler**, kişisel kanılar dışında bilimsel anlam taşırlar. Bilimsel TEORİ açısından: Sosyalizm de, Komünizm de "**SINIFSIZ TOPLUM**" ülküsünü taşırlar. Sosyalizm de, Komünizm de Kişi, Zümre ve sınıflar arasındaki çekişmeleri ve iktidar savaşlarını gidermek için, Sosyal Sınıfların

kalkmasını **amaç** bilirler. Sosyalizm: yalnız Kapitalist sınıfının değil, İşçi Sınıfının dahi, **SINIF OLARAK** kendi kendisini kaldırması doktrinidir.

Sosyal sınıf ve zümrelerin kalktığı bir Toplumda: "**Bir Sınıfın veya bir zümrenin hakimiyet ve iktidarı**" kendiliğinden yok olmuştur. Anayasamıza dayanarak, Türkiye'de "**Bir sınıf veya zümre hakimiyetini ve iktidarını**" istemiyen Sayın Sunay, Komünizme veya Sosyalizme, hiç değilse bilim ve Teori bakımından, paralel düşüyor.

Sayın Sunay'ın, Devlet kapılarını kapamak istediği: "**Zümre ve Sınıf Hakimiyeti**" hangi düzenlerde vardır. "**SINIF TOPLUMU**" savunan düzenlerde. Sınıflı Toplum, Medeniyetle birlikte kurulmuş, batmış **KÖLELİK** ve **DEREBEYLİK** düzenlerinde, bugün hâlâ yeryüzünün üçtebirini kaplıyan **KAPİTALİZM** ve **FAŞİZM** düzenlerinde "**Bir sınıf veya Zümrenin Hakimiyet ve iktidarını**" savunmuştur ve savunuyor.

Sayın Sunay'ın kendi yaptığı Anayasa tanımlamasındaki mantıksal sonuç budur. Anayasamız da, Cumhurbaşkanımız da: yalnız **Faşizm** değil, **Kapitalizmin** de karşısındadırlar, ve yalnız Sosyalizmin değil, **AMACI** bakımından **Komünizmin** de yanındadırlar. İnsanlar için bir Mantık ve Bilim varsa, söylenenden başka sonuç çıkarılamaz.

Öyleyse SOSYALİZM'e kapı kapamak nedir?

2. — EGEMENLİK VE ANAYASA

Türkiye Anayasası içinde, hemen her HAK bir KANUN'la kısıtlanır. Örneğin: "**Özel hayatın gizliliğine dokunulamaz**" (Anayasa, mad. 15) denir; ardından: "**Hâkim kararı olmadıkça**" kaydı düşürülür. "**Herkes seyahat hürriyetine sahiptir**" denir: ardından, hemen: "**Bu hürriyet kanunla düzenlenir**" şartı koşulur.

Böyle "**Şartlı, kayıtlı**", yâni kanunla kısıtlı bulunmıyan pek seyrek Anayasa haklarımızdan birincisi: "**MİLLET EGEMENLİĞİ**" hakkıdır:

"**EGEMENLİK KAYITSIZ ŞARTSIZ TÜRK MİLLETİNİNDİR!**" (An. M. 4)

Demek, her kim olursa olsun, hiç kimse, ve hiç bir kanun Türk

milletinin egemenliğine karışamaz. "**EGEMENLİK**" yeni lâf: **DEVLET KURMA**, yolu ile **İKTİDAR** ve **HAKİMİYET** sürme demektir. Bugün yeryüzünde iki çeşit İktidar ve Hakimiyet var: **Sosyalist** iktidar **Kapitalist** İktidar. Türk Milletinin Egemenliği şartsız ve kayıtsız ise, (ki öyledir, Anayasa yazısıdır), Türk Milleti bu egemenliğini isterse SOSYALİST düzenle, isterse KAPİTALİST düzenle yürütür. Hatta, yukarıki Anayasa hükmüne kalırsa, Türk milleti Faşist veya Komünist bir İktidar dilese o İktidarı şartsız kayıtsız Hâkim kılmak Milletin bileceği iştir.

Öyleyse, Doktrin yasakları nereden çıkıyor?

Eğer, Toplumumuzda herkesin çıkarı ve durumu bir olsaydı, insanlarımız madde ve mânâca mutlak eşit kişilerden ibaret bulunsaydılar. Millet egemenliği ve sonuçları tam yukarıda söylediğiniz gibi olurdu. Ne var ki, Türkiye Modern bir ülkedir. Modern Toplum birbirlerinden ayrı ve çoğu zıt çıkar ve durumda bulunan Sosyal sınıf ve zümrelerden derleşiktir. Bu insanların Toptan egemenliği, kurtla kuzunun ortak hakimiyetine döner: yarıcı ile ağa, İşçi ile patron çıkarları ve durumları birbirinin tıpkısıdır, hepsinin oyu birtek partidedir denemez. Denirse, DP'nin son günlerde uğradığı "sandıktan çıkma sarhoşluğuna düşülür. "**Milli egemenlik**", bir oligarşının "**kayıtsız şartsız egemenliği**" kılığına soysuzlaşır.

Onun için, bir **Mutlak Millet Egemenliği** vardır, bir de o **Egemenliğin İzafi Kullanılması** vardır. Egemenliğin Kullanılmasındaki izafilik, Anayasamızda:

1 — Teorik Prensip,

2 — Pratik Uygulama metodlarına bağlandı.

1. TEORİK PRENSİP

"**Egemenliğin kullanılması; hiç bir suretle bir kişiye** (örneğin: **Cumhurbaşkanına**), **Zümreye** (örneğin: tefeci - bezirgân - finans - kapitalistler topluluğuna) **veya Sınıfa** (örneğin: Kapitalist sınıfına) **bırakılamaz.**" (An. Mad. 4)

Buna DEMOKRASİ prensibi diyoruz. Kapitalistler zümresi azınlığın azınlığıdır.

Ona rağmen, bu zümre elinde: SERMAYE gibi, bütün başlıca üretim ve ekonomi temellerine egemen olmuş bir muazzam silâhı

tutar. Bu silâhla, bütün insan yığınlarının hem rızıklarını, hem alınyazılarını kesip biçer. Bu yaman ekonomik ve politik ve kültürel gücünü, onlardan daha yaman teşkilâtçılık gücüyle kaynaştırarak, Kapitalist demek millet demektir durumuna gelebilir. O yoldan, kendi sınıf veya zümre egemenliğini, millet bütününe kabul ettirerek, öteki sosyal sınıf ve zümreleri hiçe sayabilir.

Saysın, denilecek. Mâdem ki milleti toptan kandırmış, elbet onun dediği olur. İşçilerin, köylülerin hakları mı. Gözlerini açsınlar, haklarını arasınlar... Ne var ki, bir tek zümrenin tahakkümü, yalnız halk için kötü olmakla kalmaz, Finans-Kapitalist zümrenin kendisi için de çok tehlikelidir. Biriken hoşnutsuzluk bir gün ansızın altüstlüklere kapı açar. Türkiye denli dünyanın en nemelâzımcı ülkesinde bile 27 Mayıs patlar. Bunda, belki ezilen sınıflar ayaklanmış dahi olmaz. Gene de, egemen çevrelerin en çok güvendikleri Ordu, sandıktan çıktığı ile övünen DP iktidarını yıkmak zorunda kalır.

O yüzden, akıllı kapitalist sınıfı, yalnız sömürücü sınıfların "**Kayıtsız şartsız egemenliğini**" sağlamakla, önce kendi ömürlerini kısaltacaklarını denemiş ve kavramıştırlar. Yeryüzünde bütün FAŞİST düzenlerin (Musolini, Hitler, Mikado'ların) başlarına gelenler bunu ispatlar. Portekiz'de Salazar, İspanya'da Franko hâlâ yaşıyorlarsa, kendi kapitalistlerinin zorbalığı sayesinde değil, İngiliz ve Amerikan Emperyalizmlerinin burjuva demokrasilerine dayandıkları için yaşıyorlar.

Bu bakımdan en çok kapitalistler, her ülkede bir çok partilerin savaşmasını en büyük garanti sayarlar, ve sosyalist partileri, bir ülkede Faşizmi yaşatmadıkları ölçüde, o ülkenin kapitalizmini yaşatmış olurlar, gibi bir paradoksla karşılaşılır.

2. PRATİK UYGULAMA

Kapitalizmde Sermaye egemenliğinin halkı isyana götürmemesi için, Finans-Kapitalistler dahi kendi sömürü ve baskı eğilimlerini kendileri kontrol etmek zorunda kalırlar. Bu kontrolu sonradan kendileri isteseler ve sıkışsalar bile bozamıyacakları bir sağlam kazığa bağlarlar. Buna **ANAYASA** denir.

Sınıf Hâkimiyetini mahkûm yığınlara kolayca kabul ettirmenin en sınanmış ve en becereklice pratik yolu, sınıf iktidarını Anayasa hükümleriyle çerçevelemektedir. Modern toplumda işçi

sınıfı kadar dinamik bir sosyal güç geliştikçe, 99 kişiyi 1 kişinin kafadan silâhsızlandırılmış kölesi halinde kıyamete dek tutmak tehlikeli hayâl olur. İktidar yolu her sosyal sınıf ve zümreye açık tutulduğu ölçüde, develere verilecek birer tutam otla hendekler atlatılır.

Onun için, Anayasa: "**Hiç kimse ve Organ kaynağını Anayasadan almıyan bir Devlet yetkisi kullanamaz.**" (Mad. 4) der. Buradaki **ORGAN** içinde: En Başta Bakanlar ve Hükûmet gelmek üzere kanun koyucu Millet Meclisi de vardır. **HİÇ KİMSE** içinde: En tepedeki en yüksek devlet yetkilisi cumhurbaşkanı da vardır.

3. CUMHURBAŞKANI'NIN YETKİSİ

Anayasa 97'inci maddesine göre: "**Cumhurbaşkanı devletin başıdır.**" Ama, bu BAŞ, ne bir sultandır, ne bir diktatördür. gerçi: "**İşlemlerinden sorumlu değildir.**" (Anayasa, Mad. 98) Ama, bir sorumsuzluk, dilediği fermanı buyurmak anlamına gelmez. Tam tersine, cumhurbaşkanını her adım atışında ne denli kısıtlandığını gösterir. Şöyle ki:

1 — Cumhurbaşkanı her kararını: "**Kanunlar çerçevesinde**" (Anay. Mad. 6) alır. Kanuna uymakta cumhurbaşkanı ile herhangi bir köylü veya işçi vatandaş mutlak surette eşittir.

2 — Cumhurbaşkanının: "**Partisi ile ilişiği kesilir ve Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeliği sıfatı sona erer.**" Yâni, alelâde bir milletvekilinin, kanunlar ve mahkemeler önünde bir dokunulmazlığı vardır. cumhurbaşkanı milletvekili dokunulmazlığından yoksundur. Alelâde bir işçi veya köylü, dilediği partiye girip siyasî haklarını tepe tepe kullanabilir. Cumhurbaşkanı bunu dahi yapamaz.

3 — Cumhurbaşkanının: "**Bütün kararları, Bakanlarca imzalanır.**" (Anayasa, Mad. 98). Hiç bir kararı, İktidardaki bir Parti Bakanının yazılı imzası olmaksızın alınamaz.

Görüyoruz, Millet işlerinde ve Politikada Türkiye Cumhurbaşkanı basit bir işçi veya köylü kadar olsun serbest değildir. Sorumsuzluğu ondandır. Onun için Demokratik Cumhurbaşkanları, düşünce ve davranışlarını açıklamakta çok nekez olurlar. Bizde rahmetli Cemal Gürsel'den kalma bir anı var: cumhurbaşkanı, dilinin ucuna geleni babacanca ortaya atardı. Ancak Gürsel Paşa: İhtilâlle başa geçmişti, ayrıca hem cumhur-

başkanı, hem Hükûmet Başkanı, hem Milli Birlik Komitesi Başkanı idi. Sunay Paşa bir partilerarası kombinezonla cumhurbaşkanı olmuştur. Bütün partilerden ve yurttaşlardan çok Anayasanın ÖZÜ ve SÖZÜ ile kayıtlı ve şartlıdır. Hukuk örneği olmak zorundadır.

4. "AŞIRI" DEYİMİ "HUKUK" ANLAMINI ÖLDÜRÜR

Sayın Sunay: "**sosyal hukuk devleti vasfı, aşırı solu reddetmektedir.**" buyurmuş. Gönül, bu sözün gazetelerce yanlış yazılmış olmasını isterdi.

"**HUKUK DEVLETİ**" nedir? Yalnız bizimki değil, her devlet, oluşundan bir hukuk devletidir. **Hukukun** olmadığı yerde **devlet** olmaz. Ancak, aşiret teşkilâtında devlet bulunmadığı için, hukuk da yoktur. Bizde henüz aşiretler yaşadıkları için olacak, **hukuksuz devlet** bulunabileceğini düşünenlere şaşmıyoruz. "**Hukuk Devleti**" sözü, Mantıkta "**İlke dilekçesi**" denilen şeydir.

Hukuk nedir? Tereddüde kapı açmıyacak açık seçik, sarih ve mutlâk, bilimcil hükümlerdir. "**aşırı**" nedir? Kişinin ölçü ve çapına göre değişen, sınırı belirsiz, izafî, edebî bir sözdür. **Aşırı** ile **hukuk** yan yana geldi mi, ortada hukuk kalmaz. Örneğin: Türkiye'de bir bankaya 100 lira yatırıp, yıl sonunda 135 lira isteseniz: Aklınızı oynatmış kadar "**aşırı**" bir dilekte bulunduğunuzu söylerler. Aynı banka, size 100 lira kredi açtı mı, yıl sonu sizden 135 lirayı (faiz ve komisyon ve masraf olarak) rahatça alır. Sizin 135 lirayı "**aşırı**" buluşunuzu akılsızlığınıza verir. Para ve rakam gibi elle tutulur maddi olaylarda bile böylesine anlamsız kalan **aşırı** sözcüğünü, düşünce ve siyaset olaylarına uyguladık mı, kolayca gülünç veya korkunç sonuçlara düşebiliriz.

Milyonerlik, işçi için aşırı, Patron için değildir. Bir "**Mülk**" bir kişinin ya hakkıdır, ya değildir. "**Aşırı hak**", edebiyat olur, kanuna giremez. Bir Hâkim: "**Hırsızlık yapma**" diyebilir, "**Aşırı hırsızlık yapma**" dedi mi gülünç olur: Hukuk dışına çıkmıştır. "**sol**" da öyledir. Bir gerici parti başkanı "**Aşırı sol**" diyebilir. Partisinin adetidir. Cumhurbaşkanı: "**Tarafsızlıktan ayrılmıyacağıma namusum üzerine söz veririm**" (Anayasa, Mad. 96) diye yemin etmiştir. Bu yemin, milletin içinde hiç bir partiyi ve eğilimi tutmıyacağı anlamına gelir. Kanunda açık seçik (saraha-

ten) "**SOL**" nedir? tarif ve tekvin edilmedikçe, solun ne aşırısına, ne ortasına, ne eksiğine devlet kapısını kapayamaz. Türkiye'de henüz hiç bir kanun solun ne olduğunu bile açıklamamıştır.

5. DÜŞÜNCE VE PROPAGANDA KAYITSIZ ŞARTSIZ HÜRDÜR

Demokratik millet egemenliği: Millet içinde en azınlığın azınlığı kalan kümelere dahi yaşama, düşünme ve davranma hakkı tanımaktır. Türkiye'de Finans-Kapitalistler 3000 kişide 1 kişi oldukları halde, en aykırı düşünce ve davranışlarını, beğendikleri bir sürü partilerle doğru imiş gibi millete kabul ettirmesini **demokrasi** sayesinde beceriyorlar. Millet içinde onlara karşı yeni bir eğilim ve düşünce doğdu mu, o düşünceyi kendi çıkarına ve durumuna elverişli bulan ve sosyal küme insan bilinçlendi demektir. Bunu yasak etmek, Finans-kapitalin bindiği dalı kesmek, demokrasiyi kaldırmak olur.

Millet egemenliğini nasıl kullanacaktır? **Düşünüp** oy **davranışını** göstermekle. Doğru veya iğri her düşünce milletin önüne çıkarılmazsa, millet neyi seçer? Millet egemenliğini lâftan ibaret bir yalan olmaktan kurtarmak için anayasa, hiçbir kanunla dahi kısıtlanamıyacak ikinci büyük HAK olarak "**Düşünce Hürriyetini**" koymuştur. 20'inci Maddesine göre: "**Herkes, düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir; düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim ile veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklıyabilir ve yayabilir.**"

Görüyoruz anayasa, düşünce "**Aşırı**" mıdır, yarımyamalak mıdır? Ona bakmaz. Millet önünde tarafsız görünmek için, hem SOSYALİZMİ, hem FAŞİZMİ yasaklamakta yetmez. TCK. Maddeleri sosyalistlik ve anarşistlik kadar faşistliğe, halifeciliğe, diktatörlüğe karşı da hükümler taşır. Bildik bilesiye, bir tek mahkeme, bir tek faşisti, düşünce ve davranışından ötürü suçlamadı. Her madde de, içlerinde tasrih yapmadıkları komünizme karşı sayılarak, her türlü sosyalist eğilimleri cehennem işkencelerine uğratmak için bir kıyma makinesi gibi kullanılıyor. Hiç bir kanunda "**KOMÜNİST**" kelimesi yoktur. Bütün ülke komünist zılgıdı altında titretilir. Amerika'ya kul olmayınca, İnönü'ye de komünist damgası rahatça vurulabiliyor.

"Madde 8. — **Kanunlar, Anayasaya aykırı olamaz. Ana-**

yasa hükümleri yasama (Millet Meclisi), yürütme (Hükümet) ve yargı (Mahkeme) organlarını, idare makamlarını (Bütün memurları) ve kişileri (cumhurbaşkanından en basit İşçi ve köylü kardeşe dek herkesi) bağlıyan temel HUKUK kurallarıdır."

Kim okur, kim dinler. Göğüslerine "**SAĞ**" yahut "**SOL**" etiketlerini yapıştırmış bütün siyasi partiler, boylarına uygun kovalarını "**AŞIRI**" çamuru ile doldurmuşlar: Birbirlerine ve halka sıvamakla geçiniyorlar. Başbakanı "**Aşırı**" avında, sağcısı, solcusu, lideri, avukatı, "**AŞIRI**" avında, yarışıp günlerini gün ediyorlar. Hepsi üzerlerine aldıkları görevlerini yapıyorlar.

Tarafsızlığa tek yeminlimiz sayın Sunay, en yoksul köyümüzün çocuğuydu. En yüksek kumandanlığa ve devlet başına dek her şeyi denedi. Rica edelim. 3.000 kişide 1 tek kişi sayılan Finans-Kapitalistin Türkiye'mizi dünyanın en geri durumuna sokmasından daha "**AŞIRI**" şey görmüş müdür? Ona hayat (sömürme) hakkı tanıyan anayasa dışı kanunlar da bile anlamı açıklanmamış suçlamalar, yapılmasın. Madem ki, sayın Sunay'ca da: "**Bir zümrenin veya bir sınıfın hâkimiyet ve iktidarını öngören aşırı akım**"dır, konu o açıdan aydınlatılsın. En AŞIRI karanlık bu noktada kuyulaştırılmasın.

SAĞDA BAŞSIZ DEVELIK

8 Aralık 1970

Partilerin Başsız Develiği

Namuslu bir Osmanlı şâiri, Abdülhamit İstibdadı altında bunalan Türkiye'yi bir masaldaki "**başsız deve**"ye benzetmişti. Milyonlarca insanı, bir tek beyinsiz başın istibdadı altına sokmak, toplumu başsız deveye çevirmekti. İmparatorluk, o başsız deve: 1. Emperyalist Evren Savaşı hendeğinden atlatılırken boynunu kırdı.

Cumhuriyetin 47'nci yılı, Türkiye, Finans-Kapital istibdadı altında cici demokrasi denilen yeni bir başsız deveye döndürülmüş görünüyor. Egemen sınıflar ve partileri tam birer başsız devedirler. **İktidar** partisi A.P., her gün bir skandal ve parçalanma ile batti balık yan gidiyor. Grup toplantısında başbakan azınlıkta kalıyor ve sonra: "**1500 delegeli parti kongresinde 1700 oy kullanıldığını gözleriyle**" görüyor.

"Ana" Muhalefet Partisi CHP'nin İzmir Milletvekili ve Merkez Yönetim Kurulu üyesi Talât Orhon, genel sekretere yazdığı mektupta "**Zorbalık**"tan yakınarak şöyle diyor:

"**Şu anda İzmir'de partililer, tarafsızlar, aydınlar ve karşımızdakiler arasında** (PARTİ BASANINDIR) **sözleri devamlı söylenir olmuştur.**"

Paşa'nın ağır aksak sesiyle "Satır"a satır atışı bile âhengi kuramıyor. "Bir yönetici seçimi CHP grubunu karıştırıyor."

Hele öteki **mikroskopik bezirgân** particikleri (Güven Partisi - Millet Partisi - Yeni Türkiye Partisi ve benzerleri), batan geminin sıçanları gibi elele tutuşmuşlar. "**Can kurtaran yok mu?**" çığlıkları atarak, "**birleşik**" Amerikan CİA biberli "**birleşik**" Kayseri pastırmasını, Kayseri hacıağası Feyzioğlu'na sattırıyolar: "Amanin, birbirimize dört elle, dört ayakla sarılalım, durmayalım, düşeriz!"

Parlamentarizmin Başsız Develiği

Cici demokrasinin sakro-sent tapınağı olan Büyük Millet

Meclisi ne âlemde? O hepsinden firaklı ve fraklı. En ağırbaşlı "Hürbasın"dan birinin sayın başyazarı "**kimi kandıracak?**" diye soruyor:

Çünkü, ülkede "**çoğunluğu**" sağlıyanlar, cumhuriyet senatosunda seçim yapılırken: "**30'ncu tur sonunda da adaylardan hiç birisi yeterli çoğunluğu sağlıyamamıştır." "Sayın senatörler oy sepetinin önünde dervişler gibi dört dönmekte.**" (5.11.1970)

İçlerinden bir "**bağımsız**" Maraş Milletvekili, İ. Öztürk, "**meclislerin boş vakit geçirmesine**" dayanamadı. Yazılı demecinde **manzarayı** şöyle tavir ediyor:

"**Bir yanda başkanını dahi seçemiyen bir meclis ve senato; öte yanda yığınla bekliyen kanun tasarısı.**"

Ve tırtıllara arzuhal verirce yalvarıyor:

"**Başta cumhurbaşkanı olmak üzere, bütün siyasi parti liderleri, bu parlementoyu çalışır ve güvenilir bir seviyeye getirmeli. Aksi halde...**"

"**Aksi halde**" ne? Hiç..

Yahut: "**TIRT yönetim kurulunun toptan istifası isteniyor!" "TIRT yöneticileri aldıkları 1 milyar liranın hesabını vermelidir.**" Ve ilh...

"**Egemen**" Türkiye'de üstüste U çeken Türk üslerinde Amerikan casus uçakları: U2, B5, U8.. hep "**yanlışlıkla**", hep "**Sovyet sınırını**" aşıyorlar. Ve gazeteler yazıyor:

"**Olayın, Devletin yetkili makamlarını bile tereddüde düşürdüğü gözden kaçmamıştır.**"

Ve Amerikan 6'ncı Filo komutanı bildiriyor:

"**Sovyetler Türkiye'ye saldırırsa, NATO'yu karşısında bulacaktır.**"

Bunalımlar zebânisi: CİA (Amerikan Casus Örgütü)

Bütün bunlar ne demektir? Birincisi, Türkiye bir **bunalım**, bir buhran içine girmiş, demektir. İkincisi, Türkiye bu bunalıma, buhrana Amerikan gizli servislerince arkasından itilmiş, demektir.

Bunu nereden anlıyoruz? "**Olayların Ardından**" yazarı: "**Amerika Birleşik Devletleri'nin Merkezi İstihbarat Teşkilâtı (CİA) bütün dünyaca meşhurdur.**" diyor. Nesiyle meşhur?

"**Gerek maddı imkânları, gerek çalışma usulleri bakımından...**" Kendi Amerikan kanun devletine bile, CİA kanunsuzluklarıyla kök söktürmektedir. Gazeteye göre:

"**CİA'nın zaman zaman Amerikan hariciyesiyle çatışmalara girdiği görülmüştür.**"

Dahası var:

"**Eski Cumhurbaşkanı Kennedy zamanında resmi yazışmalar olmuş, CİA ile hariciyenin ilişkilerini düzenlemek bakımından tedbirler alınmıştır.**" diyor yazarımız. Önünü arkasını açıklamıyor sözünün. Ama, orasını bilmiyen yok. Kennedy, yalnız "**eski**" midir? Hayır. Kennedy'nin alınyazısı "**eski**" olmaktan çok, "**öldürülmüş cumhurbaşkanı**" olmaktır. Kim öldürmüştür Kennedy'yi? Kennedy'lerden hâlâ son üçüncü kardeş Kennedy'yi de kim maddeten, olmazsa mânen öldürme peşindedir.

Çıt ses yok. Ancak, "**CİA ile hariciyenin ilişkilerini düzenlemek**"le ne kazanmıştır? Bilindiği gibi, o düzeltme Amerikan Cumhurbaşkanı Kennedy'ye hiç uğur getirmemiş, kim vurduya giden ölümü getirmiştir... Öyle çalışır gizi CİA...**U8**

Bundan bize ne? "**Gerçek**" sütununun yazarı, Amerikan casus U uçakları problemini "**Bir karmaşık sorun**" sayarken diyor ki:

"**Bu durum yalnız Birleşik Devletlere özgü değildir. Birleşik Devletler dışında büyüklü küçüklü devletlerin istihbarat örgütlerinin çalışması, hele açık rejime sahip ülkelerde başlı başına bir sorun ve bir ince konudur.**" (5.11.1970)

Anlaşıldı mı U konusunun "**ince**"liği?

Hür Basınımız öylesine "**ince**" konuşur ki, kaba işçi, kaba köylü, kaba halk pek anlamasın. Oysa "**sorun**" kör körüne, parmağım gözünedir. CİA, atom başlıklı füzeleri ve üsleriyle Türkiye'mizin cangâhına girmiş çöreklenmiştir. "**Bizi kem gözden korumak için**" mi? 6ncı Filo komutanı öyle söylüyor.

Ordularımızı resmen emrine verdiğimiz NATO başkomutanı öyle söylüyor.

CİA konuşmaz. Yapar. Ne yapar? U uçaklarını "**yanlışlıkla**" Sovyetlerin Leninakan Havaalanına dâvetsiz misafir konduruverir. Nasıl? Bayağı. Olayda sanıklık değil "**tanıklık**" etmek üzere gönderilmiş Albay Denli'nin bir densizliğine yol açmıyarak... İşte "ince" sözlü ve olaylar olduktan sonra "**Gerçek**" i araştıran sayın yazarlarımız onu demek ister.

Türk Ordusunun sayılı bir albayı, çifte Amerikan generalince, toy kız kaçırılır gibi hudut ötesine nasıl uçurulur da, bundan bizim her yerde hazır nazır istihbarat servisimiz hiç habersiz kalır? Daha doğrusu o gibi servisleri Milli İstihbarat Teşkilâtı dışında gelişigüzel bir Albay Denli kendi hesabına yapabilir mi?

Yapamaz. Yaptığına göre: Bu işi kim "künde"ye getirmiş olabilir? Artık bunda kimsenin kuşkusu yok. Bizim "**Başsız Deve**"yi ilgilendiren ne? Asıl "**karışık sorun**" bu. Kimin için karışık? Besbelli Türkiye'nin patentli politikacıları için. Yoksa CİA ve tüm emrindeki istihbaratlar için dünyada bundan daha apaçık, dupduru "**sorun**" olamaz.

Yaşı Benzemesin

Tâ Moskova'lara gidip, "**demir perde**" gerisinde Ruble kredi sağlamak cüretini gösteren Demirel kartı eskimiş görünüyor. Şimdi onu değiştirmek gerekiyor. Değiştirmenin birinci biçimi Washington'dan verilen bir işaretle, pek işini bilir siyası "**muhalefet**" partilerimizin yaylım ateşe geçirtilişleridir.

"Olur mu, böyle olur mu?

"Kardeş, kardeşi vurur mu?"

Çelebi, asıl böyle olur bizde de CİA dediğin. Sosyalistin geçmiş nüshasındaki yazıyı sevgili okurlarımızdan hazırlıyanlar bulunsa gerektir: "**Menderes'i Kim Öldürdü?**" sorusuna bulunan kalın karşılığı tekrarlamıyalım. İstanbul valisine 27 Mayıs geceyarısı Yeşilköy'de randevu verip gelmeyen Amerikan albayının ilk kez sözünde durmayışı, belki hâlâ vali için dahi bilinmez bir karanlık noktacıktır.

Menderes'in Günahı

Alt yanı Menderes'in günahı ne idi? Zavallı rahmetli, Moskova'ya gitmeyi bile yerine getirememişti. Demirel hem gitti, hem gördü, hem geldi. Neden başı yenildi Menderes'in - Zorlu'nun - Hasan Polatkan'ın? Çünkü, NewYork Herald Tribune'ün çektiği hücum sinyalini yalnız o zamanki sunturlu "**muhalefet liderleri**" anlamışlardı.

Bölükbaşı'sından bilmem kimine dek "**lider**"lerin hepsi ansızın Anadolu'nun dört bucağına akın etmişlerdi. Menderes'e ateş püskürdüler. Gayretulaha dokunurdu şu sarsak Menderes'in ettiği zulümler!.. Menderes kös dinledi. İnebolu'dan emlekete köle etmek istiyen "**iç ve dış bezirganlar**" a veryansın etti.

Menderes'i Londra'ya götüren uçak, alana inerken ikiye bölünüp yandı. İçindekilerden tek sağlam kurtulan Menderes oldu. Adam onu da anlamadı. Türkiye'ye dönünce, ayağının bastığı yerde dana, buzağı bıraktırmadı kurban kestirmedik... E, bu kadar vurdumduymazlık olurdu! Ama CİA işini bilirdi. Sen misin kendiliğinden gitmiyen? Pekâlâ! Koyverdi yakasını. 9 Subay yetmedi. 27 Mayıs patladı. Ve Menderes asıldı.

27 Mayıs'ı CİA mı yaptı? Hâşâ. 27 Mayıs'ın gerçek devrimcilerini yerden göğe dek tenzih etmek görevimizdir. Ancak CİA'nın o tür olaylarda ya aktif, ya pasif kalmakla rol oynadığı ve son duruşmada nalıncı keserliği yaptığı unutulursa çok şey kavranılmamış kalır.

Demirel'e Görünen Köy

Demirel, vurdumduymazlıkla, öncekilerden daha pişkin davranıp şöyle diyebilir:

"**Türk parlamentosu memleketin buhrana sürüklenmesine hiç bir zaman sebep olmıyacaktır.**" (Söylev)

Eğer "**parlamento**"nun dilinde olan elinden gelse, belki... "**Oy sepeti önünde**" Mevlevi Semâ'ına kim itiyor sayın parlamenterlerimizi? Çoğu onlar da bunu bilmezler. Kimse bildirmez ki kendilerine... Bütün CİA başarıları da orada: Oyunun tutması için Karagöz'lerin, Hacıvat'ların, Altıkulaç Beberuhi'lerin, Tatsız Tuzsuz Deli Bekir'lerin iplerini hangi ellerin çektiği gösterilmiyecektir.

Ne var ki işin içyüzünde yıllarca deneyler yapmış yerli malı "**Bir eski istihbaratçı**"mız, deveye nasıl takma başlar dikilip söküldüğünü şöyle özetler:

"**Gerektiğinde yönetici kadroları yıpratmak.. ve hemen arkasından yepyeni bir ekibi yönetime geçirerek, var olan düzenin erdemliliği kanısını uyandırmak...**" (Bir eski istihbaratçı)

Kurşuni güç **finans-kapital** gibi, onun "**ruh'u habisi**" olan "**İstihbarat**"ları da: Hem **ulusal**, hem **uluslararası** ölçülerde gereğini öyle yerine getirmekte "**üstâd âzam**"dır.

İşte "**Oy sepeti önünde**" çekilen "zikrü tespih"ler ve hayhuylar bu yönde yapranmış Demirel'in uğurlanma törenidir. Yıllarca Demirel'in avucunu veya tabanını, hatta başka yerini yalayan kimselerin şimdiki celâdetleri oradan gelir. Politika cambazlarımız kokuyu almışlardır. AP'nin içinde sıraya girenler, Güven - Millet - Yeni Türkiye ve ilh. partileri katlarında "**vatan kurtaran Şâban**" pozuyla dudak şapırdatanlar, yayında, basında, köyde, kentte, örgütlü veya dağınıkça ellerini oğuşturup tırnaklarına tükürenler hiç "**istihbarat**"sız mı elham okuyorlar, gazel çekiyorlar sanırsınız?

Hadi hayırlısı. Napalım sayın Demirel? Bu dünya, zatıâlilerce "**parayla**" olur sanıldı amma, sırayla oluyor.

HÜKÜMET - ORDU - SINIF

23 Mart 1971

"Kuvvetli hükümet"+"inandırıcı hükümet"... Türkiye silâhlı kuvvetlerinin **"dört sınıfı"** tepede bu kararı aldı.

1- Devlet ve Yürütme Gücü

"Hükümet" nedir? **devlet'in** bir parçasıdır.

"Devlet" genel olarak yalın tanımı ile egemen sınıf elinde **silâhlı adamlar** ve **cezaevleri** örgütüdür. Ama, gittikçe karmaşalaşan modern toplumda, o yalınkat devlet örgütü, başlıca üç bölümü eyrılır: 1- **Yürütme**, 2- **Yasama**, 3- **Yargılama**...

Bu üç bölümden yalnız **yasama** (kanun yapıcı meclisler) hiç değilse demokrasice **silâhlı** adamlarsız iş görür. **Yargılama** bölümü (mahkemeler) daha çok **cezaevleri** açısından silâhlı adamların yalnız **polis ve jandarma** kollarını kullanır. **Yürütme** bölümü, akar dilce **hükümet** adını alır. Hükümet: Sivil asker bütün silâhlı güçleri kullanır. **Polis de, jandarma da ordu** diye kısaltılabilecek olan (Kara-Deniz-Hava) **silâhlı kuvvetleri** de hükümetin emrinde bulunur.

Klâsik **hükümet** bu olmakla birlikte, onun ister istemez: 1- **sivil idare** mekanizması, bir de 2-**Asker savunma** mekanizması vardır. Sivil idare adamları **silâhsız** sayılabilirler. Polisin cop, tabanca vb. aygıtları, modern savaş tekniği yanında oyuncak bile olamaz. Olsa olsa, çakısı bulunmıyan **silâhsızlandırılmış halka karşı** bir korkuluk olur. Onu bir yana bırakırsak, **silâhlılar** yalnız **askerlerdir**.

2- Ordu ve Hükümet

Böylece **devlet** bütününün en dişe dokunur bölümü olan **yürütme** mekanizması, kendiliğinden bir: **Silâhsız buyurucu** durumda olan hükümet, bir de: **Silâhlı yerine getirici** durumunda olan **ordu olmak** üzere iki ayrı mekanizmada toplanır.

Bu ayrılık tarihin belirli çağlarında zaman zaman birbirine karşıt olmuşlardır. Toplumun az çok oturaklı normal gidiş

günlerinde devlet içinde **hükümet** avadanlığı **ordu** üzerine buyurmuştur. Toplumun düzen yıkılışı günlerinde iş tersine döner: **Ordu** bütün öteki devlet bölümlerine ve bu arada hükümete ağır basar. Roma'nın ve kapitalizmin yıkılış günlerinde ikide bir gizli ya da açık generaller kargaşalığı zortlar durur.

3- Türkiye'de Çifte Hükümet (Diyarşi)

Bu alanda Türkiye'nin büsbütün özel bir karakteristiği göze batar. Osmanlı devleti çimçiy **silâhlı adamlarca** kuruldu. Orada hükümet ve ordu ister istemez o silâhlı adamların tekelinde kaldı. Silâhsız "başı bozuk"un hükümette işi ne olabilirdi? Bu gerçekçi gerekçeyle **hükümet** demek, **ordu** demek oldu. O tutum, Batı kapitalizminden taklit devletçilik ve sözde kanun aktarlarıyla "**çağdaşlaştırılmak**" istenildi. Tutmadı. Devletde, hükümette ya **padişah'ın (ordu başbuğunun)**, yahut **paşanın (ordu komutanının)** babasından miras kalmış malı bilindi.

Doğrusu da, elinde silâh bulunmayan adamların, eli silâhlılara buyurması denli komik burjuvaca güçler dengesi olamazdı. Tetiği benim parmağım çekecek, buyuruyu karşımdaki silâhsız başıbozuk verecek. Niye? Bizim **silâhlı kuvvetlerimiz:** Burjuva "**çağdaş uygarlık düzeyi**" adına öyle gerekse de, bu işi hiç bir zaman ciddiye almadılar. Hem niçin alsınlar? Batı kapitalizminin kara kaplı kitabı öyle yazarmış. "Tefriyk'ı Kuvâ: **Güçleri ayırdetme**" kuralı kutsalmış. Bize ne? "**Biz bize benzeriz!**"

4- Meşrutiyet'te Paşalık

150-200 yıldır Türkiye'nin seçkin politika oyunu, hep **hükümet** denilen "sefil" sivillerle, **ordu** denilen silâhlı askerler arasında sürüp giden bir "**Ali-cengiz oyunu**" olmaktan çıkamadı. Osmanlı, onun kolayını bulmuştu. Sivile de, askere de: "**Paşa**" derdi. En son "**çağdaş uygarlık**" komedisi "**meşrutiyet**" (anayasacıllık devriminde: Elde silâh dağa çıkan asker Enver de **paşa** oldu, çakı kullanmayı bilmiyen posta memurcuğu "**İttihat ve Terakki**" lideri Talât da **paşa** oldu. Bu trükle: **Hükümet** hep **paşa**ların (askerlerin) elindeymiş gibi geldi **hükümetle ordu** lâfca olsun ayrılığa gayrılığa uğratılmadı.

Cumhuriyet bu geleneği kaldırdı mı? Ne gezer. Ölünceye dek **değişmeksizin cumhurbaşkanı:** Mustafa Kemal **Paşa** idi.

Atatürk diye silindir şapka ve redingot giydirilişine ne bakarsınız?... **Hükümet başbakanı** (eğer 2. Emperyalist Evren Savaşı yerli Finans-Kapitalle uluslararası Finans-Kapitali sarmaş dolaş kuzu sarması edip "kayıtsız şartsız hakimiyet" direnişine sokmasaydı) İsmet Paşa, evel ezel "değişmez şef" kalacaktı."İnönü" soyadı bile, askerin zaferi ve paşalığı kazandığı bir savaştan gelmedi mi?

5- Çok partililikte İki Tekerleniş Onyılı

Şu "**çağdaş batıcı uygarlık**"ın uydurduğu sivil hükümet "**bid'at**"i Bayar'lar, Menderes'ler mi? Hele "**değişmez şef**" İ. İ. Paşa: "**gayrı ben değiştim**" deyip, karakol karakol "**yurdu**" dolaşarak, o başıbozukları parmakla göstermeseydi de, göreydik bakalım Bayar'lar ve Menderes'ler "devlet-hükümet" başkanı olabilirler miy'i... Olduktan sonra bile, ordu o "**sefil-sivil**"lere kaç yıl dişini sıkıp dayanabildi? Başıbozuk devlet-hükümet adamları **Paşa**'nın başına taş yağdırttıkları güne dek iktidarda tünetilip zeybek havasına kaldırtıldılar? Sonra? Yassıada ve sehpa!

Derdimend Isparta kasabası tefeci-bezirgânının oğlu Amerikan U.S. şirketinden diplomalı "Süleyman bacanak": Gümüşpala Paşa'nın Adalet Partisi'ne sığınmasa, **hükümet** başbakanlığı gibi bir "**paşa-katı**"na zor sivriliverecekğini çabuk unuttu. İ. İ. Paşa "**kuyudan adam çıkarma**" sevdası ile, ikide bir koltuğuna girmese, hükümet sivrisinde kaç dakika tutunabileceğini de düşünmez oldu. Üstelik "**sandıktan çıktım**" diye: **faşizmle bolvizmi** karmalamaya kalkıştı. Menderes'in başına Moskova'ya gitmek ve Kruşçof'u Ankara'ya çağırmak işlerinin ne çorap ördüğüne de bakmadı. **Kosigin'le** mektuplaşmak küstahlığını gösterir mi? İşte böyle, o mektuplaşmanın yazıları TRT'de okunurken bir "**muhtıra**"yla, AP iktidarının "musalla taşına" yatırılmış cenazesinin hoparlörlü Meclis minaresinden "**Essalât'ü Vesselâm**"ı okunur.

6- Batıda ve Bizde Burjuvazi ve Hükümet

Biz Türkiye'nin Türkleri epey **gerçekçi** insanlarızdır. Silâh benim elimde olacak başkası **hükümet** sürecek. (alafrangalığa aklımız ermez. Dünyada da öylesi gösteriler, adam kandırmak için **parlâmentarizm-palavramantarizm** diye öne sürülür durur. Her

yerde, har zaman silâh kimdeyse, **devlette, hükümette** ondadır. Neden yalan söylensin? Şundan **Batı** toplumunda dokunulmaz **vatan** sınırını ciddiye alarak **milleti** ve **orduyu "nâmerde muhtaç"** etmeyen dişli bir **işveren sınıfı** iktidara **bıçağı hakkına** gelmiştir. O nedenle **burjuva ordusu** efendisini, sahibini tanır. Bizde öyle mi?

Osmanlı Devletini kuran: **"Dört yüz arslandan bu vatan kaldı bize yâdigar"** maaşlı ordudur, yıkan da ordudur. Şimdi **cumhuriyeti** kurdu ise, günaha mı girdi ordu? Anadolu burjuvazisine kalsa: **Erzurum**'da bir devlet, **Sıvas'ta** bir devlet **Adana'da** bir devlet, **Trakya'da** bir devlet, ve ilh. ve ilh. biçimleri ile son kalan bir avuç vatanı kuşa çevirecekti. Yerli-milli burjuvazi öylesine cılız, pısırık, kişiliksiz, şerefsizdi. Ordu, onun kulaklarını çeke çeke adam olmasına, vatana, millete gelmesine yardım etti. Elbet onun tepesine ordu tüneyecekti.

Sonraki olan bitenler ortada. Türkiye'nin tüm sanayiini, madenlerini, ticaretini, bankasını, sermayesini elinde tutan biricik **Finans-Kapital** tekeline baş maya: **"paşa"**nın **"para"** cıklarıdır. **Paşa** gitti. **Ordu** kaldı. **Yabancı sermaye** ile göbekbağlı yerli **Finans-Kapital** dökün tüleri, daha doğuşlarından, vatan, millet nedir bilmeyen **kozmopolit** bir **oligarşi** (azınlık egemenliği) ve **plütokrasi** (zenginler saltanatı) **"hâin ve hâif"**leridirler. Hem Türkiye'yi Amerikan mandası yaparak **"ihanet"** ederler, hem de ölesiye "hâif: **korkak**", şerefsiz burjuvalardırlar.

7- Bizde Ordunun Şahbazlığı

Geniş **tabanı** ve sağlam **gövdesi** halk çocuklarıyla dolu olan **ordu**, bu hem hâin hem korkak İşveren sınıfını nasıl **"adam yerine kor"**? **Tek parti** çağında: Mustafa Kemal Paşa'nın **"ebedi şef"**liği, **İsmet Paşa**'nın **"değişmez şef"**liği gibi; **çok parti** çağında DP için İnönü ve Çakmak Paşa'ların, AP için gene İnönü ve Pala **Paşa**'ların tükenmez **sağdıçlıkları** ve cayılamaz koltukaltları, yalnız ve ancak Türkiye'deki işveren sınıfı'nın olumsuz niteliklerine bağlanabilir.

Türkiye'de (**Finans-Kapital+Tefeci-Bezirgân**) iktidarlarının 1950-**1960 birinci onyılı** sonunda patlak veren **27 Mayıs olayı** ve 1960-1971 **ikinci onyılın** sonunda patlak veren **12 Mart** olayı

ancak bu sosyal sınıf karakteristiğinin kaçınılmaz ve önüne geçilmez normal doğal ürünüdür. Buna şaşacak olanın yalnız aklına şaşılır. Bu gidişte **Batı** kapitalizminin **iki yüzlülüğü** esneklik gibi gösteriliyor. Batıcı iktidar kurallarını **Türkiye'de** boşuna tabulaştırmak isteyen özenti politikacılar, gitsinler, kendilerini Eyüp Sultan'da "**Pabucu büyüğe**" okutsunlar. Bizde bu böyle gelmiş böyle gidecektir.

8- Paşa - Kişilerin Sınıf Rolleri

Ya kimi paşaların o akıntıya kürek çekişleri, ne anlam taşır?

Örneğin İ. İ. Paşa: (Finans-Kapitalist beyleri ve Tefeci-Bezirgân hacıağaları olmak şartıyla) **kişi**leri "kuyunun dibinden" çıkardığı gibi, "**demokrasi**" adını verdiği şeyi de ikide bir kuyudan çıkarmak için uğraşıyor. "**Bir gün bir asır kadar uzun**" geliyor kendisine. O yüzden, üç günde tam üçbirbirini çürüten"**tez**" ortaya atıyor. Paşaya göre, bu günden yarına yüz yıl geçtiği için, bir gün önce söylediğini ertesi gün herkesin unuttuğuna inanarak, rahatlıkla tersyüz olmak olağandır.

Bu kerte dengesiz oynaklık neden **keramet** sayılıyor? Çünkü, İşveren sınıfının sıfır numara **kişiliksizliğinden** çıkan sosyal boşluk, o sınıftan gelmeyen paşaların abartmalı **kişilikleriyle** doldurulmak gerekiyor... Kişiler nasıl oluyor da, içinden çıkmadıkları sınıfların boşluğunu doldurabiliyorlar? Çünkü sonradan gelme ve yapma da olsalar, o kişiler, zamanla artık işveren sınıfı ile bütünleşiyorlar. Milli mücadeleye girmeden üç beş dönüm toprağa özenen İ. İ. Paşa'nın bugün "**yüz milyonları**" tefe konuluyor. Demek bizde **bürokrat burjuvazi**, Batıdaki **girişkin sanayici burjuvazi**nin yerini tutabiliyor.

Bu yüzden en çarıksız halk çocuğu **tepe**ye tünedi mi içinden çıktığı kabuğu tekmeleyebiliyor.

KÖR BARSAK AMELİYATI (CHP'DEN İSTİFÂLAR)

12 Nisan 1967

Türkiyemizin bütün ekonomik, sosyal ve politik yaşayışı bir kör barsak hastalığı ile kıvranır durur. **CHP** Genel Sekreter Yardımcısı İbrahim Öktem'le birlikte **CHP** de küçük bir ameliyat geçirdi. **CHP**'nin Körbarsağı, Türk milletinin yediğini burnundan getirdi. Antika toplumun tâ Bâbil'den Osmanlû'ya aktardığı Tefeci-bezirgân hacıağalığıdır.

Tefeci-bezirgân körbarsağı, Türk milletinin karnında zaman zaman korkunç apandisit krizleri patlatır. Gerçekte toplum yapısı için hiçbir görevi bulunmayan o körbarsağın "**bizâtihi**" en ufak bir önemi yoktur. Ne var ki, vücudun karın gibi derin yerinde , içimizde oturduğu ve peritor kadar hassas bir gizli polis idaresi ile, yabancı finans kapital şebekesini hemen alârma sokabildiği için, aman körbarsağın kılına dokunulmasın diye, zavallı millet karın ağrısından kurtulamaz. Zaman zaman, hayatını acı tehlikelere sokan buhranlar içinde kıvranır durur.

Hekimlikte apandisit için: "**ilâcuhâ, ihracuhâ**" (kesilip atılmadıkça iyileşmez) denir. Doğrusu da, şimdiye dek, körbarsağı kesilmiş bir kişinin zarar gördüğünü öne süren "**tabip**" çıkmamıştır. Ne var ki, bizim siyaset "**tabip**"lerimiz, sırf buz koymak, ağrı kesici ilâçlar şırınga etmek yoluna gidip, körbarsağımızı sinsi (müzmin) illete çevirmekte üstâd geçindiler. **CHP** o tutucu (konservatör) ve statükocu müretabbipliğin şampiyonu olmakta direnmişti. Türkiye'nin yıllar yılı iştahsız, hazimsiz, inkıbazlı "**hasta adam**"lığı bir türlü sahiden giderilemediydi. Ancak en son, kendi içinde, Amerikan gizli servisleriyle elele vererek, kendi başını yeme teşebbüsleri azıtıp ta karşısına kendisinden daha tutucu bir **AP** çıkınca, **CHP** işi anladı. Fevzioğlu gibi körbarsaklar, "**profesör-şerbetiyle**" de tadlandırılsalar, parti peritonunun içinde zehirlerini ve mikroplarını saçtıkça ne **CHP**, ne bu millet palyatif tedavilerden hayır bekli-

yemezdi.

Batıda prosper (hızlı refah getiren) kapitalist gelişim, prekapitalist körbarsağını, ekonomik ve sosyal yoldan eritti. Türkiye'de Tanzimat'tanberi körbarsak vücudun kalbi, böbreği, beyini yerinde bir organ imiş gibi gösterildi: bütün saygıdeğer "**Şapkalı doktor**"lar yahut levanten Kalos yatros'lar Hipokrat çağından kalma binbir ilâçla körbarsağımızı şımarttılar. Bir ara, Hacıağa politikacıları yabancı bezirgân şapkası giyerlerse "**Tabib'i Hâzık**" olurlar sanıldı. Son **CHP** kongresi ve İnönü 48 körbarsağı **CHP**'nin karnından dışarıya atmakla, ileri bir adım sağladı. Yalnız unutmıyalım: Milletin karnındaki körbarsak durdukça karın ağrısı ve inkıbaz devam edecektir.

Daha Kongrenin ertesi günü "**parti meclisi**" seçiminde 3 eğilim belirdi:

1 — Meclise: "**profesör ve ılımlıları**" sokmak: Pusudaki tefeci-bezirgân yumruğu hep öyle "**bilimsel**" kadife eldiven kullanır. 27 Mayıs'a ilk gedik ılımlı, profesörlerle açıldıydı.

2 — "**Ortanın solu milletvekilleri ve senatörleri**" sokmak. Bunlar seçim bölgelerindeki hacı ağaların .....sıdırlar. CHP meclis grubunda çıngar koparanlar, "**affedilseler**" bile, zaman kazanmak isteyebilirler.

3 — İnönü ve Ecevit'in (Genel başkan ve sekreterin) direktifini bekliyenler. 2/5/967 günlü Cumhuriyet: "**Seçimlerin çekişmeli olacağı ve kısa zamanda sonuç alınamıyacağı ileri sürülmektedir**" diyordu. 3 Mayıs günü ise parti meclisine profesörler getirildi... Gene bu CHP oportünizmi mi?

Biz yapılan küçük ameliyatın bir siyasî fistülle sonuçlanmamasını dileriz.

GÜVEN: GÜVENEBİLİRSEN

30 Mayıs 1967

Amerika, Holivud ülkesidir. Zengin dekorlu filmlere milyarlar yatırır. Maksat: Hem insancıkların uçkur yanlarını gıdıklayıp para kazanmak, hem böylece aklı apışına karışan 3 buçuk milyar kalabalığa gerçek olayları unutturmak. İnsan başı, ya ayakta "**futbol topu**", ya bacak arasında tutucu veya totocu "**tuti kuşu**" olmalı.

"**Sahneye koyuş**" ustalığına diyecek yok. Yerine göre ayarlanır. Kaçgöçlü Türkiye'ye "**mini etek**" demokrasisi, açık saçık Yunanistan'a mini-etek yasaklı cunta. En son **CİA** modası "**Kayseri gülleri**" piyesinden "**Güven Partisi**" sahneye kondu. Bu son "**sahne**"ye nasıl gelindiğini bilmiyenimiz kalmış mıdır?

27 Mayıs devriminin nirengi-noktasına oturtuluşu gerekti. Bunu en az sarsıntı ile yapabilecek "**Tek Adam**" İsmet Paşa'ydı. Paşa'nın görevi, 21 Mayıs derdimendi Aydemir-Gürcan ikilisinin asılmasiyla bitti. Artık koalisyon kabinesine finanskapitalin ihtiyacı kalmamıştı. Kendi kabinesi başı çekmeliydi. Amerikan casus başlarından **CİA** Generali Porter, Ankara'ya gönderildi. Bir deli kurşunla İnönü, Amerikan Cumhurbaşkanı Kennedy'ye çevrilemeyince, bütün casus teşkilâtlarının sınangılı metoduna başvuruldu. Kale içinden fethedilecekti.

Başbakan aradı. Buldu. Ardından İnönü'nün çizmelerini yalıyarak kefenlerini yırtan koalisyon partileri, ansızın, hep bir ağızdan, Paşa'nın kişiliğine karşı taarruza kalktılar. Birinci Kuvayımilliye geleneğinin nasılsa sağ kalabilmiş en büyük direğini, İsmet Paşa'yı paldır küldür devirdiler. Bu kaleyi içinden fethetmenin **BİRİNCİ RAUNDU** oldu. Finanskapitalin 27 Mayıs'tan beri yaptığı kerte kerte birikim Paşa'nın tekerlenmesi ile ansızın atlama yapmıştı.

Sonra ne olacaktı? Gene uzun bir birikim. İktidar finanskapitalin elinde olduğu için, şimdi daha rahat çalışabilirdi. Senatör Milli Birlikçi Tunçkanat o çalışmanın plânını: Ame-

rikan casus teşkilâtlarına iktidar adına verilmiş gizli mektupla açıkladı. Bu memlekette Amerikan uşaklığına candan canak açmıyacak kaç tane kafası işler veya sözü geçer kişi varsa, hepsi **NÖTRALİZE** edilecekti. Gençlikten başlanıldı. Parayla etkilenebilenleri, polisle ve idarece de güçlendirere su başlarına geçirildi. Silâhlı, silâhsız devlet kuvvetleri içinde ayarlamalar yapıldı. En sonunda İşçi Partisine dek dayanıldı. Partinin meclis dışı organları ve kürsü sosyalizmiyle yetinmiyen üyeleri, içeriden, dışarıdan "**Nötralize**" edildi. "**İmam hatip**" kıyafetli yıldırım kıtaları, bilim ve güzel sanat olaylarına bile sansür kesildiler. Ortanın solu: Komünistlikti.

Bir şey yürümüyordu. Yaşlı ve tecrübeli İnönü, esnek güreşen eski savaşçı olarak hâlâ yıkılamamıştı. Adalet Partisi'nin bilinçsiz oylarla "**sandıktan çıkması**", Türkiye realitesinde fazla anlam taşımıyordu. Menderes çok daha önce aynı sandıktan çıkmıştı. İkinci bir atlama ile son **RAUND** tertiplendi. Mühendis çıkar çıkmaz Amerika'ya giden, gelir gelmez Sular İdaresi'nin basına geçen, serbest hayatta Morison firmasından **AP** Başkanlığına getirilen Bay Süleyman Demirel, seçim kampanyasında İsmet Paşa'yı "**Komünistlik**" ile suçladı. Bu şantaj havasına rağmen "**ortanın solu**" parolası geri aldırtılamayınca: **CHP**, içinde çöreklenmiş, kolay şöhretli finans-kapital grupları maskelerini attılar. **CHP**'nin parlâmentodaki gücünden 3'te biri, onları adam eden Paşa'yı hiçe sayabildiler.

Dünya ölçüsünde biricik finans-kapital kubbesi altında yeni bir şey yok. Kayseri'nin kaarunu, Türkiye hacıağalığı ile parababalığını en iyi temsil eden Fevzioğullarına bu yakışır. Kendisinin, doğrudan doğruya **CİA**'dan emir alması gerekmez. Bizim tefeci-bezirgân zümrelerimizin ruhunu taşıması yeter.

Bakalım, İsmet Paşa'yı "**NÖTRALİZE**" edebilecek mi? Tefeci-bezirgânlık. Atatürk'ü hayatta iken geniş yığınlar içinde "**nötralize**" etmişti...

CHP'NIN YOLUNDAN ÇIKAN C.H.P. BÜYÜK BURJUVA PARTILIĞINDEN, KÜÇÜK BURJUVA PARTILIĞINE

20 Ocak 1967

CHP, ötedenberi Birinci Kuvayımilliyecilik zaferinin ekmeğini yemekle geçiniyordu. Ekmek, DP Hacıağa-Bezirgânları tekelinde AP'nin eline geçti. Artık her dört yılda bir öne sürülen adayları seçtirip Mecliste rahatça istenilen kanunları çıkartmakla geçinilip gidilemiyor.

Eski CHP bir parti değil, bir Babil Kulesiydi. Kule bir tapınaktı. Tapınakta bir Tanrı, bir Baş rahip vardı. Tanrı, Mustafa Kemâl'di, Başrahip de İsmet İnönü. Tanrıyı Tapınaktan çaldılar. Şimdi yalnız CHP değil, her parti Atatürkçü. CHP de bir Başrahip kaldı: İnönü Paşa.

Tanrısı elinden gitmiş CHP Tapınağı, herkesin ayrı dil konuştuğu bir yerdi. Ecevit şöyle anlatıyor:

"**CHP içinde her yönden insan vardı. Köy Enstitülerini kuran Yücel de, onları kaldıran Sirer de.. Liberal Ticaret Bakanı Behçet Uz da, Sosyalist Cemil Sait Barlas'da, Petrol konusunda zıt tutumu olan F. Çelikbaş da, İ. Topaloğlu da. Atatürkçü, devrimci, altıoklu, CHP'liydi. Biz oklarımızı, kimimiz sağa, kimimiz sola, kimimiz de havaya atardık. Bazılarımız ise bunları tirkeşinde paslandırırdı.**" (Ege söylevi.)

CHP — Babil Kulesinin hazinelerini aşıran iri Tefeci-Bezirgânlar, yüklerini DP-AP'ye aktarınca, Tapınağa sadık Başrahip İnönü ile derdimend irili ufaklı Müritler, başlarının çaresine düştüler. Madem ki Allahları göğe uçmuştu, şu kara yerdeki kullarla anlaşmalıydılar. Kullar; Tefeci-Bezirgân karması Finans Kapitalin işletip sömürdüğü küçük üretmenler ile, dayandıkları Devletçilik duvarının Amerikan markalı füzelere üs yapıldıkça sallandığını duyan, "**Nüfus-u Devlet**" dedikleri memur Kapıkulları idi. Kapıkulları; Devletçiliği, Sosyalizm

yönünde yorumlara doğru kayıyorlardı. Onlar da elden giderse, Tanrısını yitiren CHP, kulsuz da kalacaktı.

Tehlikeyi gene sınangalı Başrahip sezdi. Müritler kongrede Ortanın Soluna inandılar. Eski çarık-kaval-eşek yerine Ecevit; Üretmenden 15 kuruşa alınıp Tüketmene 85 kuruşa satılan PATETES'i, Oral; Kıbrısı bombalamaya gidecek uçaklara yabancı Petrol şirketinin, 2 milyon lira tazminatı da göze alarak, vermediği JET BENZİNİ'ni, Boğazları Panama Kanalı gibi kullanmak isteyen Amerikan PRATT atom gemisini ve hiçe sayılmış MİLLİ EGEMENLİĞİMİZİ ve BARAJI, Yurdoğlu-çiftleştirilecek İNEKLERİ, Erten; "**Topaloğlu Piyasası**"nda köylüyü yakan TÜTÜNÜ ele aldılar.

Ekipler doğuya, Güneye gitmek üzere Ege'den başladılar. II. İlçe, bucak, köy bırakmacasına "**anlamak isteyenlerin ayaklarına kadar gittiler**". Nikâh salonlarında, memurlar, yargıçlar, subaylar, generaller, iş adamları ev kadınları hıncahınç iken, "**CHP'nin (Şimdiyedek boş düşürdüğü) halkla nikâhlanması**" törenini yaptılar. "**Parola yepyeni ve şaşırtıcı coşkunluk yaratmıştı**" "**İnanılmaz bir hararetle alkışlandılar.**" deniliyor. Mehmed Ali Bey ekibi, İşçiye-Köylüye inelim diyenlere karşı nutuk atıp 100 temiz işçi partili delege içinde, esnafça kulis "**zafer**"leri mayalarken, kırk yıllık yani, kâni oluyor. CHP Kapıkulları, küçük üretmenle kaynaşıyor.

Bu ne hareketidir? Ecevit şöyle söylüyor: "**Komünist olduğumuzu yazıyorlardı sağımızdakiler, aşırı solda bulunanlar ise bize 'Sağcılar', Burjuva Partisi**" "**Kapitalistler**" diye hücum ediyorlardı. Biz aşırı sol değiliz, biz sağda değiliz. Ne komünistiz, ne Burjuva ne Kapitalist. Ortanın Solundaki Parti, halkın, sade vatandaşın, toplumun yararını ve çıkarını bir sınıfın veya bir zümrenin yararından, çıkarından üstün tutan siyasî teşekküldür.

Burada söyleyene değil, söyletene bakmak gerek. Söyleten, 1954 yılındanberi bayrağını açmış olan İKİNCİ Kuvayımilliyecilik'tir. Kapitalist sınıfı inkâr edip Komünist olmayan kişilere, bilim dilinde KÜÇÜK BURJUVA denir. Bütün dileğimiz, CHP'nin sonunadek Küçükburjuva ve Kurtuluşu davasında samimî kalması, CHP'de Meclis Gurubu gibi, kilit noktalarında pusuya yatmış Büyük Burjuvaların, ilk fırsatta Başrahip Paşayı,

yeniden sağa, "**sade vatandaşlardan**" uzağa sürükleyememeleridir.

"TEHLİKE ÇANLARI" KİMİN İÇİN ÇALIYOR? DP'nin Yoluna Giren AP

Kasım ayı kuzey havasıyla geldi. Tombul başbakan AP İzmir kongresinde lokum yer gibi, "**Silâhlandırılmış Hür Teşebbüs Sahipleri**"ni Haçlılar Seferi'ne çağırdı. Çağrı hemen iki yankı verdi:

1. TMTF'nin (AP emrinde olmıyan gençliğin) Adapazarı kongresi basıldı. Basanlar, "**AP Gençlik Kolları**"dır. AP Kolları Ankara Güneş sinemasında kavgalı bir kongre yaptı. "**Burada işimizi bitirdikten sonra Adapazarına, Federasyon Kongresine gideceğiz**" dendi. Bu "**Hür Teşebbüs**"çüler, bindirilmiş silâhlı ekipler halinde, pazartesi sabahı TMTF Kongresini bastı. Basanların başında, evvelce TMTF'nin İstanbul merkezini basan ve çantasında Hitlerin "**Kavgam**" eseri çıkan Atillâ Kılıçoğlu vardı. Ne var ki, ağır yaralılar çoğalınca polis suçluları karakola götürmek zorunda kaldı. AP Kolları bu yol karakolu bastılar, cam çerçeve komayıp kırdılar. AP G. Kolları Genel Başkanı Atillâ Akman komisere saldırırken şöyle bağırdı:

"— **Beni ne hakla burada tutuyorsunuz? Ben milliyetçi ve AP'liyim!**" ve polisten telefonu İçişleri Bakanı F. Sükan'a bağlamasını istedi.

Gerçi, suçluların adını soranlara polis Müdürü Ş. Balcı:

"— **Kimse kimseden davacı değil ki, isim verelim!**" diye örtbas etti. Ama bu Başbakandan ilham almış danışıklı doğüş, AP'nin bindiği dalı, polisi basmak olmamış mıydı?

2. TEKNİKERLER; AP'nin sağ kolu MTTB ile işbirliği yapıyordu. Sokağa çıkardığı pankartta, "Süleyman bacanak: Halimiz nolacak? yazılıydı. Tophanede "**Bacanağın**" polisiyle meydan savaşı oldu. Teknikum Talebe Cemiyeti Başkanı Faik Akdil şunları okudu:

"**Bir memlekette emperyalistlerin uşaklığını yapan bir**

iktidar" **"Örgütlenmiş Burjuva sınıfı"** olan mühendisler... **"İktidar sahipleri hiç şaşırmasınlar! Zira bu gidişin akıbeti ancak tarihteki örnekler gibi olabilir."**

Söyleten AP. Ama söyleyene bak! Ve en yakın tarih, 27 Mayıs değil mi?

Bu manzara karşısında CHP dergisi şunu yazıyor: "İşler zıvanasından çıktığı gün, biri kalkar, Demirel Hükûmetine dokunur. Bu dokunuş olunca da "Özel Sektörün kuvvetleri **"Demirel Hükûmetini kurtaramaz. Kurtarmak için küçük parmağını kaldırmaz."**

DP için 27 Mayısta da öyle olmuştu.

Onun için B. Demirel'in ağzından -Mehmetali Aybar Beyin kullandığı- **"TEHLİKE"** sözcüğü düşmüyor: **"Tehlike çanları... Tehlike rüzgârları"** gibi... tıpkı TİP kongresi gibi AP kongresine de koyu Kulis oyunlarından başka hiçbir yeni düşünce sokulmuyor. Bir tek fark var: TİP uleması, hayalhanelerinde, **"Modern din adamları yetiştirecek kurslar"** açarken, AP'nin eski Farmason Demirelci Bakanları, **"Genel İdare Kurulundan hacıları, hocaları temizliyeceğiz"** diyebiliyorlardı. Kongre de bu dediğini yaptı. Bu hal, Bezirgân partilerin nasıl gizli bir tek merkezden güdüldüklerini bir kez daha ispatlıyor.

"İSMET PAŞA BİN YIL YAŞA"

4 MART 1967

Allah kimsenin başına vermesin: İnönü trajedisi, memleketin trajedisine benziyor. 7 Şubat günü toplanan CHP İl temsilcilerinin Küçük Kurultayı bunu çimçiy açıkladı.

İnönü, Türkiye'nin Birinci Millî Kurtuluş Savaşında sayılı bir Devletlu kahramandır. Yarım yüzyıl, silâhlı, silâhsız memur - kapıkulu çabasıyle (AĞA-BEZİRGÂN) **huzuru** için dövüştü. Sonuç: 1) Toprağımızı, boyuna artan nüfusuna iş ve ekmek bulamıyor. 2) Kapıkulu-memurun adı "**DAR GELİRLİ**" oldu. (AĞA-BEZİRGÂN) sınıfları için HUZUR, sıratköprüsüne döndü. SOSYAL ÇIKMAZ!

KURTULUŞ, Türkiye'nin 1) Ortaçağ karanlığından, 2) Emperyalist sömürgeliğinden kurtulmasaydı. Sonuç: 1) Geniş halk yığınlarımız çökkün İlk Çağ karanlıklarında "**NURCULUK**" özleyişiyle bunalıyor. 2) Toprağımız, (ölümden ölüm beğenir gibi) üs olmasına üs, ya.. NATO'nun üssü mü? yoksa Amerikan üssü mü? tartışmasıyla mandalaşıyor... Türkiye için İKİNCİ MİLLİ KURTULUŞ sıratköprüsü oldu... SİYASAL ÇIKMAZ!

Hiç değilse, KİŞİ olarak İnönü'nün kendisi HUZUR ve KURTULUŞ Cennetinde midir? Ne gezer... 1) İnönü, Karma Ekonomi ile (AĞA-BEZİRGÂN) çetesini **Huzura** kavuşturmak için Karma Hükûmetler kurar: Amerikan casus-generali Porter gelir, Başvekil İnönü'nün yerine geçecek Başvekili İnönü'nün koynunda arar. 2) Emperyalizmce aranan sürmezür Başvekil bulunup İktidara getirilir. İnönü'nün çilesi bitmez. Kendi partisi CHP içinde "**Nötralize**" edilen (AĞA-BEZİRGÂN) veletleri bu yol Paşanın "**kendisine karşı**" kıskıslanırlar.

Yârabbi, ne yapsın Paşa? Artık dayanamayıp baklayı ağzından çıkarır Küçük Kurultay Delegelerine:

"Bunlar, der, arkadan arabayla gelirler, sonra gazetecilere dönüp: 'Bakmayın ona, bunamış' derler. Ne zaman ölecek? diye her sabah sorarlar. Hiç bir sabahta bekledikleri haberi alamazlar."

Bu duruma düşürüldüğünü kaşları altındaki gözleriyle gören seksenlik bir Millî Kurtuluş Kahramanını düşünün. Dilenirken tutulup askeriyede setre pantalon giydirilen öteki Milli Kurtuluş Kahramanı mehmetçiğin madde yoksulluğu bundan acı değildir, belki de..

TRAJEDİ BÜYÜK

Trajedi büyük. Paşadan da büyük. (AĞA-BEZİRGÂN) çetesinin 33 yıl önünde yerlere kapaklanıp eteğini yaladığı ve başında taşıdığı Abdülhamid'in (AĞA+BEZİRGÂN) güruhuna HUZUR sağlamaktan başka ne kabahati vardı? Hamit ölünce:

"Ne kendi eyledi rahat,
ne halka verdi huzur,"
"Yıkıldı gitti cihandan,
dayansın ehl'i kubûr!" demiştir o (AĞA+BEZİRGÂN) çetesi. 44 yıl, önünde eğilip, çizmesini yaladığı ve başında taşıdığı İnönü için sağlığında söylemedik ne bıraktı?

Keşke "**bunamış**" olsaydı. Ne yazık ki, hepsinden daha ayık. Bakın nasıl "**LÂTİFE**" ediyor hâlâ çelme takan veletlere:

"Ben sabahlara kadar uyuyamam, acep benim aleyhimde bir komplo düşünenler var mı?" diye. Bana böyle şüphelerle gelirler. **"Paşam bir hareketimiz var, ama size karşı değil"** derler. Kendilerine: **"Sen maksadını söyle"** derim. Daha ağızlarını açarken, ne demek istediklerini anlarım."

Eski **"İngiliz muhibbi"**, **"Rus muhibbi"** satılmış Kapıkulu Padişahlar önünde 500 yıl böyle idi. Yeni **"NÖTRALİZE"** kapıkulu, Paşalar önünde 50 yıldır böyle. Padişahlar, göçüp kurtuldular. Paşalar nereye gitsinler bu (AĞA+BEZİRGÂN) veletlerinin elinden?

İnönü, tüm: **"Baba bir hırsız tuttum"**a dönmüştür. Alıp getirmek ister: Emperyalistten başkasına gitmezler. Koyverip gitmeği düşünmüştür. Porter'in Ankara'da NUR'dan MUMLA Başvekil aradığı günlerde ne güzel yakınır Paşacığım:

"1935'ten sonra Politikadan çekilmeyi düşündüm. Ve

çekilmemden sonra sarsıntı olmadan Parti İktidarı devr olsun diye tedbirler almıya çalıştım. Herkesin kafası "**Yarın İnönü çekilecek, ne olacak?**" diye karışmıya başladı."

Bırakmazlar. Çünkü, Millî Kahramanları sömürmedikçe ayakta duramıyacaklarını pek iyi bilirler. Bulsalar bir kaşık suda boğacakları İnönü'leri, sıkışınca can kurtaran simiti yapacaklardır. Onu İnönü'de bilir ve şöyle der:

"**Bir taraftan: 'Beraberiz, birliğiz' derler. Sonra da bu davranış içine girerler. Yıllardanberi bana yardımcı olduklarını bildiklerimin çoğu karşıma çıktılar. Hiç bir sözlerine inanacak tarafım kalmadı.**"

İşte bu hava içinde, Paşanın aşağıdaki sözleri değerlendiri-lebilir:

1) "**Bülent Ecevit ve bir kaç arkadaşının çıkması, bir kurtarıcı olmuştur benim için.**"

2) "**Son zamanlarda Atatürkçü olduğunu iddia eden birisi, 30 yıldır Sosyalist olduğumu ilân etti. Kızmadım. CHP Sosyalist değildir demiyorum, Sosyalist bir Parti değildir, olmıyacaktır, diyorum.**"

3) "**Ortanın solu politikası, geniş halk halk kitleleri için büyük bir rahatlık yaratmıştır.**"

Finans-Kapitalin son yavuz hırsızlıkları, Tural Paşanın Emirnamesi, Sunay Paşanın "**Aşırı**" bildirisi. Hep o açıdan anlaşılacak şeylerdir. Eşeğine vuramıyanlar, semerin hakkından gelmeye çalışıyor. Amerika istemiyor.

Ama, İnönü haksız mı? Hiç değilse 1967 yılı, "**Geniş Halk Kitleleri**"nin gönlünde ölümsüzlüğe kavuşmak için, nankör, gözü doymaz Sağ'a karşı Sola geçmekten başka yol kalmamıştır. Ve halkın gönlü bir lokma, bir hırkaya bile açıktır. Bir milyon çaldı mı 10 milyona, memleketi satmaya mı göz dikmez? Onun için Paşaların Paşası, il delegelerine şöyle bağırdı:

"**Belki İnönü bin yıl yaşıyacak. Bunu hiç düşünmezler**" (Ulus, 8 Şubat 1967)

Hay, sen, bin yıl yaşa İsmet Paşa!

ORTANIN SOLU VE KÜÇÜK ÜRETMENLERİMİZ

29 Aralık 1970

SOSYALİST 4 Mayıs 1967 günlü nüshasında İ. İ. Paşanın şu sözünü aktarmıştı: "**Bülent Ecevit ve bir kaç arkadaşının çıkması, bir kurtarıcı olmuştur benim için.**" (S. 1) "**Ortanın Solu: CHP içindeki Finans-Kapitalist azınlığa karşı, küçükburjuva ve hür burjuva hoşnutsuzluğundan kaynak almış devletçi kapıkulu zümrelerinin isyan bayrağıdır. Bu bir ciddî durumdur.**" (Sosyalist: 4.3.1967).

Gene **Sosyalist**, "**Ortanın Solu**" eğiliminin, CHP'yi, **Finans-Kapital** ve **Tefeci-Bezirgân** kodamanlarından kurtarıp, bir **küçükburjuva partisi** yapmasını dilemiştir.

Sayın CHP Genel Sekreteri B. Ecevit 3 yıldır dövüşünü sürdürüyor. Bu dövüş, ütopi olmaktan nasıl kurtulabilir? İşçi sınıfı ile ittifak ederek.

Konuyu ilkin CHP açısından eleştirelim.

Aracıları-sömürüyü kaldırma:

"**Esnaf ve Sanatkârlar Konfederasyonu**" Genel Kurulu'nda dün (27.10.1970) bir konuşma yapan B. Ecevit, büyük bir içtenlikle: "**Siyaset diline aracı termini biz getirdik**" derken, Hoca'nın "**Kar helvası**"nı icat edişine benzediğini farketmiyor. Düz mantıkla, tatlı tatlı şöyle konuşuyor:

"**Sayın delegeler, son zamanlarda aracıların vatandaşı, halkı sömürdüğü, onun için aracıların boyunduruğuna son verilmek üzere tedbirler alınması gerektiği resmen ifade edilmeye başladı. Buna biz CHP olarak çok sevindik... Türk halkını sömürülmekten, soygundan kurtarmak için aracıların haksız kazançlarını kısıcı tedbirler almak, hattâ gereksiz olan yerlerde aracıları ortadan kaldırmak ihtiyacını siyasî hayatta biz belirtmeye başlamıştık.**" (ULUS, 28.10.1970).

Frenklerin: "**Eufemisme**" dedikleri bir hoşsözetme, dişi konuşma ağzı vardır. CHP Genel Sekreteri hoşsözetmenin en dişisi

ile dile geliyor. Çelebilikle işler yoluna girse, ne mutlu: Biz de kendisine bir kaç kadife eldiven bağışlamak isterdik. Ne yazık ki, üretim tiplerinde olduğu gibi burada da "**gerçek**" demir leblebiden daha serttir. Ve CHP, hayâllerin en yumuşak yatağında kimi uyutacaktır.

Yukarıki öfemizmde iki dişi öneri yatıyor:

1- Aracıları: "**Kısıcı**" olmak (**nicelikçe** azaltmak);

2-"**Gereksiz**" yerde: Ortadan kaldırmak" "**nitelikçe** azaltmak)...

En büyük "**aracı**" büyük **sermayeci**'dir. Bir düzende hem **sermaye egemen** olsun, hem nicelikçe ve nitelikçe azaltılsın... Bu olur mu? olmaz. Çünkü **Sermaye**'nin ana eğilimi: Sülük gibi kan emdikçe şişmek, şiştikçe daha çok kan emici olmaktır.

Antika toplumda **Toprak beyleşme**, Modern toplumda **tekelleşme** göstermiştir ki, Sermaye, Toplumu batırma pahasına da olsa, gittikçe birikerek azgınlaşır. Eskiden **Derebeğilik**, şimdi **emperyalizm**, eskiden **zulüm**, şimdi **faşizm** oluşları bunu gösterir.

CHP **tekelciliğe** ne buyurur? "**İstemezük**!": Her zaman en sonunda yenilgin düşmüş bir Yeniçeri çığlığıdır... Hiç bir çözüm getirmez. Türkiye ekonomi ve politikacı kıllarına dokunulsa yeri yerinden sarsmayahazır tekellerin elinde kıskıvrak sömürülürken, onu "**kısıcı tedbirler**"den, "**gereksiz yerlerde kaldırmak**"tan sözetmek, ezelî esnaf "**aldatmaca, buldatmaca, kedi kakasını yalatmaca**"sı değil ise, nedir?

"**Değildir**" denecek. Kapital, hele kapitalizm kalkmadan "**aracılığın**" kalkabileceği düşünülmüyorsa, ne düşünülüyor? Hem aracılığı kaldır, hem kapitalizm otursun: bu "**çelişkilerin birlikte bulunuşu**" değil, "**saçmalıkların tepişip yırtınması**" olur.

Demokrasi ve Sosyal Adalet:

CHP'ci Ortanın Solu hiçöyle bir aydınlatma yapmıyor, ama, biz onun kimi sözde yaptıklarından, yahut pratik tahrikâtlarından esinlenelim... Birkaç yıldır, özellikle 27 Mayıs'tan beri CHP'nin basbayağı direndiği noktalardan bir kaçını gözönüne serelim:

1 — Ekonomide: **Tefeciliğe** karşı ateş püskürmeler.

2 — Politikada: **Diktaya** karşı ateş püskürmeler.

3 — Sosyal alanda: **Adâletsizliğe** karşı ateş püskürmeler.

CHP **politikada** ne sağ (**faşist**), ne sol (**komünist**) dikta istemiyor. Bu tezin uygulanması: 27 Mayıs'ı çökertmekle kaldı mı? Hayır. Türkiye'de en geniş yığınları en gerici demagoji batağında boğarak, Finans-Kapitalle Tefeci-Bezirgân Hacıağalığın "**şartsız kayıtsız egemen**" olduğu dikta rejimine dayanak verildi. Bu her köşebaşında bir ileri genci kurşunlatan "**Toplum Polisi**" eldivenli **alaturka faşizme** herkes "**Cici Demokrasi**" adını taktığı için "**Paşa**" bile kızıyor!

Toprakları Amerikan üssü, **ordusu** Amerikan generalinin Başbuğuluğuna verili bir ülkede "**Demokrasi**"den söz etmek nedir?

NEMRUT çağının HACI AĞACA satılık kalleşliğinin, ultramodern Amerikan casusluğu ile bağdaşarak, halkı "**oy davarı**" durumunda atom mezbahasına sürüklemek **hürriyeti**'dir... "**esnaf ve sanatkârlar**": Sürü sürü ürkütüldükleri Kur'an Kursları"nda hanı hanı "**kafadan gayrımüsellâh**" edildikçe, dikta düşmanlığı kimin değirmenine su götürüyor?

CHP **sosyal** alanda "**sosyal adalet**"çidir. 10 yıllık DP ve 10 yıllık AP (Finans-Kapital+Tefeci-Bezirgân) saltanatı boyunca "**gerçek**" ne oldu? S. B. Ecevit söylesin:

"Büyük zengin çiftçi, binlerce dönüm toprağı olan çiftçilerden alınabilen ziraî verginin yıllık toplamı 50 ilâ 60 milyon arasındadır. Halbuki, uzmanların yaptığı hesaplara göre ve bizim de parti olarak incelemelerimize göre, zengin çiftçiden 1.5 milyar lira vergi toplamak mümkündür." (A. Y.)

Demek CHP 25 yıldır bu "**sosyal adalet**"e seyirci kalmış. Şimdi uyanıyor. Yadırgamıyoruz. Zararın neresinden dönülse kârdır. Ancak bu sonuçta, CHP ideolojisinin hiç mi payı yok? Varsa, o 40 yıllık ideolojiye sade bir "**ortanın solu**" etiketini yapıştırmak yeter mi? Finans ve Hacı Ağalarının her köşebaşında bir "**Camii Şerif**" inşa ettirişleri, şehirli ve köylü üretmenciklerin paracıklarından ve oycuklarından başka neden güç alıyor?

Tefecilik Denilen Kanser İlletimiz:

CHP **Ekonomi** alanında, sözgelişi **tefeciliği** istemiyor mu? İnsan öyle sanır. Ve ancak öyle olsa ortanın sclu bir anlam taşır.

Türkiye'de aşırı pahalılık ve aşırı devletçilik ve aşırı vergicilik de aşın vurgunculuktan ileri gelir... Aşırı vurgunculuğun kökü: Antika **Tefeci-Bezirgânlıktır**. Tefeci %100 fâiz vururken, onu koruyacak devletindaha az masraflı, hafif vergili olması olanaksız kalır.

Onun için B. Ecevit şöyle der:

"Kalkınmış batı ülkelerinde satılan mal üzerinden alınan vergi yüzde beşin üstüne çıkmazken, hattâ bizde yeni kanunla %10, %15 oranını bulmaktadır." (A. Y.)

Batıda neden vergi %5'i geçmez? Çünkü orada normal fâizler ve kârlar da %5'i geçmez. Bizde neden vergi Batıdakinin 2-3 katı yüksektir? Çünkü bizim vurgunculer için %5, on kâr, dişlerinin kovuğunu bile doldurmaz. Böyle bir soygunu ise ancak pahalı devlet ayakta tutabilir.

Demek Türkiye'de Aşırı her şeyin sosyal nedeni: Antika **Tefeci-Bezirgân** vurgunculuğunda toplanır. Batı niçin **"Kalkınmış ülke"**dir? Şunun için: Batı, 500 yıldan beri **Tefeci-Bezirgân** sermayeyi kesinlikle yenilgiye uğratmış; onun yerine **modern kapitalizmi** geçirmiştir. Türkiye niçin **kalkınmamış geri ülkedir**? Şunun için: Türkiye 100 yıl saltanat, 50 yıl cumhuriyet boyu hep, **"batıcılık"** lâfı altında "muasır medeniyet: **"çağdaş uygarlık"** palavrasını siper alarak kapitalizm maymunluğu yapmıştır. Tefeci-Bezirgânlığı altedemediği için, normal ve namuslu bir kapitalizme girememiştir. **Vurgunculuk** ve **tefecilik** yerli millî kanser illetimiz olmuştur.

Tefeci-Bezirgân Ejderha ve Pahalılık:

Böyle tarihcil ve sosyal yaman anlamlı **tefecilik** karşısında, tüm üretmenlerin, esnaf ve sanatkârlar kadar köylelerin, memur ve başka aydınların da öncüsü olması gereken bir parti nasıl davranmalıdır? Hiç değilse batılılaşma ülküsünde içtenlikli ve konsekan (mantıkçıl sonuçlu) olmalıdır.

Bu nasıl olur? Önce **Tefecilik** ile **Bezirgânlığın** birbirine göbek bağıyla bağlı. Marks'ın dediği gibi **"Zwillingsbrüder: İkiz kardeşler"** olduklarını kavramalıdır. O zaman **tefecilik** nasıl üretmencikleri ağır fâizlerle eziyorsa, tıpkı öyle ve elbirliği ile **bezirgânlığın** da gene en başta üretmencikleri **vurguncu-**

lukla haraca bağladığı gözden kaçırılamaz.

Antika Sermayenin **tefeci** bölümü %100 **fâiz** alırken, **bezirgân** aracı bölümü %100 kâr çekmeden edemez. Hele Türkiye'de bu antika sermayenin ikiz kardeşliği, özellikle bütün kasabalarda sık sık aynı kişide toplanır. Üretmenciklere vurgun fiyatına pahalı mal satan **bezirgân**, aynı zamanda ağır fâizle ödünç veren **tefecidir**. Ve batı kapitalizminde görülmedik **pahalılığı** yapan bu iki başlı antika ejderhadır: **Tefeci-Bezirgândır**.

Böyle bir ejderha karşısında, B. Ecevit boşuna üzülüyor:

"**Esnafla halk haksız olarak karşı karşıya getirilmek isteniyor. Hayır, esnafla halk ayrı değildir, karşı karşıya değildir, birdir.**" "**Pahalılığın asıl sorumlusunun esnaf ve sanatkâr olmadığını anlatmak istiyorum.**" (A. Y.)

Bunlar "**Lâpalisin Hakikatleri**"dir. Elbet küçük esnaf: Halktandır. Elbet "**ithalâtçılar ve istifçiler**" "**iki misli, üç misli fiyat**" koyarlarsa: Elbet "**devlet bir takım ihtiyaçlara, gaza, mazota zam yapar**" ise, pahalılığı küçük esnafa yüklemek alçakça bir oyun olar. Elbet: "**esnafın asıl müşterisi, köylüsü ile, işçisi ile memuru ile çalışan halk topluluklarıdır.**" Elbet: "**fakir milletin zengin tüccarı olur, fakir milletin aracısı, tefecisi olur.**" (A. Y.)

Mesele bu mu? Mesele bundan çıkarılacak sonuçtur.

Halk Kurtuluşu Güzel Sanatla Olur Mu?

B. Ecevit de azçok **Tefecinin Bezirgândan ayrılmaz** bir milli başbelâmız olduğunu seziyor. Şimdi ahuvâh etmek değil, yapılacak işi belirtmek düşer bir "**Büyük Ana,Muhalefet Partisi**" liderine. Burada duyguculuk, ve sübjektif protestolar hiçbir sonuç getirmez. Halk uğruna operet çığlıklı şöyle tiradlar ve edebiyatlar da karın doyurmaz.

"**Sayın delegeler, bizim kanaatimize göre, sözlerimin başında belirttiğim gibi, esnafı ve sanatkârı sıkıntıdan, geçim zorluğundan, güvensizlikten kurtarabilmenin temel şartı, halk çoğunluğunu yoksulluktan kurtarmaktır.**" "**Fakir milletin esnaf ve sanatkârı ister istemez fakir kalır. Onun için esnafın kurtulmasının yolu, dar ve orta gelirli halkı, çalışan insanları kurtarmaktır... Bir avuç insanın değil, tüm halkın gelir seviyesinin yükselmesidir. Halkın kazancı arttığı zaman esnafın da kazancı artacaktır. Halkın yüzü güldükçe esnafın**

da yüzü gülecektir. (A. Y.)

Bu "**güzel**" sözleri özetliyelim: "**Esnaf**" demek "**halk**" demek olduğuna göre ne söyleniyor? "**Halk kurtulduğu zaman halk kurtulacaktır.**" "**Halk fakirse halk fakirdir.**" "**Halkın gelir seviyesi, kazancı artar ve yüzü gülerse, halkın gelir seviyesi, kazancı artar ve yüzü güler!**" Halk Partisi Genel Sekreterinin o güzel sözlerinde bu "**Güzelsanat**"tan başka ne vardır? Güzelsanat ise, halkın **sosyal** kurtuluşu için değil, **en** bencil ve **bireycil** kişi komplekslerini boşandırmak için icat edilmiştir.

Tefeci-bezirgânı Meşrulaştırma

Oysa, bırakalım **halkın** ve esnafın **kurtuluşunu**: Türkiye'de doğru dürüst; batıcı anlamda bir ilerliyen **kapitalizm** mi isteniyor? Dillerin altında saklanan bakla odur. Esnaf dediğimiz üretmen-ciğin de, **üretmen** yahut **aydın** olsun bütün küçükburjuva tabakalarının da en tutkun ülküsü yurtseverlik ve ulusseverliktir. Türkiye'nin, yeryüzünde en geri sömürge ve uydu ülkeler safından çıkması istenmiyor mu? Bu çıkış için küçükburjuva kafası ve eğilimi kapitalist yoldan başkasını seçemiyor değil mi?

Türkiye'de kapitalist ilerleyişi olsun herşeyden önce ve herşeyden çok engelliyen Tefeci-Bezirgân ekonomi ve toplum ilişkileridir. Türkiye vatanını ve milletini herkesten aşırı içgüdü ile seven esnaf ve sanatkâr v.b. küçükburjuva yığınlarıdır. CHP o geniş yığınların savunuculuğuna ve öncülüğüne kalktığı gün, sevgili vatan ve millet Türkiye'yi herşeyden önce **Tefeci-Bezirgân** ejderhadan kurtarmalıdır. Bu kurtuluş yolunu küçükburjuva yığınlarının bilincine duruca çıkarmalı ve içtenlikle uygulamalıdır.

Klâsik kapitalizm için de antika Tefeci-Bezirgân sermayeyi temizlemekten başka gelişim yolu bulunmadığı için, CHP'de Türkiye'yi modern kapitalist, yahut "**çağdaş uygar**" görmek dileğinde samimî olan her **burjuva** ve **küçükburjuva** da Ortanın Solu'nu bu yönde destekler. B. Ecevit böyle açık seçik bir yönelişe gelebilir mi?

Gelemiyor. Ortanın Solu'ndaki **sosyal adalet** kar helvası, "**karma ekonomi**" karasevdası, "**sandıktan çıkma**" demok-

rasi lâfazanlıkları, o iki kerre iki dört ederce kesin çözüm yolunu sis perdeleriyle görünmez kılıyor. O perde ardında, Tefeci-Bezirgânı "**aracı**" maskesi ile süsleyip çağdaş Türkiye toplumu içinde ebedîleştiriyor.

Maskeli Haydutların SINIF Fobileri:

O zaman bindiği dalı kesiyor, kendi gölgesinden korkar evhamlarla bunalıyor. Bir yanda, haklı olarak: "**Politikacı halkın ve memleketin gerçeklerini uzmandan çok iyi bilen insandır.**" (a. y.) diyor. Ötede ne yapıyor? Politikanın tek ve biricik gerçeği olan **sosyal sınıflar** pusulasını eline almaktan ödü patlarca sakınıyor. Halk önüne "**sınıf**" olarak çıkamayacak kertede soyguncu ve hain olan (**Finans-Kapital+Tefeci-Bezirgân**) cephesinin **maskeli haydutlar balosuna** katılıyor.

"**Sınıf partisi**" mi, dediniz? Sakın hâ! Ne var ki, "**sınıf partisi suçlamasından**" korunmak için de **halkın** çıkarlarını savunamaz hâle gelemeyiz ya!.. CHP'de Ortanın Solu hep bu ikircikli ürkek toy düşünce ve davranışında bocalıyor. Sömürücü vatan hainlerine açıkça ve mertçe şöyle diyemiyorlar:

"**Siz sınıf içyüzünüzü ölesiye gizlemeye mahkûm maskeli haydutlarsınız. Onun için 'sınıf partisi' değilmiş gibi görünmek zorundasınız. CHP fakir halkın küçükburjuva kesiminin peçesiz sınıf partisidir! CHP devrimcileri ne maske kullanmaya, ne sömürücüler karnavalında rol almaya tenezzül etmez!**"

Sömürücü sınıfların neden sınıf politikasından o denli ürktüklerini, **sınıf çıkarları** göz önüne konmadıkça niçin hiçbir sınıflı toplum olayının kavranılamayacağını iyi anlamayan Ortanın Solu, elbet sınıfları belirlendiren ekonomi temelinde yanılacaktı.. Bu yanılgının en açık örneği. CHP'nin "**karma ekonomi**" anlayışıdır.

Devlet Sermayesi - Özel Sermaye:

"**Karma ekonomi**", CHP ideoloklarınca: **Özel** sermaye ile **devlet** sermayesinin koekzistansı, birlikte yaşamasıdır. Ve bu söylenirken, bütün **küçükburjuvaları** mistifiye eden, abdal yerine koyan şöyle bir çelişki uydurmasına göz kırptırılır: Devlet kapitalizmi **kamu** yararını düşünür. Bir çeşit "**devlet sosyalizmi**" canım! Özel sermayeye karşı, neredeyse onu kontrol edecek bir komünist güç bu devlet sermayesi!

Kırk yıldır CHP zavallı küçükburjuvaziye bu yem borusunu çalar. Aydın küçükburjuvaziden başkası buna inanamaz. Çünkü köylü gibi üretmen olan esnaf ve sanatkârlar da, her gün devlet kapitalizminin ne olduğunu bütün derisi ve kemiği ile duyup dener. Devletçiliğimiz, ancak: "**ekmek elden, su gölden**", "**al maaşı, salla başı**" kalem efendilerini eğlendiren bir esrar mâcunudur.

(Finans-Kapital+Tefeci-Bezirgân) sınıfları egemen olup iktidarı elde tuttukça, devlet sermayesi ancak iktidarın emrinde, özel sermayenin dişiyle kesemediği sömürü olanaklarını, özel kişilerin ağızlarına lâyık bir papara ve mama yapma avadanlığıdır. Dağdaki çobanın bildiği bu "**gerçeği**" devletçi CHP neden bilmez?

Önce, CHP'nin sınıf yapısı buna elvermedi. DP ve AP kadroları CHP içinde bütün su başlarını kesmiş bulunurken, o hakikati kimseye göstermek suçtu. Finans-Kapitalin elebaşıları CHP "**vesayetinden**" kurtulunca da, CHP ideolojisinin kapıkulu devletçiliği sürdürülmeliydi. O sayede özel sermaye çapulu devlet sermayesinin duman perdesi ardında daha verimlice sağlanabi-lirdi.

• Özel ve devlet **sermayelerinin** işbirliği bir "**karma ekonomi**" değil, aynı parmağın eti ile tırnağıdır. Ona karma ekonomi denemez: **Tekelci sermaye** denir. Kapitalizm Türkiye'de özel Finans-Kapitalle tekelinde sömüremediği alanları kamu Finans-Kapitali ile dolaylıca, ama daha evrenselce ve baskınca tekeline geçirebiliyordu.

Hem bu Türkiye'ye has bir orijinallikte değildi. Bütün emperyalist anavatanlarında tekelci sermaye devletçi olmuştur. Tekelci kapitalizmin en itçil (sinik: kelbî) ve en önü alınmaz biçimi: Çağdaş devlet kapitalizmidir. Devlet kapitalizmi her zaman, 19. cu yüzyıl "**sermaye birikimi**" zamanında olduğu gibi, 20. ci yüzyılın **sermaye tekeli** zamanında da kapitalizmin en sıkılmaz ve en ezici vurgun sistemidir.

Asil Karma Ekonomi Ve Vurgun

Türkiye'de bir **karma ekonomi** yok mu? Var. O, **Finans-Kapital** ile **Tefeci-Bezirgân** sermayelerin melez biçimidir. Ortanın Solu, bu "**Antika+Modern**" sermaye kırmasını,

"**Özel+Kamu**" sermaye bütünü ile karıştırıyor. Aydın Kapıkullarına "**Antika+Modern**" karma ekonomi ucûbesini, **tekelci sermayeyi** sözde sosyalizan "**kamu**" etiketli sermaye ile duvaklayarak gerdeğe sokuyor. Bu, Kayserilinin yaşlı anasını boyayıp babasına tâze gelin diye satmasına benziyor.

Kayserili en sonra haklı sayılabilir. Kırk yıllık karıkocayı birbirinden ayırmamak gibi iyi dilek taşıyor. Ortanın Solu öyle bir muazzeret öneremez. 5 bin yıllık Tefeci-Bezirgân leşini, 50 yıllık Finans-Kapital yatalağı ile evermek, ancak Türkiye ekonomisi gibi prematüre (vakitsiz doğmuş) bir avorton (düşük uchube) çocuk dünyaya getirebilirdi.

Gelin görün ki, bu avorton'un kanında ve canında Finans-Kapital ile Tefeci-Bezirgân Sermayeler birbirlerinden ayrılmazca kaynaşmıştırlar. Hele **Çokparti** çağının 25 yılı o kaynaş mayı daha önceki **Tekparti** çağının 25 yılında görülmedik ölçülerle Finans-Kapitali Tefeci-Bezirgânlıkla ölüm kalım ittifakına götürmüştür. Fâizci bankalarla fâizciliği haram eden câmiler, neredeyse aynı kubbenin altında içiçe girecekler. Tefeciliği bir numaralı haram düşman bilen İslâm dini, kur'an kurslarıyla, fâizciliğin tapınağı bankaların ideolojisi durumuna sokuluyor.

Tefeci Yaşasın Ki, Vergi Versin

Üretmenciklerin ezelî ejderhası Tefeci-Bezirgânlığa ve onun avortonu karma ekonomiye karşı CHP Solu nasıl dövüşecek? B. Ecevit'in bunu esnaf ve sanatkârlara nasıl iki türlü anlattığını biliyoruz:

1 — "**Aracıların HAKSIZ kazançlarını kısmak**";

2 — "**Hatta gereksiz olan yerlerde aracıları ortadan kaldırmak**"..

Kim bu "**aracılar?**" tefeci ile vurguncu... Tefeci ile vurguncunun "**HAKLI**" kazancı olur mu? B. Ecevit'in yukarıda iliştiğimiz öfemizmli deyimine bakılırsa: **Olur!**.. O zaman üretmenciklerin ömürleri: "**Tek mi, çift mi.**" oynarsa, tefecinin haklı mı haksız mı olduğunu aramakla geçecektir. Tefeci ile vurguncunun "**gerekli olduğu yerler**" var mı? Gene B. Ecevit'e bakılırsa: **Olmalı!**

Şimdi, neden, herkesin bildiği tefeci-vurguncu ejderhasına "**aracı**" gibi bir hoş terim konulduğu daha iyi anlaşılmıyor mu? Açıkça, "**tefeci-vurguncu**"nunkimi yerde "**gerekli**", kimi "**haklı**"

olduğu söylenince, buna develer güler. Ama tefeci ile vurguncuyu "**aracı**" gibi anodi... (belirsiz-zararsız-sancısız) bir terimle yaşmakladık mı: Keskin sosyalistlerin "**işbirlikçi**" sözcükleri kadar tanınmaz hale gelir. Artık onu "kısmak"ta, kimi yerde "**kaldırmak**"ta demagojik bir lâfa "**dönüşüverir**".

Oysa tefecilik ve vurgunculuk, bugün Batı Kapitalizminden tercüme — aktarma, sandıktan ve meclisten fırlama kanunlarla bile "**resmen**" yasaktır. "**Kanun devleti**" diye gırla gidilen bir ülkede, üretmenciklerin ejderhalarına üretmenciklerin koruyucusu olacak bir "**Ortanın Solu**" bu denli kadife eldiven kullanmalı mı? Hayır...

Yoksa B. Ecevit, esnaf ve sanatkârlar önünde hitâbet heyecan ile bir "**sürç'ü kelâm**"a, dil kaymasına mı uğramıştır? Gene: Hayır! Çünkü, sözüne başlarken yalnız "**haksız**" (!) ve "**yersiz**" (!) tefeci -vurgunculuklara.. (pardon: **Aracılara**" diyecektik) "**kısık**" ses çıkaran B. Genel Sekreter, sözünü bitirirken de aynen öyle diplomatlık eder. Büyük bir ciddiyetle, 30 lira vergisinden 29 lirasını kaçakçılığa getirenlere, 50 milyon yerine 150 milyon lira vergi vermelerinin daha akıllıca bir tutum olacağını önerir. Çünkü, bakın ne olurmuş o zaman: "**O zaman esnaf, evet, ben senede birkaç bin lira vergi ödüyorum ama, devlet, tefeciden de, aracıdan da, toprak ağasından da, milyonlarca lira vergi alıyor, o zaman elbet ben de üzerime düşeni yaparım diyecektir**". (a. y.)

Tefeci ile üretmenciği: 7 bin yıldan beri olduğu gibi, "**birlikte yaşatmıya**" çalışan bu tutum nedir? Dökülen kanların üzengiyi geçtiği gün kurtla kuzuyu kardeş kardeş yaşatan kutsal masal. Bunu tek parti denedi: Rahatça semiren kurtlar (sermayeciler) ilk fırsatta CHP vesayetini devirip kendi "**çok parti**" gösterişli sandıktan çıkma diktalarını kurdular. Ortanın Solu, "**denenmişi denemek**"le kimin sakalını yakmak istiyor?

Tatlı Hülyâlara Acı Hakikat

CHP böylesine çıkmaz sokaklarda halk denilen çoluk çocuğu oyalarken, **kapital** hazretleri işini takıntısız yürütüyor. Ve Ortanın Solu ile alay ederce, bildiğinden şaşmıyor. Ve eski oyun sürüp gidiyor.

CHP "**aracı**" düşmanlığı mı ediyor? Mükemmel! Finans-Kapital anasından doğdu doğalı "**aracı**"ların düşmanıdır. Bütün mesele o "**iflâh olmaz böcekler**" gibi üşüşmüş kimseleri, tekelci sermayenin disiplini altına sokmakla çözümlenir. Kalın sermaye'nin böyle CHP'yi şaşırtan yavuz hırsızlığını görünce hayâl kırıklığına uğrıyan B. Ecevit sızıldanıyor:

"**Şimdi aradan 5 yıl kadar geçtikten sonra pek çok kimsenin aracılardan şikâyete başladığını görmek şüphesiz ki, bizi sevindirdi. Fakat sevincimiz yarım kaldı. Çünkü, gördük ki, bazı kimseler aracı sözünden esnafı kastetmektedir. Oysa biz, hiç bir vakit aracı sözünden esnafı kastetmedik**". (a. y.)

Sen, **sosyal sınıflar** denli kaçamağa yer vermez termler dururken, "**aracı**", "**işbirlikçi**" gibi sınırı belirsiz aydın küçükburjuva yakıştırması lâf orijinalliğine kapıl. Eloğlu armut mu toplar? O da senin verdiğin silâhla seni vurur. Sen yanıp yıkılırsın: Antika ve modern sermaye ne yaptığını bilir:

"**Halkı soyan, sömüren aracıların esnaf olduğu izlenimi haksız olarak yaratılınca bunun sonucu olarak ne tedbir akla gelir? Esnafın işini esnaftan almak tedbiri akla gelir. Bu şekilde tedbirler alınmıya başlamıştır. Devlet olara büyük satış yerleri kurulması düşünülüyor. Hattâ Türkiye'nin büyük sermayedarları devalüasyondan önce birer açıklama yaptılar ve esnafın halkı soyduğundan şikâyet ederek, büyük sermayedarların bir araya gelip, büyük satış yerleri kurmaları gerektiğini söylediler.**" (a. y.)

"**Baba**" Devlet Finans-Kapitalin emrinde. Kapital kendisi erişemedi mi, "**Devletçiliğimizi**" koşturur. Ortanın Solu bile, **Devletçiliğin nasıl işlediğini bilmiyen geniş topluluklar**"a haber vermekten kendini alamaz:

"**Ama bilinmiyen perde arkası gerçek şudur: Et ve Balık Kurumu... Orta Anadolu'daki, Trakya'daki, Balıkesir'deki, Doğu Anadolu'daki, besicileri sömüren bir avuç insana kredi ve avans verme politikası**" güder.

"**Tütün yetiştiren köylü tütününü eskisinden daha pahalıya maledip daha düşük fiyatla satıyor. Bu hayat pahalılığı karşısında... ve ilh., ve ilh.**" (a.y.)

Sosyal Gerçekliğimiz Nedir?

Acı hakikati B. Ecevit bilmez mi? Bilir. Hattâ söyler bile:

"Biz, der, çağımızın büyük işletmecilik, hatta pazarlama ve satışta dahi büyük işletmenin çağı olduğunu kabul ediyoruz. Bu gerçeği görmemezlikten gelemeyiz." (a. y.)

Öyleyse, **büyük üretim** önüne geçilmez bir "**gerçek**" çığ ise, şimdi ne yapılabilir? Her şeyden önce hangi **ekonomik** ve **sosyal** düzende yaşadığımız objektif ve somut olarak ortaya konulur. Sonra o şartların **üretmencikler** yararına nasıl değiştirilebileceği araştırılır ve uygulanılır.

Türkiye'de egemen ekonomi ve toplum düzeni nedir? Melez, karma bir "**Modern+Antika**" sermayenin sosyal düzenidir. Sermaye düzeninde iki karakteristiğin önüne geçilemez:

1- Sermaye: Bir tek üretmenciğin yarı kadar küçük değildir. Birçok, kimi yüzlerce, binlerce üretmenciğin varından çok daha **büyük** bir **araç**'tır. Onunla üretmencik (kimi yalancı pehlivanların deyimiyle) "**Başa güreşemez.**"

2- Sermaye: Antika biçimiyle üretmenciklerin var olmaları için şarttır. Modern biçimiyle, üretmencikleri işçileştirip (proleterleştirerek) ortadan kaldırdığı yerde bile, büyük üretimle millet ölçüsünde geniş tüketmen yığınları arasında bütün ekonomik ilişkilere egemen olur. Yani, antika toplumda da, modern toplumda da sermaye **temeli** bir **aracı**'dır.

Türkiye gerek antika sermayenin, gerekse modern sermayenin at oynattığı bir ortamdır. Bu ortamda CHP solculuğu ne vaiz ediyor? Başlıca iki şey:

1- Aracıların sömürüsünü gidermek;

2- Üretmencikleri örgütleyip güçlendirmek..

Bu iş nasıl olacak. Sayın B. Ecevit'in önerilerini, oldukları gibi ele alalım.

B. Ecevit diyor ki:

"... **Bizim kanımız şudur:**

"**Üretici Halk örgütlenmelidir.**" (Ulus, 28/10/1970)

Halk için ve nasıl örgütlenmelidir? CHP'nin ardında, birkaç **yüzbin** kişilik "**gönüllü**" kapıkulu kadrosu örgütlenmiştir; CHP birkaç **milyon** oyu sandıktan çıkaran en eski legal örgüttür. CHP'nin, en yeni ve en dinamik genel sekreteri büyük bir iyi dilek ve sâf inançla söyle diyor:

"Esnaf ve Sanatkâr kendisi doğrudan doğruya pazarlıyacak bir şekilde örgütlenmelidir. Bir yandan da esnaf ve sanatkâr, o malı aracısız bir şekilde alabilecek örgütlenmiye gitmelidir. Böylelikle, üreticilerin yapacakları örgütlerle, satıcıların, esnafın, sanatkârların kuracağı örgüt, aracısız olarak bir araya gelebilmelidir. O zaman esnaf, hem üretici payı artacak, hem de halk daha ucuza mal alacaktır." (a. y.)

Sermayeci Fil önünde: Üretmencik Karıncasının Örgütü

Bu "**Örgüt**" anlayışı nedir? Avrupalının "**Küçükburjuva**" dediği "**esnaf ve sanatkâr**" insancıkların beşyüz, beşbin yıllar yılı boyuna özlediği, ha ulaştım sandığı ânda çöl serâbı gibi avuçları içinden ebediyen kaçırdığı: "**Küçük Üretmen Cenneti**"dir.

Cennet'i kim sevmez? Gelin görün ki, **Antika** Toplumda 6500 yıl **Tefeci-Bezirgân** Sermaye, **Modern** Toplumda 500 yıldır **Kapitalist** Ekonomi, o "**Üretmencik Cenneti**"ni tâ temelinden yıktı durdu. Şimdi gerek Antika, gerek Modern Sermayeye "**Aracı**" demekle ne değiştirilebilir? Sayın Ecevit, kimi keskin "**Sosyalist**"lerimizin de özendikleri "**Aracı**" deyiminin patentine sahip çıkıyor:

"**Çünkü siyaset dilinde, Aracı termini biz getirdik**" (a. y.) diyor.

Bizimkilerin "**İşbirlikçi**" lâflarına pek benziyen o term, ne yazık ki, yalın kafaları biraz daha bayağılaştırmıya itelemekten başka, hiç mi hiç bir şeycikleri beceremiyor. Adıyla sanıyla **Finans-Kapital** ve **Tefeci-Bezirgân** domuzuna örgütlenişi **önünde: Üretmencik** örgütlenmesi, file karşı karasineğin vızıltısından öteye geçemez ve geçemiyor.

Esnaf: Çelişkiler Kumkuması

Pek Sevimli ve Sayın Ecevit'in "**Sosyalist**" alanlarında işi mi ne? B. Ecevit, Türkiye'de 4 milyon kadar saydığı **sanat üretmenciklerinin** sosyal ülküsüne tutkun bir politikacımızdır. Olumlu kökleri en az 500 yıl önce kurutulmuş **Ahî**'lerden beri, sanat üretmenciklerimiz yeniden Bâbil artığı antika bataklığımıza gömülüp gitmiştir. Sırf o Bâbil artıklarını bataktan kurtarma çabaları, **Ütopi** de olsa, saygıya değebilir.

Bir ucu kasaba Manüfaktür'cüleri ile Finans-Kapital

kapıkulluluğuna zincirlerle bağlanan, öbür ucu topraksız köylünün yoksulluğu altına varan o binbir işkence basamaklı "**Esnaf ve Sanatkârlar**" kalabalığımızı ne **küçümseme** ve ne de **büyümseme** aklımızdan geçmemelidir. Resmî İstatistikler onları 4 milyon değil, o rakamın 10 da biri (400 bin) kadar anca buluyor. Bu toptan mahkûm ve yürekten **yangın** dertli insanlarımızın, bağırınca, - hele bağırtılınca, - vâveylâları gökleri doldurabilir. Onlar, en **ezik** ve **suspus** günlerinde bile, bile, bütün "**Milli iniltilerimize**" en **yaygın** ve **ayaklandıcı** sızıltılar fışkırtırlar. Bunu hiç unutamayız.

Bununla birlikte, hepsinin "**abası altında bir er**" ne söz, bir "**yularsız arslan!**" yatan esnaf ve sanatkârlarımızın: **kişi** olarak çokluk görünen **kalabalıkları** da, ajitasyon veya dilsiz dedikodu olarak pek etken sanılan **ağızkalabalıkları** da, çifte ve çelişkili karakterlerin harman yeri olur.

Dünya ölçüsünde esnaf sanatkârlar: Finans-Kapitalin, Türkiye'de ise ayrıca Tefeci-Bezirgân Sermayenin de, günah çıkartma tekeliğini yapan bir şamar oğlanıdır. Pahalılığı önlemek şöyle dursun, arttırmak için kullanılan, ama kimsenin kendisini kullanamıyacağını, "**tam bağımsız Türkiye**" olduğunu bol bol haykıran bir zavallılıktır.

Esnaf: İntihar Kompleksli Dağınıklık

Bin esnafın bir ayda yapamıyacağı üretimi bir günde çıkarıp piyasaya atan büyük sanayî önünde, maddece ve mâneviyatça: Yeldeğirmenlerine saldıran Donkişot'tan daha acıklı ve gülünç duruma düşer. Bu **aşağılık duygusu** yaratmış durumdan kendi başına kurtulamıyacağını sezdikçe, öbür uca kaçar. Öyle bir **aşağılık kompleksine** kapılır ki, Bâbil çağından örselene çürüye turşu küpüne dönmüş karanlık **dükkâncığından** ve hele **kafacığından** daha haklı ve güçlü hiç bir şeyin yeryüzüne gökten inemiyeceğini ölesiye savunur.

Böyle bir sosyal kalabalığın ağızkalabalığı ile "**evrene düzen**" vermiye kalkmak, yahut hiç değilse **pahalılığı** kaldırmayı ummak ölü gözünden yaş beklemekten daha üzüntülü bir kuruntu olur. Türkiye'nin **Tefeci-Bezirgân** kanburu üstüne **Finans-Kapital** kanburu oturtulmuş "**bozuk düzen**"ini düzeltmek "**esnaf ve sanatkârlar**"ın hiç bir zaman

ciddiye almıyacakları, ancak vurgun kırıntıcıklarıyle iktidara av edilecekleri örgütlerinden beklemek: Bâbil Kulesi üzerine Firavunların Mezar-Ehramını oturtmıya çalışmak olur.

Çünkü esnafın kendisi "**mühtac'ı himmet bir dede**"ciktir. "**Virân olası hânede evlâd'ü iyâl**": Esnafın boynuna asılmış altı batmanlık lâledir. İlk fırsatta, Hacıağanın bir kuru "**Aferin!**"ini kazanmak için, büyük beyefendilerin bir yaş çıkar oltasına solungaçlarından takılıp havada sallanmak için, göstermedik sâde suya heyecan ve kaypaklık bırakmaz. Neler "**icat**" etmez ki?

Ortanın Solu:Esnaflığa Bayılmamalı - Sosyalizme Ayılmalı

CHP belki sol yoldan bir esnaf öncüsü olabilir. Eski günlerin "**Büyük Efendi**"leri CHP'liydiler. CHP uzun yıllar biricik "**Devlet Partisi**" oldu. O zaman "**tas elinde, koz elinde**" bulunduğu için bütün küçükburjuvalara tam ekmek kapıları değilse bile, şölen ve tören sofralarından kimi diş kovuğunu dolduracak kırıntılar sunabilmişti. Hâlâ o kırıntılarla köşede bucakta CHP **gönüllülüğü** yapan sayıca pek çok küçükburjuva vardır.

Yalnız, bugün devlet ve devlet kapısı **Finans-Kapitalin** tekelindedir. **Şehir** küçükburjuvalarını "**Devletçiliğimiz**" kanallarından sürüyle Finans-Kapital partileri her zaman kendi zafer arabalarına zincirliyebilirler. Buna karşı CHP'nin "**Halk dalkavukluğu**" etmesi yetmez. **Bir ân önce Devlet'i** ele geçirmesi gerekir. Şehir küçükburjuvaları ancak o zaman, kuvvet gördüğü yere eğilme içgüdüleriyle, CHP'den yana olabilirler.

Köy Üretmenciklerine gelince... Onlar Nemrutlar ve Firâvunlar çağındanberi, 500 küsur "**Kasaba**"mızda örümcek yuvalarını kurmuş **Tefeci-Bezirgân** ağlarıyla kıskıvrak bağlı, gericiliğinmaddî mânevî tutsağı durumundadır. Büyük ve dehşetli yoksulluktan patlama kertesinde ezik duran köylü yığınlarımızı kazanmak ancak ve yalnız gelenekcil Tefeci-Bezirgân ağlarını (1300 yıllarında Osmanlı atalarımızın yaptıkları kadar olsun) bir vuruşta yokedebilmekle olağanlaşabilir.

Demek CHP'nin başarı şansı:

1 — Aşağıda **Toprağı**;

2 — Yukarıda **Devleti**.

Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân Hacıağalar tehakkümünden kurtarmakta yatıyor. Bu kurtarış, **İkinci Kuvayimilliyecilik**

hamlesi ister. CHP'nin başında **Birinci Kuvayimilliyeciliğin** sayılı ve saygılı liderlerinden en realist olanı var. Ona uzun ömürler dilemek yetmez. Doğa kanunlarının kimse önüne geçemez. O lider sağken, CHP: Devleti ve Toprağı, Antika ve Modern Tekelci Sermaye derebeğiliğinin pençesinden ve tırnağından kurtarabilir mi?

O zaman "**Ortanın Solu**" veya "**Sosyal Demokrat Gençlik**" girişimleri ciddiye alınabilir. **Şehir ve Köy Küçükburjuva** yığınları ilk kez rahat bir nefes alarak gözlerini açabilir. Türkiye'nin büyük devrimci **İşçi Sınıfı**, o gerçekten demokratik Kurtuluş Savaşına bütün yaratıcı gücü ile dayanak olur. Bütün Türkiye **Devrimci Güçleri**, Birinci Kavayimilliyecilik liderini, yeniden çizmelerini çekmiş olarak, başa geçmiş görmenin güvencini duyar. "**Anarşi**" durur. Bizantizmler tavsar.

Yoksa, Türkçe kadar Atasözü bol dil pek azdır: "**Atı alan Üsküdar'ı geçer.**" Hayat, hepimizden güçlüdür. Bakarsınız "**Gün doğmadan meşîme'i şeb'den neler doğar.**" Yâni: geceler her zaman gebedir. Ve "**Son pişmanlık fayda vermez.**"

Üretmenciklerin (çalışkan **köylü** ve **esnafların**) biricik uyanık fedai dostu nasıl **İşçi Sınıfı** ise, Ortanın Solunun da biricik içten feragatli dostu **Sosyalizmdir**. Çünkü, ne İşçi Sınıfı, ne proletarya ülküsü Sosyalizm: ne kimseyi aldatmakta, ne külâh kapmakta hiçbir sosyal problem çözümü göremez.

Çocuk, doğacaktır değil, doğuyor. Yazıktır halk anacığa boş yere kıvrandırıcı sancılar çektirip durmak.

B. ECEVİT, PAŞAYI GAZABA GETİRDİ

Ecevit Havlu Atıyor

6 Nisan 1971

Uzun yıllar CHP teşkilatında ortanın solu sloganına sahip çıkan, bunu tabana yaymaya çalışan hatta bir ölçüde tabana bir canlılık getiren Ecevit, Erim kabinesine CHP'nin katılmasına engel olamayınca istifa etmiş, bir başka deyimle paşa tarafından harcanıvermiştir.

Şimdiye dek bir burjuva partisinde çeşitli derecedeki sağ unsurlarla, bir sol kanat arasında denge kurmaya çalışan İsmet Paşa'nın dümen suyundan giden, o denge politikası içinde sağa daima taviz vererek tutarsız bir çizgi izliyen ve ilerici küçük burjuvazinin gözünde yıpranan Ecevit en sonunda sağ'a yenik düşmüştür.

Bir yanıyla baktığımız da, Ecevit'in kendi inandığı görüşler adına istifa etmesi dürst ve cesur gibi görünmesine rağmen öte yandan, Ecevit en kritik dönemde cepheyi bırakmıştır. Parti içi mücadelenin asıl yoğunlaşacağı bir dönemin başlangıcında yönetimden çekilmiştir. CHP gibi yıllanmış kurt burjuva politikacılarının cirit attığı bir partide geleceğe dönük olarak "**yıpranmama**" hesapları yapmak pek geçerli değildir. İ. Paşa, Ecevit'e "**seni ortada bırakırım**" demiştir ve bırakmıştır. Bundan sonra, Ecevit ekibinin sağındaki unsurlar yoğun faaliyete geçecek ve partiyi büsbütün sağa çekmek isteyeceklerdir.

CHP İÇİNDE SOSYAL DEMOKRASİ MÜCADELESİ DEVAM ETMELİDİR:

Ecevit gerçekten de sosyal demokrasinin samimi bir savunucusu ise, "**şefinden**" asla çekinmeden parti içinde radikal bir sosyal demokrat hareketi örgütlemeliydi. Hatta son parti meclisi'nde Ecevitçiler külliyen iktidardaydı. Ecevit geçmişte imkânları yeterince kullanamamıştır.

Ecevit bir an olsun rehavete kapılmasızın mücadelesini

sürdürmeli, kendi çıkmazını yeni baştan gözden geçirmeli; geçmişteki tutucu ve tutarsız çizgisinin kurbanı olduğunu anlayarak, samimi bir sosyal demokrat çizginin örgütleyicisi olmalıdır.

Biz istifa eden Ecevit'in parti içindeki olanaklarının hayli kısıtlandığını sanıyoruz kendisi de müteredditbir kimse olduğundan davayı büyük ölçüde kaybetmiş gözükmektedir. Ayrıca son grup toplantısındaki çıkışıyla İ. İ. Paşa'nın bütün gazabını üzerine çekmiştir.

BİR MİKRO ÖRNEK:

İşçi sınıfı devrimcilerinin bu olaydan alacakları ders şudur: Sosyal determinizm kanunlarına icra etmektedir. Burjuvazi ile proletaryanın keskinleşen sınıf mücadelesi arasında sıkışıp kalan ve küçük burjuvazi ile burjuvaziyi bir arada bünyesinde taşıyan bir parti, gelişen sınıf mücadelesi karşısında bölünmeye mahkûm olmuştur. CHP yakın geçmişteki kanumunu ve niteliğini koruyabilecek midir? Bunu önümüzdeki dönümde göreceğiz. CHP, ya burjuvaziden tamamen koparak küçük burjuvazinin partisi haline gelerek ve samimi bir sosyal demokrat çizgiyi temsil edebilir (bu durumda burjuva unsurların ve İ. İ. Paşa'nın tasfiyesi gerekir), ya da içindeki küçük burjuva reformistlerini dışarıda bırakıp mütecanis bir burjuva partisi örneğin, bir liberal parti haline dönüşebilir. Modern sınıfların mücadelesi arasında küçük burjuvazi ayakta duramayıp, parçalanırken ve bölük bülük safını belli ederken, hem burjuvaziyi, hem de bir kısım şehir-köy küçük burjuvazisini temsil etme iddiasındaki bir politik örgütün o haliyle yaşaması ne demektir? Ütopyadır.

Alınacak başka bir ders, bir avuç küçük burjuva yönetici bir burjuva partisine kolay kolay sahip çıkamıyorlar. Çeşitli kaypak ve uzun vadeli hesaplar günün birinde iflâs ediyor, tavizkâr tutumlar çok sert cezalandırılıyor. Eğer Ecevit'in çizgisi tutarlı bir küçük burjuva ilericiliği olsaydı, her şeyden önce emperyalizme karşı çıkmakta ve anti-emperyalist bilinci CHP sempatizanlarına yaymakta gecikmemesi gerekirdi.

EMPERYALİZME YARANMA SEVDASINDAKİ PAŞA GAZABA GELDİ:

Ecevit, geçtiğimiz Cumartesi günü yapılan CHP grup toplantısında daha sert bir çıkış yaparak, Nihat Erim kabinesinin, NATO ve Ortak pazarın, özellikle dış egemen güçlerin hizmetinde olduğunu söylemiştir. Genel sekreterliği zamanında emperyalizme karşı çıkmayan, kısmen iç sömürü edebiyatı yapan Ecevit, sekreterlik tavizciliği ortadan kalktıktan sonra daha gerçekçi konuşmaya başlamıştır.

Yıllardır parti içinde sağ kanada taviz veren Ecevit geçmişteki tutumuyla hem işçi sınıfı sosyalistlerinin, hem de küçük burjuva ilericilerinin güvenini sarsmıştır. Partisine aşırı bağlı vatandaşlar dışında, Ecevit halk kitleleri tarafından da tutulmamaktadır. 1963'de işçi kanununu çıkardığı için bir zamanlar işçiler tarafından sevilen Ecevit şimdi işçilerin geniş desteğinden de yoksundur... Parti içinde sağ kanadın ve kaşarlanmış politikacıların çevireceği dolaplara dayanabileceği de hayli şüphelidir. Ayrıca Ecevit son konuşmasında bile içinde bir sürü gerici parti olan parlamentoyu savunmaktadır.

Bununla birlikte Ecevit için her şey bitmiş değildir. CHP içindeki samimi sosyal demokrat hareketi örgütlemek için ustalıklı olarak ama asla taviz vermeden çalışırsa, işçi sınıfı sosyalistleri ile minima program ve demokratik güçbirliği görüşleri üzerinde düşünürse dürüst bir anti-emperyalist çizgi izlerse, önemli sayılacak bir hareketin temsilcisi olur ve ileride politik kadrosu ve dayandığı tabanı ile birlikte, öncü Proletarya'nın müttefiği ve cephe arkadaşı olarak gerçek demokrasiyi geliştirmeye yardımcı olur.

SUÇLU: AYAĞA KALK!.

16 Mart 1971

Türkiye'nin iki büyük Başkenti: **İstanbul** ve **Ankara'dan**, en ücra ve en ucdaki **Kırıkhan'a, İslâhiyye**'ye dek her yerinde kan dökülüyor. Kan dökenler: **FinansKapital** parababalarının yönettikleri antika taşra **Tefeci-Bezirgân** vurgunculardır. Kanı dökülenler: Türkiye'de insancıl yaşantı özleyen ilericiler, devrimci gençlerdir.

PADİŞAHLIKTAN PAŞALIĞA

Neden? Bunu halk yığınlarımızın öğrenmemeleri için sömürgen **üst sınıflar** ve onların bezirgân politikacıları ellerinden geleni arkalarına koymuyorlar. Üst sınıflar bir avuç soyguncudurlar. Ama, Türkiye'nin en muazzam ekonomi gücü olan kapitali (Sermayeyi) ve devleti tekellerinde tutuyorlar. Onun için, yenilmez bir güçmüş gibi görünerek, herkese gözdağı veriyorlar.

Bu açık seçik oyunda en çok aldatılanlar: "**cahil halk**" değil, ne yazık ki "**okur-yazar**" geçinen kapıkullarıdır. Bu **kapıkul-larının** en gözde başı İ. İ. Paşa oluyor. Paşa 40 yıldır, kimi **iktidarda**, kimi **muhalefette** kaldı. Ama, korkunç **devlet kapitalizminin** ve **devlet kapıkulluğunun** vazgeçilmez başı idi. Onun için Türkiye politikasını kimi açıkça, kimi el altından olmak üzere, her zaman "**paşa**", yahut "**paşalar**" güttü.

"**Paşalık**" Türkiye'de bir kanunla Mustafa Kemal'in sağlığında **yasak** edildi. O **antika** deyimin yerine her **modern** ülkede kullanılan **general** geçirildi. Ama, toplum gerçekliği antikalıktan kurtulmadıkça, onun yaşayan kurumlarına başka **ad vermek** yeter miydi? Yetmedi. "**Paşa**" her zaman antika **paşa** kaldı. Ve halk ta, ortalıkta değişen temelli hiç bir şey göremediği için, tepedeki kapıkullarına "**paşam**" demekten geri kalmadı.

Antika paşalık ne anlama gelir, biliyoruz. "**Paşa**" sözcüğünün öztürkçe kökü "**beşe**"den gelir. "**Beşe**" bir babahan'ın "**büyük oğulu**" demektir. Osmanlıda ilk padişahların büyük oğullarına **paşa** denildi. "Padişah" adlı babahan ölünce, onun yerine paşa oğlu geçmiyecek miydi? O mekanizma ile Türkiye'de padişahlık kalktı, onun yerine hiç sessiz, sedasızca ve kimsenin yadırgamasına yer kalmaksızın **paşalık** geçiverdi. Antika **Tefeci-Bezirgân** ekonomi ve sosyal sınıf, Türkiye'nin beşyüz kasabasından beşyüzünde iktidarı elinde tuttukça bunun başka türlü olması olur muydu?

"DEVLETLU" PAŞA HAZRETLERİ

İşte İ. İ. Paşa; O **antika toplum** yapımızın **modern devletçilik** biçiminde karar kılmış yapısının en "sarsılmaz" kalıntısıdır. O kalıntıya göre "**devlet**" başlı başına bir varlıktır. Nereden geldiği bilinmez. Ama, gelmiş. Vardır. Öyleyse toplumun üstünde, sosyal **sınıfların üstünde** bir varlıktır. "**Ülke bütünlüğü**" ne ile sağlanır? "**Devletle**" o öyleyse, dün "**saltanatın**", bugün "**milletin**" var olması, **devletin** var olması demektir. **Devlet** elden gitti mi, ne "**millet**" kalır, ne **vatan.**

Bütün "**paşalarımızın**" ve paşarikolarımızın ağızlarına bakın. Başlarının içlerine girin. Ruhlarının en lqş derinliklerine inin. Yalnız ve ancak o antika felsefeyi bulacaksınız. Bu "felsefe"lerinde çok "**samimi**" dirler. Yeni deyimle, çok "**içtenlikli**"dirler. **Padişah** gitmiş **paşa** kalmıştır. Padişah nasıl devlet kubbesinin köşe taşı idiyse, paşa da tıpkı öyle yalnız **devlet**'i düşünür. O bir "**devletlû**" "**Devlet kuşu**"dur. Devletin tepesine tüner. Ve sırf, başka hiç bir şeye bakmaksızın **devlet için** öter.

Bu felsefelerinde paşacıklarımızla tartışabilir misiniz? Hayır. Öyle bir şey, koyu müslüman için (**Allahın** var olup olmadığını tartışmak kadar onulmaz bir "**küfür**" olur devletin tartışılması.) Bu felsefelerinde paşacıklarımız "**popüler**"dirlerde: Yani en geniş halk yığınları içinde dahi en yaygın felsefe bu **devlet** dokunulmazlığı ve tartışılmazlığı pusuya girmiştir.

"DEVLETLU" FELSEFESİNİN KÖKÜ

Bu felsefenin **sosyal** kökü nereden geliyor? Tâ, 600 yıl önce kurulmuş Osmanlı Devletinin ekonomik ve sosyal yapısından. **Devlet** bir uzun süre Osmanlı **dirlik** düzeninde bayağı "**sınıflar üstü**" çalımı ile padişah'ın kişiliğinde "**zât**"laşmamış mıydı? Paşacıklarımıza göre 60 yıldanberi Türkiye toplumunda değişen hiç bir şey olmamıştır ve olamaz. **Saltanat** gitmiş, **cumhuriyet** gelmiş. **Padişah** gitmiş, **paşa** gelmiş. Bu da mı fark?

Padişahlığın, şunun şurası 50 yıldır ancak "**kalkındırılabilmiş**" olduğu gözönüne getirilsin 50 yıldan beri ise, **Paşalığın**, kanun yasaklarına aldırılmaksızın, iyice "**oturtulabilmiş**" bulunduğu unutulmasın. **Devlet** anlamında hangi değişikliği kapıkuluna anlatabilirsiniz?

İlk Osmanlı (**ilb-gazi-şövalye**)lerinin **kan** örgütü yerine geçirdikleri ilk **dirlik düzeni** toprak ekonomisi üzerindeki **devlet**, çoktan: 3-4 yüz yıldır yıkılmış. Yerine **Tefeci-Bezirgân** sınıfın **tehakküm** ettiği **kesim düzeni** adlı toprak ekonomisi üzerindeki **devlet** geçmiş. Sonra ilkin **levan** (komprador) kapitalizme dayanan ecnebi Finans-Kapital, sonra **Tefeci-Bezirgân** sınıfa dayanan **yerli** Finans-Kapital tehakkümü **devleti** kıskıvrak **tekelinde** bağlamış...

KİM OKUR? KİM DİNLER

Biz bu basit olmasa da apaçık olayı, daha üniversite ülemâmızın en az beyin zarları kalınlaşmamış sosyal bilginlerine, hatta keskin "**bilimcil sosyalist**"lerine anlatamıyoruz. **Paşacıklarımızı, antika** devlet felsefelerinde nasıl kınarız? Üstelik "**paşaların paşası**" sayın İ. İ., kırk yıl "**devleti**" "**avucu içinde**" tuttuğunu sanmış, en deneyli, en ulu "**devlet adamı**". Türkiye'nin **Finans-Kapital** sömürgeliğinden "**bağımsız**" ve "**gerçekten hür** (özgür) olması için, aç, işsiz kıvranan, kanayan Türkiye gençliğini mi dinler?

Devlet: "Şunun bunun elinde bâzıyce (oyuncak) **olamaz**" demişti Ankara İstiklâl Mahkemesi Başkanı ünlü "Kelâli" Bey (Afyon), 45 yıl önce. O zamanın muzaffer cephe komutanı

başvekil paşası, 45 yıl sonra değişecek değil. Kim bu ateşli gençlik? Antika hacıağalığın **taşrada** boğduğu, modern Finans-Kapitalin **başkentlerde** bin bir provokasyonla kana boyadığı gençlik: Alt yanı bir avuç çoluk çocuk! Bunlar sakro-sent **devlet** hazretlerine kafa tutacaklar ha?

ZORLA İNTİHAR

Onun için, bütün gizli oyunları avucunun içi gibi okuması olağan bulunan İ. İ. Paşa, başından değilse bile, yaşından beklenmiyecek yeğniklikte bir uçarı öfke ile, tam alı al, moru mor, haykırıyor:

"Üç çocuk devletle pazarlık edecek?... Çıkarım sokağa, halkı emniyet kuvvetlerine yardıma çağırırım."

Milletçe trajedimizin yayı bu tür düşünce ve davranışların perdesi ardında gizleniyor. Ve ne yazık ki, anlı şanlı "**paşalarımız**", o belki çok "**iyi dilekli**" (kendi sanılarıyla: "**Sağduyulu**") düşünceleriyle, bütün kartları karıştırıyorlar. Düşünceden çok **davranış** durumunda bulundukları için ise, herşeyden önce son kertede titiz oldukları **kişiliklerini** yıprandırıyorlar.

Yalnız o kadarla kalsalar, pek bir şey denemez. Herkes kendi yanlışının sorumluluğuna katlanır. En gözde ülküleri sayılan vatan-millet-sakarya tutumları gibi, gerçekten ülke, halk, genç kuşaklar ölçüsünde inanılmaz aykırılıklara kapı açıyorlar. Alalım, "**paşaların paşa**"sının hızlı "**çıkarım sokağa**" deyimini. Olmıyacak, şey ya. Çıktı, bilelim. Türkiye insanları antika "**reâya**" (Osmanlı güdülenleri) değil. En azgın Finans-Kapital giyotini ile her gün kanlı sınıf çelişkilerine bölünmüş.

Bu ortamda Paşa, ya "**yuha!**"lanır, yahut "**tekbir!**"lerle karşılanır. İki sonuçta **bunalıma** çözüm getirir mi? Olası değil.

"DERVİŞ VAHDETİ"LİK ÇIKMAZ SOKAĞI

Paşa'nın "**çıkarım sokağa**" çığlığı sosyal ve politik açıdan ne demektir? Bilinçsiz kara kalabalığı kuru lâfla: **Devrimci gençliğe** karşı kışkırtacak... "Buna hâcet var mı?" sorusu bir yana dursun. Çünkü bütün Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân ağaları

ve çeteleri her günün 24 saatinde yalnız bunu yapıyor. Gene de, zavallı işsizlerden yazdığı aylıklı askerlerini, arkalarına sivil-resmi, gizli - açık binlerce polis ve tabur tabur jandarma dayanakları komadıkça şuradan şuraya yürütemiyor.

"Paşa" kendisinde ayrı bir "**kuvve-i kutsiyye**" mi buluyor? Olağandır. Ancak "**alaylıları mekteplilere karşı**" kışkırtmak, 1909 yılında tutmadı. Başka. 1909 yılı o görev "**Volkan**"cı Entelicens Servis casusu **Derviş** Vahdeti'nin "kuvve-i kutsiyye"sine düşmüştü. Hepsini bir yana bırakalım. Gericiliğin, 1971 yılı devrimci güçlerine er geç yenilmeye tarihçe mahkûm bulunduğunu unutalım. Paşalar ne duruma düşerler?

62 yıl önce **31 Mart Vakası** günü, şimdiki yüksek öğrenimli asker-sivil gençlerimizden çok daha körpe yaşta bulunan adsız "**İsmet Bey**", bir devrimci küçük subaydı. Çağının birlikçi ve **ilerici** (ittihat ve **terakkici**) akımına katıldığı için bir **kurtuluş savaşı kahramanı** ve en sonunda "kuvve-i kutsiyye"li paşaların paşası olduğunu hangi silâhlı - silâhsız gence tümden unutturabilir? Elbet kendisi de, içinin içinde, beyin yaşlılığı yüzünden seksenini geçkin İ. İ. Paşanın belleğini yitirdiğine inanamaz.

31 MART AZGINLIĞI

Daha geçenlerde, kendisi: "**Her gün bir 31 Mart yaşıyoruz**" diye kocunmuştu. Her halde sevinememişti 31 Mart Vaka'ları önünde. Çünkü biliyor. 31 Mart Vaka'sından on yıl sonra **Kuvvayı Milliye** ayaklanışı patladı. Dört yıl sonra 31 Mart'ların temel dayanağı **padişahlık** (saltanat ve hilâfet) resmen yok oldu. 31 Mart Vaka'ları öylesine tekinsizdirler.

Ama, **modern** Finans-Kapital **derebeyiliği** kuşku yok, **antika** Tefeci-Bezirgân derebeyiliğinden daha az **sınıf körlüğü** illetine tutulmuş olamaz. Paşacıklarımız hiç değilse o kadarcığını görmez, bilmezler mi? Amerikan U.S. üssü yapılmış Türkiye'de yirmi bin Amerikalı ve kırk bin yerli CİA ajanı, **Derviş** Vahdeti'lerin rolünü, kimseciğe sıra bırakmaksızın epey başarı ile oynuyorlar. Camilere atılan

bombaların hangi "**Volkan**"dan fışkırdığını, kimse bilmese, koca İ. İ. Paşa eliyle tutmıyacak kertede alandan çekilmiş, yahut sekseninden sonraki **ikinci çocukluk** çağına gömülmüş olmasa gerektir.

Hatay'da kışkırtılmış, kamyonlar dolusu aç ve bilinçsiz kara kalabalık nereye koşturuluyor sanılır? "**Komünizme karşı**" mı? Belki delinmiş kursaklarına bir damla dünya nimeti düşürecek (evlerin, dükkânların ve giyinikçe kişilerin) **yağma** ve **talan** edilmesine... Gericilik, "**emniyet kuvvetleri**" önünde (yani sayesinde) ilerici ve genç linç edilmesiyle keyfinden sarhoş olabilir. Beter olsun. Tarihte her zorbalık öyle mezarını kazmıştır. Mezar kazıcılarını böyle **kırmızı balmumu** ile çağırıp idmanlandırmıştır. "**Devam et**"sin.

İ. İ. Paşa'nın genç topçu subaylığındanberi zarı zedelenmiş kulağı o "**31 Mart**" olaylarını işitmemiş görünüyor. Aynı gün ve saatte, paşaların gözleri önünde Ankara başkentinde, jandarma albayının yüreğine iniyor. Kış ortası gece ayazında yurtlarına sığınmış genç öğrenciler üzerine, işkenceyle alınmış ifadeye dayanır: **Bir tek ve yapayalnız biricik** adliyeci **kişiden**, acele alınmış hüküm-makineli tüfekler çatırdatılarak yürünüyor.

PARABABALIĞININ SUÇLULUK KOMPLEKSİ

Ve ne aranıyor? "**Suçlu**"!... Her üniversite içinde, eğer binlerce değilse, yüzlerce gizli sivil polis, MİT, CİA ve Entelicens Servis ve ilh., ve ilh... ajanları, en ufak kıpırtıyı izlemezmiş gibi, ODTÜ'de aranan kimsenin orada bulunmadığını her an rapor etmemiş gibi... durup dururken, bedavaya kan dökmek için olmayan "suçlu" kuşatılıyor. Dört Amerikan U.S. işgalci askeri, dört gün karnı tok, sırtı pek, halı kilim üstünde yatırıldı diye: **Üç Genç Türk** öldürülüyor, **300 Genç Türk** yaralanıyor. **3000 Genç Türk** esir kampında namlu tehdidi altında soğuğa, yağmura bakmaksızın titretilerek siygaya çekiliyor.

"**Suçlu**" kim? İngiliz casusu **Derviş Vahdeti**'nin omuzdaşı, Alman casusu **Şıh** "**Nursi**"nin ruhunu hortlatan, Amerikan casusluğu CİA emrinde kumpaslar kuran Finans-Kapitalizm.. O binbir yabancı casus ortamı içinde en ufak bağımsızlığını koru-

mayan iktidar: Asker-sivil **Genç Türkler** cephesine karşı, süngü, kurşun, bomba, helikopter, uçak, tank ve **nurculukla** silâhlandırdığı bilinçsiz Mehmetçiği ölüm saça saça saldırtıyor. Bu yetmiyor. Çünkü, evdeki pazar çarşıya uymayacaktır. O da iyi biliniyor.

MANDACILIĞIN SUÇLULUK KOMPLEKSİ

İllâki, "**Paşaların Paşası**"dır. Al'i Osman dölünden gelmiş Şahlar Pâdişahı "**Essultan İbn'issultan**" pertavını atarak: "**Al Allah delini - zapteyle kulunu**" yordamıyla: "**çıkarım sokağa ha-**" diyebiliyor.

Çık be Paşaçık!...

Çünkü: Ama, **yakışmıyor**. Herşeyden önce. "**Geçti o Bor'un Pazarı**" gençlik sosyalizme uyandı.

Ve **Sivas Kongresi'nde**, Türkiye'yi "Amerikan Mandası" yapmak istiyenlere karşı dövüşen "Paşa" anıtkabirde henüz yaşıyor. Sivas Kongresi'nde bulunmamış olmak,"**Amerikan Mandası**"na karşı insana bağdaşıklık sağlamaz. Ve "**sokak**"ta, Türkiye'yi "**manda**" gören Amerika U.S. elçisinde alkışlanmak içaçıcı (yahut moda edilen sözcükle: "**huzur**" verici) olur mu? Olmaz. Olamaz.

Bunalım mı? Ne sandın. Ama, "**politika**" kiremitliğinde **yanmış** gençliğe, su yerine **provokasyon** petrolu sıkan etfaiyecilikle, toplum temelindeki **bunalım** yangını söndürülemez: Daha çok alevlendirilir. Bunalım: Parababalarının, geniş yaratıcı **üretim** yerine, insafsız vurgun yapmalarından; **işsiz** bırakılmış işçi-köylü-aydın çalışkanlarının **pahalılık** cehennemine itilmelerinden ileri geliyor.

Devlet mi? Devleti, parababalarının dışticaret, döviz, vergi **kaçakçılığına** teslim etmek kurtarmaz. Devleti alfranga "**devalüasyon**" adlı para haydutluğuna, **borçlar** gangsterliğine yataklık edenlerin işkence masası gibi kullandırmak nasıl yıkmaz?

PARTİ SORUNU ÜZERİNE

VATAN PARTİSİ GENEL BAŞKANI DR. HİKMET KIVILCIMLI İLE KONUŞMA

20 Haziran 1967

1. SORU.– *Vatan Partisi'nin yeniden faaliyete geçeceği söyleniyor. Doğru mudur?*

1. KARŞILIK.– Vatan Partisi hiç bir zaman "**faaliyetsiz**" kalmamıştır.

2. SORU.– *Vatan Partisi'nin hukukî durumu nedir?*

2. KARŞILIK.– Vatan Partisi 1954 yılı faaliyete resmen geçti. 1957 seçimlerine katılınca, üyelerinden yalnız 40 kişi kadarı hakkında, önce: "**DİNİ SİYASETE ALET ETMEK**", sonra: "**KOMÜNİZLİK**" isnatları ile, Amerikan Dış Bakanı Dullas'ın tam Türkiye'ye ayak bastığı gün, gazete baş sayfalarında ağıza alınmıyacak iri başlıklar ve Resimlerle, sansasyonel bir dâvâ açıldı. İstanbul 2 nci Ağırceza mahkemesi 2/3/1961gün ve 961/48 sayılı hükmüyle bütün VP üyelerini beraet ettirdi. Beraet, Temyiz 1 inci Ceza dairesinin 7/10/1961 gün ve 2308/2709 sayılı ilâmı ile tasdik edilerek KAZİYYEİ MAHKEME oldu.

"İstanbul Emniyet Müdürlüğü 1/B şubesinin 30/12/1957 günlü, 41720 sayılı YAZISI ve İstanbul C. Savcılığı BASIN BÜROSUNUN 957/2245 sayılı TALEBİ üzerine; Cemiyetler kanunu 1.9.33 üncü maddelerine teyfikan VP sinin MUVAKKATEN faaliyetten menine ve eşya ve emyalinin muhafaza altına alınmasına 1 inci SULH CEZA mahkemesinde verilen KARAR'ın, isnad edilen suçtan BERAET hükmünün kesinleşmiş bulunmasına binaen KALDIRILMASI, İstanbul 2. inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde İTTİFAKLA karar verildi."

Bu karar 18/6/1966 günü "**ASLINA UYGUN OLDUĞU TASDİK EDİLEREK**" Vatan Partisi Genel Başkanlığı'na, 11/7/1966 günü tebliğ edildi.

3. SORU.– *Türkiye ve Dünya gerçekleri önünd., VP ne şekilde yararlı olabilir?*

3. KARŞILIK.– Bugün herkesin ağzında dolaşan: "**İKİNCİ KUVAYIMİLLİYE**" seferberliğine, DEMİR ÇARIK, DEMİR ASÂ yürüme ülküsünü, kürsülerden hayata indirerek, işçi, köylü ve aydınlarımıza dürüstçe benimsetmek.

"Bu mübarek iktisadi ve sosyal kuvayı milliye seferberliğimizin güdücü RUHUNU, - başta işçi sınıfımız gelmek üzere, - câhil, âlim, köylü, şehirli, bütün değer yaratan, iyi niyetli vatandaşların, tamamiyle AŞAĞIDAN GELME ve tamamile SERBEST (TEŞEBBÜS + TEŞKİLAT + KONTROL)larında bulmak, ve bu emelle, bütün organlarda BİLFİİL MÜSTAHSİLLERİ çoğunlukla görmek, yarımız olan KADINI ön safta bulmak, GENÇLİĞE sonsuz inanmak" (Vatan Partisi Anatüzüğü, madde 2/D)

Şekliyle.

4. SORU.– *Vatan Partisi'nin yurdumuzdaki siyasi partiler, özellikle TİP önünde tutumu ne olabilir?*

4. KARŞILIK.– Vatan Partisi'nin 1954 yılı partice onaylanan "**GEREKÇE**"sinde aynen şöyle yazılıdır:

"İşverenler kanadıyle Türkiye'yi ilerletmek istiyen Partilerin, memleketi sahiden ilerletmek gayelerinde samimi olmalarından başka bir şey istemiyoruz.

Ancak, Vatan Partisi o kanadın Türkiye'yi cennete çevireceğine inanmıyor. Bu kanaat kuru iddia değildir. Ve ilh..." (KUVAYI MİLLİYECİLİĞİMİZ, s. 7)

5. SORU.– *TİP te burjuva kanadından mıdır?*

5. KARŞILIK.– Küçük burjuva.

6. SORU.– *Vatan Partisinin SOSYALİZM anlayışı nedir?*

6. KARŞILIK.– Bilimsel sosyalizm DOGMATİZM (NASSI KAATI'cılık) değildir. Batıda Sosyalizm adı verilen şey Türkiye'de İKİNCİ KUVAYIMİLLİYECİLİKTİR.

7. SORU.– *TİP varken, ve bu parti bugün solu temsil ederken, yeni bir parti kurmak. "**Solu bölmek**" olmaz mı?*

7. KARŞILIK.– Şöyle sorsaydınız: "**Vatan Partisi varken, solu temsil edecek yeni bir parti kurmak solu bölmek için değil miydi.?**" daha doğru olurdu. Çünkü, hattâ bir "**Komünist Partisi**" kurulacağını, VP aleyhine gizli tahkikat yapılırken öğrenmiştik. VP ise, yeni bir Parti değildir. Türkiyenin en eski resmi biricik doktrin partisidir. "**Sol**"un parti ağızlarında değil, halkın gönlünde **temsil** edilmesi önemlidir.

8. SORU.– *Bazı kimseler, 1957 yılında Vatan Partisi denemesini yersiz ve zamansız buluyorlar. Ve bu davranışın Sol hareketi geliştirmeyip, ona hatta darbe indirdiğinizi söylüyorlar. Sizin kanaatiniz nedir.*

8. KARŞILIK.– Vatan Partisi "**ZAMANSIZ**" değil: 29/10/1954 günü "**YERSİZ**" değil: Aziz Türkiye toprağında, "**DENEME**" değil, davranış ve düşünce DOKTRİNİ koymuştur. Şimdi çeşitleri hiç te azınlık olmıyan "**BÂZI KİMSELER**" o doktrinden erkekliğini gidermiye çalışarak, - KAÇAKÇILIK ediyorlar.

1957'yi nereden çıkarmışlar? 1954 "**Cemiyetler kanunun**"un içinde parti kurmanın ZAMANI ve YERİ için finans-kapital gizli servislerinden İZİN almak maddesi yoktu.

Demek, DP'nin Amerika'dan para kopartma şantajı ve Dullas'ın Ankara'ya gelişi değil de, sol hareketin kendisi kendisine "**DARBE İNDİRMİŞ!**" Bu yakışıklı "**TEORİ**"nin patentini CİA'dan "**Bazı kimselerin**" hangi "**YER ve ZAMAN**" da aldıklarını bizden sormayınız.

9. SORU.– *Yanılmıyorsam, önce VP 'sini kurmak istediniz. Sonra, bilmiyorum neden, TİP'e girmek için müracaat ettiniz. Tezat teşkil eden bu davranışların sebebini açıklar mısınız?*

9. KARŞILIK.– Sebebi tek sözle "**NÖTRALİZE**" olmamak... Tekrar edeyim: Vatan Partisi 1954'den beri kuruludur. Ayrıca kurulmaya ihtiyacı yok. Kişi olarak TİP'in temiz ülkücüleri tarafından nasıl ısrarla çağırıldığımı, "**Solu bölmek**" görevinden habersiz olanları uyarmaya ve haberli olanları da "**Kaçakçılık**

komplekslerinden" kurtarmaya nasıl çalıştığımı "**TEZAT**" sayıyorsanız, gerçekliğin diyalektiğine bağışlayın.

Sayın Tunçkanat'ın eline geçen mektuptaki "**Nötralize etmek**" işini üzerlerine alanlar başka kapı çalabilirler.

10. SORU.– *Malatya'daki kongreye katılmanız tartışmalara ve hatta dedikodulara sebep oldu. Sonra sizin adınıza "**Kıvılcımlı grubundan**" bahsedildi. Bunun hakikat derecesi nedir?*

10. KARŞILIK.– Malatya'da gizli bir kongre yapıldığından haberim yok. Oraya da kendiliğimden, ve gözlem hakkımı kullanmaktan başka hiç bir eğilimle gitmediğimi bilenlerin telâşı başka. Vatan Partisi doktrininden kaçakçılık edenleri suçüstü yakalıyanlara belki "**Kıvılcımlı grubu**" denilmiş olacak... Olur böyle şeyler.

11. SORU.– *Sizi, Vatan Partisi'ni yeniden faaliyete geçirmeye iten nedenleri söyler misiniz?*

11. KARŞILIK.– Beni değil, dürüst TİP'lileri iten nedenler sayılamayacak kadar çok. Statü bakımından: TİP programının bir eklektizm Bâbil kulesi (yamalı bohça), TİP tüzüğünün avukat kıran bir "**Gayyâ kuyusu**" oluşu var. Davranış bakımından: Bir kaç Önder-Führer'in yukarıdan poz kesen intihar histerileri, buna tüy dikiyor.

TÜRKİYE'DE SOSYALİST KONFERANSI İÇİN

20 Ocak 1967
7 Şubat 1967

ÇAĞIRI:

Bütün Türkiye'nin gerçek halkçıları birleşiniz!

Bugün Türkiye'de bir çok "**sosyalist**" akımları var. Bunları sınıf ve zümreleri dışında toptan iki bölüme ayırabiliriz:
1- Bilimsel sosyalizm iddialı sosyalistler,
2 - Bilimsel sosyalizm iddiası bulunmıyan sosyalistler.

Bilimsel sosyalizm iddialı sosyalistler başlıca 3 grupta toplanabilirler:

1 — TİP Sosyalistleri,
2 — YÖN Sosyalistleri,
3 — "**ESKİ**" Sosyalistler.

Bilimsel sosyalizm iddialı olmıyan sosyalistler 4 üncü kategori olarak sayılamıyacak kez çok ve çeşitlidirler. Sırasıyla ilk akla gelenleri şöyle sayabiliriz:

a) 27 Mayıs sosyalistleri,
b) Sosyalist öğrenci klüpleri,
c) Sosyalist kültür dernekleri,
d) Sosyal-demokrat parti teşebbüsleri,
e) Ortanın solları,
f) Sosyal mukaddesatçılar ve ilh. ve ilh...

Sonuncular, kendilerinin sosyalist olduklarını açıklıyamamakla birlikte, objektif durumları gereği ve samimî davrandıkları ölçüde, sosyalizmden başka çıkar yol bulamıyanlardır. Milliyetçiliklerini yabancı sermayeye maske yapmak istemediler mi, konkret konularda sosyalistlerle yol **arkadaşlığı** etmek zorundadırlar. İlk üç kategori sosyalistler, dördüncü kategori sosyalistlerle belirli bağ kurmazlarsa, Türk milletinin

"**İkinci Kurtuluş Savaşı'nda**" kendi kendilerini tecrit etmiş olurlar. Çünkü, Türk milletinin 1000 kişide 999'u için, sosyalizm 40 yıldır hasreti çekilen peynir ekmek kadar önemli her günkü akar ihtiyaçtır. Yukarıda adları geçen ve geçmiyen, açık veya üstü kapalı sosyalist akımlardan hepsi, milletin 999 kişisinden bir bölüğü için bilerek bilmiyerek çırpınıyor.

Türkiye'de olsa olsa en çok 1000 kişide 1 kişi gerçekten EMPERYALİZM ve KAPİTALİZM çıkarlariyle kendi çıkarlarını paralel sayabilir. CİA ve ENTELİCENS SERVİS'lerden BARIŞ GÖNÜLLÜLERİNE ve YEHOVA-NIN ŞAHİTLERİNE dek emperyalizmin seferber ettiği bütün bilinçli ve bilinçsiz güçler, hep yukarıda sayılan 4 kategori sosyalistler arasına fit sokmakla başarı kazanıyorlar. Millet oylarının bugünkü feci dağılışları ve mihraklaşmaları dahi, yalnız emperyalizmin sinsî ve sistemli ustaca oyunlariyle yöneltiliyor. Türkiye'nin en az 40 yıllık yanılgısı ve yenilgisi, MİLLİYETÇİLİK sözcüğünün SOSYALİZM'den başka hiç bir anlama gelemiyeceğinin bir türlü kavranılmak istenilmeyişinden doğmuştur. Bu denklemi tersine çevirince, aynı sonucu buluruz.

SOSYALİSTLERİN BİRLEŞME PRENSİPLERİ...

Yukarıki basit DOĞRU'ya, 4 kategori sosyalistin birleşmesi için, birinci basamak, ilk 3 kategorinin birleşmesiyle çıkılır. Her 3 yönden de kopacak allerjileri bile bile söyliyelim ki, pratikte hemen yapılabilecek tek şey: (TİP+YÖN+ESKİLER) adlı sosyalistlerin, kaçınılmaz küçükburjuva alışkanlıklarından "**fedâkârlık**" ederek tek HALKÇILIK CEPHESİ kurmalarıdır. Eğer bu ilk üç bilimsel sosyalist görünen kategori, birleşme değilse bile işbirliği yapma mucizesini gösterebilirlerse, genişliği hergün artan büyük dördüncü kategori sosyalistlerinin kazınılmaları hayli kolaylaşacaktır.

İlk 3 kategori sosyalistlerin ortak teorik ve pratik plâtformları daha bugünden vardır gibi geliyor. TİP te, YÖN de, Eskiler de teorik bakımdan BİLİMSEL SOSYALİZME, pratik bakımdan İKİNCİ KUVAYI MİLLİYECİLİĞE ve

AN-TİEMPERYALİZME eğgin görünüyorlar. Hiç değilse, bu 3 kategori sosyalistler arasından kimse kalkıp ta bilimsel sosyalizme düşmanım ve emperyalizme dostum diyemiyor. Böylesine sağlam temel prensip ortaklığı ciddiye alındıktan sonra, geriye kalan her türlü geleneksel küçük kompleksler, yenilmiyecek güçlükler çıkaramaz, yahut çıkaramamalıdır.

SOSYALİSTLER KONFERANSI İÇİN ŞART

Yapılacak ilk iş TİP'çiler, YÖN'cüler ve ESKİ'ler arasında, "**Kişisel ve bencil**" sayılan (gerçekte gene sosyal kökleri bulunan) eğilimleri bir yana bırakma yiğitliğini sineye çekmek, yalnız bilimsel sosyalizm ışığında antiemperyalizm ve geriliğimiz gibi pratik meseleleri konkretçe ele almak, ilkin sosyalist arkadaş ruhu ile tartışmak, sonra o tartışmayı ve organik sonuçlama perspektivlerini dördüncü kategori sosyalistlere açmak olmalıdır. Onun için, en kısa zamanda, 1967 başlarında TÜM TÜRKİYE ölçüsünde bir SOSYALİSTLERARASI KONFERANS toplanmalıdır. Konferansa egemen olacak ruh ve madde: Kategorilerden ve bölümlerinden hiç birisi'nin, şimdi Bay Çetin Altan'ca yerilen, şu en az ilk üç dekadan, küçükburjuva rezaletini yanlarına uğratmamaları, ruhu ve maddesi olmalıdır:

1 — Kimse dalga ve hayâl geçmiyecek,

2 — Kimse kendini övmiyecek,

3 — Kimse kendisinde büyük liderlik vehmetmiyecek.

Bu üç ana davranış TİP'çe, YÖN'ce, ESKİ SOSYALİSTLER'ce içtenlikle ve açık seçik benimsenirse, Bay Çetin'in korktuğu: "**Üç kişiyle yeri göğü oynatmak**" ve "**İki karmaşık yazıyla meseleleri çözümledik sanmak**" kendiliğinden imkânsız kalacaktır. Üç dört kategori sosyalistin, ülke ölçüsünde bir araya gelmeleri "**üç kişinin üç şey konuşması**" olmaktan çıkacaktır. Her şey, derli toplu modern metodlu bir SOSYALİST KONFERANSININ kararlarına bağlanacağı için, "**İki karmaşık yazıyla meseleleri çözümleme**" hastalığımız kökünden kuruyacaktır. Bir anda, kişi sürtüşmeleri, Eski-Yeni suçlamaları, İşçi sınıfı - Antiemperyalizm çelişkileri, bugünkü boyutlarını olsun yitirecektir.

Birinci aşama olarak, (TİP -YÖN - ESKİLER) derlenişinde en büyük feragat, iyi dilek ve anlayış örneği, başta TİP'çiler

gelmek üzere YÖN'cülerden beklenecektir. Daha doğrusu TİP ve YÖN bu işi ciddiyetle ele alırsa, en güç adım atılmış sayılabilir. Yeter ki, TİP'çiler de, YÖN'cüler de, -Allah rızası için, diyelim - Bay Çetin Altanın öne sürdüğü: Dalgacı hayalciliği, kendini övmeyi, büyük liderlik taslamayı sonuna dek şeytan taşlarca üzerlerinden ve çevrelerinden kovalamayı bilsinler. Tabiî, Eski Sosyalistler'in o üç başlı rezaletten zemzemle yıkanmadıklarını, kendilerini terleterek, hatta derilerini törpüleye, kazıya o gibi kirlerden arınmaya çalışmaları gerektiğini unutmuyoruz.

PRENSİP SAVAŞI ve SOSYALİST KARDEŞLİK

Sosyalistler arası HALKÇILIK CEPHESİ kurmak: Prensip savaşlarını durduracak değildir. Tam tersine, sosyalistler arası dağınıklık, her türlü tartışmayı prensip çığırından çıkartıp yozlaştırıyor. Küçükburjuva çevresi, kompleksler cephaneliğidir. Tartışacak prensipten yoksun kaldığı ölçüde, olmayacak sigara izmaritiyle en büyük atom pilini yaratır. Ayn elemanlardan derleşik olsa da bu pil, düşünce ve davranış eleştirisinden en verimli ve sürekli sosyalizm akımını sağlar. Namık Kemal'den beri söylenen: "**Doğrunun yıldırımı, düşüncelerin çarpışmasından doğar**" sözü, yüzyıl sonra olsun bu toprağın hiç değilse sosyalistleri arasında gerçekleşir.

TİP ve YÖN gibi yeni güçler yanında ESKİ Sosyalistlerin "**Kaç tümeni var?**" demiyelim. Eski adsız birikimin mirasyediliğine düşeriz. Fincancı katırlarını ürkütme bahanesi de çağını yitirdi. Nitekim şimdi başka bahane uyduruluyor: Eskilerin kırgınlıkları ile yeni kuşakların kulak tozlan, hatta ödleri patlatılmak isteniyor. Aşağısı sakal, yukarısı bıyık diye tükürülmediğinden cüretlenilmesin. Hikmet Kıvılcımlı: Nâzım Hikmet'e ve Kerim Sadi'ye ağır saldırmış... Kerim Sadi: Hikmet'e ve Nâzım'a verip veriştirmedik şey bırakmamış. Nâzım, daha "**şâirane**" sözü gümüş sayıp, davranış altınlarıyla onlara taş çıkartmış.. Bu, madalyanın bilinen bir yüzüdür.

Kimsenin bilmediği, bilenlerinse, yeni kuşaklardan sakladıklan madalyanın inanılmaz öbür yüzü vardır: O "**üç silâhşör**" Eski sosyalist, birbirlerinin yaraladıkları ölçüde

sevmeyi öğrenmişlerdir. Teoride ve pratikte birbirlerinin yanlışlarını yalın kılınç delik deşik etmekte gözlerini kırpmayan bu üç insan, ilk buluşmalarında, çocuksu şen kahkahalarla kucaklaşmaktan bir gün geri kalmamışlardır. Özellikle Eski Sosyalistler bu bakımdan, yeni sosyalistlerarası bağlılıklarda maya rolünü oynıyabilirler. Yeni kuşaklara, kişisel devekinleri ve sülâle kan dâvaları yerine bu eski sosyalist kardeşlik mayası aktarılabilir.

BİRİNCİ KUVAYI MİLLİYECİLİKTEN ALACAĞIMIZ DERS

Birinci Cumhuriyet Türkiyesinde SOSYALİZM, Birinci Kuvayımilliyeciliğin "**HALKÇILIK PROGRAMI**" ile doğdu. Tek parti-Çok parti oyalamaları gerçek HALKÇILIĞI yozlaştırdığı için, halkımız kendi sosyalizmine DEMİRKIRATLIK adını koydu. Halkımızı iyi anlamalıyız... Birinci Millî Kurtuluş sırası kişisel gibi görünen BURJUVA etkileri altında ESKİLER kırıldı. Yüzeysel başarılarla kişiler tanrılaştırıldı. Siyasetimizde DEMOKRASİ yokedildiği için, gerçekte Sosyalizm demek olan HALKÇILIK gömüldü. Sonucunda, Türkiye bugünkü geriliğine sürüklendi.

İkinci Cumhuriyet Türkiyesinde, İkinci Millî KURTULUŞ hareketinin "**Halkçılık Programı**" üstü kapalı geçilemiyen SOSYALİZM oldu. Gene dorukta bir kaç kişi veya zümre ESKİLERİ kötülemekte başarı kazandıklarına inanır görünüyorlar. Onları da güden İŞÇİ cilâlı, küçük burjuva başlıklı burjuva füzesi gizli güçtür. Bunda kimse sonuna dek aldatılamaz. Sosyalistim diyen kişi ve zümrelerin en geniş yüzeysel başarıları, Millî Zafer'le kıyaslanamıyacak kertede küçük oyunlar olduğu için, ESKİLERİ antidemokratik yoldan kesin olarak yoketmek hayâldir. Kapalı Tarikat kerametleriyleevliyalaşmak, tanrılaşmak -ne denli geri ülkede oluşumuza güvenilirse güvenilsin- boştur, en beklenmedik yaman tepkiler yaratır.

Türkiye halkı horoz dövüşünü tutmuyor. Millî Mücadele'nin çete harbinden geçip, muntazam orduyla kazanıldığını biliyor. Sosyalistler ordulaşınız. Millî birlikten korkmayınız.

Bütün Türkiyenin gerçek HALKÇILARI birleşiniz!

BİZANTİZM Mİ , SOSYALİZM Mİ?

7 Şubat 1967

Türkiye tarihinde üst sınıflarımız: "**tefeci-b ezirgânlar**" ile "**devlet sınıfları**" denilen paşalar, beyler, efendiler idi. Bu iki tabakanın çocukları (Jön Türkler), kendi çıkarları ve Allahın inâyetile III. Selim, tanzimat, meşrutiyet' , cumhuriyet hareketlerini başardılar... Her defasında dışarıdan **GÂVUR** ağır bastırdı mıydı, onlar içeriden **MÜSLÜMAN** silâhlı kuvvetleriyle tepki gösterdiler.

Cumhuriyet çağına değin finans-kapital, **YABANCI** kumpanyalar ve bankalar siperinde, silâhlı kuvvetlere dayanarak Türkiye ekonomisine ve politikasına hükmetti.

Cumhuriyet çağından beri, finans-kapital bu sefer **YERLİ** şirketler ve bankalar siperinde, silâhlı kuvvetlere dayanarak, Türkiye ekonomisine ve politikasına hükmetti.

Tarihsel geleneğimiz bu idi: Silâhlı kuvvetler kimin elinde ise, Türkiye onun yörüngesine girerdi. Silâhlı kuvvetler **PADİŞAH**'ın elinde bulunduğu sürece, Türkiye padişahlıktı. Padişah İstanbul'da gâvurlar eline esir düşüp, silâhlı kuvvetler Anadolu'da paşalar elinde kalınca, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükûmeti, sonra cumhuriyet oldu. Çok-parti zamanı, Finans-Kapital, dış gâvurlara fazlaca güvenip silâhlı kuvvetlere yukarıdan bakınca, 27 Mayıs gecesi, silâhlı kuvvetler iktidara el koydular. Yeni anayasa yaptılar. Başka her şey vız geldi, tırıs gidiyor.

Böylesine yalın kat, böylesine açık bir gidiş ve güdüş ülkesi olan Türkiye'de ne yapmalıyız? denince ne görüyoruz? Kuru "**tartışma.**"

Bayan Boran çıkıyor, "**Sosyalist bir sosyolog olarak**" (1 Ocak 1967: Dönüşüm'de) diyor ki: "**Evet, iki aşamalı devrim teorisi, sosyalist literatürde tartışılır. Ama, her az gelişmiş ülkenin koşulları ayrı tartışılmalıdır.**"

Bizim şu ülkenin ayrı sayılan "**koşulları**" nelerdir?

Bay Kafaer kalkıyor, "**plâncı bir devletçi olarak**" diyor ki: "**İşçi sınıfının devrimci niteliğine" güvenen asıl biziz. Tartışmalı olan, hâkim tezat 'proleter - sermayedar' tezadı değilken, iki aşamalı bir devrim stratejisi mi izlenecek, bir aşamalı bir devrim stratejisi mi izlenecek? Devrimci sınıf ve tabakaları harekete geçirmek için kullanılacak ana kaldıraç nedir**?" Kullanılacak "**kaldıraç**" hangisidir?

İki taraf da İşçi Partili. "**işçi sınıfının devrimci niteliğine**" güveniyorlar. Eksik olmasınlar. Ama, "**İşçi Partisi'ne uyarmak için uyanmalı**", "**Sosyalistlerarası Konferans**" diye bir takım "**kaldıraçlar**" teklif edilmiş. Böyle pratik işler, "**Üstâdları**" hiç ilgilendirmiyor.

"**Sosyalist sosyolog**" Hanım: "**tarihsel bilime dayanan demokratik öncülük**"; "**plâncı devletçi**" Bay: "**partimiz saflarında sıklaşan işçi sınıfının eğitilip önderliği**", sakızlarını çiğneşip, mevlevi dervişleri gibi "**DÖNÜŞÜYORLAR.**"

Oysa bugün TİP'in önündeki konu: "**devrim**" değil, (bir zamanki üye akını yerine) başlamış üye kaçışıdır. Bunda küçükburjuva yapımız kadar, düşünce ve davranış kıtlığımızdan gelme eğitimsizlik de rol oynuyor. Bay Aybar kitap ve dergi yasaklıyor, düşünce adına, Malatya Kongresi'nde Bayan Boran, eğitimin "**eylem**" içinde olacağı bahanesiyle, eğitim kararı alınmaması gerektiğini "**ispatlıyor.**" Kongre ertesi, teşkilâtta her türlü eğitim çabası yasaklanıyor. Neden?

Çünkü, eğitim teklifi "**eskiler**"den gelmiş. Eskiler "**eylem dışı eğitim**" mi öne sürmüşler? Tam tersine. Öyleyse, eskiler neden bu denli "**tü kaka?**". Çünkü... burjuvazi "**kaka!**" demiş... Kandırmak mı? Bu mantık, ne yazık ki Sabahattin Âli'yi ve Nâzım Hikmet'i yemiştir. Son pişmanlık para etmez.

İŞÇİ SINIFI VE KÜÇÜK BURJUVAZİ (TİP - CHP)

4 Mart 1967

TİP ideologları "**Sınıfsal nitelik**" dediklerinden ne anlıyorlar? CHP burjuva partisi imiş. Tabiî, başka ne partisi olacaktı? Esnafta, köylü de, TİP'teki aydınlar da, sendikacılar da "**burjuva**"dırlar: Ama, onlara "**küçük burjuva**" denir. Türkiye nüfusunun 100 kişide 90 kişisi küçük burjuvadır. Yüz kişide 1 kişi büyük burjuvadır. Bu 1 kişi, bugüne dek 99 kişimizi ardından uçuruma sürükledi. Çünkü 90 küçük burjuvayı 90 parçaya, dokuz işçiyi de 9 parçaya bölebildi. Bu parçalanış devam ederse, büyük burjuvaları keyiflerine pâyân yoktur. Meselemiz, ne **CHP**, ne **TİP** kadrolarının kaçta kaçı küçükburjuva oldukları, ve sol yahut sosyalist olma yeterlikleri değildir. 90 küçükburjuva ile 9 işçinin arasındaki demir perdelerin kaldırılmasıdır. **CHP** ile **TİP** ilişkisi bu bakımdan ele alınmalıdır.

27 **MAYIS** şoku Finans-Kapital (Tefeci-Bezirgân kodamanlarını ve büyük emlâk sahipleriyle ağaları da içinde alan banka-şirket sermayesi) ile geniş küçükburjuva tabakalarından hiç değilse **DEVLETÇİ KAPIKULU** zümrelerinin arasında bir konuşma yarattı. **CHP**'de ortanın solu parolası: **CHP** içindeki Finans-Kapitalist azınlığa karşı, **küçükburjuva** ve **hür burjuva** hoşnutsuzluğundan kaynak almış devletçi **kapıkulu** zümrelerinin isyan bayrağıdır. **CHP**'li küçük burjuva yığınları, haklı olarak, **CHP** Finans-Kapitalistlerine güvenmiyorlar. Bu bir ciddi durumdur.

Bu durumda **TİP** ideologlarına buyuruyorlar? **CHP** solcuları ve (!) işaretiyle dirseklenen sosyalistler (**YÖN** olacak): "**Birleştiricilik, kaynaştırıcılık sloganlarıyla sınıf mücadelesi gerçeğini reddetmekte**"imişler. Bundan tabiî ne olabilirdi? Eğer, **CHP** "**sınıf mücadelesi**" sloganını benimseseydi, **TİP**'e ne hacet kalırdı?. Mesele **CHP**'nin bilincine varmadan yaptığı "**sınıf mücadelesi**"ni, bilinçten bahsedenlerin pratik eşya dersleriyle halka öğretmesidir. Mesele "**sınıf mücadelesi**" rozetini taaşımakta değil: Konkret davranışla, kapıkulu zümreleri kanalından da olsa, vatan hainliği pazara çıkmış Finans-Kapital

zümrelerini tecrit ederek, **esnaf ve köylü** tabakalarıyla İşçi arasına konulmuş saçma karantineyi kaldırmaktır. Yoksa **CHP**'nin geçmiş suçlarını, en cahil köylümüz en âlim **TİP**'limizden çok daha iyi bilmektedir. Mesele, **CHP** denizine düşmüş halkı **AP** yılanına sarılmaktan kurtarmaktır.

Böylesine ciddi bir konuda: Ağızdan çıkan "**SINIF**" ve "**MÜCADELE**" sözcüklerini kulak duymalıdır gibi eksi kocunmalar bir yol: **CHP**'nin geçmişinde, **TİP** ideoloklarının dört elle sarıldıkları "Atatürkçü Devrimler" de vardır. "**CHP iktidarda iken sağda, muhalefetteyken solda olan ilginç bir partidir**" sözü de yeterli sayılmaz. Kavel grevi **CHP**'nin, karma hükümetle Finans-Kapitali ölümden kurtardığı zaman, Ecevit hizbinin bağımsız tarafsızlığını göstermişti. Amerikan casusu Porter'lerin, Ankara'ya gelip İnönü yerine başvekil aradıkları gün; Paşa'nın acı acı ayıkması ve ortanın soluna geçmesi, ayıkmamasından ve sola geçmemesinden daha mı istenecek şey olurdu **TİP** ideoloklarınca?

CHP epeydir iktidarda değil. Yalnız muhalefette iken bile sol olmakla seçim kanununa "**millî artık**" prensibini koydurduğu için; hattâ **CHP**'den kayma oylarla **TİP** meclise üç yerine 15 milletvekiliyle girebildi. Bu kötü mü oldu? **TİP** milletvekillerine, meclise girer girmez dışarıyı unutun eskilere saldırın diyen **CHP** midir? Demek **CHP** sırf muhalefette iken solcu bile olsa, ondan yararlanmak politika sanatının alfabesidir. **TİP** ideologları: "**Yararlandık yeter, CHP'yi kullandık, şimdi AP'den yararlanalım**" mı diyecekler? İşte o zaman buna "**sınıfsal nitelik**" değil, tam antika Makyavelizm denir. Küçükburjuva kurnazlıkları bilimsel politika olamaz. Ayrıca burnunun ucunu görmemek olur. **CHP**, henüz muhalefet oylarının büyük çoğunluğuna sahiptir. Batıda öyle "**sosyalistler**" biliyoruz ki, **Marx'ın** başı üstüne yemin etmedikçe adım atmazlar. Hepsi de, işçi oylarıyla emperyalizmin ömürünü uzattırmaktadırlar. Gene de, sahte sosyalistlerle sahiciler, belli plâtformlar üzerinde işbirliği yapabilirler. "**Kompromi yasak.**" (uzlaşma, yok) palavrası, pratik beyinsizliğin anıtsal büyükburjuva anarşisidir.

(TİP)
ÇARŞAFLI SOSYALİZM

4 Mart 1967

YÖN'ün bir "**ÖZETLEME**" huyu var. Tartışılan söz ve düşünceleri özetlemek, en canlı bölümlerini tırnak içinde aynen almakla yapılır. Yön, karşı tezi istediği gibi anlatınca, "**özet**" sözün aslına uyup uymadığı belli olmuyor. Dinliyen, yalnız savcıyı dinlemiş hâkim durumuna düşüyor. O zaman, "**teorik tartışma**" sağırlar arasında konuşmıya dönüyor.

Yön TİP'i eleştirirken diyor ki:

"**Çok zaif olduğunu kendilerinin söylediği millî burjuvazi önderliği ele geçirebileceğine göre, TİP halen harekete öncülük edebilecek güçte değildir. Pekiy, TİP hareketin öncülüğünü yapacak duruma gelene kadar ne eyliyeceğiz? Tarih duracak ve TİP yöneticilerinin "hazırız" demelerini mi bekliyecektir?**" (Yön, **Açık Seçik**) imiş.

Buna karşı TİP sözcüsü (Bayan) şu cevabı veriyor:

"**Kimi sosyalistler (!) CHP önderliğinde bir sol cepheyi hayal ediyor.**" (Dönüşüm: **Duvarlar arasında..**)

Yâni: Yön'cüler TİP'e burjuvayı öncü görme, diyor; TİP'çiler Yön'e: Sen ne biçim sosyalistsin ki, burjuvayı öncü yapıyorsun, diyor. Hangisi doğru? Söz olarak iki tarafta usturuplu konuşuyor. Kimin haklı olduğu lafla keştirilemez. İster istemez **davranışlara** bakmak gerekiyor. Türkiye'de davranış 40 yıldır, üst sınıfların tek parti-çift parti oyunu idi. 27 Mayıs'tan beri "**sahneye**" yeni bir davranış çıktı: **SOL-SOSYALİZM.** Ondan önce sol, sahne dışı idi. Yön ve Tip bu "**sahne davranışı**" içinde nasıl yöneliyorlar?... İlk örnek olayı ele alalım.

SAĞINA SARMISAK — SOLUNA SOĞAN

1 — Sözde keskin Marksizm tekerliyenlerin pratik durumları nedir? Akis dergisi yazıyor: "**30 Kasım'ı Aralık'a bağlıyan gece, hatta o sırada bir kaç gece, Ankara'da bazı**

politikacıların, - bilhassa 14'lerin CKMP kanadının ve TİP'in mensuplarının, - ve bazı gazeteci yazarların, – bilhassa aşırı solcu veya Tural'la arası bozuk olanların evlerinde yatmadıkları doğrudur. Bunun sebebi de: bir askerî darbenin ilk ânında kim vurduya gitmemek!" (Akis, 7 Şubat 1967) Bu olay TİP'çe yalanlanmadı. Son meclise verilen **gensoru** önergesiyle doğrulandı. B. Çetin Altan'ın vasiyetnamesini andıran millî emniyetteki kurmaylara hitabı da gösteriyor ki, ne kendini dev aynasında öğünmek, ne panik işçi sınıfının işi değil, küçükburjuva dargörüşlülüğüdür. Halkla kaynaşmada fare deliğine gir; fazişm şakırtısı kesilince **"kim korkar hâin kurttan?"** diye meydan oku! Bu sosyalizmi köşekapmaca oyununa çevirmek olur.

Demek, TİP'in ABA (Aybar + Boran + Altan)'cıları samimi değildirler sözlerinde. CHP'nin solculuğu ile alay eder; işlerinde **"CHP önderliğinde"** savunma davranışına düşerler. Bunu saygı değer emekleriyle TİP'i yaratan halk çocukları farkedince, ABA'cılar niçin küplere biniyorlar?

2 — YÖN dergisi yazıyor: "TİP yöneticilerinin demokratik milliyetçi güçleri bölücü davranışları değişmiş değildir. TİP'in görüşlerini dile getirdiği bir dergi, baş yazısında TİP'li gençliğe Kızılay ve Beyazıt meydanlarına bağımsızlık sloganlarıyle dökülen öteki Atatürkçü gençlerden uzak durmayı önermektedir. TİP'in kontrolündeki bir öğrenci klüpleri federasyonu, yayınladığı bültende, emperyalizme karşı cesur mücadelesi ile gururlandığımız Türkiye Millî Talebe Federasyonu da dahil **"Mevcut gençlik kuruluşlarının, aslında egemen güçlerin bir uydusu"** olduklarını yazmaktadır. Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği seçimlerinde TİP'e bağlı grup, antiemperyalist **"Kemalist Cephe"**ye AP'li grupla birlikte karşı çıkmaktadır. İlerici güçlerin bölünmesi, sosyalistliğin ve halkçılığın gereği sayılmaktadır. **"Sosyalistler, zinde kuvvetlerin uzağında hattâ karşısında yer almaktadır."** (20 Ocak 1967 Yön)

Bu olaylar da TİP'çe yalanlanmadı. Söylenenlerin onda biri doğru ise, TİP içinde CİA ajanlarının hatırı sayılır subaşlarını kestikleri ortaya çıkmış olur. 27 Mayıs yaratığı bir partinin 27 Mayıs'a bu denli **"KARŞI"** durması, AP'nin yapamadığı Amerikan oyununu **"sosyalizm"** maskesi altında yürütmek olur. ABA'cılara

bu durum hiç mi anormal gelmiyor?

Bütün, düşünen, samimi TİP üyelerine ve senpatizanlarına, sosyalizmin medrese softalığı olmadığını hatırlatırız.

HOROZDAN KAÇAN

TİP tepesine çıkmış ABA'cılar,

SÖZ'lerinde: "**Ortanın solu ne biçim soldur ki, sola duvar çekmekte, sağa açık bir parti olarak kalmaktadır**" diyorlar. **İşlerinde:** Prensiplerini yozlaştırdıkları "**Eskilerin hevesleri kursaklarında**" bırakmak için uykularını kaçırırca sola duvar çekiyor, çalışan TİP üyelerine iftiralı provokasyonlar tertipliyorlar.

SÖZ'lerinde: Sol eğilimli parti ve gençlik davranışlarını: "**Piyasaya sürülmeden kalp olduğu anlaşılan bir para**" sayıyorlar. **İŞ'lerinde:** İşçi sınıfını köylü ve gençlikle kaynaştıracak "**Uyarmak için Uyanmalı**" tekliflerini pozlarına sövgü sayıp, o yolda davrananları Haysiyet divanlarına sürüyorlar.

SÖZ'lerinde: "**CHP, İnönünün kararı ile Hazret'i Mûsa'nın asası değmiş gibi, birden ortanın solunda oluvermiştir**" diye kişi diktasını (olumlu yolda bile) yeriyorlar. **İŞ'lerinde:** Tam bir becerikli hanımın mutfak felsefesi ile, kafasız işgüzarlıkları Partide Führei'leştirmek istiyorlar. (Sosyolog Bayan Boran, Malatya Kongresi'nde TİP Merkez Komitesi'nin genel başkanı kontrol edebilmesini ve otokritik yapılmasını: "**Pasta yapan hanıma kocasının karışması**" kadar kötü şey saymıştır.)

TİP ABA'cılarının bütün bu ve daha bir sürü aykırı davranışları, özendikleri Demirel'i hatırlatıyor "**Asgarî Müşterek**"çi Demirel, **SÖZ'de**: Tural Paşa'ya bir zaman Harbiyelileri af ettirmemek mektubu, şimdi emirname yazdırdıktan sonra "**Şiddetle işimiz yok!**" diyor. **İŞ'inde:** Anayasanın temel haklarını baltalamak için "**Temel Haklar Kanunu**" ve "**Seçim Kanunu Değiştirme**" tasarıları gönderiyor.

Demirel ikiyüzlü davranmıya mecbur: Ekonomi temeli DP çağında ne ise odur. Sosyal ve politik üstyapıda da Menderes'in izinde yürümekten korkuyor. Sözleriyle işlerini çürüten ABA'cılar, en kritik günlerde TİP'i geniş halk yığınları ve gençlik içine girmekten, burjuva partilerinin solcu eğilimleriyle millî ölçüde ilişki kurmaktan alıkoyuyorlar. TİP üyeleri önünde kendilerini doğru göstermek için de, (Hazret'i Ali'ye karşı yenileceklerini anlıyan Muaviye askerlerinin mızrakları ucuna Kuran'ı Kerim asışları gibi,) SOSYALİZM sözcüğünü siper ediniyorlar. Öyle, halka, gençliğe, siyasete açılmanın SOSYALİSTLİKLERİNE DOKUNACAĞINI anlatmak istiyorlar. Ve pratikte CHP'yi bırakıp AP ile hizaya geliyorlar. Amerikalı da insanları başka türlü NÖTRALİZE etmiyor.

Bu davranış, başka anlam taşımıyorsa, en azından toy hanımların iffetlerini korumak için, peçe takıp çarşaf giymelerinden farksızdır. Hem de, başını örterken başka yerini açan cinsten. Çarşaf kalktıktan sonra hanımlarımız daha mı az iffetli oldular? Namusuna güvenen kadın, erkektir diye horozdan kaçmaz. TİP ABA'cıları: Yalnız o pek sevdikleri "**Sınıfsal nitelik**" peçelerini kaldırıp mâhcemâllerini gösterir göstermez, halk yığınlarımızın ve gençliğin kendilerine âşık olacağını ummamalıdırlar.

TİP herşeyden önce kendinden ve en başta halktan ve hele GENÇLİKTEN korkmamalıdır. Pek "**Nâzik**" kadroları olabilir. Onları yetiştirmek için dahi, yığınların ve siyasetin gözbebeğinden düşünüp davranmalıdır.

Tip ABA'cılarının "**Eskileri**" **NÖTRALİZE** etmelerine şimdiye dek bir şey demedikti. Çünkü, onu yapamazlar. Ama, kendi kendilerini **NÖTRALİZE** etseler bile Türkiye İşçi Partisi'ni **NÖTRALİZE** etmelerine müsaade edilemez. İşçi sınıfı bilincinin kılıncı, her zaman başlarının üstünde sallanacaktır.

SOLDA BAŞSIZ DEVELİK

15 Aralık 1970

Sosyal Determinizm:

Marksizmin başlıca, gücü: Bilimde "**Belirlenmezlik: En determinizm**" adını alan "**anarşi**"yi kaldırmış olmasıdır. Bilimcil sosyalizm, her şeyden önce sosyal "**belirlenirlik: Determinizm** yoludur. Her **doğa** olayı gibi, her **toplum** olayı da belirli **kanun**larla, yâni zincirleme nedenlerle yürür. Hiç birşey, dıştan görünebildiği gibi: Gelişigüzel, rastgele, keyfi, mutlak kişicil ve bireycil olamaz. **Tesadüf** nasıl **gerekli** (zarun)nin yüzeyi, yahut bir yüzü ise, tıpkı öyle, **kişi** veya bir **ahbapçavuşlar** olayı sayılan şey de, ancak **toplum** veya bir **sınıf** olayının yüzeyi, yahut bir yüzüdür.

Bu bakımdan Türkiye olaylarının **egemen** çevrelerinde veya **iktidar** alanında rastlanılan **başsızdevelik** niteliği bir kör tesadüf, yahut bir Demirel - kişi hâdisesi olmaktan çok uzaktır. Onun gibi, Türkiye'nin **ezilen** çevrelerinde veya "**devrimciler**" alanında karşılaşılan olaylar da, gelişi güzel kaldıkça, ilkin bilimcil sosyalizm ötesine düşerler; ondan sonra, daha doğrusu o yüzden ve ondan önce de Türkiye'nin genel niteliği ile **belirlendirilmiş** bulunurlar.

Güdücü Sınıfların Başsızlığı:

Örneğin "**başsız develik** yalnız Finans-Kapital ve Tefeci - Bezirgân katlarının niteliği midir? Öyle olsa, bunu toplum dışı nedenlere bağlamak gerekirdi. Oysa oradaki başsız-develik, son kerteye dek belirli= determine nedenlere bağlıdır.

Türkiye'mizin 500 küsur **kasaba**sına çöreklenmiş **Tefeci-Bezirgân** sınıfı neden başsız-devedir? Çünkü, o **antika** sınıf kendi alınyazısını ve güdümünü kendi elinde tutamaz: Türkiye'nin **Finans-Kapitalist** zümresinin tekeline ısmarlamıştır. Bilimi, bilinci, iradesi **modern** kapitalizmin emrindedir. Kendi omuzları üstündeki başını kullanarak yaşayamaz. Kendisine yabancı olan Finans-Kapital zümresinin takma başı ile düşünüp

davranır.

Egemen **Türkiye Finans - Kapitali**, 35 milyon insanı sağmal sürüye çevirebilecek gücü gösterdiği halde, niçin başsız-devedir? Şunun için ki, Türkiye'nin bir avuç Finans-Kapital zümresi de, kendi alınyazısını ve güdümünü kendi elinde tutamıyor: **uluslararası Finans - Kapital**'in tekeline ısmarlamıştır. Bilimi, bilinci, iradesi **Dünya** kapitalizminin emrindedir. Yerli Finans-Kapitalimiz, kendi sermaye ve politika ve kültür varına dayanarak yaşayamaz. **Yabancı sermaye** gibi yabancı **politika**, yabancı **kültür**lerden aktarılmış bir takma baş ile düşünüp davranır.

Takma Kelle Geleneği:

Tefeci - Bezirgân **hacıağalar** sınıfı, antika kellesini daha Padişahlık kaldırılır kaldırılmaz ,itirmiştir. Padişah-sultanın yerine, Batıdan hazırlop "**Avrupa metâı**" bir Cromwel yahut Napolyon yahut Bismark tipinde "**general - sultan**" ithal etmekle en büyük "**İhtilâli**" yaptığını sanmıştır. Ama, hacıağanın kendisi (geçimi ve beyini) ezeli Osmanlı çağında yaşadığı için, "**general**" başları bile hâlâ "**paşa-sultan**" olarak görmektedir.

Finans - Kapital türedi **Beyefendiler** zümresi, "**Ebedı Şef**" Mustafa Kemal Paşa öldüğü gün derin bir nefes almıştır. Ama, 2.ci emperyalist evren savaşına "**başsız deve**" olarak girme cesaretini ve gücünü kendisinde bulamamıştır. O zaman "**Millı Şef**" adını takarak İsmet Paşa'yı tahtsız, taçsız sultan ilân etmek zorunda kalmıştır. Savaş vartasını atlatır atlatmaz. "**Marshall yardım**"lı "**Truman doktrini**"nden başka bir kelle takınamayacağını görmüştür.

Sol Başıbozukluğun Kökleri:

Türkiye'mizin o sıyrılınamaz "**sağ**" yapısı içinde Türkiye'nin "**sol**" yapısı nasıl olabilirdi? Türkiye'de **alaturka istibdât** gibi **alafranga istibdât**a da ve bu her iki istibdadın yaratığı olan politika **başsız-develiğine** de son verecek biricik **modern sosyal sınıf:** İşçi sınıfımızdır. En az elli yıllık **Bilimcil Sosyalizm** savaşının: Çok alçak gönüllü, çok nankör deneyleri bunu aralıksızca ispatlamıştır. İşçi sınıfımızın hareketi en az 40 yıl başsız-develiği egemen politika çevrelerine bağışlamıştır. Proleterya, her zaman

kendi omuzları üstündeki başı ile düşünüp davranma çabasını önemsemiştir.

Ne var ki, **Bâbil artığı** toplumun havamıza sinmiş zehirli miyasması ve o miyasmayı **işçi ve aydın küçük burjuvalarına** (Aristokrat amelelerimize ve kapıkulu ülemâmıza) bir "âb'ı hayat" (can suyu) gibi içirmesini bilen Finans - Kapitalin gizli açık manevraları boş durmadı. Ve yalnız bir şeye dikkat etti: **Türkiye işçi hareketini başsız - deveye çevirmek!** Bunu becerebildiği gün Türkiye solunun canına okuyabileceğini iyi biliyordu.

Sosyalist kuşaklar arasında, ikide bir patlak veren "**Fetret Devirleri**" sayesinde azıttırılan başsız-develikler epey zemin hazırlamıştı. Binbir provokatörün kışkırttığı "**apolet sosyalizmi**", zaman zaman, ansızın belirmiş "**Maşrık'ı âzam**"lıklara kapı açmıştı. Acem'in: "**Menem, diğer nist: Benim, başkası olamaz!**" dediği yıkılış kahpeliklerinin ırzı kırık etiket ve süs satışları: "**aşağısı sakal, yukarısı bıyık**" olduğu için, tükürükle karşılanamıyordu. Böylece, yetmiş yedi buçuk casusluk ajanlarının ince soysuzlaştırmaları ile, Antika Osmanlı **başıbozukluğu, yahut "başsız - develiği", "beyinsiz işgüzarlığı"**: Hareketin içine yer yer ve zaman zaman Truva Atlarını soktu.

TİP'e bir "Baş" arandı:

Finans - Kapital 27 Mayıs'tan önce **halkın** içine "**demirkırat**" dedirttiği petrol istasyonlarının başsız - develiğini kundak gibi saldı. DP avantürü iyi sonuç vermedi.. 27 Mayıs'tan sonra **İşçi sınıfı** içine **patentli** yahut **icazetli** sosyalizmi her göze görünmez bir kundak gibi sokmaktan başka çıkar yol kalmadığını anladı. Birinci raundda "**sendikacılar**" katarı öne sürüldü. TİP kuruldu. İçlerinde elbet içtenlikli ve yürekliden çok ihtiyatlı iyi dileklileri tenzih etmek gerekir... Ama, hiç birisinin **ütopik sosyalizmi** bile ağıza alacak durumda bulunmadığı ortadaydı. İçlerindeki gizli ajan sayısını ise "**Allah**" bilirdi.

Bu manzara başsız-develikten de beterdi. Başlarına bir işçi

- sendikacı geçirmişlerdi. İyiydi. Hoştu. Yahut "**Hür Seçim**" davul zurnaları ortasında o Aristokrat işçi TİP başkanına, kurnaz Finans - Kapitalin en sünepe bezirgân partisi bir tutam ot uzatacak oldu. TİP başkanını, bezirgân partinin "**milletvekili**" aday listesi altına çağırdı. TİP Başkanı koştu. Hendeği atlayamadan boynunu kırdı. Böylece TİP'in **Başsız-Deve** oluşu en kör göze dahi battı.

Finans - Kapital o kadarını dememişti ajanlarına... TİP'e çabuk, kallâvisinden bir "**baş**" aranmalıydı. Arayan neyini bulmaz ki? Bâbıâli'nin "**büyük kapısı**" öteden beri: Şiir - hikâye - roman - fıkra okur yazarlarının turnayı gözünden vurucu keskin nişancı "sol"ları "**Allah Allah!**" diyorlardı: "**Bir mâkamı olsa da üzerine otursak, soluğun yuvasını folluğa çevirerek, ne saçı bitmetik sosyal tâze civcivler çıkarır, ne eski yaramaz başları keseriz. Görürsünüz!**"

Bir de Türkiye devrimciliğinin **Paşa** geleneği vardı... Paşalar iktidarda idiyseler, o kata erişemeyen çocukları **muhalefette** hiç değilse tek devrimci kesilirlerdi. Aç ayak takımından sosyalist de ne imiş? Devlet düşkünü **Paşazâde**'den aşağısı kurtarmazdı. O zaman halk en müflus mirasyedi için bile bir hayranlık duyardı: "Bak, istese anlı şanlı paşa olurdu. Tepti. Aramıza tenezzül etti... Aman paşaçığın kılına toz kondurmayalım!" der. Ve daha sınanmış bir "**yöntemle**": Deveye **başı** kolayca takılı verirdi.

"Kripto Sosyalist" Beyciklerin Kellesi:

Bay Mehmedali Aybar ve ortakları böyle "**seçildi**". Onların alt yanlarındaki ayak takımına bakmayın. Tepedeki mutlu sollar, hem Bâbıâlinin **edebiyat** hânedânından, hem Osmanlı döküntülerinin en son paşa hânedânından patentli idiler. Dramatik bir Şerlok Holmes sahneye konuşu ile B. Memedali Aybar TİP'in başına geçirildi.

Onun misyonu (kutlu görevi), Türkiye'nin 40 yıllık bilimcii sosyalizm savaşı gelenek ve görenekleri üzerine: Rahmetli paşa babalarından, yahut şöhretli şair yeğen - bacanaklarından kalmış bir mirâsa konarca oturmaktı.

Heyamolla ile oturtuldu... Oturur oturmaz çıkardığı "**resmi bildiri**"ler belki dosyasındadır. Orada: "Ordular, ilk hedefiniz Akdeniz!" diyen başkomutan çalımıyla. "**ilerici aydınlar**"ın: İşçi

sınıfını güdeceği saklanmıyordu. Sonradan parlemantarizm adlı uyuz illetine karacak olan bu taratorlu aydın kaşıntısı neyi gösteriyordu? Ohenüz "**kripto - sosyalist**" geçinen Beyciklerin modern işçi sınıfımızı Osmanlı Reâyâsı gibi gördüklerini ve bilimcil sosyalizmi, metafizik burjuva "**sosyolog**"luğu ile karıştırdıklarını...

TİP'e bir "baş" bulunmuştu. Bu baş **proleterya sosyalizmi** olmak şöyle dursun, **burjuva sosyalizmini** bile henüz kekeliyemiyordu. İçi bir şeyle "**dolu**" idi: kimi kuyruk acılarını bir türlü çıkaramamış olan kimi **eski** "sosyalist"lerin kan dâvasını aşiret içgüdüsü yapmıştı. Böyle "**deve kini**" ile doluluk bir "baş" için "boş" olmaktan daha kötü sapıklıktı. Boş baş belki zamanla doldurulabilirdi, yahut yetişip gelişirdi. Sosyalizmin en çok derleyici olması gereken günlerde: Baş, gövdesini hakir görüyor, çevresini paroid hezeyanlarla yadlaştırıp dağıtıyordu.

Bu artık, bir mâsum **devenin başı** bile değildi. Gericiliğin "**Allah korkusu**" yerine, "**ilerici**" **Polis korkusunu** geçirmişti. Yarısı burjuvaziye yaranma dostluğu, yarısı Eski sosyalistleri ısırma düşmanlığı denilen kokuşmuş gübre ile şişirilmişti. Kurudukça kakırdamış deve postu içinde, isterik yapma esriklikler taslayarak, "**tozu dumana katıyor**", dumanı toza, en sonunda "**ekşi boza**" köpürüşüyle 1969 Seçimlerinde "**Başa güreşecekti**".

TİP'e "**bilinmez eller**"in taktığı bu baston yutmuş asaletli "**Yeni Mehmedağa**" kellesi, işçi partisini yeniden başsız - deveye çevirmişti. Finans - Kapitalin istediği de bu idi. Sol kanatta, her derleniş çabası artık CİA kazığına oturtulabilirdi. Finans - Kapitalin, işçi sınıfının içine soktuğu küçük burjuva ajanlarına yüzyıldır tâlim ettirdiği **Sendikalizm** ile **Parlemantarizm**, Türkiye'de de can ciğer kuzu sarması, birbirine sarmaşıp cümbüş edebilirdi.

DEVRİMCILERDE BAŞSIZ DEVELİK

15 Aralık 1970

Al Aydınlık - TİP KONGRESİ

Bindiği Dalı Kestiğinin Resmidir..

"**Sosyalist Dergi**" alt başlıklı **Al**-Aydınlık daha "**dokt**" (çok bilmiş) tur. Hep şöyle "ağırbaşlı" girişir:

"**Hareketin neresinden ve nasıl başlanacağı sorunu henüz tam bir açıklığa kavuşmuş değildir.**" (Kasım 1970. 1)

Çıkışları 3. yıla giriyor... Herkes bir iş "**bitirdiklerini**" umar. Onlar henüz "**başlamak**" şöyle dursun, daha neresinden başlayacaklarını bilmiyorlar. "**At'tantizm**" dedikleri hâl; "**Bekle gör!**" Neyi bekleyeceğiz? "**Tartışma ortamının yaratılmasını**", "**merhalelerin... ulaştığı noktanın... çizeceği yolun doğru değerlendirilmesi**"ni!

Canc ağızlarım, hiç mi canınız sıkılmadı 2 yıldır, 2000 kez bu kör tespihi çekmekten? 1950 ile arasını yarım satırla atlıyorlar Genç Osmanlar: "**Hareketin sağır duvarlar arkasına hapsedildiği dönem**". O kadar! Ne Emekçi Parti, ne Vatan Partisi hiç olmamış.

Asıl yularsız arslanların: "**ideolojik birliği... TÜRK SOLU dergisinin çıkışıyla başlamış**"... Bunu okuyunca rahatlamak istiyorsunuz. Neyse, bâri: "**ideolojik birlik... başlamış**" mı? Eh, "**Aydınlık**"lar 2 ama, demek "**ideoloji**" 1 imiş zağar! Aynı sayfanın orta yerine gözünüz takılıyor:

Türk Solu:

1) "**Cephe dergisi havası içinde amaçlarını kalın çizgileriyle gerçekleştirmiş**";

2) "**Bir yandan proleter devrimci hareketin derlenip toparlanmasını sağlamış**"..

Oh, oh! Ne iyi. Harekette "**toparlanmış**".. Tam sevinmek istiyorsunuz, bir de aynı 3. sayfanın aşağısında ne görüyorsunuz?

Aynı TÜR SOLU'nun... "**giderek güçlenmesine rağmen**:

1) "**Nicelik olarak gelişen hareket ideolojik gelişme ile tam bir paralellik sağlayamamış**";

2) "**Ve bugünkü dağınıklık ortamına ulaşılmıştır.**" (3)

Behey kardeşim Nasrettin Hoca: Ya o "**ideolojik**" ve "**derleniş**" dalının üstünden in, ya elindeki "**nicelik**" ve "**dağınıklık**" testeresini bırak... İkisini de yapamaz. "**toparlanış**" öylesine tostoparlak olmuş ki, "**Örgüte dönüştürülme olanakları**", "**bir takım küçükburjuva unsurların**" zıpzıptaşı gibi yuvarlanmış gitmiş!

İşini Bilmeyen Çavuşlar:

Aydınlık erenlerimizin "**sağı solu olmaz**" demiş. Bırakalım kendi düşenleri. Kendi dışlarında neylerler?. "**TİP Özel Sayısı**" çıkarırlar. Yıllar yılı TİP'i "**oportünist**"lerden "**kurtaracak**" idiler. Nasıl?.. Gene bir "**dokt**" satır atıyorlar ortaya:

"**TİP'in bugünkü sonuca ulaşmasının kaçınılmazlığını iddia etmek kadercilik olur** (3).

Aman ne güzel söz değil mi? Bizim tekkenin dervişleri MDD'ci tespihlerini ellerinden düşürmezler ise de, "**kaderci**" olmayacağa benzerler. Şu TİP'i belki de "**dev devrimci**" bilekleriyle, kötü "**oportünist**"lerden temizleyecekler... O umutla 4. sayfayı açar açmaz çarpılıyorsunuz. "**Kaderci**" olmadıklarını "**iddia**" eden **Al**-Aydınlık şıhları ne kerâmet gösteriyorlar? Aynen şu:

"**... Proleter Devrimcileri hatırı sayılır bir delege gücüne**

sahiptirler."

"**Ha gayret!**" diye yüreğiniz hopluyor. Arkasından, minare boyu sıçrayanın, paraşüt kayışı ansızın kopmuşça, yere düştüğüne tanık oluyorsunuz:

"**Ancak,** deniyor, **bu hâinler kliği ile artık yapılacak bir şey kalmamıştır.**" (4)

Yâni, tam iki dirhem bir çekirdek **Otzovizm**! Kapıyı bir şiddetle çarpalım düşmanın yüzüne ki, görsün! Ama sen, evi "**bu hâinler kliği**" ne bırakıp kaçıyorsun babalık?. Körün istediği bir göz, sen iki veriyorsun. Belki sana çok "**ileri kaçıyorum**" gibi geliyor. Ama, kaçışın ilerisi, gerisi olmaz. Sen cepheden kaçıyorsun. Hem de ne zaman? "**Hatırı sayılır bir delege gücüne sahip**" oldukta sonra... Doğrusu bu kadarına pes!

Yunan ordusu Anadolu'da kaçarken, Başkumandanı Papulas: "**Ordumuz mağrurane ricat ediyor!**" demişti. Gülmüştük. "**hatırı sayılırca**" içine girilmiş bir kale, tek kurşun atılmaksızın düşmana teslim edildikten sonra, dışarıda kurusıkı zafer topları atmanın nasıl bir düğün demek olduğunu anlayamadık. Döktürüyorsunuz:

"**Eski oportünizm kendi leşiyle birlikte içi boş bir tabut haline getirdiği TİP'i de tarihin mezarlığına gömecektir.**" **(4)**

Hep "**parlak edebiyat**" bizi öldürdü, öldürüyor, öldürecek. Ya o savaşmak için her şeyi göze almış çocukların kabahatleri ne? Al götür bir düğün salonuna, orada da "rakınrol" havasıyla birbirlerine kapıştır. Sonra hiç bir kesin kararsız, 10 günü eksik, 9 ay sonra doğacak çocuğun şerefine elleri yağmur duâsına aç... Dile kolay başsız - develik. Onlar koğacağına biz kendimizi mi koğduk? Modern proleterya devrimciliği, antika şövalye haysiyetçiliği değildir. "**İşini bilmeyen çavuşlar, iki elle apışını avuçlar.**"

III. TİP Kongresi:

Yanılmış olmayı çok isterdik. TİP Kongresinde savaş ver-

meksizin çekilen yiğitler: "**Dev - Genç**", Al "**Aydınlık Yazı Kurulu**" ve "**Gençler**" imiş. Bir küçük burjuva kapıkulu organından yazılıca öğreniyoruz. TİP Kongresi birinci gün 206, ikinci gün 243 üye ile toplanmış. Sosyalizmin "**Yeni Mehmedağa**"sı Aybar: Kendi şarkısının söylenmediğini anlayınca gelmemiş bile. Ona bu "**çekimserliği**" helâl ederiz. Adamın pozu çok, tezi yok. Niye zahmet etsin?

Kongreye CHP'den **tebrik**'ler gelmiş: İ. İ. Paşanınki sessiz, Ecevit'inki "**biraz alkış**"lı olmuş. AP'den bir Halis Muhlis şırşır tehdit göndermiş. Kongre içinde, antitez MDD'cilik "çekimser" olup, Roma Pleb'leri gibi kendi mübarek keşiş dağına çekilmiş. O zaman klâsik bir üçlem kalmış: 1- **Merkez** (Batak); 2- **Doğucular;** 3- **Sendikacılar**. Bunların güçleri, aldıkları oylara göre belli oluyor.

Merkez - batakçıların eski üçlemi ABA'cılar (Aybar - Boran - Aren) idi. Bu kongrede BAS olmuş (Boran - Aren - Sargın). BAS'ların adayı Bn. B. Boran parti genel başkanlığını almış. Kazandığı oy 128... Aybar'la birlik oldukları söylenen sendikacılara ancak 10 veya 15 oy yakıştırılıyor. Sendikalizm, ideolojikman silinmiş.

Merkez dışında asıl ağırlığı olan muhalefet **Doğu** grubudur. 67 delegesi vardır. Bizim **MDD'ci - Aydınlıkçı**'lardan **Ak**-Aydınlık, bunca ağız kalabalığına rağmen 9 delegeden fazlasını sağlayamamış. Sağda sendikacılar gibi, solda **Ak**-Aydınlıkçılar da silinmişler. Hemen hemen sendikacılarla paralel ve eşit oy almışlar. Ne var ki, TİP Merkez'inin MDD'ci Aydınlıkçılara karşı yaptıkları perseküsyonlar göz önüne getirilirse, **Ak**-Aydınlığınki epey bir ilerlemedir: Ali kıran toz koparan sendikacılara yetişmiştir.

Al-Aydınlık, kimilerine göre 75 delege sağlamış. En az 60 delegesi var. Bu üçte bire yaklaşık bir oy sağlar. TİP içinde doğru proleterya çalışması yapsaydı, daha onlarca adsız delegeyi aydınlatabilirdi. Hiç bir şey yapmasa 9 **Ak**-Aydınlık, 67 **Doğu** delegeleriyle yan yana: 236 oy sağlar, 128 oyla mer-

kezcilerin kaptıkları parti başkanlığını ve Kongreyi ele geçirirdi. Bundan niye korktu? İşin içinde bir iş olmalı.

Sendikacıların Gelişimi:

Beğenilmeyen **Sendikacılardan** aşağı kalınmalı mıydı? MDD'ci aydınlıkçıların 7'de 1'i olan Sendikacılar, ileri gelenlerine göre, ilkin; "**Boran'ın Başkanlığına kesinlikle karşı**" çıkıyorlar. Delege çoğunluğu ve belki de ortak karşıtları onları gerçekçi davranmaya götürüyor. "**Genel Merkezi hazırlama**" işine katılıyorlar. 21 kişilik "**Genel Yönetim Kurulu**"na kendilerinden: "**Sadece Kemal Türkler ve Sülker'in temsili yeterli değildir**" diyorlar. Sonra Genel Başkan'la ne konuşuyorlarsa: "**Mesele çıkarmayacağız**" sonucuna varıyorlar.

Sendikacılarda, yeni bir doğrultu ve gelişme de göze çarpıyor: "**DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları) bünyesi içinde bir 'Politik Büro' kurulacak**"mış. Bunu bir "**Trade - unionisme**" hazırlığı saymak istemiyoruz. Nedenleri, **pratikte:** Sarı gangster Amerikan rüşvetli ve Finans-Kapital destekli kolos "**Türk-İş**" ile kutuplaşmalarında toplanıyor. **Teorik** açıdan da olumlu karşılanması gereken iki eğilim beliriyor. Bunları, Kemal Türkler şöyle özetlemiş:

1- "**İşçilerin Bilinçlendirilmesi lâzım**". Ne yönde? **Politika** yönünde. Hangi Politika? Bu nokta henüz gölgelidir.

2- "**DİSK, işçiler gibi köylülerin örgütlenmesini de gerçekleştirmeye çalışacaktır.**" deniyor. Burada yanılma payı azalıyor. İşçi Sınıfımızın kendi sınıf bencilliği içine hapsedilmemesi, halk yığınımızın en geniş yığını olan köylülüğümüzü mücadele arkadaşlığına kazanması yerinde bir amaçtır.

Doğu Sosyalistlerinin Olumluluğu:

Doğulular, şimdiye dek haklı haksız, "**derebeği**" elemanlara kapılmış gösteriliyorlardı. Doğu'da derebeği kadar, belki onlardan çok **aşiret** başkanları bulunur. Onların kökleri **İlkel Komuna** biçimlerine dek uzanır. Bu İlkel Komuna şeflerini, ezberlenmiş "**derebeği**" kalıbı içine hemen sokmak büyük saçmalık olur. Onları toprakbeği durumuna sokan baskı: Tanzimat may-

munluğunun Batı'dan tercüme ettiği kapitalist kanunları yüzündendir.

Onun için, TİP içinde aktif olan Doğulu arkadaşlara o basmakalıp **"derebeği"** damgasını vuranlara evel ezel inanmış değiliz. Doğulu kardeşlerimiz, en acıklı biçimlerde madde ve mânaca çok çekmiş insanlarımızdır. **Populizm**in ütopyalarına kaymamak şartıyla, Doğu'daki **ilkel sosyalizm** kalıntılarının, **modern proleterya sosyalizmi** açısından değerlendirilmemesi softalık olur.

Son kongre olayları ve kişileri, Doğulu arkadaşların sendikacılardan çok daha olumlu ve hele sürekli bir oluşum ve gelişim içinde bulunduklarını gösteriyor. Onlar, başka oy dağınıklıkları önünde kaya bloku gibi birleşik kalmışlardır. Liderlerinden Kemal Burkay'ın açıklamaları, o gelişiminin bilinç düzeyine yükseldiğini gösteriyor. Yeni TİP Genel Başkanı ve yöneticileri için yapılan Doğulu karakteristiği ilginçtir.

Doğu değerlendirmesine göre:

1. BAŞKAN: **"Behice Boran, toparlayıcı olmaktan çok itici oluyor."**

2. YÖNETİM: **"Parti yönetiminde (Boran ekibi)nin MDD'cileri tasfiye kararı hatalıdır. TİP içindeki demokratik tartışma ortamını yok edeceği kuşkusu uyanıyor."**

Bu iki nedenle, Doğu grubu: **"Değerli bir genel yönetim kurulu kurulması tekliflerini pek ciddiye almadığı"** için, merkez batağına dalmadığını saklamıyor. Doğru ise, Doğulular, Ekinci'ye, Kerametli Şıh Aybar'ın: **"Katılmayın, kongreden bir şey çıkmaz!"** deyişine uymamışlardır...

Bütün bu kısa işaretler, Doğulu arkadaşların sosyalizmi ne denli sorumlulukla omuzlarında taşıdıklarını kanıtlar. Bu insanlar bırakılır mı?

SOSYALİZM'DE BAŞSIZ DEVELİK

29 Aralık 1970

Küçükburjuva Salıncağı:

Türkiye'nin sağı, solu çeşitli **başsız-develiklerle** dolu olur da, **Sosyalizmi** bundan kurtulur mu? Yeter ki olaylara azıcık içyüzünden ve sonuçlar açısından bakalım.

"**Başsız-develik**"; Küçük burjuvazinin, yahut ilkçağ (aşiret), ortaçağ (derebeği) kalıntılarının tutumudur. **Modern büyük burjuvazi**, her zaman **başlı** devedir. Hemen, bir soğan ya da sarmısak başı olsun bulamazsa yaratır, onun çevresinde derlenip eyleme geçer. **İşçi sınıfı** da öyle:Derleşik ve disiplinli yürür. Bu davranışlar, **modern** üretimin ruhlara dayattığı sosyalleşme gidişinden ileri gelir.

İki **modern** sosyal sınıf dışındaki bütün sosyal kümeler, başsız-develiğe bayılırlar. Çünkü onların bağımsızca bir baltaya sap olmaları, toplum çelişkilerine temelli çözüm getirmeleri, yahut o çelişkileri süreklice kontrol edebilmeleri olanaksızdır. O nedenle bir uçtan öbür uca sallanarak bocalarlar. Onların görüş ve davranışları: **ilerlemek** değil, yerinde sayıyor görünmemek için heyacanlı **salıncak** safaları ile kendilerini de, başkalarını da **şaşkına** çevirmektir. O zaman keyiflerine pâyân yoktur.

Başsız-Develiğin Çürük Çelişkisi:

Başsız-develik içinde iki zıt kutup vardır: **Anarşi** ile **oportunizm** nasıl birbirinin ters - yüzü iseler, tıpkı öyle, **başsız-develikle müstebitlikte** biri ötekisine kolayca **dönüşüveren** birbirinin kaçınılmaz tersi yüzüdürler. Üretmenciğin **kendi** tarlacığı ve **kendi** dükkâncığı: Hem **gerçekte** yoksulluğunun bağlayıcı zinciri olarak **hiç**'tir,hem de "kâinata metelik vermemek" için dayandığı **bireycil** ve **kişicil** kuruntularının tükenmez hazinesi olarak **hep**'tir.

Onun için, sık sık belirtilmelidir. Başsız-develiğin çıkmazı, birbirini çürütüp, her şeyi tuzbuz ederek yozlaştıran iki ayrılışmaz hezeyanda toplanır: **Otorite düşmanlığı + otorite**

megalomanlığı! Bu iki zıt kutup birbirini çelmeleyerek bir arada bulunurlar. Ama, modern sosyal savaşın gerçekliğine şaşı baktıkları için, diyalektik "**çelişkilerin bir arada bulunuşu**" gerçekliğinden ve yaratıcılığından fersah fersah uzak kalırlar.

Bugün Türkiye sosyalizminin başsız-develiği: Öyle dekadan Zâloğlu Rüstem gösterişli bir salıncak yellenmesidir. Bir yanda bilimcil sosyalizmin en yaman formüllerini uluorta harcayan **otorite megalomanlığı** ile kimseye söz söyletmez. Ötede, bilimcil sosyalizmin en alfabetik prensiplerini, ânın gereklerini, derleniş kurallarını kahramanca çiğneyerek, her türlü **otorite düşmanlığı** ile en açık bozgunda zafer havası çalar. Bu tutum onu **ölüm salıncağına** acemice binmiş tehlikeler canbazına çevirir.

Başsız - Develiğe dizgin: Proletarya Partisi

Başsız develik niteliği sakın şu veya bu kişinin manyaklığına bağlanmasın. O zaman problemin bütün sosyal **belirliliği** silinmiş olur. Başsız-develik: Senin-benim-onun **kişicil** hastalığı değildir; bizim-sizin-onların... Hepimizin **sosyal** ölçüde **bireycil** eğilimimizdir. Onun için, kişileri kulağından tutup teşhir etmek,bir örnek vermekten başka sonuç veremez. Aydın veya loş **küçük burjuva** eğilimi olarak başsız-develik eğilimlerimizi olaylar içinde yakalayıp **oldukları gibi** çarmıha germek gerekir.

Sosyalizmimizin başsız - develik eğilimine en son ve en somut örnekler, siyası iktidar savaşı yapacak gerçek bir **proletarya partisi** probleminde ortalığı kaplayan düşünceler ve davranışlardır... Mesele olağanüstü körkörüne parmağım gözüne oportoda besbellidir. Oportunizmler de, revizyonizmler de, anarşizmler de, absolutizmler de, ekonomizmler de, otzovizmler de, likidasyonizmler de, menşevizmler de.. Hep açık, somut bir parti **programı çevresinde**, sınırları bıçak gibi kesen bir parti **tüzüğü çerçevesinde**, başı kıçı belli, önü sonunu tutan bir gidişle hizâya gelmemek, saf bağlamamaktır.

Bu insanı umutsuzluğa düşürecek kertede tartışılamaz ha-

kikat önünde patlak veren tartışmaların sonsuzluğuna ve sözde daha iyiyi bulmak için hiç bir şey yapmamaktan da kötü: Her şeyi yapar ve her şeyi düşünür görünmelere bakın. Bu kargaşalık karga derneğinde, kişi olarak, elbet çok iyi maskelenmiş CİA ajanlarından başka kimseciği parmakla suçlu göstermek büsbütün güçleşiyor.

Aybarizm'in TİP'e Kötülükleri:

TİP içindeki "**sosyalizm**"in düşünce ve davranışları ayrı bir konudur. Onun **reformizmde** ortanın solundan geri, **sendikalizmde** ve **parlemantarizmde** 100 yıl önceki Bernstein'lardan, Kautsky'lerden ileri yanları: Kapalı ve kaypak bir kutu içinde "**Sakal'ı Şerif**" gibi saklanmak isteniyor. Yalnız "**inanmış**" saydıkları "**sâdık kullar**", o da şâyet "**abdestli**" iseler, TİP'in ideolojik "**yamalı bohça**"sına yaklaştırılıp, içindekiler -olduğu gibi gösterilse ne iyi- istenildiği gibi anlatılıyor.

TİP'te program ve tüzük var. TİP program ve tüzüğünün: **Bilimcil sosyalizm** ile ilişkili olmadığını herkes kadar TİP ideolokları da bilmezler mi? Buna inanılamaz. Çünkü TİP'in tüzüğü de, programı da: Henüz TİP için de "**sosyalizm**" sözcüğünün yasak edildiği günlerin ürünleridir. O **sinik** davranışın program ve tüzüğü, ister istemez **silik** düşünceler karalaması olacaktı. Buna kimsenin bir şey dediği yok.

Ancak, bütün insanlık gibi işçi sınıfı için de **gelişim** önüne geçilemez bir gidiştir. Bugün hiç kimsecikleri beğenmeyen Çin devrimciliğinin lideri Mao bile, daha gerçekçi olduğu günler: **ütopik** sosyalizmden, anarşizmin babalarından, hattâ burjuva radikalizminin kırıntılarından yola çıktığını itiraf etmiştir. TİP'in de, emekleyen işçi sınıfı ideolojisi olan **ütopik** sosyalizmi olsun çarçabuk bilincine çıkarması, artık birinci görevi olmalı değil midir?

Bu görevin ilk adımı elbet TİP program ve tüzüğünün düzeltilmesini yapmaktır...TİP program ve tüzüğünün düzeltilmesi ise, ancak şu kısacık TİP tarihçesini, çok uzun ve nankör Türkiye sosyalizm hareketinin tarihi ışığında eleştirmekle değerlendirilebilir. Düne dek TİP'te başı çeken

Aybarizm'in bütün marifeti, o eleştiriden kaçmak olmuştur. Bunun için Aybarizm'in tuttuğu en kestirme yolu (yahut çıkmazı) bilmeyen kaldı mı? "**eskilerin kursağı**" ve "**yeni sosyalizm**", ve ilh...

O çıkmaz yol, yalnız Aybarizm devesinin boynunu kırmaklakalsaydı, kendi düşen ağlamaz, hatta hak yerini buldu, denir, geçilirdi. Aybarizm TİP'in primitivizmini (program ve tüzük ilkelliğini) dondurup ebedileştirmekle, TİP'i başsız deveye, düşüncesiz davranışlara çevirmek istedi. Bu savrukluğunda epey "**başarı**" da kazanmadığı söylenemez. TİP'i "**dokunulmaz**" tabu yapmak canlandırmadı... "**dokunulmaz**" olan Hint **paryalarına** çevirdi. "**Ne kendi eyledi rahat, ne TİP'e verdi huzûr!**"

TİP'in Tersine Arınımı:

Bugün TİP için gereken nedir? Ortaçağ zırhlarını andıran ilkel program ve tüzüğünün kabuğu içine kaplumbağaca çekilip kapanmak değildir. Aybarizmin, kimi romantik edebiyat kahramanlıkları uğruna abarttığı "**deve kini**" de olmamalıdır. Ne yazık ki son TİP Kongresi, Aybarizmin kendisine de iyilik getirmeyen o iki hastalığının izlerini silemedi. TİP'in teoride ve pratikte paryalaşmasına, esnaflaşmasına varan sözde "**dokunulmazlığı**", halktan kopuk biçimcil tabelâ partisi olmasına varmamalıdır. TİP'te Dünya ve Türkiye sosyalizminin tarihine karşı "**kan dâvası**" güdülmemelidir.

Kongre bu iki yönde hiç bir ileri adım atamadı. Yangından mal kaçırırca, statükoyu koruma gösterili tutalaklığı bir zafer sandı. Biraz olaylarla göz göze gelinse, o "**zafer**"ciğin aldatıcılığı anlaşılır. Bütün tarafların başsız develik yarışına kalkmaları, ortadaki bozukluğa ve bozguna bir zafer kaftanı giydirdi. TİP'in sendikalizm ve parlemantarizm esnaflığı: "**Tezgâh kurtuldu**" diye öğündü... Şimdi ne Hint Kumaşları dokunacağı üzerine yeşil umutları hülyâlaştırdı.

Önce bu bir zafer ve başarı değildi. **Biçim** bakımından zafer olmadı. Çünkü, karşıdakiler başsız develikten birân

sıyrılabilmiş olsalardı. Sonuç tersine dönebilirdi. Sonucun şimdiki yüzü ise, öz bakımından daha acı bir yitiridir. Yüze yakın TİP delegesinin kendiliğinden intihara itilmesi, TİP için gerçek bir kazanç sağladı mı? Hayır. Aybarizmin deve kinine yem oldu. TİP'in içinde gerçek proletarya çoğunluğunu geliştirmedi. Bir çok eksiklikleri yanında, TİP'in sendikalist ve parlemantarist yanlışlarına panzehir olabilecek bir avuç devrimciyi kaçırtı. **"Kaçmasalardı"** ayrı konu...

"Bir çok tutarsız, heterojen karışıklık çıkarıcıdan partiyi arındırdık", denecek. Bu arınmanın, Darvinizmdeki **olumlu** arınım, **doğal seleksiyon** olup olmadığı bugün belki tartışılabilir. Şimdilik görünebildiği kadarıyla, belli olan şey: TİP'in Aybarcı tezlerine tâvizler sunulduğudur. Bu tutum, yetiştirilip yararlanılabilecek olan **devrimci ortamla** kopuşmaktır.

O haliyle kopuşmalar, her iki yan için de, **tersine** arınım, tersine doğal seleksiyon yaratmaya daha elverişli düşmüştür.

Esnaf Tezgâhını: Hamamın Namusunu Kurtarış

Beride asıl öğünülen olay yürekler acısıdır. **"tezgâhı kurtardık , artık kumaş dokuyacağız"** sevinci, bize tarihten hiç ders almamak gibi geliyor. Bütün dünyanın esnafları, zaman zaman modern makinaları kırıp dökerek, çok **"tezgâh"** kurtardılar. Bırakın Anadolu'nun Tefeci - Bezirgân yuvası orta-çağcıl kasabalarında büyük kapitalist rekabetten **"kurtarılan"** zavallı tezgâhlarını, koca İstanbul'un, son model milyarlık tekstil büyük sanayi işletmeleri yanında bile, ne esnaf tezgâhları **"kurtarıl"**mamıştır ki?

İnsan o kırık pencereli ayaz izbelerde, tahtalıköye veremli kafileler hazırlayan yel değirmeni, hatta taşocağı günlerinden kalma **"tezgâh"**ları **"kurtulmuş"** gördükçe, ağlayası oluyor. **"Kurtulmaz olaydı"** diyeceği geliyor. Oralarda kanteri döken esnafcıklara bakın: Hepsi Bayan Boran'lardan daha içtenlikli bir temkinle, tezgâhlarının başında **"kapitalizme"** candan meydan okumaktadırlar. Ne yazık ki, bu kahramanlıklar, Donkişot'un yeldeğirmenine saldırmasından başka sonuç vermemektedir.

"Kumaş dokumak" mı? Evet. Niçin dokumasınlar? Tarihin

dillere destan olmuş "**Hint Kumaşları**", antika şiirleri kaplayan "**Keşmir Şalları**" hep o arkayik, arkeolojik "**tezgâhlar**"la dokunmuştu. Hâlâ da dokunmaktan geri kalmıyorlar. Ne var ki, bu çeşit dokumacılık direndiği ülkeleri kapitalizmin birer sömürgesi yapmaktan başka "**yararlık**" gösteremiyorlar. Çünkü o küçük esnafların ilkel "**tezgâh**"larda kan kusarak dokudukları nesneler, bir kaç eksantrik emperyalist turistin: "**Şam işi, Arap işi**" bir armağan olsun diye pahalı dövizle ucuza aldıkları "**kelepir eşya**"dan öteye geçemiyorlar.

Sakın TİP "**tezgâh**"ının "**kurtarılışı**" ve "**ne kumaşlar**" dokuyacağı öğünüşü **Bâbil artığı** ezeli politika **esnaflığımızın** gene, hep o: "**Balkanlarda bir tane**" son model ütopyası olmasın? Bn. Boran'ı, içinin en gizli yerindeki, yeni açmış dükkâncı "**esnaf**"çık şeytanı söyletiyor. Kendisini son kez, son kertede bir daha yanıltıyor. Bitpazarından, Finans-Kapital madrabazlığının "**garanti**" ettiği müzelik "**tezgâh**" ne kurtulucu, ne kurtarıcı olabilir.

Proletarya Partisi: Ne İthal, Ne Kaçak Malı Olamaz

Üç buçuk milyonluk modern Türkiye, işçi sınıfına, sendikalizm ve parlemantarizm eskisi "**tezgâh**"**da,** Mahmutpaşa seyyar satıcılığına gönüllü "**tezgâhdarlıklar**"da yeterli, karın doyurucu olamaz. Yanlış anlaşılmasın. Finans-Kapitalin azdırdığı Tefeci-Bezirgân ortamındaki bütün siyaset esnafları için parti bir "**tezgâh**" sayılır. Proletarya partisini öyle vurguncu tezgâhtar saygısızlıklarından koruruz, sakındırırız.

Politika bezirgânlarımızın ve esnaflarımızın bir kökten yanılgıları da, bu partiyi tezgâhla karıştırmaktan çıkar. Onlara göre parti hazır bir kurulu **tezgâh** olunca, onu "**edinmenin**" yolu açıktır. Türkiye'de ancak, kalitesiz esnafın uydurduğu müzelik tezgâhlar yapılabilir. Aristokrat Amele sendikacıların kurdukları TİP tezgâhı beğenilmiyor mu? Kolayı var.

Komprador ithalâtçıya, bütün sermaye varımızı yatırırız. O bize Avrupa'nın en **son sistem** tekstil makinesini getiriverir. Yahut, yad illerde Veysel Karâni olmuş sürgündeki eş dostla,

kaş göz arası **bir kaçak** dokuma tezgâhı sokuştururuz ülkemize. İstediğinden âlâ Hint kumaşlarını dokuruz ki, feriştahın şaşar!.. Ne dediğimiz anlaşılıyor mu? Proletarya partisini öyle **İthal** malı, yahut **Kaçak** eşya gibi Türkiye'de hangi kapitalist, yahut küçükburjuva açıkgözü olsa yaratır ve işletiverir kanısını yayarlar.

Bu olmaz canım. Olamaz. Çünkü basit çelikten bir tekstil fabrikası bile, ithal edilse, kaçak gelse dahi, önce bir makine uzmanlar ekibince kurulur ve önceden yetişmiş kalifiye işçilerle işletilir. Orasını bırakalım. **Proletarya partisi** ithal veya kaçak bir mekanik avadanlık değildir. Her ülkenin kendi toprağından fışkırırsa doğar, kendi insan ilişki ve çelişkileri ortamında gelişir. Dışarıdan aktarma parti, en az elli yıl gerimizde kalmış, en acı trajedilerimizden biridir. Aynı 50 yıl süredenberi ise, sosyalizm her **biçimi** ile gelişedurmuştur.

O yarım yüzyıllık denenmiş teorik, pratik girişimlerle ve girişkinlerle boş düşecek her eğilim, bindiği dalı keser. Onu, bu toplumla organik bağı çoktan kopmuş bir takım hazır dut yaprağı kemirerek şişmiş ipek böceklerinin tırtıllarına verilecek firaklı dilekçeler de kurtaramaz. Bunu en iyi deneyen, sayın Nasrettin Hoca Avukat Aybar'ın: Tezgâhı da, perdeyi de başına yıkan kaybettiği dâvadır. Proletarya partisi, ne Amerika'da, ne Londra veya Paris'te, ne Moskova yahut Pekin'de "**okumak üflemek**"le olsaydı, bugün Türkiye'de pabucu büyük Lenin'lerin çokluğundan trafik aksardı.

TİP'in Teorik - Pratik Arınışı:

TİP'in tâze liderleri, yukarıki sözlerimizi epey karışıkça ve anlaşılmaz bulabilirler. İçlerinde diplomalarına aşırıca güveni olan bilginciller de, az çok bile bile omuz silkebilirler. Biz, asıl TİP'li **işçi** ve **köylü** ve **halk** adamları ile, proleter aydınlar için uğraşı yanlıyız. Bunların **başsız develiğe** karşı tutacakları yol açıktır. Demir mâdeni **işçi sınıfıdır**, kömür mâdeni **köylülüktür**. Bu yeraltı filizlerini günışığına çıkaracak kazma **diyalektik maddeci** metottur. Bu üçlem dışında koparılan her gürültü boşuna ve şüphelidir.

TİP için **evrensel** teori ve pratik ana problemi, **ütopik** sosyalizmden kurtulup, **bilimcil** sosyalizmi **ele** almaktır. Bilimcil Sosyalizmi, bir de çok yapıldığı gibi **dile** almak vardır. Bu tutum **"dudaktan kalbe"** inmemiş sevgiye benzer. Bilimcil sosyalizmi ele almak, doktrinin en genel formüllerini dile dolamak değildir. TİP'in: **Programını, tüzüğünü** ve bugüne dek yürüttüğü **düşünce** ve **davranışlarını** kıyasıya eleştirip, temize çıkarmaktır.

TİP'in **yurtsal** teori ve pratik ana problemi, Türkiye'nin gerek **sosyal** ve gerek **sosyalist** tarihini, şimdiyedek uğratılan baltalamalardan kurtarıp, **ele** almaktır... Bu da **dile** almak olmamalıdır. Türkiye'nin hareketini objektif ve somut gerçekliği ile, hiç hak yemeksizin **eleştirmelidir**. Sonra, bu eleştiri ışığında, gerek **insan**, gerek **kavram** varlarını, maddece ve anlamca, bugüne **taban** yapmalıdır.

Ancak o zaman sosyalizm **başsız develikten** yakasını kurtarmaya başlar. Temelsiz, köksüz, tarihsiz kalmanın boşluğunu giderir. Hem **kuşaklar** arasındaki bağlar, frenklerin "**Frustration**" dedikleri biçimde tırtıklanıp aşındırılmaz; hem **düşünceler ve davranışlar** arasındaki ilişkiler hakyemez ve yaratıcı bir sürekliliğe kavuşur. Tabi burada **Plâtonik** ilân'ı aşklar, yahut **kişicil** hesaplar sözkonusu değildir.

BAŞSIZ DEVELİĞE SON

12 Ocak 1971

DAĞINIKLIK FELSEFESİ

İşlenebilecek öyle somut bir ortamda, TİP'ten kuzu kuzu uzaklaşan **ültimatomcular** hangi gerekçeye dayandılar? Genel olarak: "**TİP içindeki gerçek sosyalistlerin hemen hemen tümünü**" "**dâvalarına kazanmış**" oldukları kanısındalar. Bu kanılarının belgelerini ve istatistiklerini bilmiyoruz. Bildiğimiz bir şey var: **Gerçek sosyalist**, her şeyden ve herkesten önce **parti insanı**dır. Siyasi Parti dışındaki "**sosyalizm**" iddiaları, insanın yapmadığı işle övünmesi, girmediği savaşın madalyasını takınması olur.

TİP Kongresinden ayrılınır ayrılınmaz ne yapılıyor? Hazır tutulmuş bir SALON'da toplanılıyor. Bu "**toplantı**" nereden nasıl estiği hiç kimsece bilinmeyen "**muhalif rüzgârlar**"la çalkanıyor. Toplantı için yapılan hazırlıklarda bir gündem, bir biçim önerilmiştir. Ondan geçtik. Bir gün önce sözleşilen buluşma yerine bile kimsecikler gelmiyor. Delegelerin (protestocu delegelerin) en az yarısı buluşma yerine gelip kimsecikleri bulamamakla şaşırıyor ve yüzgeri dönüyorlar.

İşin yöneticisi durumunda olanlara bu sözde durmayışın nedeni soruluyor. Akşamdan buluşmamaya karar verildiği öğreniliyor. Kim o kararı vermiş? Belli değil. Haftalardan beri kararlaştırılmış bir tutum, son gece yarısı nerede ve niçin, ilgililere haber verilmeden değiştiriliyor? Bir kaza, bir yangın, bir baskın vb. "**esbâb'ı mucibe**" mi çıkmış? Hiç birisi yok. Kimilerin son saatte akıllarına esmiş. Doğru **salon**da buluşmayı uygun bulmuşlar. Bâri gelenlere değişikliği söyleyecek birisi buluşma yerinde bırakılsa? O dahi yok.

GÜNDEMSİZ: İLKE VE PLATFORM

Daha bu **toplantı** öncesi olan keyfilik ve kargaşalık, sonra olacaklara damgasını vuruyor. Toplantının iki amacı varmış:

1- Toplanacaklar arasında "**ilke birliği**" sağlamak;

2- "**Siyasi plâtform tasarısı hazırlamak**"..

"**İlke birliği**" yoksa, önce "**İlke**"nin ne olduğunu, ya olabi-

leceğini, bir veya birkaç açıklayan bulunur. Toplantıyı sürükleyenler, ilkin düşündükleri **gündemi** yok etmekle işe başlıyorlar. Toplantı için **"ilke birliği"** şöyle dursun, **"gündem birliği"** bile kalmıyor.

Başsız, ortasız (gündemsiz) güç açılabilen Toplantı'da: TİP örgütünün delegeleri iyi kötü bir **disiplin** ve **iş yapma** eğilimini taşıyorlar. Hemen yapılacak şeyleri bekliyorlar. Yabancı basında yayınlandığına göre: **"Mihri Belli ve eski arkadaşları ile Anadolu'dan gelen delegelerin çoğu", "hemen bir kuruluşa"** gidilmesini öneriyorlar. Toplantı **"İlke"**den çok **"kişi"** tartışmalarına dökülüyor. Ve gürültülüce: **"Eski tüfeklerin"** ağırlığı reddediliyor.

Tartışmaların ayrıntılarına girmek uzun olacak.

Başlıca iki **sonuç** önem kazanıyor:

1- **TİP kurultayı neden bırakıldı?**

2- Bırakanlar, şimdi **ne yapacaklar?**

TİP Kurultayının neden bırakıldığı altı maddede toplanabiliyor. Yazılı metinleri ile alınınca bu altı madde, ikişer ikişer üç gruba indirilebilir.

ÜYE İHRAÇLARI

A. - ÜYE İHRAÇLARI üzerine şunlar yazılıyor:

1- **"Kongre kararına aykırı olarak ihraçlar iptal edilmedi"**;

2- **"Yeni yeni ihraçlara gidildi"**...

Bu iki gözlem de doğru ve haklı. TİP'in olağanüstü geçen kongresi, o zamana dek partiden atılanları yeniden partiye alma kararı vermişti. Kongre kararı bir parti kanunudur. Merkezciler onu çiğnediler.

Bir partinin uygun görmediği üyesini atma hakkı vardır. Ancak kongre kararını çiğneyerek, alınması gerekenleri almamaya yetkisi yoktur. Küçük bir formalite önerisi: Atılanlar müracaat etsinler biçimindeydi. Merkezciler bu formalite oyunundan yararlandılar. Müracaat edenleri almadılar.

Kongre kararının özünü ve ruhunu çiğneyenlerin, ondan sonraki "yeni ihraç"la ne yapacakları belli oldu. Merkezciler,

kendi hoşlarına gitmeyenleri atmışlar ve atacaklardı. Bu kanunsuzluğu yapmaları değil, **yapabildikleri** önemlidir. Nasıl yapabildiler? Karşılarında onları suçüstü yakalayacak kimse göremedikleri için **yapabildiler.**

Bu durumda: **"gerçekten sosyalistleri"** TİP içinde etken yapmak gerekmez mi? Gerekir. Bu etkenlik nasıl olur? Birincisi: gerçek sosyalistlerin gerçekten **örgütçül** çalışmayı, **"Almanca konuşmayı"** becermeleriyle olur... İkincisi: TİP'ten gerçek sosyalistleri kaçırtmak değil (çünkü bunu isteyen **"polis ve oportunist"** sayılan Merkezcilerdir): TİP'in içinde gerçek sosyalistleri çoğaltmakla olur.

ORGAN İHRAÇLARI:

B. - **ORGAN İHRAÇLARI** üzerine şunlar yazılıyor:

3- "**Devrimci yönetimler** (Merkezce) **feshedildi**";

4- "**Kukla müteşebbis heyetlerle tabelâ teşkilatı kuruldu**"..

Bu iki gözlem de doğru ve haklıdır. Bir İşçi Partisi, eğer aldığı ada olsun saygılı ise: **İşçi sınıfının tüm** eğilimlerine saygı gösterir. Merkezciler: Kendi sendikalizm ve parlemantarizm eğilimlerini savunmakla, yalnız İşçi ve aydın **küçük burjuva zümrelerinin** eğilimini abartmakla kalmamışlar; **bütünü** ile İşçi sınıfının devrimci düşünce ve davranışlarını mahkûm etmişlerdir. Kukla ve tabelâ örgüt yoluna başvurmaları da o bakımdan bir sapıklıktır.

Tekrar edelim, bütün bezirgân partiler: Kukla heyetli tabelâ teşkilâtlarıdır. İşçi partisi onlara benzeyemez Ama, hiç değilse meclis ve seçim savaşlarına girebilmek için, burjuvazinin çıkardığı formalite engellerini atlayacak stratejilere, savaş hilelerine başvurabilir... Nitekim TİP'in ilk seçimlere girebilmesi için 15 ilde **tabelâ** sağlaması normal olmuştu. Merkezcilerinki, böyle burjuva hilelerini boşa çıkarmak değil, kendi içinde daha canlı olmak isteyen proletarya eğilimlerine karşı bir tertiptir. Bunu da onların yapmaları değil, **yapabilmeleri** önemlidir.

Bunu nasıl **yapabildiler**? **"Devrimci yönetimler"** TİP içinde etken olamadıkları için yapabildiler. Etken olmanın birinci şartı:

TİP Tüzüğünün ve işleyişinin bütün girdi çıktısını sabırlıca kavramakla, kullanmayı öğrenmekle, bir yol daha örgütçü çalışmayı ve **"Almanca konuşmayı"** becermekle yerine gelir. İkinci şart: TİP içindeki devrimci yönetimleri kaçırtmamak (çünkü bu Merkezcilerin amacıdır), daha da çoğaltmakla yerine gelir.

OPORTUNİZM VE POLİS

C. - **OPORTÜNİZM + POLİS DAVRANIŞI** üzerine şunlar yazılıyor:

5- "**Polis ve oportünist ortaklığı ile kapalı kongre düzenlendi**";

6- "**Hayali üyeler kaydedildi**"..

Bu iki gözlem de doğru ve haklı olabilir. Dünyanın her yerinde, en ele avuca sığmaz işçi partilerine bile burjuvazi kendi ajanlarını sokar. Bu ajanların en ustaca yetiştirilmiş bulunanları: "Zor" kullanmaktan çok, kaypak eğilimleri yelleyip üste çıkararak çeşit çeşit **oportünizmleri** kışkırtmaktadır.

Bu bize neyi gösteriyor? Burjuvazi bile, işçi partisini **sapıttırmak** için onun **içine** giriyor. Dışarıdan yapılmış kışkırtmaların yetmediğini anlıyor. İşçi Partisini **doğru yolda yürütmek** için, onun dışına kendi kendisini atmak, ne demektir? **"Polis ve oportünist"** dediklerimize meydanı boş bırakmaktır.

"ÖRGÜT = SÜREÇ" TEORİSİ

Denecek ki "**TİP'in düzelmesinden umudu kestik. Polis ve oportünistler nasıl olsa biz devrimcileri kapı dışarı edecekler. İyisi mi biz TİP kuruntusu ve leşi ile zaman ve enerji yitireceğimize, yeni baştan bir proletarya partisi kurarız. Ve ilh...**" Söylenen de aşağı yukarı bu.

Rakamların başka türlü konuştuğuna değdik. Silme **"polis ve oportünist"**te olsalar, Merkezcilerin toplayabildikleri delege sayısı Kongrede 128'dir. Devrimciler biraz taktik ve strateji kullansalar, en azından; 136 Delegenin oyu ile TİP'in yönetimini elde edebilirlerdi. Onu yapmamakla: **"kompromi yok!"** çığlığını atan anarşist palavrasına kapıldılar ve **"polis ve oportünist"** saydıklarının ekmeğine göz göre göre yağ sürdüler.

Burasını geçelim. TİP Kongresine, **"Polis ve oportünist"** lerin dört gözle bekledikleri, belki hazırladıkları **"ültimatom"**u

veren **"devrimciler"** ne yaptılar? İşaret edilen salon toplantısını yaptılar. Maksat neydi? Yeni bir derlenişle proletarya partisini kurmaktı. Orada hangi **"İlke birliği"** ne vardılar? Aynen şu kanı yazılıyor:

"**Proletarya mücadelesini sonuna kadar sürdürüp zafere götürecek kadrolar henüz mevcut değil.**"

Değilse, ne diye TİP içindeki **"devrimci yönetimler"** adını verdiğiniz Kadroları **"polis ve oportünist"** dediklerinizin **"fesh"** edişlerine yardımcı olurca davrandınız? Bırakın çocukları, hiç değilse kendi bildikleri gibi ve yapabildikleri ölçüde TİP içinde savaşı sürdürüp, gelecek **"kadrolar"**a öncü olsunlar.

Ancak, o: "**Proletarya mücadelesini sonuna kadar sürdürüp zafere götürecek**" gibi meyhane sarhoşlarının şâtrane edebiyatı kimin karnını doyurur? Hangi dağınıklığı giderir?

Kendinizi aldatmayın. Bu **"kadro"** kanısı: 50 yıl önceki **kuyrukçuluğun**, 40 yıl önceki **"kadrocu"** şarlatanlığın bozgun **"teorisi"**dir. Ne yazık ki bu **"sözde teori"**, 40 yıl sonra Yeni **"aydınlık"**ların **"peche originale"i** (anasının rahminde damgaladığı günâhı)dır. Ortada **"parti örgütü"** bulunmadan, bir **"kadro"** yetişebileceği kaçamağını teorileştirmek isteyen en yozlaştırıcı küçük burjuva **"mükemmellik"**ciliğidir.

"Mükemmel" (olgunluğu son kertede) hiç bir şey yoktur. Sonsuz **gelişim** yahut sona ermiş, ölmüş bir prose vardır. Aydınlıklarda aylar yıllardır, **"parlak"** sözcükler **"Marksist ve ilh."** düşünceler altında savunulan **"örgüt süreç"** çokbilmişliği; bir likidatörlük, bir Menşevik, (bir polis demiyelim ama) bir **"oportünist"** formülüdür.

KARARSIZLIĞA KARAR

TİP'i aylar yıllardır mutlak **"zapt"** edeceklerini, hakettiklerini yayınların, şimdi ansızın öbür uca sallanıp yaptıkları toplantı; az kalsın hiç bir **karar** almaksızın dağılacaktı. Öylece, TİP'ten yeni bir kuruluşa geçmeyi bekliyen delegeler, bir **"siyası plâtform tasarısı"** umudundan da yoksun bırakılarak dağıtılacaklardı. TİP'in **"kapalı kongre"**sinden tedirgin olanların bir **"kapalı kompromi"**si ile varılan karar ne oldu? Okuyalım:

"**Hazırlık çalışmalarında ülkenin çeşitli bölgelerindeki**

proleter devrimci çevreler arasında irtibat sağlamak amacı ile, proleter devrimci hareketin ideolojik organı Aydınlık Dergisi yazı kurulu" görevlendirilmiştir.

Hangi "Aydınlık"? Besbelli: **Al**-Aydınlık, **Yeni**-Aydınlıkların **Al**'ı da, **Ak**'ı da **"proleter devrimci hareket ideojisi"**nin bugün en kritik moment, püf noktası olan **proletarya partisi** konusunda nasıl **fatalist** (kaderci) bir sallantı içinde bocaladığını bilmeyen kalmadı. Onların Marksizm makyajlı radikal küçük burjuva yakıştırmaları yeterince zihinleri karıştırdı.

"Toplantı", o karışıklığın etkisi altında, kalıyor. Hâlâ **"siyasi proletarya partisi"** dememek için; **"siyası plâtform"** diyor, **"proleter devrimci hareket"** diyor. Parti önü, sonu, tüzüğü, programı olan somut, açık bir varlıktır. **Plâtform** yahut **hareket:** Küçükburjuva ikirciliğini maskeliyen, sözde **"zavahiri kurtarıcı"**, üstü kapalı, soyut, lâstikli amorfizmdir (biçimsizliktir).

"İdeoloji": içinde doğduğu ülkenin **tarihcil, ekonomik sınıflar** yapısını, **parti** hareketinin pratiği içinde geliştirmektir. Türkiye'de bir ideolojiden söz edebilmek için en az 50 yıllık ortamımızın **parti pratiğine** başvurmak gerekir. **Eski** Aydınlık öyle idi. **Yeni**-Aydınlık'ların ne öyle bir **yetenekleri**, ne öyle bir **niyetleri** görülmedi. Ezber iki buçuk formül papağanlıklarından, yahut bülbüllüklerinden öte hangi **"İdeoloji"**den söz ediliyor?

Onun için, yapılmış son: **"Anarşi Yok! Büyük Derleniş!"** önerisi iki pratik noktada toplandı:

1- **Özler: "Vatan Partisi'ni olağanüstü eşşekçe küçümseyişler ve susuş konspirasyonuna uğratışlar, sürü sürü katırlıklara ve yozluklara kapı açtı." "Vatan Partisi literatürünü salık veriyoruz."**

2- **Biçinler: "Aydınlık Merkez İrtibat Komitesi" fazla yuvarcık kokuyor.**

"Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi" kurulmalıdır... Bütün gruplar hemen "Devrimci Derleniş Komiteleri" kurabilmelidir... Halk Uyanış Güçleri yahut Milli Kurtuluş Kuvvetleri örgütlenmelidir."

İş yapmak isteniyorsa, yol bu. Ve iş: saniye geciktirilmesine gelemez.

KIZIL BEKÇİLER VE SOVYETLER

20 Ocak 1967

Yeryüzünün her beş insanından birisi Çinli. Batı dünyası ikisini bir arada haklıyamıyacağını anladığı Çin'le Sovyetler'i birbirlerine düşürmekten başka kurtuluş umudu görmüyor. Bu uğurda her günkü ajanların yağdırdıkları ortada. Fransa'nın dünya birinciliğini kazanmış dergisi Match'ta en işlek röportaj ustası Raymond Cartier: "Dünyaya karşı 700 milyon Çinli" yazısı ile konuyu şöyle inceliyor." 12 Ağustos 1966 Cuma günü, derilerini güneşte bronzlaştırmaktan başka hiçbir şeyi umursamıyan Avrupalılar için, göze çarpıcı hiç bir şey olmamıştı. Pekin'de, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Plenum'u (Tüm üyeler toplantısı) yapıldı. Bundan önceki Onuncu Plenum 28 Eylül 1962'de yapılmıştı. O zaman (1962 yılı) Şehzâde kabahat işledi mi, uşağa dayak atıldığı gibi: Çinliler, Tito'yu yenirevizyonizm yaptığı (prensipleri bozduğu) için kırbaçlamışlardı. Rusya gene büyük kardeş ülke, ve "**sosyalist ordugâhının şefi**" sayılıyordu. Onuncu Plenum: "**Sovyetler Birliği ve öteki kardeş sosyalist ülkelerle dostça ilişkiler, karşılıklı yardımlaşma ve işbirliği**" yapmaktan yana çıkınıştı.

1966 Onbirinci Plenum'u Sovyetlere "**Hainler**" diyordu. Sovyetleri "**Kapitalist dünya içinde emperyalizmi ve sömürgeciliği savunmak, sosyalist dünya içinde kapitalizmi yeniden tahta çıkarmak**"la suçluyordu... Sovyetler'in hükümet gazetesi İzvestiya dahi bir takım mektuplar alıyordu. Bunlar, son günlerde mal edinme zevkinin olağanüstü yaygınlaştığını belirtiyorlardı. Buzdolapları, televizyonlar, kişisel otomobiller çoğalmıştı. Barınılan yerlerin üçte biri, içinde oturanların olmuştu. Kolhozlarda (Halk çiftliklerinde) kişilere bırakılan tarlacıklar (en çok 25 dönüm) Sovyetler Birliği'nde tüketilen etin %42'sini, patatesin %60'ını, yumurtanın %73'ünü üretiyordu. İktisatçı V. Stefanov ise, bunda sosyalizmi üzecek bir şey olmadığını anlatıyordu. Kanunca Sovyet yurtdaşlarının mücevherleri, birer köşkü, otomobili bulunabilirdi. Bir fabrika veya mağazaları olamazdı.

Çin'de devrim, eski devrin alâmetlerini siliyor. Vaktiyle Fransa'da Dört acûze: Vergi sisteminin dayandığı dört

mükellefiyetti. Bugünkü Çin'de ipliği pazara çıkarılan dört acûze: Eski felsefe, eski kültür, eski görenekler, eski geleneklerdi. Fransız devriminde iskâmbil kâğıtlarında papazın yerine domuz konulmuştu. Çin kültür devrimi satranç kulüplerini dağıtıyor, açıkça derebeği oyununu yasak ediyor. 24 saat içinde dünyayı korkutan kızıl bekçiler ün aldılar. Bunlar 20 yaşından küçüktürler. Şanghay, Kanton veya Pekin'de otururlar. Bütün üniformaları bir kızıl pazukenttir. Kutsal görevleri: Maocu düzeni egemen kılmaktır. Kızıl bekçiler, mağazalardaki bütün saç, yüz cilâlama merhemlerini döküp attılar. "**Çocuklarda hacıağa ve revizyonist alışkanlıklarını uyandıracak**" mini mini saatler, çantalar gibi oyuncakları temizlediler. Bilinmez bir içgüdü ile kara gözlükleri kırdılar.

Rusya'da askerler, siyasal, ekonomik ya da sosyal bir rol oynamak üzere ordu işleri dışına pek çıkmazlar. Çin'de ordu, millî hayatın bütün biçimlerine çok daha aşırıca katışıyor. 12 Ağustos'ta, doktrincilerin başı Liu Şao-Şi parti rütbelerinin ansızın sekizinci basamağına düştü. Mareşal Lin Piao, altıncı basamaktan ikinciliğe yükseldi. Birkaç gün sonra, canlı tanrı Mao Tse-Tung Doğu yeli (eski Göksel Barış) alanında göründüğü zaman yirmi yıldan beri ilk defa er ceketini giymişti. Ortaya atılan parolalar şöyleydi: "**ordu gibi yap**" "**ordudan öğren**" Rejiminin uluları; Asyalı insanı, yarının komünisti olarak yetiştirecekleri dünya nimetlerine oruçlu ve ihtiraslı gençliği, ordu denilen perhizkâr kalıbın içine dökmek istiyorlar.

Yaradılışın en gururlu ve en ırkçı ulusu olan Çinli "**uzun burunlu**", "**barbar**", "**yalancı şeytan**" dediği ak dediği ak adama (batılıya) karşı hınçlı ve boşvermeyle doludur... Çin başkentinde 10 yabancı ülkenin askerleri silâhçattıkları zaman, Fransız veya İngiliz topçekerleri Yangtse boyunca Şangking'e değin çıktıkları vakit bile Çinliler yeryüzünde en us ve akıllı, en zeki, en medenî ve en güçlü oldukları kanısındaydılar... Şu Yang 700 milyon insanın entelektüel diktatörüydü. Mao gibi Hunan'da doğmuştu. Mao henüz kellesi kesilecek bir âsi iken Yenan'a giden Şu Yang Mao'ya katılmıştı. Bir gün Pekin ga-

zeteleri onu Çinli ruhunu zehirliyen adam saydılar: "Şu Yang, deniyordu, operamız ile tiyatromuzun: "**Travyata**", **Romeo ve Juliet, Kral Lear**" gibi piyesleri oynamasını istiyordu. Çin'de Shekespear ve Rus klâsiklerini halka sevdirmeye kalkmıştı. 1962 yılı "**Kırmızı Odanın Rüyası**" ve "**Üç Krallığın Masalı**" gibi ortaçağ romanlarının yeniden basımı için 7500 ton kâğıt tahsis ettiği halde başkan Mao'nun eserlerine ancak 70 ton ayırmıştı".

1967 bitmeden Mao'nun tüm eserleri 30 milyon nüsha çıkacaktır. Bunlara yazdığı "**çok önemli izahat**"ında Mareşal Lin Piao şöyle diyor: "**Başkan Mao ak medeniyet içinde kendi modelini buldu demek yerinde olmaz. Mao tamamiyle yeni bir Çin dünyaşının ve ideolojisinin bağımsız yaratıcısıdır.**" Lin Piao'ya göre, Mao'nun uzun kariyeri boyunca gösterdiği başarılar üç büyük başlık altında derlenebilir: "1. Kendi kendimizden başka kimseye bel bağlamıyalım; 2. Ordu ile milleti tek vücut yapalım; 3. Devrimin manivelâsını köylerde bulalım."

Çinliler hiçbir vakit unutmak nedir bilmezler. "**Figaro**" gazetesinde James de Caquet yüzlerce benzeri bilinen şöyle bir olayı anıyor: "**kurtarılan**" bir köyün ahalisi katolik misyonuna 142 milyon 628 bin 999 yuanlık bir fatura sunar; bu para 45 yıl önce Boxers'lere karşı sefer açan Avrupalı askerlerin kesmiş oldukları beş armut ağacının hesabı idi. Çin kendisini; 19'uncu yüzyılda ak dünyaca yapılmış hakaretlerin, muazzam mürekkep fâiziyle birlikte alacaklısı sayıyor.

Fransız Komünist Partisi'nin organı olan "**Humanite**" Gazetesi yazdığı altı makale ile Kızıl Çin'i kınıyor. Neden? Mao Tse Tung'un kişiliği tanrılaştırılıyormuş.

Yabancı Avrupalı: "**Çin'de, soğumuş demirdense, aşırıca kızgın demiri tercih ediyorlar**" kanısında. Tercümanı ona şu karşılığı veriyor: "**Siz Çinli değilsiniz. Anlıyamazsınız. Bilirsiniz ki, devrim, briç masasında centilmen tartışması değildir.**"

ÇİN HALK CUMHURİYETİ KIZIL BEKÇİLER

7 Şubat 1967

1966 ortalarından beri Çin'de bir "**kızılca kıyamet**" koptu. Yumruklarını sıkmış çoluk çocuk "**Kızıl Bekçiler**", sokaklara "**Kültür İhtilâli**" taşınyorlar. Kapitalist dünyada da "**asi gençlik**" var; süzme salon züppeliğidir, bitli bitnik adlı ekzistansiyalizm var, alafranga dervişliktir. İki olay hiç benzeşiyor mu? Kapitalizm; Çin olaylarına bakınca, kendisini aynada görüyormuşça bir sevince kapıldı. "**Asi gençlik**" nasıl, emperyalizm çağındaki kapitalizmin yozlaştırıcı bir kıyamet alâmeti ise, "**Kızıl Bekçiler**" hareketi de tıpkı öyle, "**sarı**" dünyanın çöküş alâmeti olamaz mı?

Çin'deki olayları kavramak için, 1917'den beri köprülerin altından geçmiş suları hatırlamalıyız. Sovyetler Birliği, kendi şartları içinde tek başına bir sosyalizm dünyası yaratmak zorundaydı. Orada, partinin demir disiplini, yığınların insiyatifini, bütün isteklere, teşviklere rağmen, kimi zamanlar, çoğu burjuvalarca alay konusu edilecek kertede otomatlığa doğru yaklaştırmıştı. Kapitalizm sırasında grevler, gösteriler, ve ilh. sınıf savaşının kaçınılmaz ve anlaşılır biçimleriyle. Sovyetler devrimi başarıya ulaşınca, artık yığınlar, kendi iktidarlarına karşı, işçiler işçi sınıfına karşı savaşa mı geçeceklerdi?

Öyle bir davranış, güç israfı ve anarşi yaratabilirdi. Parti, çalışan sınıfların en bilinçli öncü örgütü idi. Parti buyuracak, sendika ve benzeri örgütler ayarlıyacak, yığınlar uygulıyacaklardı... Stalin çağında, parti disiplini, partinin başına geçenleri "**proletarya diktatörlüğü**"nün etiyle, yaşıyan üstün insanları durumuna dek çıkarttı. Burjuva toplumunda devlet insanüstü idi. Sovyetlerde parti devlet içinde bir devlet oldu. Çivi çiviyle sökületeceği için, tarihsel görevi devleti kaldırmak olan sosyalizm, devlete karşı kuşkusunu, partiyi devlet üstüne çıkarmakla tatmin etti. Bu yol parti doruğuna tırmanabilen kişiler, tanrının yeryüzündeki gölgesi olan devletin de üstüne

çıkınca, otomatikman tanınlaştılar. Hâlâ, kolay kolay kurtulunamamış bulunan **"KİŞİ TAPINCI"** hastalığı yayıldı. Böylece, Sovyetler sosyalizminde yığınların insiyatifi (teşebbüs gücü) partinin demir disiplini çerçevesinde, liderlerin ÇELİK (Stalin) leşmesi biçiminde kendini göstermekle yetindi.

Sovyetlerde, burjuva uzmanlarını kullanma zarureti, ikinci hastalığa karmakta gecikmedi: BURJUVA AYDINLARININ KÜLTÜR İMTİYAZLIĞI!. Gerçi prensip olarak, her şey gibi, kültür de kamulaştırılmıştı, yığınlar içindi. Ama, yığınlar kültürlüleşinceye değin, "**kültürlü**" aydınlardan ihanete kaçmıyanlar, çeşit çeşit imtiyazlarla doyurulup, (islâmlıkta parayla müslüman olan müellifetül kulûb kişileri gibi) satın alındılar ve imtiyazları ölçüsünde üst-insan durumun da pöhpöhlendiler. Yüksek ücret onların, lüks konfor onların, geniş ün, parlak şeref onlarındı. Kapitalizm en ufak orijinallik gördüğü aydını, kendi atmosferine sokar sokmaz "**büyük adam**" yapmıyor muydu. Bilimde geri kalmak: Emperyalizme yenilmek; devrimi kurban etmekti. Burjuva aydınına kapitalizmde sağlanan üstünlük, Sovyetler'de de sağlanmalıydı. Bir şairin, bir sanatkârın, bir bilginin "**Sovyet milyoneri**" kesilmesi yadırganmadı.

Aydını imtiyazlandırmada, bir "**sosyal fayda mülâhazası**"da öne sürülebilirdi. Kültürlülere imtiyazlar sağlamak, alt yığınlarda kültür imrenişi ve özenişi yaratabilirdi. Burjuva ilericiliği böyle olmuştu. Ama, aydınlarda da, burjuva kültürüne has, o halka yukarıdan bakış eğilimini kışkırtmaktan geri kalmıyabilirdi. "**Doktor Jivagolar**" ve daha niceleri uyduruk kahramanlar değillerdi. Kültür denince, akla burjuva kültüründen başka şey gelemez miydi? Yarım yüzyıllık Sovyet kültüründe bilim, nükleer gücü az kalsın kapitalizme kaptırıyordu. Sanatta, kaç tane yeni Gorki yetişti? Gorki, ömründe "**alt dip**" çamuruyla verem olduğu ölçüde Gorki olmuştu. O, sözcüğün özel anlamıyla bir "**aydın**" mıydı? Pek söylenemez. Gorki'nin topuğuna varamıyan nice Sovyet yazarı, bir zaruret gereği kendilerine bağışlanan burjuva imtiyazları ile tavuslaştıkça, kendisini bir Gorki yerine koydu. Şiir onların, roman onların, konfor onlarındı. Burjuva aydınlarını andıran kültür imtiyazlıları öylesine şımartıldılar ki, ortaya **aydın kişi tapıncı** diyebileceğimiz, bir kültür anomalisi, aydın ur-

laşması, iktidar rahatlığına kanıksamış kadrolar türedi. Kültür sanki yığınlar dışında, aydınlara has, yığınlara zıt bir olay mıydı?

Çin, ihtilâlden beri, aydın kadrolarında beliren iktidar hastalığını (iki Sovyet hastalığını) ortadan kaldırıyor. Sovyet sosyalizminde; ya parti cihazı **kişi tapıncı** ile bir gün kaskatı kesilirse, onu kim düzeltecekti? Stalin'in son günlerinde başa gelenler bir az böyle oldu. İngiliz tilkileri: **"Neye Stalin'i sağlığında tenkit etmedin?"** dedikleri vakit. Kruşçof'un **"sıkı mıydı?"** karşılığını verişi kişi tapıncının nerelere varabileceğini anlatır. Gene Sovyet sosyalizminde aydın tapıncı var. Şair, romancı, sanatkâr gibi, epeyce sade suya imtiyaz almış parlak kişiler, kültür dünyasını kendi kastlarının geçim dünyası haline getirirlerse, onları kim düzeltecekti? Binlerce himaye, teşvik altında bile, Gorkilerin bir türlü gereği denli aşılamaması bunu gösterdi.

Çin, gerek partinin (komünist partisinin), gerek devletin (sosyalist devletin), gerekse kültürlü **"yüksek kişilerin"** (parti-devlet-kültür adamlarının) yozlaşmalarına karşı: **Yığınların** ve halk içinde en az kaşarlanmış, en temiz, en fedakâr, en enerjik olan gençlerin dinamizmini ve teşebbüs kabiliyetini harekete getiriyor.

Bu davranışı batılı emperyalist bilginler anlıyamaz. Uçkur peşkir edebiyatçıları alaya alabilir. Sosyalistlerin bile, bıyık altından sırıtmaları mümkündür. Partiyi kim düzeltecek? Gene parti. Devleti kim düzeltecek? Gene devlet. Aydını kim düzeltecek? Gene sayın aydın... Bu bir hayli totoloji oluyordu. Her halde, hayatın gerçek tepkisi olamıyordu. İnsan zaafları, kişi kayırmalarını kaçınılmaz kılıyordu.

Çin ne yapıyor? Parti, devlet, ordu ve aydınlar içinde bir kabuklaşma, yozlaşma mı belirdi? O yozlaşmayı yığınlar düzeltebilir diyor. Partiyi, devleti, kültürlüyü yoktan var eden güç yığınların tutumu olmadı mı? Memuru, aydını, askeri doruğa yükselten yığınların ta kendisidir. Parti, devlet, aydın

sapıtırsa, çıktığı yumurtayı beğenmezse, burjuva nankörlüğüne kapılıp, kerameti kendinde bulur, kendini bulunmaz hint kumaşı sayarsa, ona karşı gelecek en tabiî güçlerin en gür kaynağı, **halk yığınları** ve nasırlaşmamış gençlik olabilir.

Çin, kapıkulu ruhlu "**devletlûları**" (büyük memurlar) ve "**kültürlûları**" (aydınlar). Mao'nun koyduğu prensipler sayesinde iktidara geçer geçmez, Mao'dan yakalarını kurtarmıya özendiler. Kapıkulluğunu felsefeleştirmiş Konfüçyüs ülküsüne kaydılar. Oysa Mao, kişi olmaktan çıkmış, yeni bir devrim anlayışıydı. 1959 yılı Mao'culuğu "**Düzeltme: Revizyonizm**" hevesleri, Mao'nun yerine Lu ve Teng'in geçirilmesinden cesaret buldu. Bu, Mustafa Kemal'in hastalığında Bayar finans-kapital hizbinin iktidarı alışına benziyordu.

Çin halkının adam ettiği bir avuç parlak yazar, suyun başını kesmiş general, Siyasî polis, hatta kızıl milis ve belediye polisi gibi aydın ve kapıkulu kodamanlar, sosyalizm demek biz demekiz, demiye başladılar. Komünist partisi liderleri, ekonomi sektörü ve sendika kodamanları bu revizyonizmi sinsice destekliyorlardı. "**Yaşasın Mao!**" perdesi ardında, Mao'nun prensiplerini kendi küçük burjuva büyüklük deliliklerine sapıttırmak istiyorlardı. Sovyet tecrübesi onlara hiçbir ders vermemişe benziyordu. "**Çingeneye padişahlık vermişler, ilkin babasını asmış**" dedikleri durumdu bu.

Sovyetlerin 21'inci Parti Kongresi'nde alınmış 1959 Ocak kararlarını kendilerine siper eden Çin kapıkulları, "**Kızıl Bayrak**" gazetesinin yazdığı gibi: "**Mao Tse Tung'ca güdülen merkez komitesini devirme amacı ile tüm revizyonist bir program**" kotarmışlardı. Parti liderleri ve parti yazarları, bir komünist asilzadeliği estiriyorlardı. Oysa karşısına parti de çıkarılsa, Mao gürültüye pabuç bırakacak insan değildi. Daha 1942 yılları: "**Yennan'da edebiyat ve güzel sanat konuşmalarına karışmalar**" yazısında, kalem ve parti efendilerine yumruğunu indirmişti. Bu efendiler, "**partili**" olmayı, kendileri için dokunulmazlık sağlıyan bir asalet rütbesi sanıyorlardı. Mao o gibilere diyordu ki:

"Bir çok parti üyeleri, ancak teşkilât bakımından, o da

tam olmıyarak, hatta ideoloji (fikir) bakımından hiç te öyle olmıyarak, parti üyesidirler. Bizim vazifemiz onlara şöyle bağırmakdır "Sizin ardınızdan gitmek büyük arazi ve emlâk sahiplerinin ve büyük burjuvazinin ardından gitmek olur. Bu durum partiyi öldürme tehlikesini göze almaktır!"

Fikret, Türkiye için: "**Kanun diye, kanun diye, kanun tepelendi**" demişti. Çin "**kültürlû - partili - devletlû**"ları da: Parti diye, Mao diye, partiyi ve Mao'yu tepelemek istiyorlardı. Bu efendiler nasıl tenkit edileceklerdi? Kıllarına dokundurmamak için 90 dereden bulanık sular getirip, karşısındakileri lâf gerizinde boğmanın esnafıydılar. Onlar lâfla tenkit edilemezlerdi. Stalin usulü gizli polis tenkilleri de müzeye kaldırılmıştı. Zaruret değildi. Çin, milyara yaklaşan bereketli nüfusuna yakışır insancıl metotlarını, sapıkları tenkit alanında dahi başarıyla uyguluyor.

"**Sosyalist**" sözcüklerle, küçük burjuva davranışlarını haklı çıkartma demagojisi, Çin'in tanımadığı oyun değildi: "**Kurtuluştan beri bir yıl, bir ay, bir gün geçti mi ki, kültür cephesinde sınıf savaşı kendini göstermemiş bulunsun?**" diyor. **Jie Fangjun** (4 Mayıs 1966 günlü "**Kurtuluş Ordusu**" Gazetesi). Bu savaş gerçek "DEVRİMCİ TENKİT" ile yürütülebilirdi. Devrim, kürsü sosyalizminin horoz dövüşü değil, kıyasıya YIĞINLARIN DAVRANIŞI'dır. Sapıklara karşı gösterilecek davranış: "**YIĞINLARIN TENKİDİ**" olabilirdi. Ve halk yığınları, onlarca yıldanberi, maddî üretim araçlarını elde etmeyi nasıl bildilerse, şimdi "**artistik üretim araçlarını**" ele geçirmeyi de başaracaklardı. "**Sosyalist kültür alanını kaplamak işçilere, köylülere ve askerlere düşüyor**" ("**Çin Edebiyatı**" no. 3, 1966) idi. Kimi yanlışlar mı olurdu? Herhalde "**kültür**" göklerinde süslü tavus kuşları gibi kabaran beyciklerin kıvırdıkları yanlışlardan daha çok, daha pis ve daha kısır ve kancıkça olamazdı yığınların yanlışları. Davranışın akışıyla, denize katılan kirli ırmak gibi kendiliğinden durulurdu. Sosyalizm yığınlara inanmaktı.

İşte buna "**devletlû - kültürlû**" kapıkulları gelemiyorlardı. Gerekince ellerine kızıl kaplı Marx-Lenin deyişlerini tanık tutarak SABOTAJ yapıyorlardı. Pekinde çıkan "**HALK Gazetesi**" yazıyor: "**En son öylesine oldu ki, büyük işletmelerle, fabrikalar, kimi hatta çoğu kızıl milisler, üretimi durdurarak, tuttukları mevzileri bırakarak kaçtılar.**" 10 Ocak günü Pekin radyosu açıkladı: Mao'nun çizdiği yola içerliyen "**yetkili**"lerin kışkırtmasıyle Seçuen'in başkenti Cengtu'da işçiler işi durdurdular. O yüzden, birçok belediye polis merkezleri kapandı. Binlerce kişi tutuklandı.

1942 yılları, Çankayşek'çi Kuomintang partisinin ihanetlerine karşı, Japon saldırısına karşı tek cephe kurulmuştu. Bu cepheye her katılanın sosyal içi kestirilemezdi. Bunlar, iktidar rahatlığına kavuşur kavuşmaz Konfüçyüs'u Marx'la harmanedip kaşarlanmış halk düşmanlıklarını "**devletlû**" ve "**kültürlû**" hazretlerinin maskesi altında haklı çıkarmak derdine düştüler. Bir çeyrek yüzyıl sonra Çin millî kurtuluş ruhunu yozlaştırabilecek olan o küçük burjuva ve burjuva kabuğunu yırtıp atmak gerekti.

Kültür ihtilâli deyince, tatlı su sosyalistleri onu bir edebiyat ve güzel sanat hevesi sandılar. Kültür ihtilâli: **EKONOMİDE** verimi baltalıyan, **politikada** halka yukarıdan bakan, **kültürde**: küçükburjuva duygusallığının kendini beğenmiş mistisizmine sapan kapıkulluğunu **YIĞIN ateşi ile** yakıp yıkamaktır.

MAO! MAO!

15 Aralık 1970

Manifest gibi: "**Asya'da bir hayalet dolaşıyor: Mao Mao Hayaleti**" diyelim. Bunun bizde de harika türleri belirdi. Yeri geldikçe konuya değmek üzere, şimdilik kısa bir giriş deniyoruz.

1 - Mao-Mao tarikatımız

"**Mao-Ze-dung düşüncesi**".. Biz de de **dervişlerini** buldu. Dervişlik olsun da, ne olursa olsun. Onu beceririz. Sırtta abâ, elde asâ, kolde Keşkül'ü fukarâ.. Yalnız mangır mı? Fikir de dilenedilene, Mağripten Maşrıka gideriz. Hazreti Muhammet: "**Ütlûb'ül İlın Velev fis Sîyn: Bilimi Çin'de olsa dileyin**" demiş. Dilemişiz, gitmişiz, almışız, gelmişiz: Pusula - barut - ipek - kâğıt... daha neler, ne hünerler ve biberli baharlar.. Hep Çin'den gelmiş.

Neden **Sosyalizm** gelmesin? O da geldi. Hem tam bizim Halvetiyye tarikatının elde bin bir tâneli vird'ü tespihi, her parmağın üç boğumu gibi üçer üçer çekiyoruz: **Marksizm - Leninizm - Maozedung** düşüncesi... Birbirimizi **mat** etmek için, hep onu tekerliyoruz. Ve her kim ki tekerlemezse: neûz'ü billâh kâfir olur. Öylesine keskin Mao'cular türedi kim... **kürsü**'lerde!... "**Kürsülerde**" ya.. başka nerede olacak?

Evet, hiç şaşmayalım: hepsi, İmam-Hatip diplomalı vâizler gibi. Hep siperce bir kubbenin altında, yahut göklere doğru basamak basamak yükselen kutsal menberin üstünde, gözlerimizi çevremize **kapayarak**, ağzımızı cemâate açarak okuyup üflüyoruz: Marksizm-Leninizm-**Mavzedung düşüncesi**... "**Marksizm-Leninizm**" yetmiyor.. ille "**Mavzedung düşüncesi**"!!

2- Dünyayı sarsan 2 Deyiş: Tse Tung mu? Ze-Dung mu?

Çinli yoldaşlarımız, Moğol Atalarımızın kanıyla öylesine

katışıklardır ki, çekik gözlü, çıkık yanaklı sarp yüzleri bize ayrıca sıcak bir yakınlık verdiği için midir? İçten ısındık hepsine. Liderleri Mao, masallarımızın tükenmez büyülü Çin Padişahı gibi geldi oturdu kimi kafalarımıza. Öylesine ki, **adını** Çin tecvidi ile kalkalelemiyenlere, cahil sapkın görmüşçe yukarıdan bakıyoruz.

Mao'nun sonu nasıl okunacak? Bir takım kendini bilmez nâbekârlar "**Tse Tung**" diyorlarmış. Neuzubillâh: Kâfir oluyorlar "**Tse Tung**" diyenler. Ağırbaşlılığına toz kondurmayan ağır sayfalı, ağır bilim yüklü bir "**Aydınlık**" dergisi de az kalsın cehennemlik olayazmış: "**Tse Tung**" diyormuş! Yememiş, içmemiş Çin'cede aslını aramış. Meğer Çin-Mâçin'li ağzı ona: **Tse-Tung** değil, **Ze-Dung** dermiş.

Allah, Allah!.. Ne ulu günah! "**bilimsel sosyalist Proleter Aydınlık**" özel sayısında hemen, hadesten teharetle, gusul ve setr'i avret eyleyip, abdest almış: Bundan kelli, sakın ola Mao-**Ze-Dung**'a Mao-**Tse-Tung** demekten hararetle tövbe istiğfar ediyor. Bir daha mı "**Mav-Tse-Tung**" demek? Yârabbi, sen o müşrikliğe artık düşürme Ak-Aydınlık kulunu. Ve ey! Mao Mao müritleri: gözünüzü dört açın: Mao-**Ze-Dung**'a kalkar Mao-**Tse-Tung** derseniz, yeriniz Gayyâ kuyusunun dibi olur!

Böyle tilcik atlatmıyorlar, bizim Mao, Mao tarikatinin Şıh'tan icâzet almış tâze Halifeler... Gelin görün ki, şu Çin ümmeti çok ince külâh eylerler adama. Türkiye'ye dek ilettikleri Mao Peygamberin İncil'i Şerif'i üstüne nasıl bir ad koysalar beğenirsiniz? Olduğu gibi aşağıya alalım:

"**Oeuvres Choisies de MAO-TSE-TUNG.**"

Evet, bizim koyu dindar Mao Müritlerine Mao'nun Çinlileri bu affedilmez mûzipliği yapıyorlar. Resmen "**Ze-Dung**"a "**Tse-Tung**" diyorlar. Hem nerede? Mao'nun Pâyitahtı **Pekin**'de. Yukarıdaki kitabı yayınlıyanların adresleri şu:

"**Yabancı Diller baskı'ları.**

PEKİN, 1969."

Olabilir. Çin'de de bir "**revizyonist**" ajanı, tâ Pekin yayınlarına dek burnunu sokmuş. "**Ze-Dung**"u "**Tse-Tung**" diye bastırmakla, "**Maocu halk savaşı**"na sinsice ihanet ediyordur. Bizim müritler

yeminlidirler. Hâşâ! öyle fisk'ü fücur'a ölseler düşmezler....

3- Sosyalizmin Üçlemine:

Dung!

Vaktiyle, İsâ dininin, -eskilerce "**Teslîs**" denilen, **-Üçlemi** yerine, yukarıki üçüzün kuyruğunda "**Stalin**" gelirdi. Mao-Mao'culanmız onu makaslamışlar. Yerine "**Mao-Zedung**"u takmışlar. Genellikle "**Batı**": deyince "**Hristiyan**" akla gelir. Hristiyan kültürüne alışmış olanlar, Sosyalizmi de "**Teslîs**"leştirerek popüler olmak istemişler. Yahut, düşünmeden onu yapmışlar.

Şimdi (Marksizm+Leninizm+Stalinizm) üçlemi: (Marksizm+Leninizm+Mao-Zedung) düşüncesi olmuş. "**Stalin**": (Çelikcil) demekti. Zâhir, çelik yeterli görülmemiş **Mao-Zedung**'un içinde hem "**mavzer**" var, hem de sonu Nakkaare dedikleri "**kös**" adlı koca davulun yaman tokmağı gibi: "**Dung!**" diye her düştükçe adamın ödünü patlatıyor.

Pek sevdi kimi "**sosyalistlerimiz**" bu "**Esmâ'i Hüsnâ**" (Güzel-Adlar) çekmeği. Bizim bile neredeyse hoşumuza gidecek: **Mav-Ze-Dung**! Ho-Şi-Minh'inkinden hoş ve cengâver kaçıyor kulağa. Yüzlerce yıldır çok çekti Çin **ümmeti**. Kurtuluşunu 24 saat davul zurna çalarak kutlasa yeridir. Mao'nun el kadar kızıl kaplı kitapçığını bağrına basmadıkça nefes almasa hakkıdır.

4 - Devrim'in DEVRİM olduğunun "Keşfidir"

Ve nedir Mao-Ze-Dung düşüncesi? Marksizm-Leninizm'de söylenmemiş ve yapılmamış hiçbir yanı bulunmıyan bir diyalektik ve pratik olay: **Devrim'in "DEVRİM" olduğunu** düşünmüş Mao. Çok haklı. Devrimin: silâhlı bir ayaklanma olduğunu da düşünmüş Mao. O hepsinden doğru.

Ya bizim devrimbazlar?

Elbet, Moskova'dan Pekin'e, Hanoy'dan Havana'ya dek yeryüzünün dört yanı kanlı ve silâhlı savaşlarla sosyalizme doğmasaydı, Santiyago'da Şili'de Allende'nin "**marksizmi**" sandıktan çıkıp iktidara geçebilir miydi? Orada bile hiç değilse

genel kurmay başkanı gizli gizli kurban edildi, sağcılar tarafından. Hâlâ da "**devrim**" oldu mu? Göreceğiz.

5- Hey gidi "Mavzer" Yoldaş

Mao-Zedung'un, Rusça'daki: "**Söz mavzer Yoldaşın!**" şiirini aslından tercüme ve popülarize etmesine ihtiyacı yoktu. Koca Çin öyle bir yanardağın krateri olmuştu ki, orada en sünepe kalem çelebisi, akşam dâiresinden çıkıp evine sağ sâlim gitmek istiyorsa, kalçasına, mavzer olmadı, çakaralmaz bir tabanca takmadan yola düşemiyordu. Neden? Şu "**ebedîleştirilmiş**" sözden ötürü:

"**Uzakdoğu'da Çin hacılarının etekleri bir karış kısalsa, Uzakbatı'da Mançester dokuma endüstrisi zıngadak duruyor**" da ondan. Üzerinde güneşin batmadığı İngiliz İmparatorluğu bile grevden ihtilâle kayıyordu da ondan. Kapitalizm kolayını bulmuştu: Batıda işçi sınıfını devrime ayaklandırmaktansa, Doğuya sömürgeliğin ateşten gömleğini giydiriveriyordu.

Hele Doğunun tepesinde Osmanlı **Pâdişahı**, Acem **Şehinşahı**, Çin **Fağfuru** gibi yozlaşmış Tefeci-Bezirgânlığın küpüne zarar keskin sirke bir derebeği tünetilmiş bulunuyorsa: O hepsinden ucuz ve rahat sömürü alanıydı. Yarı sömürgenin yerli bekçi köpekleri (ve yalnız onlar mı?) zaten birbirleriyle hırlaşıp kuduzlaşmaktan ve kendi kendilerini ısırmaktan öteye geçemezlerdi. (Yerli "**devrimci**"lerimizin yaşı ona benzemese?!)

6 - Yarı Sömürgede Tüm Silâhlı Ölüm

Yarı Sömürgelerden Osmanlı parçalanıp kuşa çevriliyordu. Acem diyarının hazineleri, teherândan yukarısı senin, aşağısı benim: Hakpayı eski kalantor emperyalistler arası kasap çengelinde kesilip biçilmişti. Ortada tek antika **av**: Uçsuz bucaksız 6 milyon küsur kilometre karelik, dünyanın içinde ayrı ve kapalı bir dünya olan Çin **yarı sömürgesi** kalıyordu. Onu kim yiyecek?

Kapitali olan herkes! Bütün limanlarını, ırmaklarını, göllerini yetmiş iki buçuk eski oturaklı, yeni yırtıcı çeşit empe.yalist canavarları tutmuş. İkide bir yan yattın, çamura battın: Çin'in her işine, **topla tüfekle**, açık ve kanlı saldırıyorlar. Bu saldırılarla iyice âhenkleştirilmiş Çin iç düzeninin her kaya dibinde bir silâhlı çakıcı

haydut, günde metelik için adam doğruyor. Her dağ tepesine bir ayrı din ve ayrı kin fışkırtması general "**Savaş Ağası**" sivrilmiş, durmayıp silâhlı yağına ve yangın kışkırtıyor.

19. cu yüzyıl ortasından (kapitalizmin devrî **ekonomi** Krizlerinden) 20.ci yüzyıl ortasına (kapitalizmin **politik** krizlerine: Evren bunalımlarına, evren savaşlarına, evren ihtilâllerine) dek, her büyük sanayi ufunetini başkasının ülkesine boşaltmak isteyen soyguncu: Kesik başlı, yerde yatan Çin bereket ejderhasının tatlı etine saldırmış. Ama **lâfla** değil, çıplacık **silâhla** saldırmış. Çinli de, diline dolanan zikr'ü tespihle değil, eline geçen her türlü yabayla, kazmayla, bıçakla, kamayla, yâni gene **silâhla** habire, uluorta harakiri yapıyor, karnını kılıcıyla deşip kanlı barsaklarını dışarıya fırlatıyor.

7 - Çin'in 1. Kuvayimilliyeciliği: Uzun Yürüyüş

Bunalımlar, İç savaşlar, dış savaşlar.. ayrıntılarına girmiyelim. Kanın gövdeyi götürdüğü Çin'de herhangi bir devrimcinin: 1789-1830-1848-1871-1905-1917 ve ilh. Devrimlerinin soluk ve tükürükle olmadığını "**keşf**" etmesine hiç ihtiyacı yoktu.

Mareşal Çan-Kay-eşeği. o zamane dek elele yürüdüğü proletarya devrimcilerini 1927 yılı kahpece arkadan vurup, Şanghay, Nankin, Kanton'da rastladığı devrimciyi yakalıyordu. Soru sual yok. Ellerini arkalarına bağlatıyor, koyun gibi ama, boyunlarından değil, enselerinden kestirtiyor, başlarını ayakları üstüne diziyordu.

O genel kılıçtan geçiriliş sırasında idama götürülürken kaçıp canını kurtaran Mao: "**Bütün iktidar tüfeğin namlusu içinden çıkar**" demiyebilir miydi? Mao bu durumda yetişmiş. Bir de bizim serde yetiştirilmişleri düşünün!

Şehirde katliamlar sürüp giderken, **köylerde** patlamış ayaklanmaların başına **işçilerle** katılmamak: karşı-devrimciden başka hiç kimsenin yapabileceği iş olamazdı. Çan-Kay-Şek ordusu örnekti. Kapitalist düzeni uğruna bile dövüşürken, az çok bir düzen getirebildikçe 2 kat büyümüştü. Haydutlara karşı kim dirense, canından bezmiş halk, hemen

onunçevresinde ordulaşıyordu. Tıpkı bizim Birinci Kuvayimilliye Anadolusu...

Onun için **Mao**'lar, **Şu**'lar, **Çu**'lar çevresinde, oldukça kısa bir **silâhlı** direnmeyle, 1930 yılı 50.000 kişilik ordu doğdu. Çang eşeğinin 900.000 kişilik üçüncü saldırısında Mao'lar: 90.000 kişilik orduları ile teslim mi olacaklardı? 16 Ekim 1934 günü düşmanı yarıp, **Uzun Yürüyüşe** geçmekten başka yol yoktu. 368 gün, 18 sıradağlar, 25 ırmak aşıp, 300 çarpışma, 15 düzgün Muharebe vererek, 10.000 kilometre yol alındı. 10.000 kilometre: Çin'in bir ucundan öbür ucu bile değil, oporta göbeği idi! Şensi'ye böyle gelindi.

Şensi, ilk Çin uygarlığına kentleşme kaynağı olmuştu. Şensi'nin inanılmaz **stratejik savunma** değerini kim keşfetti? Mao mu? Hayır: Hazret'i İsâ doğmadan 80 yıl önce, Çin'in Herodot'u sayılan Sseu-Matts... Kızıl Ordu'nun Uzun Yürüyüşle sığındığı yer için, Sseu-Matts: "**20.000 kişi ile bu devlet mızrakla silâhlanmış 1 milyon kişiye kafa tutabilir.**" demişti. Yürüyüş sonu Kızıl Ordu'da 90 binden tam o kadar kalmıştı: 20.000 kişi... Çang 1 milyon kişiyi nereden bulacaktı? Çang bulmıya kalksa, emperyalizm Çin'i tek vücut görmeye dayanamazdı.

8 -Çin'in Yunan'ı Japon: Mao Yaratığı mıdır?

Emperyalistlerin en zıpçıktı haydudu Japon, daha 1931 yılı Mançurya'yı ele geçirmişti. 15 Temmuz 1937 günü Çan-Kay-eşeğinden, dış Moğolistan'daki Çahar'ı istedi. Gelenekçil Çin başkentinin Çin seddi ile korunduğu yerleri: Hopeh'i de istedi.

Japon emperyalizmi bir hafta bile bekleyemedi. 21 Temmuz'da Pekin'i, 27 Ocak'ta Şanghay'ı, 14 Kasım'da Kanton'u işgal ederek yayılmaya başladı. Mao'nun yakasını kurtardığı 1927 yılından, İkinci Emperyalist Evren Savaşı sonu iç savaşların bittiği 1949 yılına dek 50 milyon Çinlinin öldürüldüğü anlaşıldı.

Bütün bu olaylar mı "**Mav-Zedung düşüncesi**"nin eseridir? Yoksa "**Mav-Zedung düşüncesi**" mi o olayların ürünüdür? Çin'de yetmiş yedi buçuk emperyalistin "**din adamı**" geçinen **misyonerlerine** bakın. Hepsi Afrika'da arslan avına çıkmış **silâhlı** başıbozuk kılığındalar? Papazlar bile elde silâh dolaşırken, "**Mav-Zedung düşüncesi**", hele Marksizm-Leninizmle temastan

sonra, ne yapabilirdi? 90'lık **Bonz**'ların (Çin memurlarının) arasında çelebice kalemtraşlar bileyerek, fırçalar püskülliyerek "**teraşîyde şiirler**" düzmekle ve imtihana girip maaşına yarım Yen zam alma hasretini çekmekle kalabilir miydi?

9 - Türkiye'de miyiz? Osmanlılıkta mıyız?

Ak sayfalar üstüne Kara tilcikler diziştirirken, **bilimcil sosyalizmi** kimseciklere bırakamıyan ateşli beğciklerimiz var. Bunlar **öz-arı**-Türkçeyle, turnalar gibi: "**ortam! ortam!**" diye dem çekerler. "**Mav-Zedung düşüncesini**", **yerin** dibinden zorla göğe fırlatan **ortam** dediğimizdir. O ortam: Kapitalizmin son kertesinde, **komprador** burjuvazinin memleketi yabancı emperyalistlere, hiç bir **maske** takınmaksızın sattığı ortamdır. O, Yarı sömürge Antika İmparatorluğu'nun paldır küldür yıkıldığı ortamdır.

Mao'yu Mao yapan **Ortam**: Çin yarı sömürge imparatorluğunu hem **didik didik** etmek, hem olduğu gibi **alıkoymak** gibi çelişik amaçların kasırgalı kıyametidir. Türkiye'de Osmanlı yarı sömürge imparatorluğunu hem **paramparça** etmek, hem ortak yerli komprador, yabancı Finans-Kapital sağlamalı olarak **korumak** isteyen çelişkiler kıyameti, 50 yıl öncelerine gelen Türkiye'dir.

Antika **Çin** İmparatorluğu emperyalistler arasında bir türlü paylaşılamadığı için, tümü ile patlayışı **40 yıl** kan ve ateş saçan bir volkan gibi işledi. Antika **Osmanlı** İmparatorluğu: **Yemen - Trablus - Balkan - I. Emperyalist Evren - I. Kurtuluş** savaşları sırasında bütün dalları, kolları budandığı için, Sovyetler devrimine sırtını dayamış **birkaç yıllık** kuvayı milliye savaşı ile hiç değilse **politik** anlamda bir **bağımsız Türkiye biçiminde** istikrarlaştı.

O nedenle, **Çin**'de **demokratik devrim** komprador burjuvazinin tehakkümünden bir türlü kurtulamadı. Komprador burjuvazinin göbekbağı **yabancı Finans-Kapital** emrinde kaldı. Millet önünde her türlü meşrûluğunu ve öncülüğünü yitiren burjuvazinin yerine, ancak işçi sınıfı **demokratik devrimi** ele aldı, yörüngesine oturttu. Proletarya öncülüğünde

demokratik devrim, önüne geçilmez akışıyla **sosyalist devrime** ulaşmaktan başka çıkar yol bulamadı.

Türkiye'de **demokratik devrim**, bir **millî kurtuluş savaşı** biçiminde gelişti. Komprador İttihatçı Burjuvazi çarçabuk kendisini ele vererek, egemenlik yeteneğini ve gücünü yitirdi. Burjuvazi, 20. ci yüzyılın genel kuralı içinde bir ayrıcalık sağlayıp, **demokratik devrimin** siyasî yüzeylerde başını bağlıyabildi. Ve 19. cu yüzyıl ortasındanberi "**yabancı sermaye**" kılığında Türkiye'ye girmiş bulunan Finans-Kapital: "**devletleştirilme**" baskısı altında, devlet kapitalizminden, doğru **yerli Finans-Kapital** egemenliğini sağladı.

Bugün Türkiye'de Mao'culuk taslamak: Türkiye'yi 50 yıl geride kalmış Osmanlı İmparatorluğu ile karıştırmak olur.

MAO KALPAZANLARI

6 Nisan 1971

Ünlü kızıl kitabın birinci bölümü parti üzerinedir. Ve bu bölümün (yani kitabın) birinci cümlesi: "Parti'nin" Çin Halkının Önderlik merkezi olduğunu söyler.

Ve bütün birinci bölüm boyunca, Mao'nun çeşitli zamanlarda Parti'nin önemini vurgulayan cümleleri yer almaktadır.

Her Marksist - Leninist lider gibi Mao da, partinin birinci derecedeki önemini çok iyi kavramış, tüm mücadelesi boyunca partiyi güçlendirmiş ve partiyi daima kitlelerin önderi kılmıştır.

Ak-Aydınlık benzerlerini yani bizdeki sahte Maocuları çekmiştir, bunlar her nedense parti meselesine hiç girmiyorlar.

Bir zamanlar "İşçi sınıfının politik - ideolojik - örgütsel - öncülüğünden" sözederlerdi. Hadi ideolojik öncülüğü "Mao Zedung düşüncesiyle" hallettiler diyelim, peki politik öncülük nasıl gerçekleşecek? Ak Aydınlık dergisiyle mi? Hadi onu da o dergiyle sağlasınlar... Ya örgütsel öncülük ne oldu? Oysa ideolojik politik öncülük örgüt öncülüğünün, (**yani her şeyden önce örgütün**) varlığıyla gerçekleşir. Öncülük diyalektik bir bütündür.

İşte sahtekârların maskesi burada düşer... Aylardır bir sürü laf kalabalığı içinde üniversite odalarından ahkâm kesenler buraya geldi mi susarlar.. Susarlar çünkü Proletarya Partisi'nin teşkilini ne kadar geciktirirlerse, kendi borlarının o kadar uzun ömürlü olacağını hesaplamışlardır.

Oysa bu kişiler gerçek Maoculuğun ne olduğunu pekâlâ bilirler. Örgütsüz hiçbir mücadelenin başarıya ulaşamayacağını hiç şüphesiz bilirler. Ama gene de örgüt önermezler. Günümüzün acil meselesinin örgütlenmek olduğunu nicedir dillerine almıyorlardı. Kuru sıkı laf kalabalığı arasında oradan buradan adam apartmak peşindeydiler. Bir ara Sosyalist Ku-

rultay'dan bahsediyorlardı. Oradaki amaç da belliydi, ortadaki dağınıklıktan kendilerine parsa toplayacaklarını umdular, olmadı.. Susuverdiler.. Çünkü gençlik katlarında partisiz mücadele görüşü yaygındı.

Çünkü Proletarya Partisinden sözeden herkese hemencecik revizyonist diyenler çoğunluktaydı. Gençleri en keskin lâf eden grubun toparlayacağını uman sahte Maocular bu yarışa girdiler. Dev Genç merkez yönetimini pasifistlikle suçlarken, partisiz mücadele anlayışını eleştirmek işlerine gelmiyordu.

Marksizm - Leninizmin (ve dillerinden hiç eksik etmedikleri Mao Zedung düşüncesinin) en temel teorik ve pratik noktalarından biri olan PARTİ konusuna, örgütlü mücadele konusuna hiç değinmediler. Yaptıkları eğer provokasyon değil idiyse, oportünizmin ve revizyonizmin dik âlâsıydı...

Ve bizce yaptıkları aynı zamanda bir provokasyondu. Dev-Genç merkez yönetimini "en tehlikeli revizyonizm"le ve pasifizmle suçladılar. Nereden aldıkları belli olmayan bir icazetle lâfta keskinleştikçe keskinleştiler. Yaptıkları açıktı, diğer ihtiyatsız ve tecrübesiz grupları kendi provokasyon alanlarına çekip, sosyalizmin gizliliğini deşifre etmek ve birtakım genç kadroların, acemi unsurların kendi kendilerini polise ihbar etmelerini sağlamak. Elhak Akaydınlıkçılar bu provokasyonda bir miktar başarılı oldular...

(Ak Aydınlıkçıların SOSYALİST'e öfkelenmelerinin nedenlerinden birisi Proletarya Partisi çalışmaları ise, diğeri de Sosyalist'i ve onun başyazarını bu provokasyona düşüremediklerinden ileri gelir. 30 Mart 1971 tarihli sayılarında da binbir dereden su getirerek, en adi demagojilerle Dr. Kıvılcımlı'yı kendi kendisini ihbara zorlamaktadırlar. Oysa bilmezler mi ki Kıvılcımlı niçin bunca yıl hapiste yatmıştır.. Bilmezler mi, Kıvılcımlı, daha geçen yıl yaptığı bir konuşmada, "Sosyalizm lâfla değil, silâhla olur" dediği gerekçesiyle hâlen yargılanmaktadır. Hepsini bilirler. Ve gene Dr. Kıvılcımlı'nın "Mao Mao" başlıklı yazısında Mao'yu niçin ve nasıl takdir ettiğini, ve sahte Maocuların, pamuk elli cici beyciklerin ellerine silâhtan başka her şeyin yaraşacağını bildiği için o yazıyı yazdığını bilirler. Kıvılcımlı, orada Mao'nun eylemini sergileyerek Mao kalpazan-

larını teşhir etmişti.)

Ak Aydınlıkçı şahtekâr Maocular Nihat Erim kabinesinin ardından hemen **"Örgütlenelim"** sloganını attılar. Yeni mi akıllarına geldi? Yeni geldi, diyelim. Peki nasıl örgütlenelim? Aylardır Parti konusunda tek lâf ulaşılacağı konusunda en ufak bir görüş belirtemeyenler Partili mücadele bilincini önleyenler, Vatan Partisi'nin tekliflerini baltalayanlar kendileri değiller mi?

Onlar mı, Proletarya Sosyalistlerine örgütlenmeyi salık veriyorlar?

Daha bir yıl önce ideolojik-politik-örgütsel öncülükten bahsederlerdi. Demagojinin başka bir biçimi. Örgütsel öncülük olmazsa ne ideolojik ne de politik öncülük gerçekleşir... Ve örgüt Akaydınlıkçılar tarafından hep hasıraltı edilmiştir. Yani proletaryanın örgütlenmesini, İşçi Sınıfı Partisi'ne giden yolu da diğer bazı gruplarla birlikte dinamitlemeye çalışmışlardır.

Kurtuluş grubunun tutumu açıktır, onlar şimdilik partisiz mücadeleyi önerirler. Bu nedenle Kurtuluş grubundan proletarya partisinin nasıl kurulacağını sormayız. Üstelik bu arkadaşlar ölümün üstüne yürüyen pervasız kişilerdir. Ya bizim keskin Maocular? İşte burada şapa otururlar.. Çünkü her Leninist gibi Mao da partinin öncü gereğini her satır başı vurgulamış, her adımda bunu ispatlamış bir kişidir...

Böylece, Leninizmin en önemli meselesinde sahte Maocular açık vermişlerdir... Hem de öylesine yaman bir açık vermişlerdir ki, görmeyen gözler önünde de maskeleri düşmüştür...

Bundan sonra proletarya partisini konusunu da ele alacaklardır... Fakat burada da en seviyesiz demagojiler bir takım lâf salataları ve bol bol Mao Zedung düşüncesi... "Böylece bu konuyu da dejenere etmeye çalışacaklardır. Ak Aydınlıkçılar'ın proletarya partisi konusuna girdiklerinde illegaliteyi şu ya da bu şekilde dillerinden eksik etmeyerek Provokasyon konusu yapacakları bellidir.

AK AYDINLIK'IN EYLEMDEKİ BİR PROVOKASYONU:

Şimdi sırası gelmişken Ak Aydınlıkçıların eylemdeki bir provokasyonunu örnek olarak burada vereceğiz. Bir greve giden Ak Aydınlıkçılar, işçilerle konuşurken, sendikacıların Moskovaya bağlı olduklarını bu nedenle revizyonist olduklarını, Moskovacı sendikacılara işçilerin güvenmemeleri gerektiğini söylemişlerdir... Daha sonra aynı grevde sendika yönetimi Gorki üçlüsünden bir filmi getirip işçilere göstermişlerdir ve film esnasında işçiler sinemanın oynadığı çadırı terketmişlerdir, "Bize söylemişlerdi inanmamıştık, bu sendikacılar hakikaten komünistmiş" demişlerdir...

Burada sendikacıları müşkül durumda bırakmamak için olayın yerini ve zamanını vermiyoruz. Bu haltı işleyen provokatörler olayı daha iyi bilirler... Eğer yönetici "ağabeylerinin" (Ak Aydınlık merkezinin) haberi yoksa, sorup öğrensinler.

Fakat sorup öğrenmeğe ne hacet, Ak Aydınlık yöneticileri yürütülen toplu ve açık bir provokasyonu sürdürmektedirler.

Türkiye'de CIA ve egemen sınıflar Sovyet Rusya düşmanlığını komünizm düşmanlığı ile eşdeğer tutmuşlardır. Ak Aydınlıkçıların Rusya'ya karşı çıkmaları hâlisâne niyetle ve **"sosyalizm"** adına değildir. Çünkü, henüz doğru dürüstekonomik bilince bile gelmemiş ve derin anti-komünist şartlanma içinde yetişmiş işçilere anti Sovyet propaganda yapmak, Türkiye'nin şartlarında sosyalizm düşmanlığının, CIA provokasyonunun ta kendisidir...

Türkeş'in faşist komandoları "Mavi ve Kızıl emperyalizmin düşmanıyız" derler. Akaydınlıkçılar, "Amerikan ve Sovyet Sosyal Emperyalizminin" düşmanıyız diye konuşurlar... Ümmetçiler de aynı sloganları kullanırlar... CHP'nin safdil gençleri de, yanı yoldadır ve CIA Türkiye işçi sınıfı içindeki en başarılı provokasyonlarını anti-komünist şartlanmanın Sovyet düşmanlığına eşit olduğu olgusundan yola çıkarak tezgâhlar...

APIŞIP KALAN CİCİ MAOCULAR

Maoculuğun Türkiye'ye en temel noktaları çarpıtarak sokan

ve yukarıda söylediğimiz provokasyonlar dışında, genel geçer lâflarla mezhepçilik yaratmaya çalışan, Türkiye'deki sınıf tahlillerini 50 yıl öncesinin Çin'ine benzeterek çapulcu ve ona uysun diye "Toprak ve köylü" demagojileri yapan, ikide bir görüş değiştiren, hedef şaşırtan, her türlü kaypaklığı "esneklik" diye yorumlayan, kişi putlaştırma eğilimini yerleştirmek isteyen, Türkiye'den kopuk üç buçuk kırık dökük lâfla ideolojik öncülük peşinde koşan Ak Aydınlıkçı sahtekâr Maocular Rusya'nın uzlaşmacı politikasını dillerine dolamışlarken, Pakistan meselelesiyle apışıp kalmışlardır.

Bilindiği gibi, faşist Yahya Han'ın Pekin'le arası hayli iyidir. Çin, Hindistan'a karşı daima Pakistan'la birlik olmuştur.. Ne var ki, son hafta içindeki Doğu-Batı Pakistan kavgasında Yahya Han'ın faşist terörü, döktüğü oluk oluk kan Çin'i müşkül durumda bırakmıştır. Hele Hindistan'da Doğu Pakistan halkını destekleyince Çin cephesinden henüz ses seda çıkmamıştır.

Böyle şeyler olur.. Sosyal olaylara mekanik açıdan bakılırsa kimileri işte böyle apışıp kalırlar. Çünkü sosyal olaylar ancak diyalektikle çözülecek kadar karmaşıktır. Kısa vadeli çıkar hesapları adamı böyle günün birinde afallatıverir... Ve bizim cici beycikler, Pakistan konusunda genel geçer sözler söylemek yoluna gitmişlerdir. 4.4.1971 sayılarında bu konuda net bir yorum getirmeden fiyâkalı lâflar ve ihtiyâtlı cümlelerle işi geçiştirmeye çalışmaktadırlar.

İşte burada, sahtekâr Maocularla ilgili şimdilik üç noktaya değindik...

DEVRİMCİLERDE BAŞSIZ DEVELİK - II

AK- AYDINLIK SOSYALIST KURULTAY DÜŞÜ

22 Aralık 1970

Sağda, solda ve sosyalizmde görülen başsız-develik sürüp gidiyor. "**Devrimciliğimiz**"**in** de o illetten yakasını sıyıramıyacağı kendiliğinden anlaşılır. Onun için Devrimci Başsız-Develik üzerine genelleme yapmıya pek yer yok. Her yerimiz gibi orada da: Otorite düşmanlığı (anarşi) ile otorite megolomanlığı (müstebitcilik) yarışa kalkmıştır. Bu üzücü genel eğilimin kimi karakteristiklerini sırf ve yalnız örnek olaylar içinde kısaca araştırmak yeter.

Türk Solu'nun Serüveni

Biliyoruz. **Sosyalist ve Tarihsel Maddecilik Yayınları** bir sinyal vermişti. Ankara'nın mayalanışı sırasında, önce haftalık **Türk Solu** çıkarılmak istendi. Burada amaç: İşçi hareketini sendikalizm ve parlemantarizm yozlaşmasından korumaktı. Türk Solu, çarçabuk "**ahbapçavuşlar**" yayını eğilimine saptı. Sırf **aydın** gençlik yönünde baştan kara bir MDD'ci ajıtasyonuna angaje oldu. Türkiye'nin **sosyal yapısı "suret'i haktan"** görünülerek hasıraltı edildi. Onlar, Türkçe'ye yeni çevrilen kimi sosyalist kitaplardan yarım yamalak aktarmacılıklarla yetineceklerdi.

Kendi toprağımıza ve kendi insanımıza ayak basmak ve ışık tutmak istiyen yazılar onların güclerine gitti. Sert bir lokmayı kimseye göstermeksizin acele yutuşturmak pozuna girdiler. Yerli yazıların yazarlarını da yedeklerine almış görünerek dergilerinin satışını sağlar sağlamaz, atı alıp Üskadar'ı geçeceklerdi. Bu açıkgözlük, 50 yıl önceki ithal malı sosyalist kuyrukcuların hevesi idi. Bu hâle ağlamamak için gülümsenirdi. Öyle yapıldı. Geçildi. Sonuç ortada.

Türk Solu'nun **İstanbullulaşan** şahbazlığı önünde, **Ankaralı** devrimci-sosyalistler (s.-r.ler) **aylık** bir **"teori"** dergisi önerdiler. Gerekliydi. İçtenlikle yardımına koşuldu. Dergi Aydınlık

adını aldı. Hacmi, birdenbire ürkütücü oldu. Gene içinde Türkiye, mumla aranacak kertede yoktu. Alışılmış ve ezberlenmiş köktenci (radikal) dünya metinleriyle uzun uzun sayfalar taşıp dökülüyordu. İnsana, yazılanları okuyup okumadığı da sık sık soruluyordu. Elbet, "**sosyalizmin bilimi**" bu değildi. Ancak, sosyalizme aşık genç okur yazarların kavram talimleri yapmaları yadırganmazdı. Belki oradan, yaşama geçilebilirdi.

Yeni Aydınlığın Serüveni

Tanesi beş liradan satış sağlanır sağlanmaz, "Vehbi'nin kerrâkesi anlaşıldı. Aydınlık ta, Türkiye'yi aydınlatmak için değil, kimi imzaları genç ve aydınlar arasında yem gibi kullanma kompleksinden kurtulamamıştı. Türk Solu denli abrakadabran bir MDD'ci yoğurdunu sulandırıp ayranlaştırarak hayranlar toplamak isteniyordu. Yeni bilginler, tâze ideologlar, derinleşmeci teorisyenler hoş şeydi. Ama bu iş, bir "**büyülü değnekle**" ol deyince olmazdı. En azından Türkiye'de olmuşları hesaba katarak yola çıkılabilirdi.

Öyle "**geriye bağlılık**", "**yeni aydınlıkçılar**"ı hiç sarmıyordu. Onlar ileri'ye gözlerini dikmişlerdi. Yeni, hep yeni, her zaman yeni olağanüstü "**gazve**"ler ve "**fütuhatlar**" özlüyorlardı. Kılıç artığı geçmişten ne beklenirdi? Türkiye mi? O yavaş tempolu geri ülkenin, ters yığınlarıyla kim vakit yitirecekti? Bakın Kastro'ya, bakın Che Guevara'ya, bakın Mao'ya bakın Ho Şi Minh'e. Bakın. Yeryüzünün yedi iklim dört bucağına hep bakın. O ne atlayıştır onlar? "**devrimcilik**" böyle olur.

İşçi sınıfımız önünde TİP nasıl bir dışişleri partisi ise, ona karşı olan Aydınlık elebaşıları da tıpkı öyle bir "**dışişleri ideolojisi**" idiler. Her satırda bir MDD, her sayfada bir hazırlop Dünya problemi tekerledin mi, herşey olur biterdi... Bu eksantrik yaradana (Türkiye'ye) yan bakış üzerine, olumlu bir dokunma mı yapan var? O dokunmayı, birkaç nüsha "**ileri**"ye atarsın: onun dediğini, birkaç nüsha sulandırıp ağzına burnuna bulaştırırsın. Bu makyajı görenler sonra dokunmayı da öğrenseler önemsemezler. "**kürsü profesörlüğü**" sende kalır.

Yeni Aydınlıkçıların bu davranışlarını bilerek sistemleştirdiklerini söylemiyoruz. Asıl felâket de orasında. Bunu yapan, hiç düşünmeksizin "**yapan**" gizli güç: Küçükburjuva aydın ülemâlığının içgüdüsüdür. Tehlikesinin derinliği de oradan gelir. **Bilince:** Doğru gerçeklik sunulabilir. Sınıf eğilimi ağır basmazsa, yola gelmesi de olağanlaşır. **Altbilinç** korkunçtur. Oraya püskürtülmüş her incir çekirdeği, baskı altında tutuldukça dinamitleşir. İnsanların hiçbir hayvanda görülmiyen **çıldırış**'ları, Bilince çıkarılamamış altbilinç entipüftenliklerinin yaman dinamizm kazanışıyla patlak verir.

Yeni-"**Aydınlık**" o "**derinliklere**" doğru olanca hızıyla balıklama gidiyordu. **Başsız-develiğin** bütün "**erkân ve âdabı**" birikiyordu. **Müstebitçiklerin** megalomanileri ile "**bağımsız**"ların "izzetinefis"leri dörtnala yarışa kalkmıştı. Artık o bir avuç aydın gençcikler ortamındaki iğreti tekcephe olsun düşünülemezdi. Önce sinsi, ardından akut plastik bombalar atışıldı. İş olacağına varmış, akacak kan damarda durmamıştı.

Baba Marks yoldaşın bir sözü daha yerini "**Aydınlık**" ta buldu. Tarih sahnesine ilk çıkan aktörlerin oyunları "**trajedi**", sonra çıkanlarınki "**komedi**" olmuyor muydu? Daha ilk gününden korkmuştuk: Aydınlık ta öyle olacak mıydı? Oldu. 50 yıl önceki eski-Aydınlık dramatik bir **fâcia** idi, 50 yıl sonra çıkan yeni-Aydınlık takma ciddiyeti hayli **komik** kaçan **ortaoyunu**'na çevrilmiye doğru itildi.

Aydınlığın Bir İken İki Oluşu

Şimdi hâlâ önümüze iki "**aydınlık**" sürülüyor. Bir Dev-Genç seminerinde insanlar en büyük içtenlikle sormuşlardı: "**Hangisi haklı?**" Elden geldiğince **kişicil** horoz dövüşlerine yer vermemek için, bugünkü sosyal problemler zincirimizin **ana halkası** açısından açıklama yaptık. Anlaşıldı mı? Evet denemez. Ortalığı öyle karıştırmışlardı ki, tozdan dumandan ferman okunamazdı. "**Oportünizm**" "**Halk Savaşı Plânları**" ve "**Devrim Zorlaması**" kitaplarını yayınlamaktan başka yol kalmadı.

Onlar, kendi kendilerine ne diyorlar? Bütün yazdıkları ve söyledikleri bir noktada toplanıyor. Tazıyı gören yavrularına Tavşanın verdiği karşılık bilinir: "**Yiğit olmasına yiğit biziz, yavrularım, ama, ne o tazının yüzünü bize, ne bizim yüzümüzü ona Allah göstertmesin!**" Ak Aydınlık ile Al

Aydınlık "**müstebitcikleri**" ile "**tam bağımsızcıkları**" da birbirleri üzerine aynı kanıdalar: "**Haklı olmasına haklı biziz ama, Allah ne onların yüzlerini bize, ne bizim yüzümüzü onlara göstermesin yavrularım!**"

Döne dolaşa bu dört yol ağzına geldi "**devrimciliğimiz**". Bizde de Me-De-De'cilik böyle olur çelebi! Bir afili kayagan yıldızlı "**proleter**" sütten ak, ötekisi renk renk buyrultulu "**Sosyalist**" kankırmızı **al...** Bu ikisi de "**AYDINLIK**" olan dergileri, birbiriyle boğaz boğaza başsız-develik güreşine girmiş görünce, kim bilir CİA, kutlu ve mutlu Finans-Kapital türbesine kaç tane adanık MUM dikmiş, yakmıştır? Ve titrek ışığı ardında kaç tane ajanını kahraman postu ile arslanlaştırmıştır?

Hangi prensipler (pardon: "**ilkeler**" diyecektik!") uğruna dövüşülüyor? Ensemizin kökünde Finans-Kapitalin namlusu soğuk soğuk duruyor. Biz düşünmeyi ve ona göre davranmayı yadırgamıyalım.

Ak - Aydınlık: Kör dövüşü

"**Proleter**" alt adlı **Ak-Aydınlığın:** Al sancak üstünde çıplak (**Marks-Engels-Lenin-Stalin**) ve kasketli (**Mao**) başları bulunan Kasım 1970 tarihli 25. sayısını açalım. Birinci yazı: "**Faşist zorbalığı halkın devrimci gücü yıkacaktır.**" "**Dergimizin 24. sayısı da toplatıldı**" arabaşlığı altında bakın ne ağırbaşlı sözler ediliyor:

"**Hâkim sınıflar ve iktidarları, halkımızın mücadelesini bastırmak için her yola başvurmakta, her türlü gizli ve açık baskı yollarını denemekte, işçilerin ve bütün halkın mücadelesini ajanlarla dağıtmaya çalışmaktadır. Gizli olarak... halkı bölmeye ve devrimci mücadeleyi durdurmaya çalışmakta... Faşist bir diktatörlüğe dönüşmek istenmektedir.**" **(3)**

Demek Ak-Aydınlık iki şeyi görüyor:

1- "**Gizli ajanların**" sosyalistleri "**dağıttığını**";

2- "**Zorba**"lıktan "**faşizme**" yol alındığını...

Bu durumda ne tedbir düşünüyor? Madem ortalığı ajanlar kesmiş. İlk iş onları temizlemek olmalı. **Ak** Aydınlık kendi

içindeki ajanları mı, başka "**klik**"lerdeki ajanları mı teşhis ediyor? Hayır. Yazıyor:

"Görevimiz, halkımızı hâkim sınıfların gerici şiddetine ve faşist zorbalığına karşı hazırlamaktır." "İşçi ve köylü yığınlarını ve bütün halkı maddi bir güç haline getirelim." (a.y.)

Amin? Herkes o duada.

Bu nasıl olacak? **Ak**-Aydınlık'ta **doğrudan doğruya** genel formüllerden başka elle tutulur pek az öneri var. **Ak**-Aydınlığın "**kaç tümeni**" var? TİP Kongresinde görüldü: 9 delege çıkarabilmişler. Buna karşılık "**İlkesiz birlikçi klik**" dedikleri Al-Aydınlıkçılar60 - delege çıkarmışlar. **Ak**-Aydınlık var gücüyle o 60 delegeye saldırıyor. Bir yandan onları: "**Aren-Boran oportünizmiyle... mücadeleden kaçma**" ile suçluyor. Ötede, onlarla kutuplaşmayı kan dâvâsı kılığına sokup: "**TİP'in başına çöreklenmiş bulunan oportünist yönetici klik**"e karşı yalnız kalıyor.

Bütün bu davranışlarına ise tek gerekçesi şu: "**Proleter devrimci düşünce, oportünizm ve revizyonizmle mücadele içinde güçlenir.**" (52-54) miş. "**Mücadele**" lâf değildir. Her ân öz **düşman** gücü seçip, var güçlerle ona saldırmaktır. **Ak**-Aydınlık, gücüne bakmadan, kendince bütün düşmanlarını birden yere sermek şövalyeliğine kalkışıyor. Bu "**mücadele**" değil: Asıl düşmanı bırakıp, düşmanın düşmanı ile kapışmak toyluğudur. Bir de Mao'culuk taslarlar. Mao Japon düşmanı önünde, Çankayşek gibi kendisini kurşuna dizdirecek düşmanı, **Başkumandan** olarak tanıdı. Demek bunlar "**mücadele**"yi de, "**Maoculuğu**" da rezil ediyorlar.

Aleme verir Talkını

O zaman, kendi yanlışı ve kendini dev aynasında görmesiyle düştüğü cılızlık ve yalnızlık onu başkalarına akıl vermek yahut düşmandan medet ummak durumuna getiriyor.

a) Akıl verişi: "**Halkımızı faşizme karşı hazırlama**"nın elinden gelmiyeceğini görerek: "**Ordunun içindeki devrimci güçler... faşist diktatörlüğe mutlaka karşı koyacaktır.**" (3) tesellisi ile avunuyor. Sana mı soruyorlar yapılacak işi? Sen ne yaparsın? Ona bak.

Demir-Döküm, Ereğli Demir-Çelik, Çorum'da Alpagut, Yarımca Seramik, Sungurlar Kazan, Gislaved vb. **İşçileri;** Tütün, Fındık, Kars, Malatya, Söke, Çukurova, Silvan, Bismil, Beytüşşebap vb. **Köylüleri** sayıyorsun. Hani onlarla örgütün? Yok. Yalnız saydıklarından birer kişin olsa 15 delege getirirdin. 9'u zor çıkarmışsın. Dergi sayfalarında hayal zıplatıp, niye kendini de, başkalarını da aldatmaya yeğkinirsin? O hazır **akıllar** herkeste var. **İş:** Hazır elbise değildir.

b) **Düşmandan medet: "Silâhlı kurtuluş mücadeleleri"** şairliklerinden geçilmiyor. Beşyüz, bin sahifeler dolusu konular:

1) Filistin İhtilâli,
2) Feth lânetliyor,
3) Kamboçya'da Faşizm,
4) Almanya'da H.Keskin,
5) Çin K.P. 9. M.K. 2. C.T. Bildirisi,
6) Çin Kızıl Bekçiler,
7) J. Jaures ne demiş,
8) M.L. Mao düşüncesi,
9) Sovyetler geri dönüş,
10) Sovyet "Yeni Sistemi" feci... Doldurdun 100 güzelim sayfayı. Sattın beşer liradan. Yazık değil mi birşey bekleyen insancıklarımızın kafalarına?

Sen neredesin? Türkiye'de. Aylardanberi yeni bir şeymiş gibi neyi öneriyorsun? "**Sosyalist Kurultay**"ı. Yapsana yapamıyorsun. Olur. Elden gelmez. Öyleyse kime yaptırtacaksın? "**Aren-Boran oportünist kliği olsun, ilkesiz Birlik Cephesi olsun aynı tutum içindedir.**" (54) diyorsun. Aren-Boran'ı "**TİP'in başına çöreklenmiş**" (52) görüyorsun. Sonra kalkıp kime iş buyuruyorsun? TİP'e:

"**TİP Kongresi... tek bir karar alabilir. Bu karar bir SOSYALİST KURULTAY'ın toplanmasını desteklemek kararıdır.**" (53, 54)

Hayırdır inşallah. Bu rüyâyı hangi tekkenin müritleri ciddiye alır?

CİA SOSYALİZMİ NASIL YAPILIR?

9 Mart 1971

İşçi arkadaşlar, belki güleceklerdir. "Başka işiniz mi kalmadı?" diye. "Bırakın sarhoşları yıkılsınlar" diyecekler. Aydın yaygaralarına arasıra yer verdikçe çalışan yığınlarımızdan özür dileriz.

Bu satırları sakın bol parayla lüks baskı yapan iki buçuk aydın çömezi "düzeltmek" umuduna kapılarak yazdığımız sanılmasın. Demagoji hiç bir zaman "düzeltilemez". Aydın gençlik ortamında sağlı sollu sapıtmaların bir "Ev sahibini şaşırtmak istiyen hırsız" tipini kimi temiz gence belirtmek istedik. Yanlış hesap Bağdat'tan dönecektir.

"Sıffiyn" savaşında, namuslu ve yiğit müslüman saflarını bozmak için Tefeci-Bezirgân Muaviye askerlerinin mızrakları ucuna Kuran'ı takarak, herkesten koyu "Müslüman" olduklarını göstermek istedikleri gibi, "sosyalizm" demagokları da Marks'ın Kapital'ini ve başka "kutsal kitapları" kalkan gibi kullanacaklardır. "Toplum Polisi"nin kalkanları ne ise, onlarınki de odur. Nitekim Toplum Polisi ne denli "toplumcu" ise, demagoklar da o tür "sosyalist" tirler. Bu sık sık unutturulmaya çalışılan doğruyu açıklıyoruz.

"Demagok"un (kuru lâfla kara kalabalığı ayartanların) kendi yalanına inanmış olup olmaması hiç önemli değildir. "Demagogun en tehlikelisi, söylediğine inanmış olanıdır" der Lenin. Demagogların "samimî"leri değilse bile, sahteleri, yanlış kapı çaldıklarını öğreneceklerdir. Şimdilik, hep onlarla uğraşacak olmadığımız için, kulaklarını kimi saf gençlere gösterip bükmekle yetiniyoruz.

Finans-Kapitalin bilinçli-bilinçsiz oyuncakları "**yeni**" bir "**aydınlık**" getirdiklerini sanırlar. Oysa gölgedeki kurşunî efendileri yüzyıllardır, bile bile lâdes oynarlar. Bugün adına "**CİA sosyalizmi**" dediğimiz oy[illegible] ilktir, ne sondur. Oyunun aktörleri

gizli ajan siciline yazılmış mıdırlar? Kıçlarında polis tabancaları var mıdır?... Orası ikinci kertedir. Aktörlerin objektif olarak yaptıkları **derlenilebilecek** her noktaya yalan dolan bombaları atmaksa, rolleri CİA sosyalizmi içindedir. Bizim için olayda hiç bir yenilik yok.

Eski adıyla "**burjuva sosyalizmi**" her zaman, her yerde bukalemun gibidir. Konduğu dalın rengini almakta eşsizdir. Bunlardan bir kaç eşantiyonu analım.

1 — Japonya'da "MARKSİST" Polis

Yeryüzünde birinci emperyalist evren savaşından sonra Japon emperyalizminin gizli polisi, kendi ajanlarını yetiştirdiği bir "**Marksist**" okul açtı. Ve orada, gizli Finans-Kapital ajanlarına "**Bilimsel Sosyalizm**"in inceliklerini öğretti. Japon "**Marksist**" ajanlarının başlıca görevleri, elden geldiğince **işçi sınıfı partisi** kuruluşunu baltalamak; bunu yapamazlarsa, **işçi sınıfı partisi** içine sızarak, orada "**keskin sosyalizm**" yırtınmalarıyla **provokasyonlar** ve mız çıkarmaktı.

İt ürüdü, kervan yürüdü. Japon **işçi sınıfı partisi,** ajan köpekleri zararsızlaştırdı.

2 — Çarlığın "PROLETER DEVRİMCİ" Ajanları

Gerçek sosyalizmin **işçi sınıfı partisini** baltalayan gizli polis "**komünizmi**", keskin "**Marksist**" **provokatörler sosyalizmi** yalnız **1. emperyalist** evren savaşından sonra Uzakdoğu'da görülmedi. Ondan çok önce, kapitalizmin yerleştiği her yerde **işçi sınıfı** kımıldandıkça, en kurnazca "**suret'i haktan gelen**" (doğruymuş gibi görünen) aşırı "**proleterci**" (işçi yanlı), değme "**sol**" (goşist) veya keskin silâhlı sosyalist provokasyonları binbir çeşitlilik sundu.

Sosyal yapısı Türkiye'ninkine çok benziyen eski Çarlık Rusya' sında, gerçek işçi sınıfı partisini doğmadan boğmak, yahut doğunca soysuzlaştırmak için kaç türlü provokatörlükler (kışkırtıcı gizli polis ajanlıkları) icat edildiği, artık Türkiye'de dahi okunabilen klâsik edebiyat sırasına girdi.

Bunların en sistemli teorik olanı, Çar jandarmasını Albay Zubatof'unca uygulanan "**proleter devrimciliği**"dir.

Frenkçe'de uvriyerizm (koyu amelecilik) denen bu ideolojiye göre, işçiler eylemci aydın gençlere kanmamalıdırlar. **İşçi sınıfı partisi** yerine **sırf işçilerden** kurulmuş örgütlerde kendi çıkarlarını aramalıdırlar.

3 — 1905 "Devrimci"si: POP GAPON

O provokasyonların en korkunç ve dillere destan anıt örneği (şâheseri), kişi olarak: **Pop Gapon**'dur. Pop Gapon bizim kılkuyruklar gibi yazı çizi kılıbıklıklarıyla havanda su dövmemiş ve yalnız bayağı "**endikatörlük**" (işçi ve köylü hareketlerini ve liderlerini belli etmeden polise ele vermek) rolü ile yetinmemiştir.

Pop Gapon, bugün artık herkesin tanıdığı içyüzüne rağmen, o zaman herkesçe Rusya'daki 1905 ihtilâline öncü olan ilk İşçi ayaklanışının kendiliğindenci "**Lideri**" sayılmıştı. Pop Gapon, işçileri ellerinde dilekçe, ilâhiler okuyarak: "**Çar Baba**"larına dertlerini dökmeye götürmüş ünlü Kızıl Meydan'a gelen temiz işçi ve halk yığınlarını **Kanlı Pazar**'da kılıç ve kurşun yağmuru ile yere serdirmişti. Bu hareketin ardından, aynı Pop Gapon, Avrupa'ya geçip, **Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi**'nin tek ayık lideri **Lenin**'i de gizli gizli ziyaret etmişti.

Pop Gapon'un bir **Okrana** Ajanı (Gizli Çar Polisinin Papas (ilmiyye) mesleğinden adamı) olduğunu bugün bilmiyen kalmış mıdır? Pop Gapon, gerçek sosyalizmin 1903 Kongresi'nden beri ordulaşmış işçi sınıfı partisini baltalamak için **işçi sınıfını** kurşunlatarak yıldırmak görevini üzerine almıştı. Farkına varmadan, yaptığı **provokasyonla** ülkeyi Çar zulmüne karşı bir uçtan öbür uca silâhlı isyana giriştiren tepkiyi aceleleştirdi.

İt ürüdü, kervan yürüdü. **işçi sınıfı partisi,** ajan köpekleri Rusya'da da zararsızlaştırdı.

4 — Türkiye'nin "POP"ları

İşçi sınıfı partisine karşı Türkiye burjuvazisi Çar üstâdından ve uluslararası Finans-Kapital efendilerinden hiç aşağı kalmamak için sürekli idmanlar yapmıştır.

Türkiye'nin modern tarihini azıcık yaşıyanlar ve bilenler, mütareke yıllarında yabancı emperyalist ajanlarının ve yerli burjuvazinin hangi "**İştirâkiyyun**" (komünizm) ajanlarını nasıl

piyasaya sürdüklerini hatırlarlar. Bunların başlıca görevleri: Türkiye'de gerçekten bir işçi sınıfı partisinin doğuşunu önlemek, baltalamaktı. Bunu yapamayınca; ya herkesten daha önce davranmış görünerek bir **"sosyalist parti"**, hattâ **"komünist parti"** kurmaya girişmek yolunu tuttular; yahut **işçi sınıfı partisi** içine sızarak, orada keskin **"sosyalizm"** hatta **"komünizm"** formülleriyle, elçabukluğu mârifet, hokkabazlık yolundan **provokasyonlar** ve mız çıkarmak görevini en **"bilimsel"**, yahut en inadına **"devrimci"** perdesi altında yerine getirmeye koyuldular.

Türkiye'nin karanlık ve nankör sınıflar savaşında ne aşamalar geçirilmedi? Yaşayanlar bir gün ayrıntılarıyla açıklıyacaklardır. İşçi sınıfı içini ve çeşitli işyerlerinde uzun yıllar gizli polisin kurduğu **"komünist hücreleri"** işletildi. Bu polis komünistleri, uluslararası emperyalist casuslarla ve ajanlarla da elele vererek, foyaları ortaya çıkıncıya dek: **"Üçüncü Enternasyonal"** adına, foyaları sırıtınca: **"Üçbuçukuncu Enternasyonal"** adına tahrikât, propaganda, teşkilât yaptılar.

Öylesi günler oldu ki, pek aşırı **polis Marksist-komünistlerinin** işçi sınıfı ve halk yığını içine yaydıkları ateşli **"komünist beyannameleri"nin** ve **"komünist dergileri"nin** hesabı, gerçek işçi sınıfı devrimcilerinden soruldu. Elebaşıları azılı **"polis komünistlerinden"** olan boylu boyunca sözde **"komünist teşkilatlarının gürültülü sözde: Komünist tevkifatları"** yapıldı. Sonra, bu yaman **"komünist tevkifatları"**nın arslan ajanlar, mâsum işçilerle birlikte, **polis birinci şubesinde** epey **"müthiş"** sorgu sualden geçirilip, bir karanlık saatte, polis müdürlüğünün arka kapısından: **"defolun!"** diye sokağa (işçi sınıfı içinde) fırlatıldılar.

İt ürüdü, Kervan yürüdü.

Türkiye işçi sınıfının partisi, hep **"ileriye kaçan"** ajan köpekleri, sık sık zararsızlaşırdı.

5– Provokasyon Amacı: İşçi Sınıfını Partisiz Bırakmak

Bu kısa açıklama bize neyi belli ediyor? Şunu: Kışkırtıcı ajan köpeklerin işçi sınıfına saldırışları her zaman, sınıfın en bilinçli, en fedakâr, en yiğit öncülerinin örgütlendiği **işçi sınıfı partisine** karşı olur. Ağzıyla kuş tutsa, partisiz bir sınıf her zaman torbada kekliktir. Yapılan saldırı **parti** ortada görünmüyorsa; **işçi sınıfı partisinin** olamıyacağı, hiç değilse **"henüz zamanı gelmediği"** yâvesini işler. Parti, bu havlayışları kısa kesmek için yeni aşamasınadavrandı mı, **"herkesten önce"** birprovokasyonörgütü öne sürmeye girişir.

Sosyalizm düşmanları için başka her şey mübahtır: **"solculuk"**ta, **"sosyalistlik"**te, **"komünistlik"**te en aşırıca ajitasyon ve propaganda edilebilir. Yeter ki **işçi sınıfı partisi** bozulsun. Çelik çekirdeksiz **"sosyalizm"**ler, nasıl olsa örgütlü gericilik tarafından bozguna uğratılır. Burjuvazi bilinçli ve örgütlüdür ya...

6 — Minarenin Kılıfı ve Sıçan Aklı

Kendilerini ilkin 50 yıl önce çıkmış ilk **Aydınlık** dergisinin oldu bittiyle **"mirasçısı"** pozunda gösterebileceklerini uman **"neydikleri belirsiz"** kişiler, düşüncemizi ve yazımızı almak için bize çok alçak gönüllüce başvurdulardı. Kendilerine **yayının** ancak **örgüt** için bir **duvarcı sicimi** olabileceğini anlattık. O şartla yazı verdik.

Onlar çok geçmeden açıkgözlüğe başladılar: Yazdıklarımızda yeni bir öneri görünce, çıkacak dergide o öneri yerine, aynı düşünceyi sulandırarak, ilkin **"kendi buluşları"** imiş gibi öne sürdüler. Bir iki sayı sonra yayınlanan yazılarımızın aslı okurlara, o keskin sosyalistlerin **"buluşlarını"** taklit eden bir geç kalmış düşünce imiş gibi sunuldu. **"proleter sosyalizmi"** ile **"burjuva sosyalizmi"** deyimlerimizin başına getirilenler gibi... Kalpazanlık mıydı bu, yoksa toyca kurnazlık mı?

Biz, tükenmez iyi dileğimizle, o turfanda **"sosyalist"** beyciklerin, Tefeci Bezirgân artığı küçük burjuvalıklarına verdik. Düzelirler umudu ile görmezlikten geldik. Oysa onlar atı alınca Üsküdar'ı geçecek harâmilikteymişler. Sosyalist ortamda **"Bilimsel"** logorre'lerini (söz ishallerini) akıllarınca geçer akça kılar kılmaz asıl içyüzlerini açığa vurdular. Türkiye'de **"işçi sınıfı partisi'nin** objektif ve sübjektif **şartlarının yetersiz olduğu"**

iddiasına sıçradılar.

O zaman aldı bizi bir düşünce. "**Karaman'ın koyunu, sonradan çıkmıştı oyunu!**" Tıpkı polis ajanlarının **işçi sınıfı partisini** baltalama taktiklerine pek benziyordu bu "**şartların yetersizliği teorisi**". Ne yapıyorsunuz deyince, yetersizlik yazısını kendi dergilerindeki "**özgürlüğe**" atfettiler. Ama, yalanlamadılar da. Minareyi çalanlar, kılıfını hazırlamışlar demekti. Sıçan tırtıkçılığı ile vakit kazanacaklardı. Hele boylarını göstersinlerdi.

7 — Suçüstü Yakalanış

Sonradan **Ak-Aydınlıkçı** olacaklar, meşru savunma durumuna itilmiş arkadaşlarının eylemlerini "**anarşistlik**" ilân etmekte, bezirgân parti liderleriyle aynı zamana ve ayna kaba yellendiler. O yüzden **eylemciler** ile "**sosyalizmin bilimi**"ni yazar geçinenler arasında çıngar koptu. Ak-Aydınlıkçı'lar kendilerini "**Proleteleter Devrimci**" ilân eder etmez, ansızın herkesten daha "**keskin sosyalist**" **görünmenin yolunu** "**Mao-Mao**"culukta buldular. Ve dün "**eleştirdikleri** eylemcilerin "**silâhlı halk savaşı**" parolasını şiddetle (ama kaloriferli apartmanlarında) döktürdüler: Onlar mı eylem düşmanı?

Az önceki "**bilimsel**" **perhizlerini**, şimdi Mao-Mao'culuk **turşusu** ile keskince bozmuşlardı. "**Tarihsel Maddecilik Yayınları**"**nın** son üç kitabı çıkınca, tatar ağaları geç kaldıklarını anladılar. Bu yol "**işçi sınıfı partisi**"**ni** herkesten önce kendilerinin girişiminde kurmak sevdasıyla "**Sosyalist Kurultay**" çağrısına ılgar ettiler. Ve bir yol daha metotlarına sâdık kaldılar. Kaç yıl önce "**Sosyalist**" gazetesinde çıkmış "**Sosyalistler Konferansı**" çağrısını ağızlarında, hiç anmaksızın, soysuzlaştırma çabasına daldılar.

Yaşları benzemesin, Dünya'da ve **Türkiye'de işçi sınıfı partisi**'ni önce baltalama, sonra ele geçirme yolundaki casus taktiği ve provokasyonu ile iyice paralele düştüklerini, ve "**Cesaret arz ederken, sirkatlerini söylediklerini**" anlamadılar. Suçüstü yakalandılar.

CİA SOSYALİZMİ TARİH KALPAZANLARI

9 Mart 1971

Ak-Aydınlık, onu yanlışlıkla okuyacak olan her delikanlıyı, "Hanyayı Konyayı bilmez" enayi yerine koyarak şöyle diyor:

"Proletaryanın devrim hedefine yönelmeyen bir tarih tezi, proletaryanın bilimi değildir."

Söz konusu **Tarih Tezi**'nin özü "**Antika Tarih**"in gidiş kanunudur. Bu kanuna göre sınıflı toplum (yâni **medeniyet — uygarlık**) insanlığı ne zaman bir çıkmaza soktuysa, o zaman barbarlık (yâni sınıfsız toplum, ilkel sosyalizm) kılıcını çekmiş, Gordios'un kör düğümünü kesmiştir. Bu **Tez'de "proletaryanın Devrim hedefine yönelmeyen"** ne var?

Anlatılan açıktır. **Sosyalizm,** toplu yaşamak zorunda olan insanlığın öyle güçlü bir eğilimidir ki, en ilkel (**tarihöncesi**) biçimi ile dahi, yedi bin yıl toplumu yokolmaktan kurtarabilmiştir. **Modern işçi sınıfı** gibi bir devrimci sosyal sınıfın bulunmadığı antik medeniyetler boyunca, barbarlığın ikide bir yarattığı rönesanslar (dirilişler), gerçekte (**ilkel** bile olsa) gene **sosyalizm'in** eseridir. Modern işçi sınıfının sosyalizmi ile ilkel sosyalizm arasında, medeniyet tarihçilerinin uydurdukları uçurum üzerinde insancıl bir köprü vardır.

Sosyalist beycikler, bu Tez'de ve yığınla aydınlatıcı başka sonuçlarında, **"proletaryanın devrim hedefine"** yönelmemiş hangi noktayı görüyorlar? Bunu anlamış ve anlatmış değiller. Ancak kırk yıl işlenmiş bir araştırmayı, bir kaç saatlik üstün körü ve kuyruk acılı okumayla, bir vuruşta yere sermek sevdasındalar. O yüzden, Tez'in bütünlüğü içinde değerlenebilecek bir kaç satırının önünü sonunu makaslıyarak, Tez'in aslını bilmeyen bir

kaç çocuğu kandırmaya yeğkiniyorlar.

KARA CÜMLESİ EKSİK SOSYAL CANBAZLIKLAR

Tabiî her sosyal tez gibi, söz konusu Tarih Tezi de, **"kürsü sosyalisti"** Beyciklerin sandıkları gibi, yahut göstermeye çabaladıkları gibi **bilim için bilim** yapma hevesinden doğmadı. Doğulu toplumlardaki sosyal sınıf savaşlarının batıdakilere göre çok daha karmaşık oluşu yüzünden yapılmış kırk yıllık teorik -pratik **savaşların** bir sonucuydu. İster istemez o çok **özellikli** savaşların anlamları ve gelişmeleri üzerinde uygulamalara yankılar verecekti.

Ak-Aydınlıkçı sosyalist beğciklerimizi de en çok üzen şey bu uygulamalar olmuş. Uygulamalardan birisi Tarih Tezi'nin Osmanlı tarihinde ıspatlanışıdır. Buna öyle içerlemişler ki, her kızdıklarına akrep kuyrukları ile sokmaya çalıştıkları, o yaman **"revizyonizm"**lerini nasıl kullanacaklarını bilemiyorlar. Şöyle **"bilgincil"** sözler kekeliyorlar:

"Kıvılcımlı'nın tahlilinde, tarih içinde toplumun geçirdiği sarsıntılar, bir ileri aşamaya atılıştan hep kulak arkası edilmektedir."

"Eş mâna?" Ne demek istedikleri anlaşıldı mı? Yüksek öğretimde bu denli **"kara cümlesi eksiklik"** olmamalı. Belki bir kaleme alış veya düzeltim yanlışıdır. Geçelim. Asıl okuyacak olana Tarih Tez'nden iki fâre yakalayıp sunuyorlar:

1 — Osmanlılığın **"kuruluş"** problemi;

2 — O problem yüzünden tarihi **"dümdüz", "metafizik"** görüş..

Ak-Aydınlıkçı sosyalizm arslanları, bu iki iddialarını tutturabilmek için **"dümdüz"** yalanlar uydurup, hiç bir metin vermeksizin inanılmaz **"canbazlıklara"** girişiyorlar. Sırasıyla görelim.

Osmanlılık üzerinde, Tarih Tezi'nin açık metinleri yerine, cici sosyalizmin şu iki makyajlı genelev sermayesi müşteriye sunuluyor:

"Kıvılcımlı, Osmanlı Devletinin kabile demokrasisi gelenek ve görenekleri üzerine kurulduğunu söylüyor. Tam tersine, Osmanlı Devletinin kurulması kabile demokrasisinin yıkılması ve yerini feodal bir devletin alması olayıdır."

Kıvılcımlı'nın böyle bir cümlesi yok. Cici sosyalizm Beyciklerinin **"bilimsel"** kafacıkları öyle yakıştırmış. Sonra dönüp o bayağı yakıştırına üzerine Kıvılcımlı'yı arkadan vuracaklar. Böyle uydurma lâfla adam kandırmak arslanlık değil, sosyalizm kediliği bile değil, tam müflüs küçükburjuva kalpazanlığını ve burjuva düşünce vurgunculuğunu maskeleyen sosyalizm çakallığıdır. Nasıl mı? Belirtelim.

Metafizik Kaşığı Ile Skolastik Pisliği Yeyiş

Tarih Tezi, Osmanlılığın, kabile demokrasisi **"üzerine"** değil, kabile demokrasisinden kaynak almış vurucu güç **"tarafından"** kurulduğunu **görür**. Osmanlılık kabile demokrasisi **"üzerine kuruldu"** denilirse: Osmanlılık yaşadıkça, hep kabile **demokrasisi** üzerine dayandı, demek olur ki, gerçeğe aykırı düşülür. Çünkü (**"Osmanlı Devleti kurul"**dukça elbet **"kabile demokrasisi yıkılmış"**tır.

Kabile demokrasisi hem **kendisi yıkılıyor**, hem **Devleti kuruyor**, bu nasıl olur denecek? Bu **"çelişkidir"** denecek. Tamam; biz de onu söylüyoruz. Eğer bu söylediğimiz, kendi aklımızdan uydurulmuş bir çelişki olsaydı, elbet **"saçma"** olurdu. Ne var ki, Osmanlı Tarihinin som gerçekliği o çelişkinin zenbereği ile kurulmuştur. Yâni, **İslâm** ve **Bizans** derebeyilik devletlerini **yıkan** da, **Osmanlı** Devletini **kuran** da aynı zamanda, aynı ilkel sosyalizm ilişkilerini yaşatan **"kabile demokrasisi"nin** ilk Osmanlı ilblerine (gaazilerine, şövalyelerine) verdiği güçtür.

İlk Osmanlılar Bizans **tekfurları,** yahut Selçuk **Sultanları** gibi derebeğileşmiş bulunsa idiler, fethettikleri yerlerde **Dirlik Düzeni** denilen köklü toprak reformunu ve **tarihsel devrimi** yapamazlardı. O zaman toprak köleliğinden **"Çiftçi"** durumuna geçmek isteyen ezik köylüye halk yığınlarınca kucak açılarak karşılanmazlardı. Dolayısı ile Osmanlı Fütuhatı, saman alevi gibi, üç kıtayı çarçabuk saramazdı. Osmanlı Devleti 500 yıl

yaşıyamazdı. Bütün o zincirleme tarih olayları en kör gözün bile görmezlikten gelemiyeceği **gerçekliklerdir.** Hacıağa yahut Finans-Kapital veletlerinin paşa keyiflerince uyduracakları sosyalizm kalpazanlığı ile görmezlikten gelinemezdi.

Buna karşılık, o **tarihsel devrim** prosesinin vurucu gücü olan **ilkel sosyalizm** (Ak-Aydınlık Beyciklerinin sevdikleri deyimle: "**Kabile demokrasisi**") Osmanlı **Devletini** kurarken, kendi **kan örgütlerinin** yıkılışını getirmedi mi? Getirdi. Devleti **kuran** güç **yıkılır.** Bu canlı, **gerçek çelişkiyi** namusluca kavramak için, üç buçuk **skolastik** kürsü döküntüsü cici sosyalistin üç buçuk yılda **"diyalektik maddeciliği"** ezberleyip metafizik beyinsizliğe soysuzlaştırması yetmez. Diyalektik, ezberlenecek bir CİA Sosyalizminin **dogm**'u değildir. Tarih içinde canını dişine takıp **dövüşenlerin,** adım adım **uygulayabilecekleri** bir metot ve mantık işidir.

Sosyalizm Çakallarının Vakıfa Pevlemeleri

Cici Sosyalizm çakalları, onları belki adam olurlar sanmış olan Türkiye işçi sınıfı savaşçılarının ayak izlerini koklaya koklaya "**pev-**"lemekle, **bozgunculuk** yaratabileceklerini mi umuyorlar. Boşuna çaba. Onu, kendilerinden çok daha aktif küçükburjuva şarlatan devrim yobazları bile yapamadılar. Osmanlı Tarihi, öyle Marksizm softalığının tekerlemesi gibi **"kabile demokrasisinin yıkılması ve yerini feodal devletin alması"** biçiminde olmadı. Bu, eski sapık sosyalizm şarlatanlığı **Tortskizmin,** aşırı ve keskin **"permanan devrim"** gevezeliği ile **Leninizmi** mat etmiye kalkışmış yenik formülünü tarih alanına yakıştırıvermek olurdu. Tortskizm de, olmaz maskara küçükburjuva bensizliği ile, tarihin basamaklarını "**düz**" ve "**yalınkat** edebiyat mantığı ile atlamak için şöyle demişti:

"Çarlığın yıkılması ve yerini proleterya devletinin alması"

Bu formül, sürü sürü zıpçıktı aydın sosyalistin ve gizli açık provakatörün ağzının suyunu akıtmış, suyubulandırmıştı. Tarih

öyle yürümedi Çarlık yıkıldı. Onun yerine burjuva iktidarı Kerenski'leri kullandı. Sonra onu işçi-köylü iktidarı kovaladı. Proletarya demokrasisi gene köylü yığınlarıyla sosyalizme geçişi sağladı.

Tarih **ileriye** gidiş gibi **geriye** gidişinde de, hangi basamakları aştı ise, onları olmamış saymak neyi değiştirir? Osmanlı Tarihi, **"kabile demokrasisi"** yıkılır yıkılmaz **"feodal bir devlet"** biçimine girmedi. Tarihin **belirli çağı** üzerinde yapılmış bir **kesitle**, tarihin bütün gelişimi üzerine genelleme yargı yürütmek: 19.'cu yüzyıl ortalarına dek az çok mâzur görülebilecek burjuva **metafizik** mantığını ve metodunu kullanmak demektir.

Ak-Aydınlıkçı beycikler, kendilerine sakınmaları için kaç yol açıklama yaptığımız bir çukura düştüler. Burjuva profesörlerinin sempozyumundaki metafizik **"Osmanlı feodalitesi"** tekerlemelerini sözde bize gönderip eleştirimizi alacaklar ve hepsini birden basacaklardı. Bir daha sözlerinde durmadılar. Burjuva tarih tezini mal bulunmuş mağribî gibi yayınladılar. Şimdi düştükleri skolastikle, kendi kafalarını da çorba ederek cezalandırdılar.

Söz konusu Tarih Tezi, Osmanlı toplumunun toprak temelinde derebeyleşmeyi azıttıran **kesim** (mukataa) düzeninden önce, ilk yüzyıl boyu sürmüş, ikinci yüzyıla doğru Mehmet Fâtih olmadan yeni bir dirilişe uğratılmış bir **dirlik düzeni** yaşandığını açıklamıştır. Ak-Aydınlıkçı cici beycikler o yüzyıl boyu yaşanmış ve **"Mirî Toprak"** rejimiyle tâ Tanzimat'a dek kalıntılarını zaman zaman teptirmiş bulunan **Dirlik Düzeni'ni** niçin atlıyorlar. Akıllarınca Tarih Tezi'ni yalan dolanla çürütmek için.

Tarihin Gelişimini "dümdüz" Eden Kim?

Bir tezi çürütmek için, ilkin onun özünü namusluca, hiçbir tahrife girişmeden olduğu gibi koymak, sonra yanlışlığını gerçek olayların ışığında açıklamak gerekir. Cici sosyalist beycikler bunun tam tersine kalkışıyorlar. Tez üzerine kendi uydurdukları , yalanlara dayanıp, bilmeyenleri aldatacak şöyle sövgüler havlıyorlar:

"Kıvılcımlı'nın Tarih Tezi Marksist bir tarih kavrayışından uzaklaşmakta, sonuç olarak tarihi dümdüz bir gelişme olarak

gören metafizik bir tez olmaktadır."

Evet. Bunu yazabiliyor. Sözcüklerin, anlam namusu tanımıyan dillere isyan edemiyeceklerini bilen cici sosyalistlerimiz hep öyle kelimelerin ırzına geçmekle, kendi namuslarını lekelediklerini kavrayamıyorlar. Yukarıda, Osmanlı tarihinde burjuva bilginlerinin ve Ak-Aydınlıkçı çömezlerinin nasıl **"metafizik"** mantıklarına kurban gittiklerine değdik. Ak-Aydınlık beyciklerinin en bukalemunu olan D.P.'ye (Demokrat Parti'ye değil, onun ilk faşist komandolarından keskin Sosyalizme fırlamış Bay D.P.'ye*) yanımıza her sokuluşunda en az birkaç öğün söylediğimiz söz hep **"tarihi dümdüz bir gelişme"** saymaktan çekinmesi idi. Şimdi sıra onlara gelmiş. Onlar bizi "**dümdüz gelişme**" ile suçluyorlar!

Ne var ki, Tarih Tezi yıllar yılıdır **yazılı** ve **basılı** olarak ortada duruyor. Acep Ak-Aydınlık beycikleri Tez'e "tükaka" demekle kimsenin okumayacağını, hele anlıyamayacağını mı sanmışlar? Tarih Tezi, Osmanlılığın ilkel sosyalizmden sınıflı topluma ve en sonra derebeyleşmeye geçişindeki basamakları, en somut örneği ile 300-400 yıl önce yazılmış Osmanlı Tarih'lerinden alıp açıklamıştır. Örnek, **Hacı Halife** (G. 1058, İ. D. 1647) ile **Naimâ** (G. 1121,) İ. D. 1708) nin tarih felsefelerinden özetlenmiştir.

"**Tarih-Devrim-Sosyalizm**" kitabında, ilkel sosyalizmden medeniyete geçiş, olağanüstü duru gerçeklikte **beş "Tavır"** (Aşama) olarak özetlenir:

1. Tavr'ı Evvel:

"Doğuş sıralarında devletin "sahibi" vardır. "YOLDAŞ ve GÖZCÜ" demek olan sahibidir o... Sahip sözcüğünün ilk anlamından kayışı, gittikçe ZIT anlama gelişi: Toplumun özellikle toprak münasebetlerindeki soysuzlaşma, DEREBEYLEŞME gidişi ile geçirdiği değişikliklere ayna olur." (Tarih-Devrim-Sosyalizm, 1965, s.163)

(*) Doğu Perinçek. Yayıncının notu.

Bu açıklama nedir? Tarihin "**dümdüz-metafizik**" değil, **diyalektik** bir gelişimle "**zıt**" (çelişik) gidiş gösterdiğine belgedir. Ve bütün ondan sonraki dört "**Tavır**" (Aşama) böyle diyalektik **ilişki-çelişkilerle Derebeyleşmeye** doğru basamak basamak atlayıp geçer.

Derebeyliğe Uzanan Dört Aşama

2. Tavr'ı Sânı:

"İlk barbarın ülkücü karakteri aşınmıya başlar. Toplumda o zamana kadar ki KAN teşkilâtı yerine, SINIFLAR ve SINIF dövüşü geçince; artık, içerideki gerginliği dengeleştirecek eski herşeyde ORTAKLIK: Müşareket prensibini güden GELENEK ve GÖRENEK'ler YASAK edilecektir." (a.y., s.165)

"KANDAŞLIK bağları yerine KUL, AĞA, KÖLE ve EFENDİ münasebetlerini geçirmek kolay edinilir bir bilim değildi. O hinoğluhinliği başka kimse çakmadan öğrenen açıkgöz, eski KAN düzenli EŞİT ve KANDAŞ toplumu ancak atlatabilir." (T.D.S., s.167)

Her düşünce dolandırıcısı olmayan için besbelli olduğu gibi: "**EŞİT KANDAŞLIĞI... YASAK**" etmekle, onun "**GELENEK-GÖRENEK**"lerini "**YOK**" etmek arasında uçurumlar vardır. Toplum bu uçurumlu aşamaları atlaya atlaya en son konağı olan DEREBEĞİLEŞME'ye varacaktır. İlgilenenler ayrıntılarını yerinde okur. Son üç aşama için birkaç söz:

3- Tavr'ı Sâlis:

"Bezirgân Medeniyetin yükselişi", "sosyal ve ekonomik gelişim devridir." (T.D.S., s. 171)

Demek Toplum, üçüncü aşamasında bile, henüz derebeyleşme arteryo-sklerozu'na girmemiştir. Gerilemez, **ilerler.**

4- Tavr'ı Râbi:

"Bezirgân medeniyetinin durması", "eski, nispeten namuslu, azçok idealist devlet adamları ortadan kalkmış"tır. "Teâtı'i İrtişâ" (rüşvet alışverişi) ve **"Mala meyilli Ricâl'i Mutlaka"** (özel mülkiyet eğilimli müstebit devlet adamları) türemiştir. (T.D.S., s. 172)

Demek Toplum ancak dördüncü aşamasında derebeyileşmeye başlamıştır. Henüz gerilemez ise de **ilerliyemez** de.

5- Tavr'ı Hâmis:

"Bezirgân medeniyetinin çökmesi" (T.D.S., s. 173.) "temeli: Bezirgân-derebeyi fârelerince aşınmış bir toplumun öteki bütün siyasi, hukuki, ahlâki, felsefi, dini ve ilh. ÜSTYAPISINDA iler tutar yer kalamaz."

"Artık boğuşma üst tabakaları sarmıştır. HARP önlenemez, sürer. İSTİKRAZ yetmez, arttırılır. DEREBEYİCE ödünç almalarla MÜSADERE'ler: Çapulu zenginler katına doğru çıkarır. Onlar, çalışan fakir halk gibi kaderlerine küsmezler. Birbirlerine düşerler. Yahut, Osmanlı usulü: KOYU DİNDARLIK ayranları kabarır. Kimi "HACILIĞA", kimi Mısır'a çil yavrusu gibi kaçışırlar.

"Ve son VURUŞU yapacak BARBAR, toplumun altlı, üstlü bütün sınıflarınca, kurtarıcı gibi beklenir." (T.D.S., s.174)

Bizim cici sosyalist kılkuyruklar, bunları okumamış mıdırlar? Tarih Tezi, **antika** tarihi böyle **batıp çıkan** sonsuz çelişkileri içinde buluyor: Beyciklerin, yayınladıkları burjuva feodolizm anlayışının **skolastik** batağından burunlarını çıkarıp Tarih Tezi'ni **dümdüz bir gelişme, metafizik bir tez** olarak ilân etmeleri neye benzer? Onlardan daha özürlü olan isterik salon kokotunun, kendi pisliğini levantalarla örtmesine... Yahut, onlardan daha haklı olan sokak fâhişesinin, aşağılık kompleksi ile, bütün komşu kadınların namuslarından şüpheyle konuşmasına, ve herkese pislik atmasına... Kadıncıklarmecbur. Bu beycikleri yalana, dolana, namussuzluğa zorlıyan yok, sanırız.

PROLETARYA PARTİSİ ÜZERİNE YAZILAR

ÖNSÖZ YERİNE

BİRLİK ÜSTÜNE

V. İ. LENİN

9 Mart 1971

Birlik işçilere fiîlen gereklidir. Fakat her şeyden önce şunu anlamak gerekir: İşçilerin kendilerinden başka hiç kimse işçilere birlik veremez. Kendilerinden başka hiç kimse işçilerin birlik olmasına yardım edecek çapta değildir. İşçilere birlik "vadetmek" boş öğüngeçlik, kuruntudur. Birlik birtakım aydın gurupçuların anlaşması ile kurulmaz. Birliğin böylesini düşünmek en acıklı, en toyca, en kabaca hata işlemek olur.

Birliği söke söke koparmak gerekir. Ve yalnız işçilerin kendileri, bilinçli olan işçiler sebatlı ve inatçı bir çalışma ile birliğe ulaşabilirler.

Bir metre büyüklüğünde harflerle birlik sözcüğünü yazmaktan, birlik vadetmekten, kendini birlikten yana olarak ilân etmekten daha kolay bir şey yoktur. Gerçekte ise sadece öncü işçilerin örgüt çalışmaları, birlik davasını ileriye götürebilir.

Örgütsüz birlik olanaksızdır. Azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi olmaksızın örgüt olanaksızdır.

BİRLİK

Liberal politikacılarla işçi hareketinin örgütlerini bozanlarla çoğunluğun iradesini hiçe sayanlarla, fedaretif veya başka türlü hiç bir birlik söz konusu olamaz. Bütün mantıklı Marksistlerle, Marksist blokun savunucularıyla likidatörden (tasfiyecilerden) bağımsız, güdükleştirilmemiş parolalarla birlik yapılabilir ve yapılmalıdır.

Birlik elbette büyük bir şeydir, büyük bir paroladır. Ancak, işçi davası için gerekli olan, Marksistlerin birliği demek, Marksistlerin düşmanla ve Marksizmi tahrif edenlerle birliği demek

değildir. Kim birlikten söz ediyorsa ona şunu sormalıyız: Kiminle birlik? Likidatörlerle mi? – Öyleyse onlarla birlikte yapacağımız hiç bir işimiz yok. Ama hakikaten Marksist bir birlik söz konusu ise o zaman şöyle deriz. Pravdacı gazeteler yayınlanır yayınlanmaz Marksizm'in bütün tutarlı güçlerini aşağıdan birliğe, pratik çalışma birliğine çağırmış bulunuyoruz.

Likidatörlerle oynaşmak yok, Marksist bloku yokedici yuvarlarla diplomasi müzakereleri yok. Bütün güçlerimizi, Marksist işçileri Marksist parolalar çevresinde, Marksist blok çevresinde toplamak için kendimizi verelim. Bilinçli işçiler likidatörlerin iradesini kendilerine dayatmayı gözeten her türlü girişimi bir cinayet sayarlar. Aslında sadık Marksistlerin darmadağınık kalmaların da daha az ağır bir cinayet saymazlar.

Çünkü birlik; sınıf disiplinini, çoğunluk iradesini tanımak, bu çoğunluk içinde. Bu çoğunlukla ahenkli olarak çalışmak temeli üzerine kurulur. Bütün işçileri bu birliğe, bu disipline ve bu omuz omuza çalışmaya çağırmaktan yorulmayacağız.

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ ÜZERİNE

Birlik işçi sınıfı için gereklidir. Bu birlik, ancak biricik bir örgütle oluşturulur. Öyle bir örgüt ki, bütün bilinçli işçiler onun kararlarını yürekten uygularlar. Bir meseleyi incelemek, çeşitli kanıları dinlemek ve deyimlendirmek, örgütlü Marksistlerin çoğunluğunun bakışlarını araştırıp öğrenmek, bu bakışları bir kararla formule ve bu kararı uygulamak; işte bütün aklı başında kişiler için birlik denilen şey budur. Böylesi bir birlik işçi sınıfı için son derece değerli, son derece önemlidir. Tek tek kalmış işçiler hiçtirler, birleşmiş işçiler heptirler.

SOSYALİSTLERİN BİRİNCİ GÖREVİ

8 Aralık 1970

"SOSYALİST" gazetesi yeniden söz alıyor. Konuşacak. Neyi?

1- Esaslı Nokta: Örgüt Problemi;

Şöyle, hiç derinleştirmeksizin, aklınıza geliveren soruları önünüzdeki bir kâğıda dökmeye çalışın. "kafanız durur". Her sorunun adını yazsanız, bir kâğıt şöyle dursun, bir **defter** yetmez. Öylesine çok problemler kasırgası içine düşersiniz. Hele bir de gençseniz.. ateş, duman, sisten gözgözü görmez.

Demek böyle fırtınalı, yangınlı, anacık - babacık gününe gelmişiz. Bir gerçek devrimcinin, henüz çocuk yaşındayken, o düşünce ve davranış fırtınalarına gebe sosyal yangınlar ortasında ne düşünüp, ne yaptığını bilmeyenimiz kaldı mı dersiniz? Der ki:

"Uzun, çetin ve ateşli bir dövüş yoluna girildi miydi, öyle bir an gelir ki, çekişmeli, merkezi ve esaslı olan noktalar kendilerini göstermeye başlar. O noktaların çözümü kavganın kesin çıkar yolunu belirlendirir. Ve o noktalar yanında, dövüşün ufak tefek, belli belirsiz ikinci kerte sorunları gitgide arka plâna düşer." (V.İ.U.L.: **"Bir adım ileri, iki adım geri"**, 1904 Mayıs).

Bugün Türkiye'de en çok **"çekişmeli"** olan, en **"merkezı ve esaslı"** nokta hangisidir? 50 yıldır her soluk alışta tekrarlanmış: ÖRGÜTLENMEK'tir. Kimin örgütlenmesi? Üst **sömürücü** (Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân) sınıflar, yâni beyler - ağalar evelezel dişlerinden tırnaklarına dek örgütlüdürler. Gereken HALK ÖRGÜTLENMESİ'dir.

Ancak Halkın Örgütlenmesi bile artık **"harc'ı âlem"** denilen biçimde, her önüne gelenin ağzında gevelene gevelene posası çıkmış bir sakıza döndürülüyor.

2- Esaslı Moment: Olaycığı Seçmek;

Güneşimiz ve yıldızlarımız oluşurlarken, **evren**; bir uçsuz bucaksız ışıklı bulutmuş. Ona **fizik** bilimi **kaos** (mahşer) diyor.

Bütün güneş sistemleri o mahşerden çıkmıştır. İnsanlık, uygarlığa (medeniyete) ulaşırken, **toplum**: küçücük **kan** örgütlü oymakların (kabile ve aşiretlerin), **"soy"**ların, **"boy"**ların sonsuz kaynaşması içinde mahşer gibi kıvranır, dururmuş. Ona, **sosyal** bilim **tarihöncesi** diyor. Bütün uygarlık düzenleri o kaostan çıkmıştır.

Türkiye'de bugün, sosyalizmin karşılaştığı düşünce ve davranışlar, evrendeki mahşere de, toplumdaki tarihöncesi kaosa da benzer. Ancak o mahşercil kaos, ne **fizik kanunlarla** çözümlenebilir, ne de ilkel ve uygar toplumların **orman kanunlarına**, cöngül kanunlarına bırakılabilir. Bugün üçte iki insanlık gibi, biz de tarihöncesinde değiliz: Sosyalizm öncesindeyiz. Bilimcil sosyalizm, insanlığın ***"sınıflar savaşı"*** denilen en son **hayvanlık** konağından kurtuluş bilinci ve dövüşüdür.

Sosyalistler, önlerindeki sorunlar mahşeri ile kamanmazlar (ambale olmazlar). Çünkü ellerinde **diyalektik maddecilik** (metot-mantık) gibi eşsiz araçları, silâhları vardır. Diyalektik; hem, objektif (nesnecil) ve somut (konkret) **çelişkileri bir arada** izleyiş, kavrayış kuralıdır. Hem de, **momenti seçmek**te başlıca sübjektif ve etkin olan **İnsancıl** düşünce-davranış kuralıdır.

Mahşeri seçeceğiz. Kaosta yöneleceğiz. Bunu söylerken, iki şey yapılacak demektir:

1) Olayların kendi gidişleri içinde hangi **zincirleşmenin**, hangi billûrlaşmanın **kanunlaştığını** ayırdetmek anlamında, SEÇMEK ve yönelmek;

2) Olaylar **zincirini** çekip ardından **tümü ile sürükleyecek ana halkayı** iyice tutup var gücüyle asılmak anlamında, SEÇMEK ve yönelmek..

Mahşer kalabalığında kendini ve dâvayı yitirmemek için; olaylar içinden asıl **olaycığı**, doğrular içinden ***"püf noktası"*** olan **"doğrucuğu"** seçeceğiz ki, hem doğru, hem **doğurucu** yönelişe ulaşabilelim.

3- Korporasyonizm (loncacılık) - Sendikalizm - Parlemantarizm;

Halkın örgütlenmesi deyince, onun püf noktası nerededir? Esnafı:**Loncaya**, işçiyi: **Sendikaya**. halkı: **Parlemento**'ya hapsetmemektir. Amaç: Hepsi halkın sömürüden ve eziden **kurtuluşu** için bir biçim olan o örgütleri **tabu**laştırmak değil, insan yararına kullanmaktır. Örgüt için örgüt, dövüş için dövüş değil; halk için, işçi ve köylü için örgüt ve dövüştür.

Bir örnek önümüzde. En çok sesi duyurulan bir "sol" eğilimin en son önerisi de **örgüt** oluyor. Sayın CHP'nin, Sayın Genel Sekreteri B. Ecevit, **"Türkiye Esnaf ve Sanatkârları Konfederasyonu"** genel kurulunda şöyle diyor:

"Üretmen Halk örgütlenmelidir."

Burada önerilen **"halk örgütlenmesi"** kendiliğinden anlaşılıyor: **Lonca** yapılı bir ekonomik **meslek** örgütüdür. Ondan daha önemlisi var: **İşçi sendikaları**. Sendika da bir **sınıfın ekonomik** örgütüdür. **Lonca** ortaçağın, **sendika** modern çağın belirli sınıflarını, bütünü ile içine alıcı niteliktedir. Ne denli kendi sınıfının sırf **ekonomik** çıkarları ile yetinirse, o denli kendi içine kapalı, dar görüşlü, toplum ölçüsünde ülküsüz kalır.

Bu çeşit **yığın** örgütlerinin varabilecekleri en yüce basamak, Politikayı da kumar gibi oynayan en ünlü uluslararası biçimi ile **Trade-unionisme** adını alır. Tredünyonizmin **sosyal** niteliği: **"işçi"** adını taşımasına rağmen, hatta **"İşçi Partisi"** olduğu zaman dahi, **tüm işçi sınıfını** değil; işçi sınıfı içinden sivrilmiş **aristokrat amelelerin** ve işçi sınıfı içine sokulmuş **küçük burjuva** (ve burjuva, derebey) **aydınlarının** örgütte ağır basmasıdır. Bu sınıf yozlaşmasının **politik** niteliği: **Sendikalizm** (sendikayı, siyasi partinin üstünde bir devrim aracı gibi tutmak) ve **parlemantarizm** (parlemento dışındaki halkı ve eylemi küçümsemek) olur.

Dikkat edersek, sendikalizm ile parlemantarizm arasında bir çelişki var gibi gelir. Sendikanın rolünü abartmak; parlamentonun rolünü ufaltmak değil midir? Tersine, parlamentonun rolünü abartmak; sendikanın rolünü küçültmek değil midir?.. Böyle sanmak, görünüşe aldanmaktır. **Sendikalizm**: İşçi sınıfı içinde işveren sınıfı ajanlarının ağır basması, proletaryanın **politika bilincinin** körletilmesidir. **Parlamentarizm**: Hanyayı Konyayı anlamamış halkın, gözü açılmaksızın, her dört yılda bir sandık başına gider gitmez, her şey: bilerek, anlayarak oy verebileceği

yalanını yutturmacadır.

Böylece, **sendikalizm** denilen tencere yuvarlanır, **parlamentarizm** adlı kapağını bulur. Sendikada İşçi sınıfı, parlamentoda tüm halk: **İçyüzlerini** tanımadığı kimseleri sözde seçer; sonra, "zâhir ben seçmişim" deyip, o kimselerin bütün ettiklerine katlanarak, kaderine küser. Her iki durumda da, tam: "**Dalavere, malavere.. halk Mehmet nöbete**" çıkarılır.

4- Örgüt Ana Halkasının Diyalektiği;

Demek, bugün Türkiye'de örgüt zincirinin ana halkası: Ne lonca kalıntısı **dernekçilik**, ne bilinç törpüsü **sendikacılık**, ne politika testeresi **parlamentoculuk** oyunları olamaz. Elbet **işçi-köylü-halk-aydın** vb. yığınlar, elden gelirse bir teki dışarıda kalmamak üzere en geniş ve en güçlü dernekler ve sendikalar içinde örgütlenmelidirler. Her sosyalist, her gün, her saat başı becermelidir o yığın örgütlenmelerini. Ancak, suyun başını politikanın kestiğini, politik savaşın ise her şeyden önce sosyal sınıf bilinci ile yöneldiğini, bir saniye bile unutmamalıdır. Ve saniye yitirmeksizin proletarya partisini gerçekleştirmelidir.

Suyun başı parlamentoda kesilmiyor mu? Evet. Öyleyse parlamentoyu, seçimleri ve ilh. efendi-ağalara bırakıp mı gideceğiz? Hayır. Elbet ülke çapında söyleneni herkesin işitebileceği en yüksek minare parlamentodur. Orada yalnız finans beyleri ile tefeci ağaların istedikleri ezanı okumalarına, birbirleriyle kayıkçı dövüşü yapmalarına seyirci kalamayız. Seçim kampanyalarında halkın bilgisizliğini ve bilinçsizliğini alabildiklerine sömürmelerine kaygısız abdalca bakamayız. Ancak, parlamento dışındaki halk, yani **tüm millet** uyarılmadıkça, meclis kürsülerinde, - o da bırakırlarsa! - bin yıl çekilecek en parlak söylevlerin halka maval okumak gibi geleceğini, halkın herşeyden önce **"oy davarı"** olmaktan kurtarılması gerektiğini bir salise, bir an bile unutmamalıdır. Ve ân geçirmeksizin proleterye partisini, hem **halk,** hem **meclis**ler içinde savaştırmalıdır.

Görüyoruz; **ekonomik** eylem (dernek, sendika vb. **yığın** örgüt ve kampanyaları) de, **politik** eylem (meclis, seçim vb. **seçkin** örgüt ve kampanyaları) de, son derece keskin iki yüzlü

kılıcın en yaman **diyalektiği** ile işler. Ve o**portunizm** de, **revizyonizm** de herşeyden önce Türkiye toprakları ve insanları için önerilecek bin bir türlü ekonomik ve politik **düşünce** ve **davranışların** mihenk taşına vurularak değerlendirilir. Dünya çapında ezberlenmiş **doğrular** ne olursa olsunlar, Türkiye'nin ekonomi ve politika örgütlenme zinciri üzerinde uygulanıp denenmedikçe, doğru değerlendirilemez.

5 - Oportinist kim ? Revizyonist kim ?

Kim işçi - köylü - aydın - esnaf örgütlenmelerine : "**dernek ya sendika da neymiş? Biz devrimci sosyalistiz!**" diye dudak bükerse, o oportunizmin de, revizyonizmin de en iflâh olmaz katırıdır. Böylesine "**devrimci sosyalist**" lere verilmiş: "**sosyalist - revolüsyoner**" adı, **anarşizmin, nihilizmin** domuzudur... Kim, işçi sınıfı ile köylülüğümüzün bilimcil sosyalistçe iktidar savaşı yapacak siyasi partisi olamaz der veya onu "zamanı gelmedi!" gibi altına etmiş şıh kerametiyle erteler ve geciktirirse, o oportunizmin de, revizyonizmin de en iflâh olmaz katırıdır. Böylesine başıbozukça beyinsiz işgüzarlıklar, her yerde, her zaman, en terörcü gösterişlere de sapıtsa, ileriye kaçan **ödlekliğin** ve bozgunculuğun domuzudur.

Örgüt için doğru olan diyalektik: **Meclis ve seçim** vb. alanlar içinde aynen doğrudur. Daha yüksek devrimci eylemler birinci plâna çıkmadıkça, yahut burjuvazinin kendisi meclis kanunlarını, anayasaya bile metelik vermeyip, çiğneye çiğneye sıfıra indirmedikçe, her türlü meclisler ve seçimler dövüşlerinden kaçınmak, çekimserleşmek oportunizm ve revizyonizmdir. Ama, **işçileri** fabrika cehennemi, Patron ve Ajan provokasyonları ve kıyımları ile mücadelelerinde sendikalizme teslim emek, **köyleri** topraksızlık ve ağır kapitalizm ve devletçilik yükleriyle mücadelelerinde adaletsizliklere, idare ve kalem efendisi baskılarına ve jandarma dipçiğine darmadağın çıplak et olarak bırakmak, **gençleri**, yetmiş yedi buçuk finans-kapital ve Hacıağa ajanları, casusları tarafından adım başında kurşunlanırlar, resmen gizli işkencelere uğratılırlarken anarşi ile suçlamak.. ve hepsinin üstüne birer bardak soğuk su içerce, birer parlak parlamento nutku çekmek.. Oportunizmin ve revizyonizmin en onmaz batağına gömülmektir.

ADAM KANDIRMAK İSTEMİYORUZ

15 Aralık 1970

Bu konuda daha pek çok konuşacağız.

Tartışma için Tartışma Olmaz:

Sosyalistler arası yığınla tartışma problemleri var. Bu tartışmalarda falan veya filân kişiyi, yahut feşmekân kalabalığı, her ne pahasına olursa olsun "**kandırıp**" kendi yanımıza çekmek sosyalistin harcı değildir.

Elbet birbirimizin karşılıklı tezleri varsa, onlan açık, duru ve kesin biçimleri ile ortaya koyacağız. Bütün o eleştiri, özelleştiri, tartışma çabalarımız hiç bir zaman eleştiri için eleştiri, tartışma için tartışma olmayacaktır.

Düşünce: **Davranışı** tökezletmemek için **yolu** aydınlatmak demektir. Eğer herhangi bir düşünce, yolu aydınlatacak yerde gözümüze sıkılan bir projektör gibi bize atacağımız her adımı şaşırtıyorsa, o düşünce istediği denli "**parlak**" olsun, iş yapmak isteyenleri kandıramaz, ayartamaz, tökezletemez, sapıttıramaz.

Burjuva Aydını Bireyci Karyerist Olur:

Hiç unutmayalım. Sosyalizmimiz: (antika + modern) Toplum soysuzlaşmalarının yıkıntıları ortasında, büyük çalışkan yığınlarımızdan kopuk bir aydınlar hamamında ses yarışına çevrilmek isteniyor. Soyut kavramlarla maç tâlimi olmaktan kurtulamıyor.

Aydın kimdir? Hepimiz oradan, aydın saflardan geldik. Ama ardımızdaki köprüleri atarak. Yoksa, sayımız sürümüze bereket istediğince kabarık olsun, kalitece Aydın: Burjuva toplumu egemen kaldıkça, iliklerine dek **BİREYCİ burjuva aydınıdır**. Burjuvazinin Aydına yüzlerce yıldan beri "**düşünce**", "**doğru**", "**ülkü**" diye bütün yutturdukları: Eğer "**düşünce**" ise, "Derebeyi veya burjuva düşüncesi"dir. Doğru ise: **Egemen sınıflar için doğru**'dur. Ülkü ise: **İşveren sınıfının**

ülküsüdür.

Yüzlerce yıllık tarihin, onlarca yıllık ömürün aydın kafalara doldurup taşırttığı moloz ve karyerist (külâh kapıcı) düşünceler ve saloz davranışlar, burjuva aydınlarının bir vuruşta beyinleri içinden çıkarıp atabilecekleri yük değildir.

Arınma Ateşinde Temizlenmeli:

Bunun için her aydının **çok sıkı** bir **örgüt okulu**nun (Frenk'lerin **"purgataire"** dedikleri) **arınma ateşinden** geçmesi gerekir.

Ömür boyu **arınma ateşinden** geçe geçe alçak gönüllü, gerçekçi ve yiğit uzun **çıraklık** cihadını (kutsal savaşını) göze almayanlar, yalnız kendilerini aldatmış olabilirler. Kimseyi kandıramazlar. Daha doğrusu, yalnız kendileri gibileri kandırıp, hep birden batağın içine gömülmekten başka uzun vâdeli sonuç alamazlar.

Aydın kişi için **arınma ateşi:** Çetin sabır, bilimcil sistem ve gözü kara kahramanlık isteyen iki alanda yatar:

1- **Yığının** içinde ve yığınla birlikte **savaşmak.**

2- **Örgütün** içinde ve örgütlü olarak **savaşmak.**

İşçi Sınıfı ve Proletarya Partisi:

Yığın deyince, **BAŞTA: Modern işçi sınıfı** gelir... Burada ikirciliği olan Aydın, hiç "Sosyalizme" zahmet etmesin. Eğer, kurulu bir Burjuva ajanı değilse, açıklar livası bir avantüryedir.

Örgüt deyince, gene **BAŞTA:** Bilimsel sosyalizmce yüzyıldan beri işlene gelen, siyası iktidar savaşı yapacak **proletarya partisi** gelir. Bunda en ufak ikirciliği bulunan aydın, hiç **"sosyalizm"** şerefine kadeh kaldırmasın. O eğer doldurulmuş bir işveren plâğı değilse, temiz sesi parazitleştiren acayip kertenkele çalgısıdır.

Sosyalizme Çırak Olamayan "Üstâd"lar:

En basit saç sakal traşı bile, yıllarca emek vermiş tutkun berber **çıraklığından** geçmeyi gerektirir de, devrimcilik çıraklığı gerektirmez mi? Aydın, anasının (burjuva toplumunun) karnından sosyalizme çıkar çıkmaz nasıl devrim ustası olur, kesilir? En ufak

işçi sınıfı ve **proletarya partisi** çıraklığına **"tenezzül"** etmeksizin, sahneye fırlar fırlamaz **sosyalizm üstâdı** geçinmek ne anlama gelir? Bugün Türkiye'nin en büyük aydın kolerası, bu su yüzü görmemiş balık adamlık illetidir... Yalnız bugün mü? Nicedir öyle.

Sosyalizm Üstâdları ve CİA Plânı:

27 Mayıs'tan beri, egemen **politika** sosyalizme resmen icâzet verdi. Babası hayırına mı?

Hayır. Öyle her köşe başında: **İşçi sınıfına allâmelik** taslıyan, **proletarya partisine** şebeğin gerisi gibi surat kıvıran sürü sürü ısmarlama veya hazır **"sosyalistler"** yahut **"devrimciler"** türetip, onları birbirine düşürtmek, sonra karşılarına geçerek, tırnağına tüküre tüküre, onlarla alay etmek için bunu yaptı. İkinci emperyalist evren savaşından sonra CİA, Türkiye'ye bu plânla **çokpartililiği** soktu. 27 Mayıs'tan sonra Finans-Kapital o plânla ne kadar sosyalizm akımı varsa, hepsini, aydınların başlarına boşalttı. Maksat, her köşe başında bir sosyalizm derebeğiliği kurmak, dağınıklığı ebedileştirmekti.

Sosyalizm Tercümanlığına ve Bezirgânlığına Hacet Var mı?

Şimdi, sekiz on sosyalist kitabı, yarım yamalak Türkçe'ye çeviren, o çevirilerden aşırma beş on köktenci formülü dergi, gazete sayfalarına döktüren aydın: Sosyalizme **"Maşrık'ı Azâm"** benim, diyebiliyor... Bu aydın okur - yazarlar, İşçi - Köylü içine girseler, boylarının ölçüsünü alacaklarını bilmezler mi? Bilemezler. Neden? Çünkü aydındırlar. Aydının dünyası kalemin üstünde döner. Hayatı kitap sayfalarında geçer kitap bir fetiştir. Kitabı çıkaran bir tabu.

Kitap bize işçi sınıfının **özgüç** ve proletarya partisinin **öncü** olduğunda aydınlık inanç ve hareket getirmiyorsa, onu yazanın da, çevirenin de, basanın da canı cehenneme. Çünkü basan, sosyalizmi akçeye çevirip yağlı kâr sağlayan kurnaz bezirgân durumuna düşebilir. Çeviren o bezirgâna çanak tutacağına, Hilton Oteli'nde garsonluğa gitsin. Sosyalizm tercümanlığı ve bezirgânlığı başka şeydir, Sosyalizm dövüşcülğü başka

şeydir.

Sosyalizm: Sınıflar Savaşının Düzeni ve Örgütüdür:

Sosyalizm, bir **kitap** ve **lâf** ebeliği değildir: Bir kahırlı **savaştır**. Her savaş: En azından **ordu** ile olur. Ordu denildi mi, onun ne bilimi, ne komutası: Dün köyünden gelmiş, yahut bugün kitaptan fırlamış toylara çalım satma alanı değildir... Acı, gözyaşı, kan, çamur içinde adsız ve uzun çıraklığı göze alamayanlara bütün burjuva dans salonları, spor ve toto alanları, diskotekler, kafetaryalar mübarek olsun. Üyelerinin kuru kalabalığı ne işçi sınıfına, ne proletarya partisine hayır getirmez.

Olayın Mihenk Taşında Sosyalizm Değerlenir:

Türkiye'nin genç aydın kuşağını bir yol daha uyarırız. Eski aydın kuşakların içine düşüp boğuldukları o sâde suya üstâdlık gerizinden sakınsınlar. Sakınmanın tek yolu; söylenen her sosyalistçe, hatta **"marksistçe"** sözü: **OLAY**'larla, yani Dünya ve Türkiye **gerçekliği** içinde değerlendirmektir. Ama tek başına o da yetmez. Her değerlendirmeyi ancak proletarya partisinin savaş organları içinde adsız er gibi savaşmayı bilmek ve becermek ister.

Gelişigüzel bir "**Al Allah delini zapteyle kulunu!**", **"tarihi yaratan kahraman"** Delideryalı Sâhip zuhur peşinde Sosyalizm gevezeliği yeter. Üç buçuk ahbapçavuşlar "kurulu"nun kıvrattığı ağızdan dolma dergi vb. yönünde Sosyalizm gevezelikleri yeter. Polis korkusunu Allah korkusundan üstün tutan **"işçi sınıfı içinde burjuva ajanları"nın** su sızdırtmadıkları masonik bir siyasi parti örgütünde **"sosyalizm"** gevezelikleri yeter!

Sözlerden hiç korkmayın. Herkesin ciğerini okumak için işine bakın. O zaman aldanma payı en azına iner. Kişi her zaman yanılabilir. İşçi sınıfı içinde gerçek proletarya partisi safında herkes erimelidir. İşçi sınıfı demir filizidir; Aydınlar krom-manganez filizidir. Bu iki filiz ayrı durdukça, ikisi de paslanır, ürür. Bu iki filiz: **ORGANİK**, yani proletarya partisi ölçüsünde sentezle kaynaşırsa, paslanmaz **çelik çekirdek** doğar.

TÜRKİYE'NİN TEORİK DEVRİM ORİJİNALLİĞİ

29 Aralık 1970

Kişinin ve Toplumun Yoğurt Yeyişi:

Hiç bir Atasözü boşuna söylenmemiştir. Yeter ki biz onu yerinde kullanmayı bilelim.

"Her yiğitin bir yoğurt yeyişi vardır."

Atasözü de öyle sayısız denemeyle bulunmuş derin bir gerçekliği anlatır. Her **yiğit** gibi, her **toplumun** da bir yoğurt yeyişi vardır. Bilim dilinde ona, her ülkenin kendi **orijinal** durumu ve tutumu denir.

Sosyal "**Yoğurt yeyiş**": Sosyal Devrim "**yapış**"tır. Türkiye'de yeryüzü ülkeleri arasında bir yiğit ülkedir. Türkiye yiğitinin kendine özge bir yoğurt yeyişi, bir sosyal devrim yapışı var mıdır? Vardır.

Bu devrim davranışı ve tutumu dünya ölçüsünde bir orijinallik, "nev'i şahsına münhasır" oluş (tür'ü kişiliğinin tekelinde kalış) göstermiş midir?

Sosyal Devrim - Tarihsel Devrim:

Sosyal Devrim:Biliyoruz, modern çağın, yani **kapitalizmin** icadıdır. Antika çağlarda, yani **kapitalizmden - önceki** toplumlarda **tarihsel devrim** ağır basardı. Tarihsel devrimde: Bir gelişkin uygarlık, çözemediği karmaşık çelişkiler mahşeri içinde öldürdü. Tarihsel devrime uğrayan uygarlık: Olduğu gibi, toptan, bütün sınıfları, ekonomisi, kültürü ile birlikte yıkılırdı; bütün **"arşi ferşi ile"** çöker gider, gömülür, yeryüzünden yiter, çoğu unutulurdu. Yalnız Irak ve Mısır uygarlıklarını gözönüne getirmek, **tarihsel devrim**lerin ne olduğunu anlamaya yeter.

Sosyal Devrim: Öyle değildir. Toplumun ekonomik, sosyal kazançlarını yoketmez. Sınıf damgası silinen toplum eko-

nomisini ve kültürünü yeni biçime çevirip korur. Toplum gelişimine engel olan bir **egemen sınıfın tehakkümünü** ortadan kaldırır.

Tarihsel devrimde egemen sınıfların insanlarından çoğu, bire dek kılıçtan geçirilirdi. Sosyal devrim o kanlı kasaplığa, mecbur edilse bile yer vermez. Karşısına zorla, silâhla çıkanlar dışında hiç kimsenin burnunu kanatmaz.

Sosyal Devrim İnsana Kıymaz:

Tehakküm eden üst sınıf: Olarak, (*) tehakküm sistemini savunduğu için, tahtından indirir. **İnsan** olarak, eski tehakküm etmiş sınıfın tek tek insanlarına dokunmaz. Onlar zora, hileye, etkiye başvurmadıkça kişilerle.uğraşmaz.

Yalnız yıkılan sınıf insanlarının bir **sosyal sınıf olarak**, üstün imtiyazlı, ayrıcalı davranışlarını alaşağı eder. Kendilerini herkes gibi normal yeni düzen içinde yaşamaya bırakır.

Sosyal devrim, her sosyal büyük olay gibi, elbet **yığınların** işidir. Yığınlar: **Sosyal sınıflar**dır. Sosyal sınıfların bütünü ile katılmadıkları hiç bir büyük toplum olayı, **sosyal devrim** getiremez.

Her toplumun sosyal sınıfları kendine özge, hastır. Modern toplumun sosyal sınıfları: **İşveren sınıfı** ile **işçi sınıfı**dır. En azından bu iki sosyal sınıfın katıldığı bunalım milletin bütününü sürüklemedikçe **sosyal devrim** olmaz.

Bu genel kuraldır.

Türkiye Devriminde Temel Orijinallik (Melez-Karması)

Türkiye'de en son **tarihsel devrim**: Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışı ile oldu. Yeniden bir tarihsel devrim bekleyemeyiz. Yalnız, devrimler ortamında Türkiye'nin kendine özgü bir yoğurt yeyişi oldu. Türkiye: **Tarihsel** devrimi (Osmanlılığın yokoluşu) ile **sosyal** devrimini bir araya getirdi. Önümüze sürüyle arapsaçı olmuş problem kördüğümlerinin çıkışı ve bizleri şaşkına çevirişi ondandır.

"**Devrim piç oldu**" diyenler çok. Doğrusu, devrimin anası

(*) Bir sözcük okunamadı (yayıncının notu)

babası resmen vardı. Türkiye'nin **yarı-sömürge** şartları: Devrimin anası idi. Türkiye'nin **burjuvazisi:** Devrimin babası oldu. Bu ana-babalığın resmi sicille geçirilişi Cumhuriyet idi. O bakımdan Türkiye'nin devrimine "**Piç**" demesek olur. Türkiye'nin devrimi: Melezdir. Antika devrimle modern devrimin karmasıdır.

Devrimci - Kadrocu Tokuşması

Bu melezlik devriminin canına okudu. Devrimcilerimiz antika uygarlığı (Osmanlılığı) temizleyen **İlb** (Gazi - Şövalye) mi olacaklarını, yoksa modern uygarlığı benimseyen **Burjuva**mı olduklarını birtürlü kavrayamadılar. Hatta o yüzden, bir ara, "**Kadrocu**" denilen **"ideolokluk"** ortaoyununu oynattılar. Oyuncu maskaraların kendileri de **"melez"** idiler: Her **küçük burjuva**, hayli antika - modern, karması, kırmasıdır.

Üstelik Kadrocular: "**Provakatörlükle**, haraç mezat satılıklığı kaynaştırıp "**fikir**"leştirmiş acayip melezlerdendiler. Bunu, **âr** değil **kâr** dünyası sayışlarını hâlâ poz poz teşhir ediyorlar (sergiliyorlar). Kendilerinin ne olduklarını bilmiyorlar. Türkiye devriminin karakteristiğini nereden seçecekler?

Çizme, yalamakla da parlar, cilâlamakla da. **Birinci Milli Kurtuluş** devrimcileri çizmelerini Kadroların burunlarına uzatarak: "**Hadi bakalım parlatın**!" dediler. Kadrocular, dillerini ve inanlarını bahşiş uman lostracı şavkıyla kullanarak çizmeleri yaladılar. Devrimci çizmeler salyalarıyla parlamıştı. Salya kuruyunca, eskisinden beter donuklaştı. Mussolini ile Hitler'in çizmeleri kadar olsun cilâlanamadı. **"Yazık oldu nasırdan ölen Süleyman Efendiye!"** Devrimcileri çizme yalattıklarına pişman ettiler.

O **"ideolok"** palyâçoluğu, çoğu aydınlarımız gibi sosyalistlerimize de ders oldu mu?

Teorik Orijinalliğimiz:

Türkiye'nin devrim orijinalliği: **Antika + modern** devrimlerin, tarihsel devrimle sosyal devrimin birbirine girmesidir,

dedik. Bu durum, orijinal yoğurt yeyişimizin birinci **teorik** temelidir. Onu kavramadıkça, Türkiye'ninne tarihsel, ne ekonomik, ne sınıfsal, ne politik, ne kültürel - bilimcil - filozofik - dincil ve ilh. hiç bir olayı aydınlığa kavuşturulamaz.

Yakışıklı lâf ederiz. Ama, yerde miyiz, gökte miyiz, hayatta mıyız, kitapta mıyız? Biz dahi bilmeyiz. Kendimiz söyler, kendimiz dinleriz. Bizim birbirimize çok bilmişçe döktürdüklerimizi yabancı dile çevirdiler mi, alay konusu oluruz. Çünkü "**düşüncemiz**" diye öne sürdüklerimiz, o dillerde geçen yüzyıldan beri kaldırıma düşmüş bilinirlerin tekerlemeleridir. O gibi şeylere başkaları "**Lâpalis'in Doğruları**" derler, gülmek ve güldürmek için söylerler.

Türkiye Devrimi'nin temelli teorik orijinalliğine neden değdik? Ondan çıkan bir yığın **pratik** orijinalliklere dayanak vermek için...

Pratik Devrim orijinalliğimizi gelecek sayıda açalım.

I. Pratik Devrim Orijinalliğimiz: GENÇLİK

5 Ocak 1971

"Her yiğitin" bir yoğurt yeyişi, her ülkenin **teorice** ve **pratikçe** bir DEVRİM yapısı olur. **Pratik**'ten başlayalım. Türkiye'nin devrim orijinalitesinde **pratik** bakımdan başlıca iki taktik gelenek ağır basıyor.

1- **Gençlik** orijinalliği,

2- **Ordu** orijinalliği..

Dünyanın her yerinde Gençlik de vardır, ordu da. Ama, diyebiliriz ki, dünyanın hiçbir yerinde **sosyal devrim** olayları Türkiye'deki denli genel olarak **gençlik** ve özellikle **ordu** ile içli dışlı değildir.

"GENÇ TÜRKLER" ÜNÜ

Bugün yeryüzünün Asya olsun, Afrika olsun, Amerika, Avrupa olsun hangi kesiminde ileri bir harekete gözü karaca atılmış sivil asker insanlar görülürse, onlara, hiç düşünmeden herkes;

"Genç Türkler!"

diyor. Bir zaman **Batı** dünyasının en velveleli **sosyal** çalkantılar ülkesi Fransa idi. Avrupa'nın en ilk uygar dili, dolayısı ile diploması dili Fransızca idi. Onun için, **"Genç Türkler"** deyimi en çok Fransızca söylendi: **"Jön Türkler"** denildi. Onu bizim Türk ağzımız **"Con Türk"** yaptı.

"Con", **"Coni"** İngiliz'in **"Mehmetçik"**i sayılırdı... Gericiler, genç türkleri halk gözünde yadırgı düşürmek için, Genç Türklere **"Con Türk"** deyip yabancılaştırmak isterlerdi.

Her ne olursa olsun, ilericisi de, gericisi de, yerlisi de,

yabancısı da, dostu da, düşmanı da, herhangi bir ülkenin atılgan, uçkun Sosyal Devrimcilerine verilecek ad olarak "**Genç Türkler**"den daha uygununu bulamıyor. Hangi milletten olursa olsun, uçkun bir Sosyal Devrimciler hareketi görüldü mü, o herekete katılanlara "**Genç Türkler**" deniveriyor. Başka denmiyor.

BİZ BİZE BENZEDİK

Demek bu biz Türkiyelilerin imtiyazımız, ayrıcalığımız. Türkiye'de icat, ihtira, yaratış kıtlığından herkes çok tedirgindir. Hele sosyal devrim ve hareketlerde, hep başkalarını, yabancıları, hele Avrupalıları, Batılıları maymunca taklit edişimiz en büyük hastalığımızdır. Gene de devrimcilikte kendimizin bile farkına varmadığımız bir orijinal yanımız olmuş. Dünya devrimciliğinde Ruslar **Nihilizmi** tekellerine almışlar, biz **Genç Türkler** davranışını yaratmışız.

İlk defa bizden çıkmış: Çoluk, çocuk, okul hatta medrese öğrencileri, egemen iktidara karşı kafa tutup ayaklanmaya girişmişler. Bu uğurda okullarından, işlerinden, yerlerinden, ülkelerinden koğulmuşlar, sürülmüşler, zindanlara atılmışlar. Kaçmışlar, göçmüşler. "**Hürriyet**" istemişler... Nedir o hürriyet? En âlâsı **Paris'te**, bilemedin **Londra'da** bulunan bir nesne. "**Genç Türkler**" en çok Fransa'ya, biraz da İngiltere'ye ve başka **Avrupa** topraklarına konmuşlar.

HÜRRİYET NE İDİ?

Tabi, "**Hürriyet**"in ne olduğunu, Batılılar biliyor değil, yaşıyorlar. Hürriyet, ekonomide: "**Bırak yapsın, bırak geçsin**", Üstyapıda: "**Bırak düşünsün, bırak konuşsun**" idi. Batı kapitalizmi "**Bırak yapsın, bırak geçsin**"; kendilerine saklamışlar: Onlar türlü metahları yapacak ve Türkiye sınırlarından geçirecekler. Bizimkilere de: "**Bırak düşünsün, bırak söylesin**"i öğretmişler. Bilmişler ki, Genç Türkler, Batı çapıyla **düşünüp söyleştikçe**: Ekonomik açıdan "**yapmak**" ve "**geçmek**" Avrupalıların tekelinde kalacak.

O çağ için bu tutum iki yanın da işine gelmiş. "**Genç Türk**: Avrupalıyı örnek alınacak **uygarlık** saymış. Avrupalı bizi "**Genç**

Türk" bilmiş... Giderek, **Genç Türklük** Avrupa'da bir terın olmuş. Avrupa, üstün kapitalizm düzeni olduğu için, ne icat ederse, dünyaya onu satmış. Genç Türklüğü biz icat etmişiz, ama satışımız kıt. Hangi malımızı bir levanten komprador veya Avrupalı firma aracılığı olmaksızın sergileyip sürümlendirebilmişiz. **Genç Türklük** metahımızı da, Avrupalı kapitalizm standart bir terimleştirip evrene sürmüş ve kabul ettirmiş.

DEVRİMCİ SINIFSIZLIK

Bu neden böyle olmuş? Dünyanın her yerinde sosyal devrimlere gençler katılır, öncü olurlar... Niçin Türkiye'de, Sosyal Devrimci der demez akla hemen "**Genç Türkler**" gelmiş? Avrupa'da genç mi yoktu sosyal devrimler sırasında? Danton'lar, Marat'lar, Robespierre'ler, Saint-Just'ler 25-35 yaşlarında giyotinden ölüme geçmediler mi? Neden başka milletlerin devrimci gençlerine "**Genç Fransız**", "**Genç Alman**". "**Genç İngiliz**", ve ilh. denmemiş te, yalnız bizimkiler "**Genç Türk**" olmuşlar? Ondan sonra gelen her milletin genç uçkun devrimcilerine: "**Genç Türk**" denilmiş?

Şundan: Avrupa'da **sosyal devrimi** kendi ekonomik varlığı ve politik tutumu ile benimsiyen **modern kapitalist** adlı bir sınıf gerçekleştirdi... Ve gerçekleştirdiği şeye açıkça; **Sosyal devrim, onu yapanlara** kısaca "**devrimci**" (Osmanlıcada: İhtilâlci) denildi. Türkiye'de öyle bir **modern batı kapitalistleri** sınıfı yoktu. Kapitalizm, Batı'dan ithal edilen **mal**dı. Bu Avrupa malının yerli malımıza üstünlüğü su götürmüyordu. Şimdi ne olacaktı?

Türkiye'nin Bâbil Kulesini andıran "**yetmiş yedi buçuk**" dil, din, ırk, mezhep mozayiği Osmanlı Toplumunda yaşlılar: Fâtih Mehmed'lerin, Yavuz Selim'lerin, Kanuni Süleyman'ların geçim, yaşantı, düşünce ve davranışlarıyla şartlanmışlardı. Hatta gep gencecik okuryazar, ülemâ bile: Devlet kapıkulluğunda bir "**fodla**" (yumuşak ekmek) bulur bulmaz, Osmanlı tarihinin derinliklerine dalıp gidiyordu. Ayıkdırabilirsen aşkolsun. Hâlâ sayıları milyona yaklaşan

memur kapıkullarımız ve epeci-depeci kara halk yığınlarımız başka türlü mü, kendi kendisine yadlanmıştır.

Beride, o tapınak **Osmanlı Tarihi** kubbesi çöken câmie dönmüştü... Kapıkullarını fodlalıyan **devlet** de, **memleket** de sapır sapır dökülüyordu. "**Vatanın bağrına düşman dayamıştı hançerini**". Genç Türk: "**Yok imiş kurtaracak bahtı kara mâderini**" diye yas bağlayıp sızıldanıyordu. Neden "**yok imiş?**" Çünkü, Avrupa'da 500 yıl birikiminden sonra sosyal devrimi icad ederek iktidara gelmiş bulunan **modern kapitalis sınıfı** Türkiye'de **yok idi!**

YAŞLI TÜRKLERİN AHİRETİ

Yok diye her iş oluruna bırakılır mıydı? Onu istesek yapamazdık. Kapitalizm batısı, koca Osmanlı İmparatorluğu'nu yarısömürgeleştirmekle bırakmamıştı; dört bir yanından didik didik ederek "**it dalamış keçiye çevirmişti.**" Sarayın dört duvarlı zindanında kapalı duran **padişahlık** burnunun ucunu göremezdi. Padişah kapısında kulluktan daha çıkarlı ve şerefli iş bilmiyen, o saçlı, sakallı, kavuğundan apışınadek "**nişân'ı zışan**"larve renkli sırmalı kurdelâlarla apokarya maskarasına çevrilmiş anlı, şanlı, örflü, heybetli paşalar - maşalar, beyler - meyler, efendiler - ağalar, eşraf ve ayanlar "**dünyalarından geçmiş**"lerdi.

Şimdiki benzerlerinin ünlü "**nurlu kalkınma**" felsefelerinden daha çok sınanmış tarihsel felsefeleri de vardı. İbn'i Haldûn: Bir devletin **doğal ömrünü** 100-150 yıl kesmemiş miydi? Osmanlılık sürenin kaç katı yaşlıydı? "**Devr'i inhitat**" çoktan başlamıştı. Çökecektik. Kader! "**Elmukadder - Lâ yukadder!**" (alınyazısı değiştirilemez). Böyle düşünüyorlardı o zaman Türkiye ulu kişileri. Tıpkı bugünkü **büyük adamlarımızın**: "**özgür girişimden**" (yani dünyada batan Kapitalist sömürüsünden) başka türlü "**nurlu istikbâl**" göremedikleri gibi.

Yaşlılar, nasıl olsa dağarcıklarını bu dünyada doldurmuşlardı. Öbür dünya için anıtkabir türbeciklerinin de mermerine ve ustalığına harcanacak harçlıkcağızlarını biriktirmişlerdi. Bak her mezar taşının başında ne yazılıdır: "**Hüvel Hallâk el bâkiy!**" (Kalıcı olan o yaratıcıdır). Yaşlı Türkler hep geçici, gidici. Musalla

taşında sarıklı imam boşuna konuşmaz: "Gel!" dedi mi, gidilecek. "**Bâkiy kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş!**"

GENÇ TÜRKLERİN DÜNYASI:

Yaşlı Türkiye'nin Türkleri böyle düşünüp davranıyorlardı. Türkiye'nin kendi **temelinde** bir devrimci **üretici güç**, Türkiye'nin kendi yapısı içinde bir **devrimci sınıf** yoksa, onlar **ne yapsınlar?** Onlar için başka çıkar yol yok."**işte geldiler, işte gidiyorlar!**".. Dedik ya, tıpkı bugünkü paşa atalarımız, beyefendilerimiz, hacıağalarımız gibi. Onlar için, nereden gelmiş olursa olsun, o zaman **Entelicens Servis**'in, şimdi **CIA**'nın estirdiği akıntıya kapılmaktan kolayı bulunur muydu?

Ancak, Genç Türkiye'nin Türkleri için iş böyle miydi ya? Onlar **yüklerini yap**mamışlardı. Üstelik yaşıyacaklardı. Avrupa'dan **tercüme** edilmiş en kötü kitap, ne denli medrese eflâtunluğuna boğulup, mızraklı ilmühâl tecvidi üzere kaydırılırsa kaydırılsın: **Yaşamak döğüşmektir**, diyordu. Yaşlı başlı toklar, herhangi bir "**ecnebi şirket**in, yahut "**Düyunü Umumiyye**"nin gölgesinde günlerini gün edebilirler, çalınan her havada oynıyabilirlerdi. Gençler öyle mi?

Yaşamak istiyor "**Genç Türkler**". Yaşlı başlı Türkler "**kader**" bildikleri gâvura teslim olmuşlar: Devlette, memlekette, batan gemi gibi delik deşik. Boğulmaktansa dövüşmek gerek. Baksana, Balkandaki **domuz çobanı** Sırp'a, Bulgar'a, Yunan'a, Ulah'a. Alnının şakına "**Ya Hürriyet, Ya Ölüm**" yazmış. **İnsan** çobanlığında (reâyâ gütmekte) tarih boyu şân yapmış Türkiye'nin Türk'ü aşağı mı kalacak?

Yaşlı dedeler, atalar, babalar, amcalar dünyadan el çekmişler. Gayret genç dayıya düşüyor. Hem nerede? Daha okul sırasında. Padişahlar, şimdiki efendilerimiz gibi, devrimci gençleri Beyazıt Meydanı'nda, kanlı pazarda, sokak ortasında, okul sırasında kurşunlatmak usulünü keşfedememişlerdi. Tutup kulağından, Genç Türkü Fizan'a (şimdiki Libya'ya) sürüyor. Arkasından ölmesin diye bir maaşçıkta bağlıyor.

BİRİNCİ DEVRİM GELENEĞİMİZ

Ülkücü Genç Türkler'den satın alınamıyanlar:

"**Köpektir zevk alan sayyâd'ı bı insafa hizmetten**" (İnsafsız avcıya kulluktan hoşlanan ittir) diyorlar. Erzurum'dan Napoli'ye, Tunus'tarı Marsilya'ya göçmen kuşlar gibi "**atladı Genç Osman**" gittiler. Bunlar, **kapitalizm** bilmiyorlar, "**hürriyet**" diyor da bir daha demiyorlardı: Şimdi kimilerin "**sosyalizm**" dururken "**demokrasi**" dedikleri gibi... "**Aaah! Ey diydâr'ı Hürriyet**" (ey özgürlüğün yüzü gözü) dediler durdular. "**Esiyr'i aşkın olduk, gerçi kurtulduk esaretten**"

Uzundur anlatması. Acı tatlı, Türkiye'nin **devrimci** geleneğinde **Genç Türklük** birinci orijinallik olarak kaldı. Bugünnice tok "**aklı evveller**": Bütün yaşları başlarıyla: "**Hiç okul sırasında çocuklar da, büyüklerin işlerine karışır mı? Kıyamet âlâmeti**" deyip, "**toplum**" copuna, "**komando**" kurşununa sarılıyorlar. Boşuna zahmet, boşuna cinayettir yaptıkları. İflâh etse, Kızıl Sultan Abdülhâmit Hakan ederdi.Gençliğin devrimciliği, toplumumuzun birinci modern **gelenek-göreneği**'dir. Gelenek-görenek: Tarihi temelinde yürüten **üretici güçtür**. Yoktur ona dişini geçirecek güç insanlıkta.

II. Pratik Devrim Orijinalliğimiz: ORDU

12 Ocak 1971

Türkiye devrimcilik tarihinde gençlikle ordu birbirinden ayrılamazlar. Daha doğrusu: "**ordu**" demek, "**ordu gençliği**" demektir. Yoksa,"**Ordu. fosilleri**" ile "**Ordu**"nun bir ilgisi yoktur. Ancak, daha didaktik (öğretici) açıklama için, **gençlik**ten ayrıca **ordu** olayı üzerinde durmak gerekiyor.

Devlet ve Silâhlı Türkler:

"**Devlet**" sözcüğünün hem en soyut, hem en somut anlamı kısaca şudur: "**Devlet silâhlı adamları ve cezaevleri bulunan örgüttür.**" Osmanlı Türkleri, daha cezaevlerine ve zindanlara kalkışmadan önce, silâhlı **ilb**'ler (şövalyeler - gaziler) idiler. Türk olup da içlerinde "**silâhsız adam**" yoktu. Hepsi, tepeden tırnağa olabilecek bütün silâhlarla silâhlı idiler. İnsanların sonradan silâhsızlandırılmaları, bir avuç silâhlıya kul köle edilmeleri için yapıldı. İlk Oğuz boylarında kul köle edilen kandaş yoktu, olamazdı.

İlk Osmanlı Devletini o Türk İlbleri, yalnız "**silâhlı adam**" olarak kurdular. O nedenle **devlet demek, silâhlı, adamlar demek** oldu. Osmanlı Devletinin "**reâyâ**" (güdülenler) adlı çiftçilerini, "**devlet sınıfları**" denilen: **Seyfiyye - ilmiyye - mülkiye - kalemiye** zümreleri güderdi. Gerçi bu dört zümrenin dördü de pek öyle "**silâhsız**" dolaşır takımından değillerdi. Bir:

"- Allah, Allah!"

çekildi mi, değil **mülkiye** beyleri ve ağaları, **kalemiye** hocaları ve efendileri, sarıklı **ilmiyye** dahi cübbesini beline dolayıp silâha sarılır, sefere eşerdi. Öyleydi bizim Türkler.

Silâhlı Türklerin içinde ise **en** silâhlıları: Seyfiye denilen **kılıçlılarla**, mülkiye denilen, hepsi kılıç kılıç örgütlenmiş

dirlikçiler idi. Asıl sefere atlı, yaya eşenler bunlardı. Bunlara modern kapitalizm çağında kısaca **ordu** denildi. Türkiye'de ordu, yâni "**silâhlı adamlar**": hem **devlet** kurmuşlar, hem **memleketi** işletip yürütmüşlerdi.

Batıda Burjuva Devrimi:

Bunun anlamı açık. Türkiye'de **devlet** demekte, **memleket** (kapitalizmdeki anlamıyla **millet**) demek de **ordu** demek oldu. Belki, değil, muhakkak: Her ülke gibi Batı da, böyle barbar sosyalizmden gelme **şövalyeler**, silâhlı gaziler tarafından kuruldu. Ne var ki, Batı Avrupa'da şövalyelik köprüsünün altından binlerce yıllık sular aktı. **Derebeğileşmiş** şövalyelerin altından **burjuva** adlı **modern işveren sınıfı** civcivleşip türedi.

İşveren sınıfı (burjuvazi), yalnız sivrisinekten yağ çıkarır, işini bilir, becerikli bir sosyal sınıf olmakla kalmadı. Kendi biriken varını (Sermayesini) yitirmeksizin, derebeğileri tırtıklayıp aşındırabilen ve derebeğileri birbirine düşürmeyi beceren, sabırla koruğu helva etmesini başaran bir **ilerici** sınıftır.

Sıkışan derebeği **devletini** işveren sınıfı harçla, borçla satın alarak, kaleyi kimse farkına varmaksızın içinden fethetti. Önce, bir kocaman derebeğe (**krala**) öteki derebeğileri kırdırttı. Sonra: Sermaye geliştikçe sayıları artan **işçi sınıfı** ile derebeğinin çölleştirici sömürüsünden yılgın **köylü sınıfını** (o zaman **köylü de bir sınıftı**) savaş arabasına bağlayıp **iktidara** geldi. Ve antika iktidarı temizledi. Egemen burjuva devletini kurdu.

Türkiye'de Burjuva Devrimi:

Türkiye'de burjuvazinin iktidara gelmesi, böyle işçileri ve köylüleri devrimci eyleme sokan bir girişkin işveren sınıfının kendi **iç** ve **öz** gücü ile olmadı. Alacaklı Avrupa Finans - Kapitalinin yıllarca hazırlayıp kışkırttığı altüstlükler, **savaşlar**, bozgunlar ortamında: "**vatan elden gidiyor!**" çığlığını koparan **ordu** gençliği'nin dağa çıkıp isyan bayrağını kaldırması ile oldu.

İktidara getirilen, devleti eline geçiren Türkiye işveren sınıfının en ağır basan bölüğü: Komprador burjuvazi idi. Ama,

o iktidara getirişte ve devleti ele geçirişte (Uluslararası Finans - Kapitalin dış kontenjanları bir yana bırakılırsa), vurucu güç ordu oldu... Dünyada kapitalizm ölüm döşeğine (emperyalizm aşamasına) girdiği gün, sömürgeleştirilmeye doğru dörtnal koşturulan bir yarım - sömürge ülkede, tarihcil rolü bitmiş bir sınıfın (**burjuvazinin**), hiç yer kalmamış bir zümresi (**komprador**ları) başka türlü de iktidara çıkarılamazdı.

Türkiye Devrimlerinde Sınıf ve Ordu:

Bu somut Türkiye tarihi içinde sosyal sınıflar diyalektiğinin başdöndürücü çelişkilerini kavrayamayan kimi keskin, yâni hazırlop sirke sosyalistleri türedi... Bunlar, **skolastik** kafalarından iri burunlarıyla "**sosyalizmin bilimini**" yapmak istediler. O zaman, Türkiye'ye özge, karmaşık, çok yanlı burjuva devrimleri içinde, yalın kat **ordu** faktörüne dört elle (yani iki elleri ve iki ayaklarıyla) sarıldılar. Ve Türkiye'de bugüne dek gelmiş, geçmiş burjuva devrimlerini, burjuvazinin değil, "**asker-sivil bürokratların**" yarattığı martavalını yuttular ve kimi gençlere de yutturmaya koyuldular.

Bu çeşit, sosyal sınıflar pusulasını şaşırmış **mistifikasyonlar** (saflığından yararlanıp adam kandırmalar, fikir dolandırıcılıkları) bir yana bırakılmalı. Yalnız şu gerçekliği iki kere iki dört ederce kafaya yerleştirmeli. Türkiye gelişimi ve devrimler tarihinin orijinal gidişi kanunu yüzünden, Türk ordusu adamakıllı **devrimci** bir **gelenek** ve **görenek** kazandı.

Burjuva devrimlerini (sanki sosyal **sınıflar** dışında ordu olurmuş gibi) sırf orduya mal etmek nasıl saçmalamaksa, tıpkı öyle: Küçük burjuvazinin (antika bir yığının) **demokratik devrim** özlemi vardır diye, burjuva modern devrimini, antika **küçük burjuva devrimi** imiş gibi göstermek de, en azından ne dediğini bilmemektir. Ama, bu her iki ince püf noktası, Türk **ordusunun devrimlerde vurucu güç** rolünü unutmaya vardı mı, Skolastik saçmalayış develeri güldürmeye dek varabilir.

Batının Tersine: Türk Ordusu Devrimci:

Ordunun, bir **sosyal sınıf** olmadığı ve olamayacağı halde, Sosyal Devrimlerde **vurucu güç** oluşu: Türkiye'ye Osmanlı göreneklerinden kalma, en önemli ve en orijinal (türü kişiliğine özge) bir gerçekliğimizdir. O kadar ki, bu gelenek, her gün, **"Yakındoğu"** etiketi takılan eski Osmanlı Türkiyesi haritası içine giren ülkelerde bile hâlâ yürürlüktedir: Irak'ta, Suriye'de, Mısır'da, Sudan'da Libya'da ordu, boyuna sosyal devrimlerin **vurucu gücü** olmaktadır.

İşe bu karakter, **ordunun devrimci oluşu**, hemen başka hiç bir ülkede görülmez. Çünkü oralarda ordu: Ya **derebeğiliğin** çöküntüleri altında ezilmiş, yahut **burjuva ordusu** karakterini alarak, çarçabuk sömürünün **kör âleti** durumuna girmiş ve korkunç biçimde **gericileşmiştir**. Bunu bize en iyi açıklayan, en yaman ihtilâller ülkesi bilinen Fransa'nın ordusudur.

Biz söylemiyelim. De Gaulle, 1961 yılı, New York Times Başyazarı Cyrus I. Sulzberger'e şöyle dedi:

"Fransız tarihinde hiç bir devrim ordu tarafından yapılmamıştır."

Bu deyimi tersine çevirip kendimize uygulayalım.

"Türkiye tarihinde hemen her devrim ordu tarafından yapılmıştır!"

GENÇLİĞİN ÜÇ ALINYAZISI

2 Şubat 1971

Gençliğimiz neden çırpınıyor? "Sosyal - ekonomik" nedenmiş. O nedir? Gerçekleri gevelemeyelim.

1- Bizde de seçim böyle olur Çelebi.

Finans-Kapital milyonerleri kasabalarımıza çöreklenmiş Tefeci-Bezirgan hacıağalıkla "Demirkırat" biçimi dörtnala kalkalı çok avundu. Köylü ve kentli yığınların oyları mı avlanacak? Kolay geldi. Kırk bin köyden on bininin muhtarına, yüzer lira dağıtsan: Bir milyon lira eder, hele biner lira dağıtsan: On milyon lira eder. Nedir bu para? Bir kodaman bezirgân partinin her yıl devlet kasasından resmen çektiği haraç bile değildir.

Muhtar yüzlüğü, bilemedin binliği, gözüne kestirdikleriyle paylaşır. Kim parayı verdiyse, köyde **"seçim"** düdüğünü o çalar. Farzedelim ki, canı yanık bir iki baldırı çıplak oyunu parayı veren partiye atmadı. Atmayan yüzüktaşı gibi ortada besbelli kalır.. **"Sandıktan"** oy pusulası satılık çıkmayanın ertesi gece harmanı, samanlığı cayır cayır yanar. Bir daha sıkıysa, oyunu para vermeyen partiye, Tefeci Bezirgânın tutmadığı partiye versin!

2- "Seçmeyin" Öldürülür.

Köylü o yüzden, Finans - Kapital milyonerlerinin dümen suyuna bağlanmış Tefeci - Bezirgân sınıfın emrinde yatar kalkar. O köle yoksulluğu ile esir ruhunun acılarını halkın duymaması için, ağrı kesici ilâç olarak Kur'an kursları ile başı bağlanır. Herhangi biri bin yıllık geleneğe karşı kıpırdayamaz. Binde biri: **"kanun var"** gideyim idareciye veya adalete şikâyet edeyim! dese, başına geleceği bilir.

Hacıağanın adamı avukat, halktan adamı bir harman yangını kadar para zararına sokar. Avukat masrafı göze alınsa: İdareci terslemesi, başkâtip tökezletmesi "muamele"yi suya

düşürür. "tahkikat" karakola gitse: Sopaya biner. Köylü gene direnirse: Bu yol evi yakılır. Anlamaz da halâ şikayete kalkarsa: Kasaba yolunda, yahut kırda bayırda bir ağa kurşunu ile öldürülür. Cinayetin fâili "meçhul" (yapanı bilinmez) kalır.

3- Sülâlesi Kurutulur

Yeniden karakol işe el kor. Bu yol ölen şikâyetçinin dostları, yakınları "tahkikat" sopasından geçer. Zorla verdirilmiş ifadelerle, Hacıağanın sözünden kıl kadar çıkmış başkaları, "adâletin pençesine" düşer. Yıllarca sürünülür, ezilinir. Ocaklar söner... "Hökümatla baş edilmez.." Hacıağadan şikâyet: "Devletlû"dan (memurdan jandarmadan) şikâyete karmıştır.

Bu tükenmez trajedi tablolarını görmeyen, bilmeyen bir tek Türkiye' li kişi var mıdır? Yoktur. Bu gerçeklik ortasında: Kişi olarak kim demokrasi'nin çeliği eriten bir "Demirkırat" tekmesi gibi, halk "yarıkarası" gibi işletildiğini unutabilir? Bu unutuşunu canıyla kanıyla, eviyle, barkıyla ödeyen halktan bir kişinin dört yıldan dört yıla "hür seçimlere" girmesi ile koyunun kırk makinası altına yahut salhaneye girmesi arasında ne fark kalır?

4- Kankıran Başı

İşte efendilerimizin "demokrasi" adlı "Hint kumaşı" ipek şalla örttükleri ilktidarlarının kaynağı: Bu kanlı terör, sinsi zılgıt düzenidir. Ona güvendikleri için, iktidara "meşru yoldan"geldiklerini ortalığa yayarlar. Aydın kapıkulları da ülkemizi esir pazarına çevirmiş bulunan mekanizmayı haklı "meşruiyet" için de gösterdikçe maaşlarını, yeteneklerini sağlarlar, çoğaltırlar.

İşte gençlik ve özellikle üniversiteli faciasının altında yatan sosyal kankıran budur. Nemrutluğun ve Firavunluğun her türlü Makyavelizmini ve Bizantizmini yüksek öğretim çapında sistemlendirmek istiyorlar. Kürsü "otorite"leri, gençliğe hep o işsizlik ve pahalılıkla bitkin hale getirilmiş bezgin halkı örnek gösterirler. Gençliğin de, tıpkı babası, amcası, akrabası kadar yılgın bilinçsiz, ağaları beyleri bırakıp birbirine düşmüş bir beyinsiz oy davarı yetişmesini kurarlar.

5- Bari aç bırakmasa.

Hiç değilse gençliğe bir insanca geçim sağlayan gelecek

gösterilse? Batı Finans - Kapitali, aydın gençliğini sömürgelerine, geri ülkelere "uzman" yahut değnekçi olarak sürerek besler.

Bizim aydın gençlik için iki yol kalır: Ya 30 yaşına dek "oku"duktan sonra beşyüz lira maaşla devlet kapıkulluğuna çırak yazılacaktır. O zaman ömür boyu Hacıağanın lâpçınlarını yalayarak "Personel Kanunu" denilen işkence basamaklarını süslü hayvan katlanışıyla tırmanmaktan başka "ülkü" bilmiyecektir.

Yahut, emperyalist anavatanlarının esir pazarında satılık "aşağı ırk" eşantiyonu olmak üzere, Türkiye anayurdunu ve milletini inkâr etmiye gidecektir. Gençlik yığınımızın başı uçuna asılı iki yüzlü acem kılıcı budur.

6- Hırsızlıktan Halk Düşmanlığına

Gençliği bu iki çıkmaza iten efendilerimizdir. Ve her iki alınyazısı onların işine geliyor. Öldürmeyip süründüren personel maaşı oltasına kapılan genç, çarçabuk rüşvet, irtikâp, suistimal ve ilh. yollarından maaş "eksiğini tamamlamak" zorunda kalır. Bu "kitabına uydurulmuş" çalıp çırpma ve kanunsuzluk, tam yedi bin yıldır Tefeci-Bezirgân sınıfın örgütleyip, sistemlendirdiği vurguncu bozuk düzen gidişidir.

Genç, o antika çapul yolundan hem kapıkulu uşak ruhuna siner, hem kendisi çaldığı için büyük hırsızları haklı görüp savunur, hem en basit kanunları çiğneyip hiçe saymakta ve keyfi derebeylik sürmekte efendilerin yardımcısı ve istihkâmı olur.

Genç artık ölmüştür. Ölmekten de beter, kokuşmuşluğu toplumu kankıranlaştıran bir leş haline gelmiştir. Efendilerimiz onun için, aydın genci ne yapıp yapıp, geçinilemez bir maaşla devlet kapısına kul etmiye bayılırlar. Artık genç kişiliğini yitirmiş, ruhça alçaldığı ölçüde insanlarımıza yadlaşıp yukarıdan bakan tam bir gönüllü halk düşmanıdır. Efendilerimizin istediğinden âlâ soysuzlaşmıştır.

7- Emperyalizmin Yağcıları

Acem kılıcının ikinci yüzü: Genç aydınların, (Türkiyeli'nin rüyada göremediği maaşlar peşinde), emperyalist ülkelere de

Finans Kapital "uzmanlığı" için vatanını, milletini, insan haysiyetini, içten mutluluğunu işgücü ile birlikte haraç mezat satmaya gitmesidir. Gittiği yerde her zaman, kendi kendisine ve yurttaşlarına ihanet etmiş, ciğeri beş para etmez bir sığıntı, yabancıdır. Tek dayanağı, Türkiye'de kalan eş dost benzerlerinden çokça para kazanmak ve altına bir otomobil sürmektir.

Bu parlak "Avrupa" kumaşı giyen otomobilli dilenciler; kendi ülkelerinde kendilerinden bin kez karakterli oldukları için emperyalist ülkelere kaçamıyan benzerlerinin soysuzlaşma batağında çürümelerini, onların **"beceriksiz"** olduklarına, yahut **"açıkgöz"** olmadıklarına verirler. Kendi ülkelerinin dünyada alay konusu olmuş en geri sömürgelerden daha gülünç birtakım şatafatlı "Büyük adam" kuklaları elinde kanayıp, irinleşmesine dudak bükerler onlar külâhlarını kurtarmışlardır ya- bütün Türkiye gemisinde kaptan olmaktansa, emperyalizmin savaş gemilerinde yağcılık ederler.

8- Vurulan Birinci Kuş: Beyinsizleştirme

Türkiye'nin Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân vurguncuları, gençliğimizin bu ikinci soysuzlaşma, yadlaşma, halk düşmanı olma gidişinden bir taşla iki kuş vururlar. Bir yol, Amerika'nın "Nüfus kontrolu" ile "azaltın" dediği başbelâsı "fazla nüfus"u bir ufunet gibi dışarıya boşaltırlar. Yarım milyon işçi ihracıyla nasıl işsizliğe çâre ararlarsa, tıpkı öyle, tâze beyin ihracıyla, Türkiye'de gerekli olan beyinsizliği biraz daha arttırınış olurlar. Bu taş Türkiye halkını canevinden, beyninden vurur, sersemletir. Asıl istenen de budur. Kalıpta kendi alınyazılarını ve memleketi düzelteceklerine, gençler defolup giderler bu topraklardan. "Sen sağ olasın sevdiceğim, ben de selâmet!"

9- Vurulan ikinci kuş: Kozmopolitleştirme

Efendilerimizin aynı taşla vurmayı, belki hiç düşünmeksizin, becerdikleri ikinci kuş, daha uzun vâdeli cinayettir. Finans-Kapital artık yeni-sömürgeciliğe girmiştir. 19.cu yüzyıldan kalma anavatan (Metropol) sınırları, metropollarla sömürgeler arasındaki göze batan aynı seçili zıtlıklar törpülenmelidir. Her zaman kozmopolitleştirilmiş bulunan geri ülke aydınları, artık milletin ve vatanın inkâr edilmesi yönünde hayvan yetiştirilircesine eğitilmelidir. Bu alanda Türkiye Finans-Kapitalisleri ile Tefeci-

Bezirgân hacıağalarının uluslararası Finans Kapital tehakkümüne yapabilecekleri en iyi yardım: Türkiye'nin genç aydınlarını Emperyalist bitnikleri halinde vatansız serseri yahudiye çevirmekle sağlanır.

10- Gençlik Sömürü İstemiyor

İşte efendilerimizin Türkiye gençliğine, hele aydın gençliğine beğendirmiye giriştiği bu iki tip ölümlerden ölümdür. Bu iki türlü ölümü de gençliğimiz göze alamıyor. Yaşamak istiyor. Kendi toprağında yaşamak, ama ne yerli, ne yabancı bir avuç vurguncu ve soyguncuya kul köle (hırsız uğursuz) olmaksızın yaşamak istiyor Beşyüz yerli Finans-Kapitalle ikibin beşyüz Tefeci-Bezirgâna. otuzbeş milyon Türkiye insanını rahatça sömürtmek için bekçi köpekliği etmektense, Türkiye'de sömürüyü kaldırıp, herkese insanca yaşama hakkını, görevini ve olanağını bileğinin hakkıyla vermek istiyor.

11- Genç Türk: Cahil Köylü Değil. Proleterya Müttefiğidir

Üç bin Efendimiz ise, yedi bin yıllık zâlimlik alışkanlığı ile, aydın gençliğimizi, cahil köylü yerine koymak istiyor. Ağa nasıl, oy vermeyen; hak aramak, hele **"maazallah!" "şikâyet"** etmek küstahlığını göstermek istiyen köylüyü, harmanı evi yakıldıktan sonra gene yola gelmedi mi öldürtüyorsa; aydın gence de tıpkı öyle davranılıyor. Bursla satın alınamıyan kendi alınyazısının, Türkiye halkının alınyazısıyla bir olduğuna inanan gençliği, önce sokak ortasında, Üniversite binasında **"Toplum Polisi"** ne coplatıyor. Karakolda, müdüriyette ne ağır küfürlerle işkenceye uğratıyor. O da yetmedi mi kurşunlatıyor!

Yanılıyor. Aydın genç antika çağın ezik, cahil köylüsü değildir. Aydın genç, hiçbir zulmün sindiremiyeceği modern İşçi sınıfı gibi bir yenilmez devrimci özgücün müttefiğidir. Üstelik, gençliğimizin tükenmez "Genç Türkler" devrimci geleneği vardır. Yaldınlamaz gençlik.

Ve cinayetlerin **"fâili meçhul"** değildir: Finans-Kapital ile Tefeci-Bezirgân hacıağalardır!

UYARIYI, UYARMAK

16 Şubat 1971

Sayın Mustafa Karaçaoğlu ve Tahsin Saltık oğullarımız;
1/1/1971 günlü yazınızı beğenerek okudum. Eleştiricil'siniz.

1 — "**TÜRK**" sözcüğünü, Türkiye'de yaşıyan her yurddaşın "**nüfus kâğıdı**"nda yazılı "**tabiiyyet**" karşılığı, biraz da kimi alışkanlık olarak arasıra kullanıyoruz. Yoksa elbet bir ırk ve etnik gruba ayrıcalık vermek düşünülemez. Nitekim Türkiye'den başka yerlerde de "**Türk**"ler vardır, hattâ Türkiye'dekinden daha kalabalıktırlar.

2 — "**KUVAYİMİLLİYE**" sözü, "**Halk Savaşı Plânları**" ve "**Anarşi Yok**" metinlerinde: Birinci Kurtuluş Savaşımızın kendi kendine aldığı ad'dır. Onu, sözlük anlamına bakıp değiştiremeyiz. Kaldı ki, 1919-23 yılları Türkiye'de egemen bir yerli Finans-Kapital bulunmadığı için, Kuvayimilliyecilik deyimi Antiemperyalist savaşa pekte yanlış verilmiş bir ad sayılamaz.

Finans-Kapitale karşı savaş bir yol halk dilinde "**Kuvayimilliyecilik**" biçimiyle yaygınsa (ki öyledir) onu, halka İkinci Milli Kurtuluş Savaşını daha iyi kavratmak için de kullanmak, bir gelenekten olumluca yararlanmaktır. Her kullanıldığı yerde şimdiki Finans-Kapitali kendi dışına ve karşısına atmış sayılır.

Öz bakımından demokratik devrim burjuvaları da kapladığı için "**Milli**"den başka bir şey olamaz. Kapitalizmde Sosyal Devrim: Ne bir parti, ne bir sınıf ile olmaz bütünü ile milleti kaplamış bir bunalım ve çözümdür. Tabiî, o bunalımın içine Finans-Kapital de, "**ödemiyorum, yedemiyorum!**" diyecek durumuyla katılır. Ama biri kalkar da: "**Madem bunalıma katıldı, demek Finans-Kapital devrimden yararlanma!**" derse, aşırıca Medrese (Skolâstik) kokan bir Sofizm (safsatacılık) yapmış olur. Çünkü, her bunalıma katılan sınıf ve zümre mutlak "**Devrimci**" olur demiye benzer bu. Finans-Kapital, katıldığı ve sürüklendiği bunalımda tehakkümünü yitireceği için "**Karşı-Devrimci**" olur. Ama devrimde olur bu...

Bir sözün görünüşüne aldanmamak diyalektik maddeci metot

ve mantığın alfabesidir. Her sözcüğün kabuğu içinde, hangi olaycığın yattığını bulmalıdır.

3 — "**UYARMAK İÇİN**" metinde 1-34 kez eleştirdiğiniz "**Millet**" sözcüğü için de anlatılmak istenen olaycık önemlidir. Sizin de pek güzel işaret ettiğiniz gibi, o metinde Millet: "**terimsel**" değil, "**deyimsel**" anlamına kullanılmıştır. Hiç bir Ağa'nın bulunmadığı Halk kalabalığı içinden biri kalkar ötekilere: "**Hey! Millet**" diye bağırırsa, bundan: "**İçinizde Finans Ağası da var**" anlamı çıkarılır mı?

Popüler (Halk diline yaygın) Millet deyimini, daha kolay anlaşılmak için, (bilimsel terminolojideki yerini bilmek ve dozunu kaçırmamak şartıyla) ara sıra kullanmak olağandır. Küçükburjuvazi olağanüstü millet antuzyazmlıdır. "**Uyarmak için**": Yöneticisiyle, yığınıyla küçükburjuva sansasyonelliği (duyguculluğu) kaçılmaz olan TİP'lilere arasıra daha "**etken**" ve daha "**anlıyabilecekleri**" dille yazılmak istenmiştir.

Gene de "**dozun kaçırıldığı**" kanısında iseniz, "**halkın sözü, halkın sözüdür**" der, uyarınıza teşekkür eder, yanlışlarımızı düzeltmiye çalışırız.

Bir yan kalıyor. Eleştiri, Osmanlı Tiyatrosundaki ünlü: "**külâhın sûreti**" mi diyelim, yoksa "**külâhın siyreti**" mi tartışmalarıyla gülünçlüğe düşmemeli. Ne dersek diyelim: Demekle kalmıyalım. Tek tek sözcükler üzerindeki duygululuğunuzu acep, okuduğunuz metinlerdeki AKSİYON (eylem) önerileri, düşünce ve davranış problemleri üzerinde de gösteriyor musunuz? Yalnız, kâğıt üstünde, yahut ahbap çavuşlar arasında, sâde suya duygulukluktan reçetecilik peçetecilikten söz etmiyorum. Halk yığınları içinde serinkanlı, tutarlı ve sürekli örgütcül düşünce ve davranışlardan ne haber?

Canlı çabalarınızı o yönde yoğunlaştırsanız çok sevinirim.

Gözlerinizden öperim.

HAÇLILAR SEFERİ SÖKMEZ

26 Ocak 1971

CERRAHPAŞA 9.1.1971

Türkiye'de "**demirkırat**" tekmesinden yaman "**demokrasi**" var. "**Paşa**" onu 1945'te ilân etti sanılır. Yalan. Türkiye'de demirkıratın tekmesinden yaman "**demokrasi**" hatırlanamıyacak kadar eskidir. En az yarım yüzyıldır anamızı ağlatan yalnız "**demokrasi**"dir. Bunun ne demek olduğunu bilmeyen var mı? Ona "**burjuva demokrasisi**" denir.

1.- KEDİLER ve İNSANLAR

Burjuva demokrasisinde "**sayılamıyacak kadar çok**" "**HÜRRİYET**"ler vardır. Daha doğrusu, burjuva demokrasisinde, "**HÜRRİYET**"ten başka hiç mi hiç bir şey yoktur. Düşünün: Bir kedi, öteki kedilere "**Siz çalışacaksınız. Ben sizi çalıştırdığım için yiyeceğim**" dese, öteki kediler bu kedi efendiyi, kedi ağayı, kedi beyi, kedi paşayı o saat parçalarlar. Ama, İnsan öyle mi?

Pundunu düşürüp silâhlı adamlarıyla öteki insanları silâhsızlandırdı mıydı, bir de bakarsınız, silâhlı adamlara emir verebilen bir avuç adam (ben diyeyim 500, siz deyin 2500 kişi): 35 milyon insanı "**çalıştırmak**" HÜRRİYETİ, sömürmek HÜRRİYETİ, ezmek HÜRRİYETine yüzde yüz kavuşmuştur bile. Gayrı kim o HÜRRİYETe yan bakarsa, silâhlı adamlar başına tebelleş edilir. Önce cezaevi, sonra adalet, daha sonra ya zından, ya kurşun..

2.- HÜRRİYET ve İNSANLAR

7 bin yıllık "**uygarlık**" mı, yoksa "**medeniyet**" mi, ne derseniz deyin, kısaca: Sosyal Sınıflı Toplum o sömürme HÜRRİYETİ temeli üzerine kuruldu. Dile kolay 7000 yıl. Ve insan, kedilerin, köpeklerin, mandaların, ayıların bir saniye dayanamıyacakları o karagözlü HÜRRİYETe sonra alıştırıldı. "**Alışmak**"ta lâf mı? Sömürme HÜRRİYETinin neredeyse "tiryâkisi" oldu.

Hangi tiryâki? Düpedüz **"esrarkeşi", "morfinmanı", "zır delisi"** keşildi. Şu Türkiye halkının haline bakın. Her dört yılda bir kendisini nasıl çalıştıracaklarını, nasıl sömüreceklerini, nasıl soyup ezeceklerini bilmediği, tanımadığı bir takım hem gülünç, hem korkunç yaratıkları, aralıksız: **"sandıktan çıkarıyor"**. O develeri güldüren sömürü-ezi HÜRRİYETine toz kondurmak istiyenlere karşı, herifçioğulları, göbeklerini ve gerdanlarını şişire, gere bir görünüyorlar ki, HÜRRİYETlerinin heybetinden adam korkar. Sözlerine bakarsan, puhu kuşu gibi, hep **"hukuk devleti", "guguk devleti"** diye öterler. İşlerine gelince: Hak, Hukuk, din, iman, bin mintan: **"silâhlı adamları"** çıkarırlar.

3.- OLDUM JANDARMA ve TOPLUM POLİSİ

Havada, karada, denizde: Uçaklı, tanklı, dridnotlu ordular yetmez. En ücra köye dek Kayseri mektebinden olmuş jandarmalar sopayla **"terbiyeli maymun"**a çevrilerek üretilir. O silâhlı - adam (Firenkçesi = Jandarma) köylüdür çoğu. Ama onbaşı onlara şu baş dersi verir: **"Jandarma dediğin öyle olacak ki, köylü onun, jandarmanın yarım saat yoldan geldiğini görür görmez, korkusundan elindeki çapasını yere düşürecek!"**

Jandarma da yetmedi. Karakola düşenin kemiklerini kırıp etlerini **"atlı boruya"** teslim eden polis de yetmedi. Normal Polis ve Jandarma: HÜRRİYET adına insanlara karakolda mı işkence yapıyordu? Öyle bir polis yapıldı ki, üniversite gencini, sokak ortasında, herkese **"ibret'i müessire"** (etken ders çıkarma) olmak üzere, totankamon zamanının kalkanları ve demir miğferleriyle coplanmak ve kurşunlanmak HÜRRİYETine erdirildi. Ve ona, sosyalizm **"özdil"**cilerinin yakıştırdıkları **"toplum"** sözcüğüyle: **"toplum polisi"** etiketi takıldı.

4.- GENÇ DERKEN, İŞÇİ - KÖYLÜ ÇIKTI

Bu pek hoşlarına gitti sömürü - ezi HÜRRİYETçilerinin. Ordu: Geride duruyor. Hele bizim ordu dün 27 Mayıs'ı yapmış.

Polis karakoldan, jandarma dağbaşından başka yerde ve açıktan açığa adam dövüp öldüremiyor. Toplum Polisi: Tüm HÜR! Fruko ve Koka Kola şişeleri gibi doldur yandan yırtmaçlı zırhlı arabalara. Gençlerin, işçilerin, köylülerin içlerine maskeli birkaç provokatörle işbirliği halinde salıver. **"Alâmeleinâs"** (herkesin açılan gözleri gönünde) insanları Amerikan coplarıyla coplat, işsiz bıraktığın yobaz kamasıyla bıçaklat, dumdum kurşunu ile kurşunlat, alafranga plâstik bomba ile bombalat..

Kim yaptı bu işi? İşadamlarının sömürü HÜRRİYET'lerini rahatsız edecek söz edip, Beyazit'ten Taksim'e yürüyüş yapmak cesaretini gösteren **"âsi"** gençlik ve işçilik... Bunlar hiç sopa, kama, kurşun, bomba yememişler de ondan. Bir şey değil, 7 bin yıldır sopaların sopasıyla, başı üstünde hemen inecek kılınç ve mızrak ve gürz ve mancınık güllesi ile **"yola getirilmiş"** köylülüğe de örnek olacaklar.

5. KÖYLÜYÜ "KURTARMAK" İÇİN

Bizde HÜRRİYET top gibi. Vatandaşlarsa kıyasıya eşit, canım. Gösteririz biz o şehir **"şımarığı"** gençlerle işçilere, nasıl Bâbil çağından beri sömürüye ve eziye kuzu kuzu yatkın köylüden zerrece, kıl payı farklı, ayırtlı, ayrıcalı olmadıklarını... Yağma mı var? Olsa bile, yağmayı silâhlı adamları ve ceza-evleri bulunan **"seçkin"** ağalar-beyler yapar. Bu gençlerle işçiler neredeyse ağalarla beylerin **"yağma Hasan'ın böreği"**ne kafa tutuyorlar.

Olur mu? **"Neûzübillâh"** (Tanrı bizi korusun) 7 bin yıllık **"yerlerin esiri"** köylücüğümüzü de baştan çıkaracaklar. Onun için, karakol ve köy dışında da kanunsuz olarak resmen dayak atmak ve adam öldürmek HÜRRİYETi şân olsun ki, şu bilim ve bilinç taşıyıcı öğrencilerle, her gün biraz daha bilinçlenen işçi sınıfının **"gözünün kurdu kırılsın"**.

6.- ZULÜM ve ÖLÜM

Tarihte bütün yıkılmış düzenler böyledirler. Ölümleri yaklaştıkça zulümleri azıtır. Oysa, ölüm korkusu artınca nasıl zulüm artarsa, tıpkı öyle, zulüm arttıkça ölüm yaklaşır. Bu rezil çenber, ölen bozuk düzenin boğazını biraz daha çok sıkar. Türkiye Finans

Kapitali o çıkmaz içindedir. Kendisine bedavadan iktidar teslim eden 27 Mayıs ile onun Anayasası'na can düşmanı kesilmiştir. Zulmünü arttırmakla, bindiği dalı (anayasayı ve ordunun iyi dileğini) kesiyor.

Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân sınıflar en son sistem ve en cehennemlik fesatlar kuruyor. Bunun iki örneği şudur:

7.- İKİ CEHENNEMLİKTE BİR

1- Üniversiteyi karakollaştırmak: Böylece, tekin olmıyan ve DP'nin başını yiyen orduyu karıştırmaksızın, gençlik kesiminde ömrü kadar uzun ve değişmez sıkıyönetim ilân edecek;

2- **"Toplum jandarması"** kurmak. Bu oyunla, aklınca, bir taşla iki kuş vuracak. Bir yanda kendi kışkırttığı şehirle - köy arasındaki çelişkiyi azdırtacak. Öbür yanda mâsum ve daha cahil köylü çocuklarının yoksulluklarından yararlanıp onları şehirde oturan işçi sınıfı ile **"düşman"** edecek.

8.- TOPLUM JANDARMASI HAÇLILAR SEFERİ

Plân bu... Haniya Efendi - ağalarımız sınıflar savaşına çok, pek çok **"karşı"** idiler? Hanıya Türkiye'de yok dedikleri sınıflar savaşını sosyalistler **"icat"** etmişlerdi?

Şimdi finans ve tefecilik ağaları ile beyleri, dürüst, fakir köylü yığınlarımızı: Gençliğe ve işçi sınıfına karşı Haçlılar Seferine parayla sürüp keyfine bakacak. Çünkü şehirli Toplum Polisi bile **"direnişe"** geçti. Almanya'ya kaçtı. Böyle utanç ve insan duygusundan yoksun bir sınıflar savaşı provokatörüdür. Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân mütegallibesi ve tehakküm haydutları.

Kur'an kurslarıyla, bu en hâince ve gaafilce sınıflar savaşına Türkiye köylülüğünü hazırladığına inanıyor. Yanılıyor. **"Haçlı Seferleri"** bin yıl öncesinde kalmıştır. Haçlı Seferleri dışarıda (Doğu'da) en acıklı ve gülünç başarısızlıklarla tükenmiştir. İçeride (kendi ülkesinde) sadece o çağın tehakküm saçan ağalar, beyler sınıfının kökünden kazınmasıyla sonuçlanmıştır.

9.- OTURABİLİRLERSE OTURSUNLAR

Batı burjuvazisi de: Mavi gömlekli işçilerle, nalçalı köylüleri birbirine kırdırmaya girişmiştir. Ancak o tehakküm zorbalığı da en az yüz yıl ötede iflâs etmiştir. Bu 19.ncu yüzyılın alçakça Makyavelizmini emperyalist Amerikan hocaları öğütlediyseler, bizimkiler sakın kanmasınlar. 20.ci yüzyılın sonuna geldik. Ve **"burası Türkiye'dir".** 27 Mayıs'ı getiren 4 silâhlı kuvvet kesiminden birisi de Jandarma olmuştur.

Ağalar, beyler otursunlar oturdukları yerde edeplerile. 27 Mayıs Anayasası'nı kendi elleriyle havaya uçurmasınlar. Yıkacakları demokrasinin altında ilk cartayı çekecek olanlar er veya geç gene kendileri olabilirler. Halkın işsizlik ve pahalılık ateşinde daha fazla yanmaması için, yüzde beşyüz vurgun ve hazineye çapı ! hırslarını azıcık dizginlesinler.

Türkiye işçi sınıfı, köylü yığınları ve gençliğimiz ayrılmaz tabii müttefiklerdir. Menderes zavallısı da bir milyon **"Vatan Cepheli"** üye yazmıştı. Ne oldu?

II. HAÇLI SEFERİ

23 Şubat 1971

Emperyalizm, solun içine soktuğu CİA ve MİT ajanlarının provakasyonlarını; tertiplediği soygunlar, sabotajlar ve saldırılarla perçinlemeye çalışıyor.

Emperyalizm, siyasî ve ekonomik sancılar içinde debeleniyor. Ekonomisi, politikası allak bullak oluyor. Gittikçe çürüyor. Çürüdükçe ecel terleri döküyor. Ezilen uluslar üzerindeki tahakkümünü, saldırganlığa vardırıyor. Vietnam halkının üzerine, yıllardır bomba yağdırıyor. Orta Doğu da, İsrail maskesi takarak, petrol damarlarına saldırıyor.

Emperyalizmin baş temsilcisi A.B.D'inde; "**Her onsluk altının resmi karşılığı 35 dolar iken, serbest piyasada 38 dolara yükselmiş bulunuyor. (T.İktisat gazetesi 11.2.1971)**" Doların değeri hızla düşerken, D. P. Milletvekili İhsan Gürsan; bütçe müzakerelerinde; "**Devalüasyon, büyük devletlerin etkisi ile yapılmıştır.**" diye bangır bangır bağırıyor ve "**ikinci bir devalüasyonun kaçınılmazlığından**" bahsediyor. Bu iki haberin üzerinde biraz durmak gerekir.

I. — Doların değerinin düşmesi,

II. — İkinci bir devalüasyonun kaçınılmazlığı,

A.B.D'nin başını çektiği emperyalizmin, Türkiye üzerindeki etkinliği gözönünde getirilirse, bu iki haberin birbirini son derece etkilediği ortadadır.

Birincisi; Doların değerinin düşmesi, A.B.D stoklarındaki altınla dünya piyasasındaki doların arasındaki uçurumun gittikçe derinleşmesi, emperyalizmin ne denli çürüdüğünün ifadesidir.

İkincisi; Emperyalizmin develüasyon yapılması için, Türkiye'ye baskı yapması, ikinci bir devalüasyonu "**kaçınılmaz**" hale getirmiştir.

Doların değerinin düşmesi bütün kapitalist ülkeleri olduğu gibi Türkiye'yi de etkilemiştir. Böylece ekonomik temeli

çürüyen emperyalizm, kendi blokundaki ülkelere olduğu gibi, Türkiye âzerine de yaptığı siyasî ve ekonomik baskıyı saldırganlığa vardırıyor.

Yerli-yabancı Finans-Kapital'in bu saldırganlığına karşılık, Türkiye'de 50 yılı aşkın deneyleri olan bir sol hareket vardır. Son 3 yıl içinde, 30'u aşkın şehit veren kadrolar vardır. "**Emperyalizm, solun içine soktuğu CİA ve MİT ajanlarının provakasyonlarını; tertiplediği soygunlar, sabotajlar ve saldırılarla perçinlemeye çalışıyor.**"

PROVAKASYON:

Ücretlerine zam isteyen Hacettepe Üniversitesi sağlık personeli işçileri, zam istekleri reddedilince, başhekimlik odasını işgal ederek direnişe geçtiler. Devrimci öğrenciler, direnişi en iyi biçimde destekledi. Yerli-yabancı saldırganlar, bu dayanışma karşısında, II. Haçlı Seferi ilân ettiler. Halkın (!) (Yobazların) tahrik ve saldırıları arasında taaruza geçtiler. 6 saat süren kanlı savaştan sonra, Hacettepe Üniversitesini teslim aldılar. Kızları linç etmek istediler. Asistanlar yuhalandı.

Devrimciler bütün bu olayların karşısında ne yaptılar. Asistanlar zafer anıtına kadar yürüyerek, beyaz gömleklerini bırakarak olayı protesto ettiler. Öğrenciler forum düzenliyerek, kinlerini, trafik aksatarak gidermeye çalıştılar. Devrimci kuruluşlar, ajitasyon taşan bildiriler yayınladılar. Hepsi o kadar.

Hacettepe olayı, devrimci harekete yapılan ne ilk ne de son saldırıdır. Devrimci hareketi çıkmaz sokaklara doğru sürüklüyen provakasyonların tipik bir örneğidir.

HAZIRLANAN OYUN:

İşçi sınıfının elini ayağını gangaster sendikalarla bağladıktan sonra, öğrenci hareketlerinin gelişmesini de önlemek gerekti. Öğrencileri sokak ortalarında öldürerek, ölüm korkusu ile, silâhlandırdılar. Silâhlı öğrencilerin üzerine üzerine giderek anarşi yarattılar. Peşi peşine soygunlar, saldırılar ve sabotajlar tertiplediler. Arkasından "**Tupamaro Türkiye'de**" çığlıkları atarak, sol maceracılık kışkırtılmaya çalışılıyor. Oynanan oyun **solu**

parçalıyarak halkı ezim ezim ezmektir.

TEK ÇÖZÜM, PEK ÇÖZÜM:

Bütün bu döndürülen dolapları, **Proletarya partisinin** zoru bozacaktır. Dünyanın tek **Devrim Öncü Gücü:** Proleterya partisi üzerinde balon uçurmayı gereksiz buluyoruz. İşçi sınıfımız, her gün, her saat **sınıf savaşı** veriyor. Devrimciler nerede? **Kendiliğinden** taşmış harekete **öncü** güç nerede? Soru, karşılığını da kendi içinde bağırıyor. "**Yeter be!**" uyarı ve çağrısını yine tekrarlıyoruz.

Haçlı Saldırılarına Karşı Ne Yapmalı?

23 Şubat 1971

Finans-Kapital, her gün sinsice üç beş devrimciyi avlatmakla yetinmiyor artık. Düzenli birlikler tarafından yürütülen, plânlı, açık ve genel (toptan "**temizlik**" hedefini güden) saldırılara geçti. Dün Ortadoğu, Siyasal Bilgiler, bugün Hacettepe, yarın kimbilir nere? Olayları anlatmanın, yorumlamanın; kimlerin yaptırdığı, kimlerin yaptığı üstünde durmanın anlamı kalmadı artık. Herşey apaçık ortada, işte, Finans-Kapital Devletinin radyosu söylüyor: "**Saldırıya POLİSİN yanında BAZI TOPLULUKLAR (?) da katıldı.**" İşte Bab-ı Âli gazetesi yazıyor: "**Silâhlı saldırıya girişen POLİSLER, yakaladıkları öğrencileri olay yerinde biriken BİNLERCE KİŞİLİK BAZI SİVİLLERE (?) dövdürmüşlerdir. (Demek: Finans-Kapital diktatörlüğünün, yalnızca Ankara'da, resmî işgal kuvvetlerinin dışında, binlerce kişilik çete birlikleri var.) Olay yerindeki İZLENİMLERDEN (sevsinler böyle izlemi) anlaşıldığına göre: Polisler, yakaladıkları öğrencilerin BAZI SİVİLLER tarafından dövülmesini daha önceden plânlamışlar. Bunlardan bir kısmı BİR KIZ ÖĞRENCİYİ FECİ ŞEKİLDE DÖVEREK LİNÇ ETMEK istemişlerdir. Gazetecilerden Ali Doruk, Özgen Acar, Yaşar Uçar BAZI SİVİLLER tarafından feci şekilde dövülmüştür. Bir Hava Harp Okulu öğrencisinin sırtına sopalarla vurulmuş, öğrenci linç edilmekten zor kurtulmuştur.**" (Cumhuriyet, 20 — Şubat)

Haçlıların kurşun yağmuruna karşı çıplak el, açık göğüsle çıkma yiğitliğini kim küçümsiyebilir. Ama görüyorsunuz: Akıl silâhından, BİLİMDEN ve BİLİNÇTEN soyulmuş kör yiğitlik yalnız başına para etmiyor. İşçi Sınıfının en gözüpek militanları pisi-pisine kırılıyor. Herbiri yüz Finans-Kapital çakalına değişilmiyecek nice kurban verdik. Gelin, yakıcı gerçeğe gözümüzü kırpmadan bakmaya cesaret edelim: Bu tarz savaş, İşçi Sınıfı Aklına, bilimine ve Bilincine uymuyor.

Evet, Haçlı saldırılarına karşı ne yapmalı?

Önce şu çıplak durum çivi gibi beyinlere çakılsın: Kurşun

yağmuruna karşı, çıplak göğüsle çıkan devrimci gençliğin yanında kimler vardı? Hiç kimse! İşçiler yoktu, yoksul köylüler yoktu, küçükburjuva radikalleri yoktu, sırf adlarını sıralasan sayfalar dolduracak devrimci kuruluşlar yoktu. Ama bu yoklar kulesinin tabanında da tepesinde de bir acı gerçek oturuyor: İŞÇİ SINIFININ İKTİDAR SAVAŞI VERECEK PARTİSİ YOK! Hep söylenir, tekrar söylenir, tekrar tekrar söylenir: İşçi Sınıfı sosyalistse her şeydir, sosyalist değilse hiçbir şey! Ve İşçi Sınıfını ancak ve ancak onun partisi sosyalist yapabilir. Öyleyse, ne yapsın İşçi Sınıfı, Gençliğin yanında nasıl varolsun? Gene durmadan yazılır, çizilir, söylenir: Yoksul köylülüğü ancak ve ancak İşçi Sınıfı Partisi ordulaştırabilir. Öyleyse ne yapsın yoksul köylülerimiz, gençliğin yanında nasıl yer alsın? Kılkuyruk küçükburjuva kuruluşlarının partisiz nasıl güdüleceği üstünde hiç durmayalım. Onlar küçük-burjuva hamamlarının namusunu bile kurtaramaz oldular artık.

Dişine tırnağına kadar silâhlı Finans-Kapitalistler ve Tefeci Bezirganlar: CİA'sıyla, MİT'iyle, İT'iyle TOPLU Polisiyle yetinmeyip binlerce kişilik çeteler düzerken biz hâlâ eli bağrında, gözü bumunda bekliyecek miyiz? Hâlâ ölülerimizin sıcak kanları üstüne utanmadan aczin gözyaşlarını mı dökeceğiz? Bunca acılı ağıdan, bunca tulûattan sonra: Hâlâ İşçi Sınıfı Partisini örmeğe girişecek CESARET yok mu bizde? Yoksa H. Kıvılcımlı'nın deyimi ile **"ZATEN BİZ YOKUZ"** diyelim de olup bitsin.

Finans-Kapitalin Haçlı Seferlerine karşı ne mi yapmalı? Saniye sektirmeden, İşçi Sınıfının-yenmez yutulmaz demirleplebi-partisini örmeye girişmeli. Nasıl mı? Yüz kere söylendi, yazıldı; somuçta, duruca ÇAĞRISI yapıldı. Köyde, kentte, her yerde: Devrimci **Derleniş Komiteleri** kurulsun, dendi. (Bu iş için üç militanın bir araya gelmesi bile yeter.) Devrimci Derleniş Komitelerine **Halk Uyanış Güçleri** örgütlenmesi önerildi. Asgarinin de asgarisinde Demokratik-Merkeziyetciliği sağlamak için, şimdilik (Derleniş Komiteleri elbirliği ile **Merkezi Derleniş Komitesini** gerçekleştirene dek) Sosyalist Gazetesi'nin **"ortak bağ noktası"** olarak lütfen kabul buyurulması rica edildi. Diyalektik, konunun ancak bu kadar

şemalaştırılmasına izin verebilirdi, Hâlâ, İşçi Sınıfı Partisinin tasarısını İşhanı projesi gibi bir şey sananlar var. Mimarlar Odası'na başvursun; belediyeden de bir ruhsat çıkartmayı unutmasın.

Meselenin bir başka yanı daha var: İşçi Sınıfı Partisine demirleplebi olabilecek kırattaki (nitelikteki) militanların büyük çoğunluğu Tarikat - Yuvar batalıklarında debeleniyor. Tarikat - Yuvar Şeyhleri, Mollaları, Efeleri; kollardan, bacaklardan, her çeşit küçükburjuvaca eğilimlerden sımsıkı tutmuşlar; durmadan çekip asılıyorlar. Militanlar, Şeyhlerin, Mollaların ve Efelerin yağlı kazığını yedikçe, Finans-Kapitalin yağlı kurşunu üstüne koşuşuyor. Olmadı; karasevdalı aşıklar gibi, vurup sazı omuza yuvar yuvar dolanıyor. Dolaşacak yuvar (daha doğrusu, deveyi yardan atan bir tutam umut-otu bile) kalmayıncaya bütün dağlara küsüp köşesinde büzülüyor, ya "**Belli Talim — Terbiyesine**" güvenerekten, "**özümüz öz yuvarı için**" başlıyor sallanıp yuvarlanmaya!

"**Baş Kurtarmak — Baş Yemek**" üstüne Türkiye İşçi Sınıfı ile Sosyalizm Kalpazanları arasındaki savaş yeni değil. Eskisinin bazı bölümlerini gazetemiz yayınlamıya başladı. Yenisi, Hikmet Kıvılcımlı tarafından, dört kitapta ve bir çok makalelerde verildi. Daha da durulup işlenecek. Onun için, bu seferlik kestirmeden gidelim.

Abacı Hacıvatlar altı kaval, üstü cambazhane kıçı kırık bir partiyi saltanatlarına "**Garanti Bankası**" sandılar. Parti — Megalomanyaklığını TEZLEŞTİRDİLER. MDD'ci Karagözler, partisizler sömürüsünü "**ömür boyunca aylık gelir**" belleditler. Partisizlik — Megalomanyaklığını ANTİTEZLEŞTİRDİLER. Berikiler belirsiz TİP'leri ile, ötekiler BELLİ TİP'sizlikleriyle İşçi Sınıfı Militanlarını TOP yapıp oynadılar. Hacıvatbaşı, 50 yıllık Türkiye Solunu yok saydı. Karagözbaşı, 50 yıllık Türkiye Solunu ninesinin peri masalına çevirdi. Oysa; 50 yılın bir yakası baştanbaşa ihanet, döneklik ve satılmışlık kuburu gibi. Öte yakası: Her çeşit nankörlüğe, her çeşit ikiyüzlülüğe ve rezilliğe, her çeşit zulüm ve zılgıda karşı dişle tırnakla santim santim kazılıp hazırlanmış, gelecek kuşaklar için BİLİM ve TEORİCE dayanıp döşenmiş İşçi Sınıfı İstihkâmî idi. İkisi arasından da "**Cav - Cavların**" ve "**Mav - Mavların**" Kurbağalı Deresi akıyordu.

Öteden, Saray - Sazende Hacıvatbaşı "**kabakaba**" yellendikçe, doğma büyüme Dere Han olan Karagözbaşı karınağrısından beter bir "**gurultu**" tutturdu. Ortalığa toz duman attırdılar. 50 yıl, Kelle-i Hacıvat sayesinde, bir dudağı yerde, bir dudağı gökte deccal kesildi. Korkudan dişler kenetlendi, gözlere perde indi. Biraz ayılır gibi olunca, bir de baktık ki: Kelle-i Karagöz sayesinde, 50 yıl, şu meşhur "**Aptal Bakire'den**" daha masum bir tazecik olup çıkmış. Bu sefer de milletin erkekliği kabarıverdi.

Sahneyi tutan yalnızca Hacıvat ile Karagöz olsa insan gam yemiyecek işte gelmiş gidiyorlar, varsın şu Dede — Yadigârları da İşçi Sınıfının sırtından bir "**Dem çektin**" diyecek. Ama, sanki Mart kedisi mübarekler! Ne zaman Kerime ve Mahdum sahibi oldular, ne zaman Kerime ile Mahdumu başgöz ettiler; doğrusu, bu el ve bel çabukluğuna 50 yılın emektarları bile pes etmiş olmalı. İlk cenin ana tarafından Hacıvatgilin, Baba tarafından Karagözgilin yavrusu. Dişi çıktı. Adı: Akpembe. Mahalleli, "**Mav - Mav Gelinlik**" diye çağırır. İkinci yavru Karagöz Hatun'dan doğmadır. Nerden peydahladığı bilinmez. Tıpkı destancıl Aykağan gibi, "**günlerden bir gün**" Karagöz Hatun'un "**gözü yanıp parladı. Erkek - Oğul doğurdu. Çocuk birinci gün yürüdü, üçüncü gün ata bindi, yedinci gün Ok Yay kuşanıp avlanır oldu.**" Dedem korkut, ol yiğide "**Aktolgar-Caygar**" adını bağışladı. Aktolgar-Caygar Efe ile Mav - Mav Gelinlik şu günlerde "**Yolcu**" bekliyorlar.

Hâlâ kanayan kurşun yaralarının üstüne tulûat tuz-biberi mi ekmek istedik? katiyyen HAYIR! İlk ihtarımızı yapıyoruz: Bitsin artık rezil tulûatçılıklar uğruna İşçi Sınıfının ve İşçi Sınıfı Devrimci Aydın Militanlarının kırdırılması!

Genç arkadaşlar, sizin yediğiniz kazıklardan, başınız üstüne çevrilen fırıldaklardan, çok çok bir kuşak daha eski olan bizler de aldık nasibimizi. Yüzlerle sayılıyorduk, geriye bir düzüne ya kaldık, ya kalmadık. Çoğunluk, doğru dürüst bir savaçsık olsun veremeden rezil demogogların ve kalpazanların elinde çarçur olup gitti. Baktık ki, GENÇLİK HIZI ile davranıp bataklığın üstüne yürümek birşeyi çözmüyor, tam tersine hep biz kaybediyor, biz telefat veriyoruz: İşçi Sınıfının Düşüncesi ile

Davranmaktan başka çıkar yol olmadığını kavradık. Kavradık ama, çok geç. Ve bu bize pahalıya oturdu.

Tarihe şöyle bir bakın: Tarikat - Yuvar Şeyhlerinden, Mollalarından, ve Efelerinden Türkiye Burjuvavisi bile hayır görmemiş; biz göreceğiz? Küçükburjuva ikirciliğine yer yok. Elinizi kapan kalpazan ellerini koparıp atın. Yoksa; kolunuzu kökten verseniz gene kurtulamıyabilirsiniz. Bu işte işçi sınıfı düşüncesi ile işlenmemiş ham yiğitlik sökmez. Ya bir hain kurşunla pisi pisine götürürler insanı, ya tez zamanda paçavraya çevirirler. Bir daha, bir daha tekrar ediyoruz; Bir tek çıkar yol var: 1 -İşçi Sınıfının kurtuluşu uğruna 100 ve 50 yıl durmadan sancıyan BEYİNLERİN ÜRETTİĞİ BİLİM VE TEORİYİ, asgari ölçüde olsun, özümleyip sindirmek. 2-Top top derlenip İşçi Sınıfı denizine dalmak; orada her çeşit burjuvaca ve küçükburjuvaca kirlerden arınmak; böylece, İŞÇİ SINIFI İLE DAVRANAN, tam hedefe tam zamanında vuran, GÜÇLER OLMAK.

Bunu göze alabiliyor muyuz, alamıyor muyuz? Her militanın -Hayır, İşçi Sınıfının değil -alınyazısını çizecek yakıcı soru işte bu. Cevabını işçi sınıfına değil, kendinize verceksiniz.

YETER BE !

2 Şubat 1971

Bilimsel sosyalizmin çok bilmiş düşmanları, ona **kandökücü diktatörlüğü** yakıştırırlar. Oysa gerçek sosyalizmin bilim olarak başlıca ödevi, Marks'ın en büyük eserinde belirttiği gibi:

"**Doğum sancılarını kısaltıp ılımlandırmak**" (Das Kapital)tır.

Dünyamız, yarım yüzyılı geçiyor: "**doğum sancılarıyla**" kıvranmaktadır. Vietnam'da **kandökücü diktatör kimdir**? Doğumu, sosyalizmin doğumunu engellemek isteyen Amerika U.S'a satılmış üç beş general ve politikacı. Şili'de sosyalizmin doğumunu **demokrasi** (ama lâfta değil, işde halkın bilinçli örgütleri) ile **hiç sancısız** gerçekleştirenler kimlerdir? Seçime yanyana girmiş: **Sosyalistler, komünistler, radikaller, Bağımsız Halk Aksiyonu** (adlı **hıristiyan** demokrat **din** adamları), **Sosyal - Demokratlar**'dır.

Tek yaygaralıca: "**Seçime hayır! Tek yol: Savaş!**" parolasını koparan: "**Sol Devrimci Hareket**" şarlatanları çıktı. Ama"**Şili İşçilerinin Birleşik Konfederasyonu**" 700.000 üyelidir. "**Sol Devrimci Hareket**" şarlatanlarının aldıkları oy: 3.838'dir. Sancısız doğuma ikinci karşı koyan akım, Allende'nin Şili başkanlığına seçiminden önce Başkomutan General Schneiderş'i öldürten, 21 Ekim 69 sağ hükümet darbecisi General Roberto Viaux'dur. Demek **kan dökücü diktatörlük** kimlerin özlemidir? "**Sol Devrimci**" veya **Sağ karşı-devrimci PROVOKATÖRLERİN** özlemidir.

Bu hiç kimsenin bir an unutmaması gereken gerçekliği Koca Dünya'dan küçücük Türkiye olayları içinde izliyelim. 28 Nisan olaylarında genç üniversiteli kanı döken kimdi? Halkımızı demagojiyle ayartabildiğine güvenen Türkiye'nin (birkaç yüz kişilik) Finans - Kapital oligarşisi. O kaniçici oligarşiyi en

"**kansız ihtilâl**" ile deviren ne oldu? Tepeden tırnağa **silâhlı** Türkiye **silahlı** kuvvetlerinin **27 Mayıs** devrimi.

Dikkat edelim. Türkiye'de görevi, gereğince kandökmek olan **silâhlı kuvvetler** bile kan dökmüyor da, Türkiye silâhlı kuvvetlerinin **halk çocuklarına** güvenemiyen bir avuç tekelci sermaye ve politika azlığını, özel kanunsuzluklarla, azıcık insan hakkı arıyanların kanını döküveriyorlar. Maksatları açık: Halk uyanmasın. Halkı uyarmak istiyen gençlik kan içinde boğulup susturulsun. "**kansız**" 27 Mayıs'tan kan dâvâsı güdülerek, son kalmış **demokratik** kırıntılar da yok edilsin...

Öyle bir Dünyanın böyle bir Türkiye'sinde yaşıyoruz. Oligarşinin İktidarı T.B.M.M'de resmen şöyle bağırıyor:

"**Aslında bu komando teşkilâtının sahibi benim diyen bir partinin başkanı çıkmış meclisin kürsüsüne!**"

Yâni iktidar: "**kandökücü komandolar, diktatörlüğü silâhla kuran komandolar bizden değil**" demiye getiriyor. Bu, kaç bin yıllık Roma Vâlisi Ponçe Pilât'ın "**masum kanından ellerimi yıkarım!**" deyişidir?... Oysa, arkalarına toplum polisini takarak hergün bir üniversite, bir öğrenci yurdu basan "**Komando**"lar azıttıkça, hergün gazetelerde şöyle olaylar okunuyor:

"**Fakülteye yapılan silâhlı bir saldırı üzerine emniyet müdürlüğüne haber verilmiş, ancak müdürlükten:** (Telefon numaranızı bırakın, biz sizi ararız) **cevabı verilmiştir.**" (Milliyet, 5.1.1971)

S.B.F. Dekanı Prof. Cahit Talas konuşuyor:

"**Polis yurda girmişti. Vâli beye telefon ettim. Vâli bey anlayış gösterecek yerde bizi suçlamıya kalktı. Emniyet müdürü de aynı his içinde, bizi suçlamıya kalktı... Talebe çok insafsızca dövüldü. Yurt feci şekilde tahrip edilmiştir.**" (Cumhuriyet, 25.1.1971)

Bunun örtbas edilecek gizli kapaklısı kaldı mı? Otuz gencin temiz başını yiyen İktidar, "insafsızca" **kandökücü diktatörlük** yapıyor. Finans-Kapital Türkiye'de **gerçek demokrasinin** doğumunu önlemek için kan dökmekten başka çıkar yol bulamıyacak bir acz ve şaşkınlık içindedir. Öteki **bezirgân partiler**

de, sözde **"parlemanter muhalefet"** kayıkçı dövüşü ile cilveleşiyorlar. İki bin yıl önceki İsâ gibi 1971 Gencinin **"bir yanağına vurulunca, öbür yanağına çevir!"** diyecek köle ruhunu taşımadığına öfkeleniyorlar.

Bu kanlı oyun ne sayede sürdürülüyor? Çok sımalı, çok yıldızlı bir iki başın arasıra sahneye itilmesi sayesinde mi? Hem evet, hem hayır. Ne var ki, beşyüz "**Oligark**"ın (Tehakkümcü azınlığın), ne imam talkını, ne topu tüfeği otuz beş milyon insanı köleleştirmeye yetemez. Ancak, tek başına bu kanı: **Faşizmi** durdurmaya ve **demokrasiyi** kurtarmaya, **sosyalizmi** kurmaya yeter mi?... Hiç bir zaman yetemez. Hele plâtonik **"antifaşist"** tekerleme "bildiriler" ardında, **"hamamın nâmusunu kurtarma"** particilikleri: Yavuz hırsızlık değilseler, düpedüz hareketi gülünçleştirmektir.

1- Anarşiyi kes! Derlen! deniliyor. Bu, **Proletarya Partisi** içinde **çelik çekirdekleşmekle** ve en yaygın **yığın örgütlenmeleri** ile olur.

2- Halkın içine anlayışla in! "sol" yobazlığı bırak! deniliyor. Bu, somutça, pratikçe **işsizlik ve pahalılıkla savaş** manivelâsına dayanır.

Ne gezer! Çoğu nereden çıktıkları bilinir veya bilinmez sürü sürü keskin **"lider"** ve avantürye **"ideolok"** zibidileri ortalığı kavram mahşerine çeviriyorlar. Halkın da, gençliğin de **bilinçsizliğini - bilgisizliğini - örgütsüzlüğünü- davranışsızlığını** son kertesine dek sömürüyorlar... Ve hepsi birden, denizin dibine atılmak üzere çuvala doldurulmuş kedilerle köpekler gibi hâlâ birbirleriyle dalaşıyorlar. İçlerinde "**mârifet**" yapmadıklarına inanmıyan da çıkmıyor.

Kanlı Faşizmle, antidemokratik Finans Kapital diktatörlüğü ile her araçtan yararlanıp savaşmak en birinci **ilke** (prensip)... Şu anda, ondan önemli yakıcı **ilke** (prensip) olabilirmiş gibi: Türkiye için uydurma **"ilke - tilke"** havlayışlanyla iki kişiyi bir araya gelemez kılıyorlar. Bu tür düşünceler ve davranışlar Tarihin her döneminde **yenik** düşmüş anıtsal beyinsizlikler midir? Yoksa, firavunlardan çarlara ve

padişahlara dek her müstebidin binlerce yıl besleyip yetiştirdiği en **başarılı** provokatörlükler midir?

Halk bir damla **iş** ve bir lokma **ekmek** için kıvranıyor. Halkı o **işsizlik ve pahalılık** cehenneminde aydınlatacak **bilinçli örgütlenme** günün biricik problemi. Herif durmuyor, dinlenmiyor. İktidar canavarına birkaç yüz gencin daha sıcakkanını içirme fırsatını ve keyfini vermek isterce, horoz dövüşü çapında ve yazıyla, çiziyle: **"silâhlı savaş devrimciliği"** kışkırtmalarını aklınca **"teori"**leştiriyor. Silâh sözcüğünün salavatla ağıza alınacağını, onu da ancak ehil olanın, yerinde alabileceğini **pratikçe** kavramıyor.

Silâh kim, sen kimsin, a gönüllü polis devrimcisi hödük? Silâhlı kuvvetin ne olduğunu hiç mi kimse bilemez sanırsın a hebenneka! Silâhın ve silâhı kullanmanın ne olduğunu senden mi öğrenecek Kuvayimilliyecilikle yoğurulmuş bu millet, bu halk, bu işçi sınıfı, bu köylü yığını, a hâin değilse soytarı **cici devrimci!** Sen daha sağ karşı - devrimci molla hacıağa kadar olsun, **"saf bağlayıp"**:

"-Rab! Rab!" diyen sol - sağ adımını atmayı öğrenmemişsin. Çakmaklı tüfekle ayda füze avcılığına mı çıkacaksın a Donkişot?

"Anarşi Yok! Büyük Derleniş!" en açık ve kesin çağırıdır. Dahaiyisi **ileride**: Ama "Karga dernekleri" kurarak değil, hareket, davranış örgüt içinde yapılabilecek olan **Vatan Partisi** Tüzüğü ve Programı ortada... İlk adımda **"Devrimci Derleniş Merkez Komitesi"** kurulmak üzere, bütün **örgütlü:** İşçi - köylü - esnaf - aydın ve ilh. halk grupları: **"Devrimci Derleniş Komiteleri"** kurmalıdırlar. Komiteler, kendi çevrelerinde **"Halk Uyanış Güçleri"** örgütlerken, ortak bağ noktası, **Sosyalist**'in ve **Tarihsel Maddecilik** Yayınları'nın: **Lâleli - Çelik Palas - Kat 3** adresidir. Kurucu **Komitelerin** bu adresle hemen ilişki kurmaları rica olunur.

Namusunu, yüreğini, zekâsını, bilimini, bilincini zerrece proleter alçakgönüllülüğü ile bağdaştırabilen arkadaşların **Büyük Derlenişe** öncü **Gönüllü Er** olarak hemen katılmaları tutulacak ilk ve tek yoldur. Var mısınız bu yola **başkoymaya**?

Yoksanız, başka gerekçe aramayın ve üzülmeyin: **yoksunuz**, demektir. **Varolanlar**, İşçi sınıfı ile köylü yığını adına, sizin yerinize de derlenirler ve dövüşürler. Merak etmeyin. Elli yıldır derlenenler ve dövüşenler, herşeyden önce bu halkın içinden fışkırmışlar ve cepheyi tutmuşlardı. Sağ kaldıkça tutacaklardır da. İt ürüyecek, kervan yürüyecektir.

PROLETARYA PARTİSİ NEDİR?

16 Şubat 1971

Türkiye'de bir **proletarya partisi** için ardarda duyurular ve çağırılar yapılıyor. Birçok arkadaş **Proletarya Partisi**'nin ne olduğunu veya ne olabileceğini kendi kendilerine ve herkese, bu ara bize de soruyorlar.

1- PROLETARYA PARTİSİ PROBLEMİ

Bu ve benzeri sorulara sık sık karşılıklar verildi, açıklamalar yapıldı yapılıyor, yapılacak. Burada, bir yol daha kısa bir prensip aydınlatması yapmaya çalışalım.

Proletarya partisi nedir? Dünyada ve bizde bir veya birçok adıyla sanıyla **işçi** partileri oldu, oluyor, olacak. Bunlar proletarya partisi midirler? Değil midirler? Proletarya partisi iseler, nasıldırlar? Değilseler, neden değildirler? Bu soruların kısaca karşılıkları bulunmalı, verilmelidir.

Ayrıntılar içinde boğulmamak için alfabetik gerçeklikleri anarak yürüyelim.

2- PROLETARYA SÖZCÜĞÜNÜN ÜÇ ANLAMI

Proletarya partisi deyimi içinde iki sözcük var.

Önce **proletarya** nedir? Tam karşılığı **modern işçi sınıfı** demektir. **Parti** sözcüğünü sonraya bırakalım. Demek Proletarya sözcüğü içinde üç ayrı anlam oturur:

1) **İşçi,**

2) **Modern,**

3) **Sınıf..**

Bu üç anlamı duruca kavramazsak, **proletaryanın** ne olduğu gölgede kalır.

3- İŞÇİ NE DEĞİLDİR?

İŞÇİ nedir? İşçi sadece başkası hesabına **çalışıp sömürülen** insan değildir. Böyle insanlar, **uygarlık** denilen **sınıflı toplum**

doğdu doğalı vardır. Hatta, tarih öncesinin sınıfsız toplumu **orta barbarlık** denilen sürü ekonomili **çobanlık** çağında bile: **Köle** adlı, babahan yanına yanaşmış çalışan insan tipleri belirmiştir.

Ne **tarih öncesinin** aile çocuğu yerine geçen **insancıl** kölesi, ne **uygarlığın** hayvandan beter şartlar altına soktuğu, bir aygıt, cansız âlet gibi kullandığı, isteyince kırdığı, öldürdüğü **insanlıktan çıkarılmış** kölesi: **İşçi** değildir. Kölenin **bütünü** (bedeni ve ruhu) hep birden pazarda alınır, satılır ve ebediyyen sahibinin malı olur.

Ortaçağın **lonca** ustaları yanında çalıştırılıp sömürülen **kalfalar** ve **çıraklar**, köle gibi parayla alınıp satılmasalar bile **ömürleri boyu** ustalarının ve loncalarının tüm yaşantılarıyla **yetkisi ve kontrolu** altında bulunurlar. İşçi, ne **"usta"**sına veya **"patron"**una, ne herhangi bir **loncaya** öyle, bir bitkinin köküne bağlı kaldığı gibi yapışık ve **kişiliksiz** değildir.

Antika **Tefeci - Bezirgân** toplumda (gerek **"ilkçağ"**, gerek **"ortaçağ"** adı verilen ortamlarda) çalışanlar, sömürülenler, kimi **"amele"** (**İşçi**) adını taşısalar bile, **"ulûfeli"** (ücretli, gündelikçi) olsalar bile, bugünkü **"proletarya"** deyimi içine girecek **"işçi"** sayılamazlar.

4- İŞÇİ NEDİR?

MODERN nedir? İşletilip sömürülen insanı **işçi** yapan şey: **"Modern"** oluşudur. **Modern** ne demektir? Kısacası: **Kapitalist** demektir. **Modern işçi:** Kapitalistin işletip artı-değer sömürdüğü çalışandır. Modern işçi: Ne onu işletenin malı olan ilkçağın **kölesidir,** ne işleten kişi veya lonca gibi örgütlerin bitkicil ortaçağ **uydusu** olan **kuldur.**

Modern İşçi: **Hür** (özgür)dür. Hem **iş aygıtlarından "hür"**dür, yâni kopmuş, yoksundur, çalışacak **aracı** yoktur; hem **kapitalistten** (veya **loncalardan**) **"hür"**dür, **yâni** kimsenin ve hiç bir şeyin **kölesi** değildir. **Kulu** da, **"Kapıkulu"** da değildir. Pazarda ne **bedenini,** ne **ruhunu** hiç bir vakit satmaz. Yalnız, **belli bir süre** için, belirli bir **ücret** (gündelik) karşılığı olarak işgücünü satar. Bu bakımdan proletarya partisi; ne or-

taçağın kölelerinin, ne ortaçağ **kul**larının, ne **"kullukta kusur etmeyen"**; "**usta**ların, "**kalfa**ların", " **çırak**ların" partisi olamaz. O çeşit antika **kul-köle**liklerin türlü izlerini ruhlarında, hatta kimi bedenlerinde taşıyan: **Esnaf, köylü, aydın** v.b.) sırf **küçükburjuva**ların partisi de hiç olamaz.

Türkiye gibi geri ülkelerde bu karakteristik üzerinde ne denli çok durulsa azdır. Ve **pratik** parti çalışmalarına girilince, yukarıda saydığımız ve sayamadığımız daha nice **"antikalıklar"** ile karşılaşılacağı ayrıntılarıyla görülecektir. O zaman bu söylediklerimizin somut anlamları büsbütün ama gittikçe anlaşılacaktır. Örgüt içinde: (deneme, bilgi, bilinç, karakter, vb. hiyerarşisinin önemi burada gizlidir.

5- İŞÇİ SINIFI NEDİR?

SINIF nedir? Üretimde **çıkarları** ve **durumları** bir olan insan kümelerine **sınıf** denir. Modern işçiler de modern bir sınıftırlar. Ancak bir siyası partiyi sınıfı **"işçiler"** kurdu, yahut yönetti diye o parti hemen **proletarya partisi** olamaz.

Her sınıf içinde olduğu gibi, işçi sınıfı içinde de bir çok **zümreler** ve katlar yaratılmıştır. Hele kapitalizmin en büyük dayanağı, modern işçi sınıfı içinde birbiriyle çelişen bin bir ayırt yaratmaktır. En altta Arapça'dan **"ameliye"**, yahut Rumca **"ırgat"** denilen **toprak** işçileri, sonra köyden yeni gelmiş Frenkçe **"manövr"** denilen kaba elişçileri, **"kara amele"**ler, daha yetişkin işçiler, orta işçiler, okuryazar işçiler, okumaz yazmaz işçiler, uzman işçiler, usta işçiler, çırak işçiler, kalfa işçiler, ustabaşı işçiler, sendikalı işçiler, sendikacı işçiler, sendikasız işçiler, ve ilh., ve ilh.

İşçi Sınıfı: Bütün o zümrelerin topunu birden içine alır. **Proletarya partisi:** Bütünü ile işçi sınıfının en genel, en ileri, en sağlıklı eğilimlerinin teorisini ve pratiğini temsil eden örgüttür. İşçi zümrelerinden herhangi birinin veya ikisinin kendi özel eğilimlerine göre kurup güdeceği bir parti, **"işçi"** adını taşısa bile, **işçi sınıfı partisi** olamaz. İşçi sınıfı bütününün teorik ve pratik varlığını, tarihi eğilimini tümüyle temsil edemediği sürece güdük, sapık bir zümre, kat partisi olur. Oturaklı ve tutarlı bir **proletarya partisi** rolünü başaramaz.

Örneğin, Türkiye'de TİP denilen bir **"işçi partisi"** var. Buna neden proletarya partisi diyemeyiz? Çünkü, TİP'i kendi özel zümre eğilimlerine göre ilkin kuran ve güdenler **"sendikacılar"** adını alan ve bilinen kimselerdi. Sendikacılar, şayet **işçi** iseler bile, çok kez işçiden kopmuş, imtiyazlı **"aristokrat"** işçilerdi. Sonra hepsi "seçme" **küçükburjuva"**, hatta dekadan Aristokrat kalıntısı veya hayranı aydınlar TİP mekanizması içine **yabancı cisim** gibi sokuldular.

Bu ikisi birbirinden daha şahbaz zümrelerin melez örgütü, ister istemez: **"İşçi sınıfı içinde burjuvazinin sözcülüğü"** rolünü rahat buldular. Onların ilk işleri işçi sınıfının **bütünü** ile de, **mücadelesi** ile de **tarihi** ile de çatışmak oldu ve kopuşmak oldu. Modern işçi sınıfına karşıtlıklarını **"sosyalist"** sözcükleriyle ne denli süsleyip örtbas etmek isteseler, içlerinin içlerinde yatan antikalık (Küçükburjuva eğilimi), **kapıkulu** ruhlarını yer yer sınıttırdı. **Polis** komplekslerini, felsefelerinin "Amentü"sü yapmaktan bir türlü yakalarını kurtaramadılar.

6- PARTİ NEDİR?

PARTİ nedir? Bir sosyal **sınıfın** da, bir **zümrenin** de siyasi iktidar savaşı yapacak örgütüdür. Sınıfın ve zümrenin ne olduğu gözümüz önünde bulunursa, bir partinin parti adını gerçekten alabilmesi için başka neyin gerektiği daha iyi araştırılabilir. Bir partinin, parti olabilmesi için yalnız **sınıf partisi** olması yeter mi? Hayır. Sınıf partisinin, aynı zamanda **siyası iktidar savaşı** yapmaya elverişli bir örgütte olması gerekir.

Daha doğrusu, her gerçek **parti** önce **sınıf** örgütü, sonra **siyaset** örgütüdür. Yahut **sınıf** örgütü demek, kendiliğinden **siyaset** örgütü demektir. Olmıyacak bir varsayımla: **Siyaset** yapmayı beceremiyen bir örgüt sırf sınıf örgütü olsa ona parti adı verilemez. Bütün zümreleriyle **işçi sınıfını** içine almış veya sırf her zümreden işçilerin kurdukları ve güttükleri bir örgüt hemen **proletarya partisi** olabilir mi? Hiçbir zaman olamaz. Proletarya Partisi **herşeyden önce bir siyaset** örgütüdür.

Bunu söyler söylemez **siyasetin** ne olduğu, proletarya partisinin ne zaman, nasıl siyası örgüt sayılabileceği birinci

problem olur. **Siyası parti** bir sınıfın sınırları ve sınıf bencilliği içine hapsolmamış bir örgüttür.. Kendi sınıfından başkasını görmeyen bir örgüt, **siyasetin** dışında kalmış ve **parti** olmaktan çıkmış olur. Çünkü **parti,** ne bir zümreyi, ne bir sınıfı değil, **sınıflı** toplumda bütünüyle bir **ülkeyi** ve tüm Dünya'yı içine alacak, yönetecek, değiştirecek bir örgüttür. Parti bu evrensel görevini yerine getirebilmek için **sınıf körlüğü** denilen dar düşünce ve davranıştan kurtulmak, **siyaset** yapmak zorundadır.

Bu bakımdan **proletarya partisi** herşeyden önce kendi üyelerini politika alanında yetiştirmek, onlara **siyasi eğitim** ve bilinç sağlamakla görevlidir. **Siyasi eğitim,** lâfla olmaz: Sınıflı toplumda var olan bütün sosyal sınıf ve zümreleri kollamakla olur. Sınıf bilgisi ve bilinci bir tek sınıf içine tekyanlıca kapanıp kalmakla edinilemez. **Bütün** sosyal sınıf ve zümrelerin içyüzlerini **çokyanlıca** kavrayıp işlemek gerekir.

Bunun ise tek **pratik** ve kaçınılmaz şartı: Bütün sosyal sınıf ve zümreler içinde her zaman var olan tüm **hoşnutsuzları** ve tüm **devrimcileri** kendi içine almaktır. Onun için proletarya partisi yalnız işçilerin değil, her sınıf ve zümre içinden **bütün devrimcilerin partisi olur.** Yeter ki başka sınıf ve zümrelerden proletarya partisi içine gelen hoşnutsuzlar:

1- Gerçekten **devrimci** olsunlar;

2- Gerilerindeki **bütün kayıkları batırarak** gelmiş olsunlar..

7- PROLETARYA PARTİSİNİN DİYALEKTİĞİ: BİLİMCİL SOSYALİZM

Buraya dek söylediklerimizden anlaşılacağı gibi, proletarya partisi problemi, **olağanüstü diyalektik** işleyen bir mekanizmadır.

O mekanizmayı alışılagelmiş **skolâstik** antika metot ve mantıkla, yahut **metafizik** modern burjuva metot ve mantığı ile kavrayabilmek olanaksızdır. O nedenle **proletarya partisi** içinde ve dışında boyuna skolâstik ve metafizik kafalar kırılıp dökülür durur.

Proletarya partisi hem bütün **işçi sınıfının** içinde olacak, hem

de öteki **bütün sosyal sınıfların** içinde olacaktır. Proletarya partisi: Hem bütünüyle **işçi sınıfının** devrimcilerini içine alacak, hem de bütünüyle **öteki sınıf, tabaka ve zümrelerin** devrimcilerini içine alacak... Bu apaçık bir çelişki değil midir? Bir çelişkidir. Ama, **akıldan** uydurma, **sübjektif** ve soyut bir **ölü** çelişki, yâni **saçma** değildir: Tam tersine, **yaşantıdan** gelme, en **objektif** ve en **somut** bir **canlı** çelişkidir, yâni **gerçekliğin** tâ kendisidir.

Proletarya partisinin bütün gücü ve bütün **dinamizmi** bu gerçeklerin canlı **diyalektiğinden** gelir. Proletarya partisi iliklerine dek bir sınıf partisi, **işçi sınıfının partisidir.** Ama egoist, kendi sınıf tekkesinin aşılmaz duvarları içinde bunamış sınıf tekelcisi bir parti değildir. Örneğin İngiliz Trade-union'larının **işçi partisi** öyle dar sınıfcıl kaldığı için, herşeyden önce, **sendika** ağalarının, Finans-Kapital uşaklığına yatkın, işçi sınıfı düşmanı, emperyalizm dostu örgütüdür.

Proletarya partisi, yalnız işçi sınıfının çıkarlarını ve dar çerçevesini düşünmekle kalmaz. Sosyal sınıflar tabusunu, işçi sınıfı ile birlikte toplum alınyazısından siler. Ortada yalnız **insan** varlığını yüceltecek bir toplum ülküsünü taşır. En az **sınıfcıl** olduğu kertede **insancıldır.** Ham ervahı çileden çıkaran başdöndürücü diyalektik buradadır. Bu olağanüstü: **(sınıf + insan)** ülküsünün biricik bilimi ve bilinci, **teori** ile **pratiği** işçi sınıfı açısından **proletarya partisinde** sentezleştirm iş bulunan **bilimcil sosyalizmdir.**

KARYERİZM - DEMOGOJİ - PARTİ

23 Şubat 1971

Sosyalizmde, en hayasızca demagoji, **karyerizm** (mevki hırsı) için yapılan gösterişli lâf kalabalığıdır. Örneğin, halkımızın deyimiyle, "**daha donunu bağlamayı bilmeyen**" her "**çocuk**" veya "**adam**" veya "**kadın**", sosyalizm üzerine, kimden olursa olsun, üç beş kitap okur okumaz, hemen "**doktrin sahibi oldum**" derse, bu **demagoji** olma eğilimine çanak açmanın başlangıcıdır. Nerede, hangi kriteryum ile kendini ve düşüncelerini denemiştir? Bir partinin **çelik çekirdeği** içinde bulunmadığına göre: Havada!

Aynı sosyalizm heveslisi çocuk veya adam veya kadın, dünyanın en iyi dileğiyle de olsa, bir kendini beğenmiş dangalağın apık sapık **"teori"** saçmalamalarını bahane ederek **olaylar** dururken şöyle de konuşabilir:

"İşte ortalıkta sosyalist geçinenlerin hali budur. Hepsi ya karacahil, ya ne oldum delisi ukalâ, ya kuşbeyinli manyak, sosyalizm papağanıdır. Öyleyse, ey gençlik, ve ey sosyalizm sempatizanı işçiler, köylüler ve halk benim ağzıma bakın. Ben falan ülkenin, filân başarılı sosyalizm üstadı adına konuşuyorum. O kendi ülkesi için ne demiş, ne yapmışsa hepsi, her zaman, her yer için amel edilecek kuraldır, tek doğrudur. Ben de onun bu topraktaki eşsiz sözcüsüyüm.

Sakın benden başkasını dinlemeyin. Elmas cevheri maden benim karnımda yatıyor. İşte ben erdim. Haydi, 'Kalkın ey ehl'i Vatan!' çevremde toplanın. Sosyalizmin daniskası ben ne dersem odur. Başka kimseyi dinlemeyin. Yoksa, alimallah sapıttığınız gündür. Toptan oportünist kesilirsiniz. Revizyonizm cehenneminde ebediyyen yanarsınız. Benim aktardıklarımdan başka devrimci, ilerici, gerçek 'proletaryacı', bilimsel 'sosyalist' kavram ve eylem yoktur, olamaz. Vardır diyenin alınını karışlarım.piriniz, üstadınız benim!"

Kaç yıllar yılıdır, hele sosyalizm suç sayılmıyalı beri, Türkiye'de böyle toyluklardan geçilmez oldu. Bu söyleyişler ve

davranışlar, 50 yıllık bilimcil sosyalizm savaşının gelenekleri doğmuş, kan kusularak denenmiş, savunulmuş bir ülkede, ikide bir her önüne gelen ayağa çelme takmaya kalkarsa, ve bildiğinden şaşmazsa, iş büsbütün değişir. Toyluk, düpedüz, bir insanın, başka hiç bir belge aranmaksızın, sosyalizm dışına atılmasına yeterli bir suç olan **karyerizm** külâh kapıcılığının en utanmazcasına dönüşür.

Özellikle 27 Mayıs'tan sonra sahneye çıkmış sosyalistleri, o çeşit görünüşte çok haklı olduğu ölçüde harekette uçurumlar ve parçalanmalar açan **demagoji**lerden ve **karyerist** kabadayılıklardan sakındırmak isteriz. Bu tehlikeli ipin üstünde oynanan sosyalizm cambazlıklarında çabuk **ün** yapmak, kendince **etkili** olmak görünüşleri kimseyi aldatmamalıdır. Bir doktrin ve hareketin tarihinde beş on yıl en önemli basamak ta olabilir, güme gitmiş boşuna pis debelenme de olabilir.

Hele elli yıllık çaba tarihçesi bulunan bir doktrine ve harekete, otuz kırk yıl sonra nasılsa gelmiş katılmış olup da, eline bir **örgütü** veya bir **organı** geçirir geçirmez: "**İşte ben zuhur ettim!**" yollu maşrık'ı âzamlaşmak, utanmazlığın, demogojinin, karyerizmin en aşağılık hayvanlığıdır.

Gelin görün ki, 27 Mayıs önceleri yerin altında azçok sesi kısık geçmiş nice traji komik küçükburjuva soysuzlukları, 27 Mayıs'tan sonra, sokaklarımızı basan geriz suları açıktan açığa ortalığı kapladı. Düşünce ve davranışları leş kokutuyor.

Sosyalizm herşeyden önce, alabildiğine objektif ve somut momentleri her an tersine dönüp birbirine giren bir karmaşık sosyal sınıflar **savaşının** hareketkuralıdır. Bu **hareket** ve savaş en modern anlamlı **siyasi iktidar** savaşı yapacak son kerteye dek bilinçli, son kerteye dek tecrübeli, son kerteye dek namuslu bir **ÖRGÜT** içinde olursa olur. Olmazsa, ona ne sosyalizmliği bir yakıştırma **beyinsiz işgüzarlık** yahut, mide bulandıracak kadar iğrenç ve maskara **gevezelik** kesilir.

ÖRGÜT deyince: Üç aklıevvel kişinin, bir mülkiye âmirine pulsuz dilekçeyi dayaması ile kuruluveren şey akla gelemez. **Proletarya partisi:** Bir zümrenin veya bir tabakanın, bir makamdan esinlenivererek "Ol!" deyince oluveren, gelişi güzel

tekerleme formüller alanı değildir. Kendisinden önce o alanda atılmış bir tek adım bile varsa o, derinliğine ve genişliğine benimsenip yaşanarak doğacak bir canlı organizmadır.

Darvinizme göre İnsan maymundan gelmiştir. Darvinden önce bunu İbni Haldun yazmıştır. Bilimde, yâni olayların dilinde bile öyle uzun birikimler gerekir. Hayatta **maymun** olmadan insan olmaya kalkışmış bir varlık düşünülebilir mi? Her ülkede **proletarya partisi** de, eğer **canlı** bir varlıksa, o adı gerçekten almaya lâyıksa, bir el çabukluğu mârifet hokkabazlığı veya provakasyon sahtekârlığı değilse, mutlak kendinden önceki birikimi lâfla değil, yaşayarak benimsemek zorundadır.

Bizde en az anlaşılan doğru budur. Ve ne **çekiyorsak**, daha kötüsü Türkiye işçi sınıfına, Türkiye halkına ne **çektiriyorsak**, , hep o çok basit hakikati **anlasak** bile bir türlü namusluca, vicdanlıca, insaflıca **uygulamaya** katlananamamaktan **çekiyoruz ve çektiriyoruz**. Kendimiz **çekmekte** better olalım, boynumuz altımızda kalsın. Ama, şu Türkiye'nin acıklı insanlarına çektirmekten ne zaman utanacağız?

Rahmetli Mehmet Akif, Türkiye insanlarını Allaha şikayet ederken şöyle demişti:

"Göster, Allahım, bu millet kurtulur bir mucize
Bir utanmak hissi ver gaaip hazinenden bize!"

Akif, "utanmak hissini" Türkiye **burjuvazisinden** beklemişti. Allah vermedi öyle bir şey. Türkiye'yi resmen Amerika'ya **üs ve sömürge** yapıncaya dek utanmazlıkta devam etti işveren sınıfımız. **İşçi sınıfımız** ağırbaşlı olduğu kadar çok alçak gönüllü, çok utangaç özgücümüzdür. Gerçek **sosyalizmde** ancak işçi sınıfımızın düşünce-davranışı kural olabilir. Öyleyse, o sınıf dışı sözde sosyalist utanmazlıklar nereden çıkıyor? İşçi sınıfımız içine sokulmuş burjuva ve küçükburjuva eğilimlerinden.

Sosyalizmde utanmazlıktan kurtulmanın tek yolu, Türkiye işçi sınıfı denizine bütün kayıkları batırarak girmektir. Türkiye proletarya partisinin tüm tarihi ve davranışı içinde uzun çıraklık yıllarını adsız er olarak göğüsleyebilme yiğitliğini hiç kırpmadan göze almaktır. Yoksa, derme çatma, çalma çırpma sözüm yabana **"teori"** maymunlukları, görülmemiş **"ideoloji"** ayrılıkları, özenenleri faşizmin balta girmemiş cöngül ormanında avlanılacak

hayvan olmaktan öteye götüremeyecektir.

O tip düşünce ve davranışlar "kişicil" gibi görünürler. Gerçekte, - eğer işveren sınıfının kurnaz ajanları değilseler - tipik küçükburjuva denilen: Köylü, esnaf, aydın vb. antika çağ kalıntısı tabaka ve zümrelerin döküntüleridirler. **"Döküntüleri"** sözcüğü üzerinde basa basa duralım. Çünkü, işinde, gücünde, namuslu çalışkan köylü ve esnaf gibi aydın da azçok alçakgönüllü ve dürüst olmayı bilir.

Ancak, hangi (sınıf-tabaka-zümre)den olursa olsun: Kökünden ve işinden kopmuş döküntü insan işçi sınıfı içinde ve yaratıcı üretimde erimedi mi paçavra proleter adaylığından yakasını kurtaramaz. Artık öylesi için ambisyonun (külah kapma hırsının) sonu yoktur. Sosyalizm denli en yüce insancıl eşitlik ve sonsuz kardeşlik alanında bile paçavra proleterin hırsı yanındakini çelmeleyerek veya çiğneyerek artmaktadır. Bunun en küçükburjuvaca geçer akçası, her ne olursa olsun: **(otorite düşmanlığı + otorite megolamanlığı)dır.** Aklınca **"adam kandırmaktır".**

Aman: Bin düşünüp, bin davranıp bir söyliyelim. Karyerizmin ezeli maskesi **demagojidir. Demagoji:** Yalan yanlış lâfla, kuru kalabalığı ayartmaktır. Bu iki başlı canavarın en az kurban bulduğu yer: **Modern işçi sınıfı**, özellikle **"fabrika cehennemi"**nin ateşi içinde yana yana arınmış **çalışanlar** yığınıdır. Karyerizm ve Demagoji canavarının başını kesmek için icat edilmiş tek giyotin: **Proletarya partisidir. Proletarya partisinde,** kişi boynunu kıldan ince bilmiyen kimsenin **sosyalizmi** ağzına alması, bir suikast değilse, affedilmez toyluk olur.

İŞÇİ SINIFININ TARİHCİL GÖREVİ

2 Mart 1971

Sevgili İşçi Kardeşlerimiz;

Hangi Cehennemde nasıl yakıldığımızı, siz herkesten iyi biliyorsunuz: Ne zaman kanunca ve insanca hak aramaya kalksanız önünüze kimler çıkıyor? Besbelli. Önce patronun her zamanki bekçi köpekleri sizi ürkütmeye çalışıyorlar.

O sökmedi mi; patron, sizin bizim içimizden yüzde bir iki zayıf ruhlu, zayıf yürekli, zayıf vicdanlı, toy, câhil, biçare işçi arkadaşı kandırıyor. O kandırılmış beş on satılık kul köleyi silâhlandırıyor, paralı asker gibi üzerimize sürüyor.

Bu üç beş kuruş bahşiş almak, yahut işinde **kayrılmak**, işinden atılmamak için kendi öz kardeşinden yakın olan işçi kardeşleri üzerine tabancalarla, bıçaklarla saldırtılan zavallılar çoğu hâin oldukları için korkak çıkıyorlar. Sizin silâhsız, kendilerinin silâhlı olmaları bile yetmiyor. Elbirliği etmiş yüzlerce, binlerce işçi kardeşimiz önünde, o ciğerlerini beş paraya patron alçağına satmışlar bozuluyorlar.

O zaman, işverenin karakolda, yahut müdüriyette peylediği bir iki kanun çiğner, yahut rüşvetçi devlet silâhlı güç âmirini kışkırtılıyor. Gizli yollardan işçiler düşman gösterilerek çağırılıyor. Onlar, hakkını arıyan çalışkan işçi yurttaşa vurmanın suç olduğunu biliyorlar. Kendilerini cezadan kurtarmak için o beş on işçi hâinini önlerinden iterek yedeklerine alıyorlar. Hep birden namuslu çalışkanlara can düşmanı gibi saldırıyorlar.

Nerede fabrika, işyeri varsa, her gün, her saat işlenen bu cinayetler, büyük şehirlerin dışındaki ıssız işçi semtlerinde, kanunun göremeyeceğini umdukları sapa kırlarda, vahşi yerlerde geçiyor. Ama sizin gözleriniz önünde haksız saldırının bir noktası bile gizli kalmıyor. Her an kurşunlanan, bıçaklanan biz işçileriz.

Ne işyerinde rahat bir soluk alabiliyoruz, ne evimizde çoluk, çocuğumuzla emniyette yaşıyabiliyoruz. Son zamanlar, artık **işçi** olmak, dağ başında eşkiya eline esir düşmekten bin kat beter oldu.

Nedir bu başımıza gelenler? İşçi olduysak günaha mı girdik? Ne istiyorlar kan ter dökerek geceli gündüzlü çalışanlardan?

Boyuna emeğimizle Patrona 10 değer yaratıyoruz. Patron bize 3 değerlik bir gündelik vermiyor. Üstelik bin hakaret, baskı yetmiyor. Aylıklı askerlerle kurşun, dipçik yağdırılarak, hürriyetimize, hayatımıza kastediliyor. Neden işçiye dağdaki hayduttan daha kötü gözle bakılıyor?

Sevgili İşçi kardeşlerim. Bu başımıza gelenlere, dünyanın her yerinde **"sosyal sınıflar savaşı"** denir. Biz **işçiler** her yerde, **barışçıl** yoldan en basit insanlık hakkımızı arıyoruz. İşverenler, hemen bekçi köpeklerini, külhanbeylerini, aylıklı askerlerini açıktan açığa silâhlandırıyorlar. Biz işçilere karşı tabancalı, tüfekli hançerli **sınıflar savaşını** kışkırtıyorlar.

Demek biz istesek te, istemesek te, işveren sınıfı işçilere karşı sürekli **sınıflar savaşını** hiç utanmaksızın sürdürmektedir. Üst katlarını pençesinde tuttuğu **devletin** silâhlı güçlerini de, kendi özel bekçi köpekleri, aylıklı askerleri ile birleştirmenin hileli yollarını arıyor. Ve ne yazık ki, sık sık o fırsatı da buluyor.

Bir karısından dayak yemiş komiser, bir âferin budalası **çavuş**, açlıktan nefesi kokan bir rüşvet delisi **temditli** seçiyor. Bizim gibi köylü, şehirli işçi olan Mehmetçikler, işsizlikten kırılmış polis memurcukları, kimsenin görmediği yerlerde üzerimize ateş etmiye zorlanıyorlar. Sonra, karşımıza geçen işveren sınıfı, biz işçileri hiç utanmadan **sınıf savaşı** yapmakla suçluyor. **Yavuz hırsız** işveren, **ev sahibi işçi sınıfını** böyle şaşırtıyor.

Böyle oldu bittiler önünde işçi sınıfımız ne yapacaktır? **Zorla** içine itildiği **sınıflar savaşını** görmezlikten gelmek de, şaşırmak da haydut **Parababalarının** ekmeklerine yağ sürmek olur. Onlar yaptıkları soygunlarını, kanlı haydutluklarını hâince, alçakça maskelemek için, örtbas edip herkesi aldatmak için: **"Sınıflar savaşı istemiyoruz!"** diye ikiyüzlülüğün en namussuzcasını işliyorlar. Ve ardından gizli açık silâhlı adamlarını İşçilerin üzerine saldırtıyorlar. Karagöz'deki çıfıt

gibi, hem vuruyorlar, hem **"ne vuruyorsun be!"** diyorlar.

Bu kahpece oyunda şaşırmamak için istemeyerek başımıza açılmış bulunan **sınıflar savaşını,** büyük işçi sınıfımıza yaraşır biruyanıklıkla halkın içinde sayıları birkaç bin zibidiyi geçmeyen bir avuç satılık, vatansız millet sömürgeni, işçi düşmanı **parababasının** niçin her dakika halkımızı **sınıflar savaşına** zorladığını iyice kavradık mıydı, ondan sonrası kolaydır... Bu, kulağımıza küpe olması gereken **birinci derstir.**

Bir kaç bin kurnaz yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmaz. O bir kaç bin kurnaz, niçin ve nasıl, çalışanların hergünkü bir lokma ekmeğini bile çok görüyor; işçi ve köylü fukaranın çoluğunu çocuğunu, evini barkını darmadağın sokağa atabiliyor. Hakkını arayan emekle değer yaratıcı insanlarımızın üzerine ikide bir süngü, ateş, kurşun.. sıkışınca tank, uçak yağdırabiliyor? Niçin ve nasıl mı? Çok basitçe: **Siyasal iktidarını** TEKELinde tutarak ve tutabildiği için... Bu, kulağımıza küpe olması gereken **ikinci derstir.**

Çivi çiviyle sökülür. O, ciğeri beş para etmez, memleketin gümrüklerini **"Batılı"** dedikleri **parababalarına, "Ortak Pazar"** dalaveresine kurban ederek milleti resmen satan bir kaç bin soyguncu ortada. Bu güruh mâdem ki politikanın **su başlarını** keserek, **iktidarı** tekelinde tutarak türlü canavarlıklarını yapabiliyor. Sonra, meclise soktuğu adamlarıyla kayıkçı dövüşleri çıkararak dikkati o hokkabazlıklara çekebiliyor. Sonra, ezik, bitik, aç, işsiz yığınlarımıza koleralı zemzem satarak, her çapulun ve haydutluğun **"Din iman, bin mintan"** adına yapıldığını da rahatça yutturmanın yollarını parayla, zorla, sürü sürü sözüm yabana **"gizli"** tarikatlerle arayıp bulabiliyor. Bunun önüne **siyasî iktidarı** ele alma savaşından başka **hiç bir şey** geçemez. Bu, kulağımıza küpe olması gereken **üçüncü derstir.**

İktidar lâfla alınmaz. Normal olarak **siyasî iktidar savaşı** yapacak bir **sınıf partisi** ile alınır. Bir **askercil** vuruş, bir **çete** baskını; herhangi şartlı **momentten,** veya **sürprizden** yararlanarak iktidara çıkamaz mı? Belki çıkar. Ama iktidara **çıkmak** değil, çıkılan yerde **tutunmak** iştir. Bugün **iktidarda tutunmanın** tek şartı: **Modern** bir **sosyal sınıfa** gerçekten dayanmış, yedek sosyal güçleri akıllıca kullanabilen bir **öncü örgüt** (siyasî

parti) ile olur. Çalışan yığınlarımızın siyasî iktidarda tutunacak örgütü, ancak işçi sınıfı partisi olabilir. Bu, kulağımızda küpe olacak **dördüncü derstir.**

Fabrikaları, yolları, çiftlikleri, sarayları, şehirleri, gecekonduları yapan ve işleten işçi sınıfımız, **devrimci gençlikle** elele **işçi sınıfı partisini** de yapacaktır. Çünkü **işçi sınıfı partisini** yapıp yürütmeyi becermedikçe, başka herşeyi yapmanın, Dünyaları yeniden kurmanın, insanca yaşamak için yetmediğini, her günkü gözyaşlı ve kanlı denemeleriyle sınamıştır. Daha da çok sınayacaktır. Yaşamanın ve bin bir günlük dövüşün verdiği bu en büyük denemeli ders, öteki aşınca açık dört düşünce ve davranış dersi ile çelikleşecek, mızraklaşacak, bir avuç asalak gerici, geriletici vatan hâini parababasının **iktisad tekelini ve sınıf tehakkümünü** yenecektir.

Tarihin yörüngesi, en ufak ikiciliğe yer bırakmıyacak ölçüde, **işçi sınıfının** yörüngesine girmiştir. Ne denli parlak göktaşı görünmek tutkunluğu içinde bulunurlarsa bulunsunlar, eğer uzayın sağır boşluklarında yitmek istemiyorlarsa, **bütün devrimci yıldızlar**, tarihin ve işçi sınıfının yörüngesi içine akmalıdırlar. Bu yörünge **proletarya partisidir.**

YENİ AŞAMADA AYNI PAROLA: PROLETARYA PARTİSİ

9 Mart 1971

Son aylarda girişilen eylemler, dört Amerikalı olayı ile yeni bir aşamaya ulaşmıştır. Finans-Kapital, gençliğe karşı kanlı ve zâlim saldırıları ile bu aşamayı hazırlamış, kışkırtmış ve hızlandırınış bulunuyor.

Varılan bu noktada meseleyi çok yanlı olarak ele almak gerekmektedir. Amerikalıların kaçırılma olayında yayınlanan **"Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu"** imzalı bildirinin sahipleri, sözkonusu eylemlerden bazılarını kendilerinin düzenlediklerini belirterek, olayların sorumluluğunu üstlendiler.

Eğer bildiriyi yayınlayan örgütün liderleri gazetelerde isimleri zikredilen ve aranmakta olan kimseler ise, uzun yıllar eylem içinde tanıdığımız bu kişilerin sonuna kadar namuslu, yürekli ve inanmış kimseler olduklarını söylemeliyiz. Aranmakta olan gençler, önce TİP'te, daha sonra gençlik örgütlerinde fedakarca mücadele etmiş, kimisi millî kurtuluş hareketlerinde düşman mermisi altında aylarca dövüşmüş, kimisi Türkiye'de Finans-Kapital'in her türlü baskı ve işkencesine göğüs germiş kişilerdir. Haklarında **"vur"** emriyle aranan gençler burada belirtmeye gerek görmediğimiz sayısız durumlarda, işkenceye tahammül, eylemde cesaret, mertlik v. b. bakımından çeşitli sınavlardan başarı ile geçmişlerdir. Bu arkadaşların namuslu ve yiğit kişiler olduklarını hiç kimseyle tartışmayız.

SOSYAL DEVRİM PROBLEMİ

Bilimcil sosyalizme göre: **Sosyal devrim**, modern toplumda tümüyle bütün millet katlarını sarmış bir bunalımın **ürünüdür**. Ne bir zümrenin ne bir sosyal sınıfın, ne de hatta bir çok sosyal sınıfların teker teker veya birkaçı birleşerek yapabilecekleri işlem ve eylem değildir.

Ancak çağımızda, kapitalizmin **genel bunalımlar** aşamasını yaşıyoruz. Kimi yerde, kimi şartlar altında, o kan ve irinle şişmiş

emperyalist kan çıbanının incelen pis zorbalık kabuğuna en ufak bir iğnenin batırılması, çıbanın **patlamasını** ve akmak için basıncı, ateşi yükselten İrinin **boşalmasını** sağlayabilir. Daha doğrusu yer yer sağlayıp duruyor.

Gençliğimizin coşkun eylemcileri, besbelli, ne denli azlık olurlarsa olsunlar, kokuşmuş Finans-Kapital tahakkümü çıbanına batıp onu delmek, insanlarımızı vurgundan, ezgiden kurtarmak için çelik bir iğne olmak girişimindedirler. Dünyanın çeşitli geri ve hatta ileri ülkelerinde bu gibi girişimler için her gün yeni yeni örnekler, uygulamalar patlak veriyor.

SİLÂHLI PROPAGANDA

Özellikle Latin Amerika'da geliştirilen silâhlı propaganda metodu, işçi sınıfı içinde kök salmış bir Marksist-Leninist parti olmaksızın, bir grup devrimcinin silâhlı mücadeleye geçmesi şeklinde ortaya çıktı. Silâhlı propaganda çoğu kez şehir veya kır gerillası halinde somutlaştı.

"Gerilla savaşı", "çete harbi", "partizan hareketi" vb. adlarını alır. Şüphesiz, her ülkenin kendi sınıf yapısına ve devrim koşullarına göre değişir. Ülkedeki Marksist-Leninist parti gerilla mücadelesine karar verebilir. Mao'nun kır gerillası ya da İkinci Dünya Savaşı'nda Fransız Komünist Partisi tarafından önerilen ve **patriotlar** aracılığı ile yürütülen **"maquis"** adlı çete savaşı eylemleri buna örnektir.

Kır Gerilla Fokosu: Bir gerilla fokosunun (ocağının) belirli bir bölgede feodallere, hükûmet kuvvetlerine karşı silâhlı mücadeleye girişmesidir. **Foko** şeklinde başlayan gerilla mücadelesinin zamanla bir **halk savaşına** dönüşeceği, o fokonun ise bu süre içinde oluşacak **halk ordusunun** çekirdeği olduğu yer yer taktikleştirildi hatta teorileştirildi.

Regis Debray tarafından ortaya atılan bu tezin pratikteki geçersizliği kimi uygulamalardan sonra bizzat Debray tarafından teslim edildi.

Şehir Gerillası: Geçmişte örnekleri görülen ve çoğunlukla kentlerde çalışan yeraltı direnme örgütlerinin çalışma

biçimlerinin günümüzde aldığı yeni biçimdir. Özellikle Lâtin Amerika'da, foko tarzında yürütülen kır gerillası başarıya ulaşmayınca, gerillalar çalışmalarını kırlardan şehirlere kaydırmışlardır. Ve bu yoldan geçerek, silâhlı propagandayı yürüterek, halk savaşına ulaşmak amacını gütmektedirler.

Biliyoruz ki, Lenin'in devrimci teoriye en büyük katkılarından biri **parti** konusudur. Bu nedenle, Leninist bir biçimde örgütlenmemiş, işçi sınıfının içine derin kökler salarak, gerçekten de işçi sınıfının yüksek çıkarlarını demokratik merkeziyetçi bir işleyişle temsil eden bir **önder örgüt** olmadan girişilecek her mücadele, işçi sınıfından uzak ve ayrı kalabilir. Kitle içinde propaganda çalışmasının silâhlı yolla yapılıp yapılmayacağına, yapılacaksa bunun zamanına ait kararı da ancak böyle bir parti koordine edebilir.

Babilarlığı tefeci-bezirgan zümreden küçük burjuvaziye sızan sayısız hastalıklar sol kamp içinde yıllardır kendini göstermektedir.

Solda kışkırtılan keşmekeş, birçok yiğit genci bu yola sürüklemiştir. Bu arkadaşlar, başka ülkelerde izlenen yolları uygulamak yoluna gitmişlerdir. Bugüne dek birçok revizyonist ve karyerist sosyalizm bezirgânı tarafından aldatılan gençlerden bir kısmı çıkar yol olarak silâhlı propagandayı seçmişlerdir. Bu nedenle, girişilen bu tutumun sosyal nedeni Finans-Kapital ve Hacıağa zorbalığı ise, politik nedeni ve suçluları sözkonusu karyerisi-oportünist, kaşarlanmış kliklerdir. Ayrıca **"hemen silâhlı mücadele"** çığlıkları atan veya bu eylemleri şak şak tutan ne idüğü belirsiz salon sosyalistleri de gençlerin devrimci heyecanını sömürmektedirler.

İçinde bulunduğumuz kargaşada böyle durumlar olacaktır. Ayrıca CİA da şu ya da bu şekilde bu veya benzeri durumları teşvik edecektir.

İşçi sınıfının devrimcilerine düşen görev nedir? T.İ.P. yönetici oportünizmine, şu ya da bu revizyonist - karyerist kliğe bakarak, küçük burjuva dalkavukluğundan midesi bulunan gençliği her şeyden önce anlamaktır. Ondan sonra serin kanlıca Marksist-Leninist yolu gerçekleştirmek görevimizdir. Marksist - Leninist

yol işçi sınıfı içinde yeşerip, büyüyecek, güçlenecek şapmasız **alternatiftir**. İşçi sınıfı sosyalizmi, bütün halk yığınlarının modern önderi olan işçi sınıfına dayanabildiği ölçüde tutarlı ve güçlü olur.

Proletarya devrimcileri, sağlı, sollu sapmalara karşı, gerçek alternatifi, yani Marksist-Leninist yolu yaratabildiği ölçüde başarı kazanır.

Bu başarının birinci şartı ise, çelik disiplinli PROLETARYA PARTİSİ'ni yeni aşamada reorganize etmek yani geçmişin kazançlarını geliştirerek **yeniden örgütlenmektir.**

12 MART'A DOĞRU

BUNALIM PATLIYOR

22 Aralık 1970

Bunalımın Sınıf Temeli:

Türkiye'de aralıksız bunalım-kriz patlamaları nedendir? Şu veya bu becerikli veya beceriksiz kişi yönetiminden değildir. Türkiye ekonomik ve sosyal yapısında 500 **Finans-Kapitalistimiz**, 2000 Tefeci-Bezirgânla elele vererek, 35 milyon insanı **ekonomi, politika, kültür, bilim, din, felsefe** tehakkümü altında sağmal etmekle kalmıyor. Türkiye halklarını uluslararası Finans-Kapitale, emperyalizme kolu, kafası, izânı, vicdanı bağlı olarak teslim ediyor.

"**Millî İrade**" mi?

Bu **modern** 500 kodamanla, **antika** 2000 ortağı, üstelik bütün yaptıklarını da: **Milletin dileği** gibi gösterip yutturma sevdasındadır. **İktidar** şöyle konuşuyor:

"Devlet idaresine milletin el koymuş olması, milletin son hakem olması." "Bu seçimdir. Bir kavşağa geliyorsunuz, milletin gözüne bakıyorsunuz. Bize yeşil ışık yakınca geçeceksiniz." (D.: Temsilcilere Söylev)

Yâni millî iradeyle gelmişler. En kabadayı muhalefet de iktidarın bu iddiasını pekiştiriyor:

"Millî İrade ile işbaşına gelindiği doğrudur."

Bu prensibi kabul ettikten sonra, söz hakkı kalmışçasına döşenir durur ana-muhalefet:

"Ancak bu iradeyle işbaşına geldikten sonra, devlet kaynaklarını, kredi musluklarını, hazine arsalarını, maliyenin imkânlarının kendilerine yaranmak istedikleri sınıflara peşkeş çekmek değil, en çok hakkı olan işçi, köylü, küçük

esnaf ve sanatkâr, memur, öğretmen, öğrenci gibi çoğunluğun kalkınma ve gelişme ihtiyaçlarına harcamak ta şarttır." (Ulus, 7.12.1970, s. 5)

"Ancak iktidara geldikten sonra, oylarını aldıkları insanlara nasıl ihanet edildiğinin, onlardan alınan iktidar gücünü, nasıl bir avuç sermaye sınıfının hizmetine soktuğunun, Türkiye'yi bu sınıfa yağmalattığının hesabını vermenin de Millî İrade'ye dahil olduğunu unutmaktadır. Bilgin." (a. y.)

Öyleyse? Yukarıki iki "**Ancak**"tan sonra gelen sözler: **Olaylardır**. Yâni: **Doğrudur** ve çürütülemez. Böyle ise "**Millî İrade ile işbaşına gelmek**"te, tam herkesin ve "**Milletin gözünün içine baka baka**" yalan söylemek olmuyor mu? Demek "**İrade**" varsa, o "**Sermaye Sınıfı**"nın iradesidir. Millete madem ki "**İhanet**" edilmektedir. Artık bir "**Millî İrade**"den değil, olsa olsa "**Millî aldatış**"tan, yahut "**Millî ihanet**"ten söz edilebilir. O zaman doğru söylenmiş olur. Yoksa kim kimi aldatacak?

Seçim Halkı Aldatmak mıdır?

Öyleyse işin içinde milletin bilmediği bir dolap dönüyor. Dolabı sermaye sınıfları döndürüyor. Oynanan demokrasicik oyunu yalnız yapılanlarla değerlendirilebilir. Bütün yapılanlar milleti aldatmak ise, seçim de bir gözbağcılıktan başka ne anlama gelir? İktidar, hiç sıkılmadan şöyle buyuruyor:

"Devlet düzeni içindeki en mühim mesele, iktidarlar nasıl gelecek ve nasıl gidecek meselesidir."

Muhalefetin olanları belirttiğine göre iktidara millet aldatılarak gelinecek, aldatılarak gidilecek demektir... Söylenen- lerin başka hiç bir yorumu karın doyuramaz. Millet seçimle aldatılmasaydı ve aldatılabilir sayılmasaydı, onun oyu ile iktidara gelenler, nasıl olur da millet düşmanlığı yapmaya cesaret edebilirlerdi?.

Türkiye'deki bütün bunalımların temeli bu noktada toplanır. Ve her şey gibi bunalım da: O aldatmaca, buldatmaca, kedi kakasını yalatmaca "**ihanet**"inden kaynak alır. 25 yıldır

Türkiye, bir iç savaş geçirircegerilik, işsizlik, pahalılık yangınları içinde kıvranıyor. O sonsuz krizlere karşı her "**halkın oyu ile**" gelen İktidar ne yaptı? Az çok herkes biliyor. En son AP iktidarı neler yapmakta? Basitçe sıraya koyalım.

Halkı "Develi Arslana" Yediriş:

Halk "**demokrat**" sözcüğüne "**demirkırat**" demişti. Atuğurlu hayvandır, demirkırattanne buldu? 27 Mayıs onun başını bağladı. Şimdi DP'nin, "**Siyasî Partiler Kanunu**"nu çiğneyerek, yüzde yüz halefi ve devamı olan AP "**devalüasyon**" getirdi. Halk onu da kendi sezişiyle "**develi arslan**" biçimine soktu. AP iktidarı, kimsenin gözünün yaşına bakmadı. Uluslararası Finans-Kapitalle yerli Millî Finans-Kapital gizlice anlaştılar. İktidar bir gecede her Türkiyeli müslüman yurttaşı: 100 kuruşluk malını yabancı gâvura 33 kuruşa satmak zorunda bıraktı. Aynı yurttaş, yabancı gâvurun her 33 kuruşluk malını 100 kuruşa satın almaya mahkûm edildi.

"Nark" Zorbalığı Yalancı Pehlivanlıktır:

İktidar develi arslanı milletin içine saldı. Onu insan etile beslemek için "**iktisadî tedbirler**" aldı. Tıpkı seçimlerde oy aşırmak için savrulan yalan başrolü oynadı. Tedbirlerin başında, göya **pahalılığı önlemek** gelecekti. Nasıl?

Tıpkı eski bunak padişahların Muhzir ağa sopasıyla "**Nark**" (eşya fiyatı) koymak yoluna gidildi. Görünüşte fiyatlar dondurulup durdurulacaktı. Gerçekte: 100 kuruşluk Türk malını 33 kuruştan fazlasına sattırtmamak, 33 kuruşluk yabancı malını 100 kuruşa sattırmak anlamında bir uygulamaydı bu.

Asıl "**sermaye sınıfları**" için böyle sıkılar vız gelirdi. Bütün **bezirgân** ekonomiler gibi Türkiye düzeni de **mallar** (Emtia) ekonomisine dayanıyordu. Malların fiyatları, bu işte daha saf ve samimî olan padişah fermanını hiç dinlememişti. Onları yalnız arz ve talep (sunuş ve dileyiş) kanunu güderdi.

Bir malın, müslüman mı, yoksa gâvur mu olduğu üzerine pek damgalanamazdı... Hele yabancı gâvur malı pahalandı mı, ona benzesin benzemesin, yerli müslüman malı da ister istemez pahalanırdı. Bu yaman ekonomi kanununu önleyebilecek herhangi bir hükümet veya büyük meclis kanunu anasından doğmamıştı.

Dalavere Malavere Halk - Mehmet Nöbete:

Fiyat zartzurtunun sonucu nereye vardı? Alınteriyle çalışan işçi, köylü, esnaf, aydın yığınlarını ateş pahası içine sürüklemeye. Pahalılık, işgücünün satımı ile geçinen yurttaşları ansızın, tepeden inme bir yangın gibi sardı. İşçilerle hizmetliler **ücretlerini**, aydınlarla memurlar **maaşlarını** arttırmadıkça yaşayamayacaklarını çabuk anladılar ve ilân ettiler. Şehir halkları, elinde olmayarak sokaklara döküldü.

Köylüler, dün 100 kuruş eden mallarını, lâfta gene 100 kuruşa satıyordu. Ama o malı yabancı gâvura satan aracı antika ve modern sermaye sahipleri 33 kuruştan yukarı satamayacaklarını biliyorlardı. Köylüye ona göre, alım gücü her gün düşürülen kâğıt paraile ödeme yaptılar. Geçinemez, aç duruma düşen köylüler: "**Ya toprak, ya iş**" istemeye giriştiler.

Grevler, direnişler, gösteri yürüyüşleri aldı yürüdü.

Vergi Demoklesin Kılıcı:

Bunun üzerine iktidar hangi çareye başvurdu? Bir yanda pazar fiyatıyla 33 kuruşa düşen köylü ürünlerini ve işçi işgüçlerini göz boyamak için 40 kuruşa alır görünecekti. Ötede, avuçlarına geçen paranın su gibi gittiğini gören kapıkullarını, sivil asker memurlarını umutlandırmak gerekti. O da, yaslaları tepinerek kıracak Osmanlı beygirlerine çekilen **yem borusu** çalmaya benzeyen **Personel Kanunu**'nu üfledi durdu.

Bütün bu tertipler **para** isterdi. Para kimden alınacaktı? **Vergi** yükünün en ağırını taşıyan işçi, köylü, esnaf, memur, aydın ve benzer çalışanlardan. Sıra sıra **yeni vergiler**, bakanlar heyeti **kararnameleri** birbirini kovaladı. Vergiler, eski usulle, gene fakir fukara **halktan** alınıp **şirketlere** (Finans-Kapitale) ve **hacıağalara** (tefeci-bezirgânlara) verilecekti. **Devlet kapitalizmi** denilen sömürü biçimi bu idi.

İyi ama, halkın verecek, kursağındaki lokmasından ve bacağındaki donundan başka nesi kalmıştı? Dibi delik fıçı sırf vergilerle doldurulamaz oldu.

Ortak Pazar'a Yutuluş:

O zaman, Şirketlerle hacıağalar kestirmeden gittiler. Eski batakçı Osmanlı derebeğiliğinin yoluna başvurdular: **Ödünç - İstikrâz!..** Batı kapitalizmine el açtılar. Ne var ki, o güne dek aldıkları ve çarçuret tikleri yabancı gâvur sadakaları ile, Türkiye'yi yüz yıl altından kalkamayacağı borçlara boğmuşlardı.

Yabancı emperyalist devletler de, daha fazla ödünç para verebilmek için Türkiye'yi yabancı sermayeye ipotek ettirme zamanının artık gelmiş, geçmek üzere olduğunu sezdirdiler. **İpotek**: bütün gazozcu ve montajcı yatırımlarla çoktan pekiştirilmişti. Şimdi toptan yer altı madeni, petrolu, yerüstü varı yoğu ile tüm Türkiye'yi **Ortak Pazar'a** yutmak gerekti.

Vatanları Satanlar:

Ortak Pazar'a girmenin, hele küçük ve geri bir ülke için yeniden sömürgeleşme olduğu ortadaydı. Bu girişimin millî sınırları hiçe saymak olduğunu, artık **sol**lar bir yana, **sağ**ların en sağı olan "**Millî Nizam**" partisi ele aldı. Genel Başkanı Molla Profesör, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne verdiği **Gensoru** önergesinde şunları açıklıyor:

"**Ortak Pazar Sevr Anlaşmasından daha ağır hükümler getiriyor.**" Bu hükümler "**hükümranlık haklarımıza**" aykırıdır. "**Şehit kanıyla alınan topraklarımızı parayla satabilecek babayiğit varsa görelim.**"

Kendi sorusuna kendisi karşılık verirce, "**babayiğit**"i parmağıyla gösteriyor:

"**Demirel hükümeti, bu anlaşmayı bir ticaret anlaşması gibi göstermektedir. Aslında anlaşma, Avrupa ile tek bir devlet olmak gibi siyasî ve ideolojik amaçları gizlemektedir.**" (Gazeteler, 13-12-1970)

İş buraya gelip dayanınca, şirketler ve hacıağalar ne yapabilirler?

Yeryüzünün her geri ülkesinde Finans-Kapitalin casus ağlarıyla kurduğu **faşist cunta** iktidarı getirilir. Kendi yarattığı ve azdırdığı sözde "**anarşi**" ortadan kaldırılmak istenir. Yâni, vatanın ve milletin satıldığını süngü gücü ile hiç olmamış göstermeye çalışır.

Birinci Kuvayimilliye Lideri İ. İ. Paşa Çorlu ilçe kongresine şunları bildiriyor:

"Bugünkü devlet ve hükümet yokmuş gibi, rast gelenin sokağa hâkim olduğu çekişmesi sona ermelidir."

Finans-Kapital tehakkümü bu dileğe ne der? Komando silâhlandırır. Bununla birlikte rüzgâr eken fırtına biçer. Çünkü Türkiye'nin silâhlı güçleri: Ne padişah ordusudur, ne Yunan kralı kuludur. Yüz elli yıldan beri gerekince padişaha karşı vatanı ve milleti savunma geleneğini yaşatır. Ya bu yol 27 Mayıs gibi daha derin halk bilinci ile dirilirse?

Onun için kimse ordu ile şaka etmek istemiyor. Ama, böylesine göze batan Finans-Kapital provokasyonlarına sonuna dek dayanabilecek mi?

İsrail Tekesi:

Şimdi, Bunalımın temel **nedeni**, artık herkesin **"bozuk düzen"** dediği: Finans-Kapital **tekelciliği** ile Tefeci-Bezirgân **vurgunculuğudur**. Yâni Türkiye'ye tehakküm eden modern ve antika iki sınıf: **Tekelci** ve vurguncu **imtiyazlarını** sistemleştirmişlerdir. Bu **sistem** sürüp gittikçe, iki tehakkümcü sosyal sınıf içinden şu veya bu **kişiyi** yahut **aileyi** parmağa dolayıp yapılan tahrikât ve propagandaların anlamı nedir?

O iki tekelci ve vurguncu sınıfı zemzemle kusursuz melâikeler gibi korumak istiyorlar. Onların egemen oldukları sisteme bireycil tekel ve vurgun bozuk düzeninin toz kondurmamak için, şu veya bu **kişiyi**, bilemedin şu veya bu aileyi hepsi hesabına kurban edip soygunu kıyamete dek sürdürmektir. Her zamanki çok örneklerinden **İsrail tekesi** oyunu bilinir. İsrail oğulları her yıl, toplantıları ortasına bir teke koyarlar ve o yıl içinde yedikleri bütün herzeleri, işledikleri tüm günahları o tekenin yaptığını söylerler. En sonunda bütün günahları yükledikleri tekeyi keserler. Tanrıya iletilen bu kurban, İsrail oğullarını tertemiz etmeye yarar.

Türkiye, Orta Doğu gelenekleri ile, ikide bir egemen politikada işlenmiş bütün suçlar için öyle bir günah çıkartma **tekesi** bulmakta pek ustadır. DP çağının günah tekesi: **Menderes** oldu. Astık kurtulduk. Menderes'i Menderes yapan ve

oynatan asıl (Tefeci-Bezirgân+Finans-Kapital) sınıfları anadan doğmasuçsuz, "**piyrüpâk**" sayıldılar. Tekel ve vurgun, eskisinden daha görülmedik ölçülerde aldı yürdü.

Tekeyi de Unutturacak Kuzu Kurbanlar:

AP çağı için daha yağlı bir günah tekesi bulundu: Demirel-gil. Elbet onlar İsrail'in Tekesi kadar "**mâsum yaratık**" değildirler. Ama, Demirel'leri, atandığı şirketin başından çekip alarak AP'nin ve hükümetin başına dikiveren yerli-yabancı Finans-Kapitalistler zümresi, bütün günahlarını kukla Demirel'i kurban etmekle bağışlatabilir mi?

Görünürde: Bütün siyasî partiler, **görünmezde**: Bütün Finans-Kapitalistler ve Tefeci-Bezirgânlar o İsrail tekesi törenini kutluyorlar. Delik deşik olmuş batan tekelci ve vurguncu gemilerini bir yol daha **kurtarmak** için safra atıyorlar. Bütün suçu Demirel'e yükleyip, onu **kurban** etmekle göz boyuyorlar. Ortalığı kaplayan "**demokratik**" telaş ve heyecan o ortaoyununun sahneye konuluşudur.

Dahası var. Politika oyuncularımız her zaman bir taşla iki kuş vururlar. Ve Halkın iflâhını keserler. "**Sol**"un içine sokulmuş **kışkırtıcılar** sayesinde, daha şimdiden "**Kaç ben kurtarayım!**" deniyor kutsal "**rejime**". İğneli fıçı önünde "**kuvvetli adam**" rolleri öne geçmiştir. Artık ne Finans-Kapital tekelciliği, ne Tefeci-Bezirgân vurgunculuğu hatırlanılmaz:

"**Gençlik olaylarının ne olduğu ve nasıl düzeleceği MİLLETİN EN ÖNDE gelen MESELESİ'dir.**" "**Toplasanız bin kişiye varmıyacak, öğrenmekle ilişiğini kesmiş insanlar... Bilimsel sosyalizme "Türkiye halklarını" hazırlamak... Vatanı parça parça etmek yolunu tutmuşlardır.**" (İ. İ., Ulus, 16.12.1970) denir.

Provokatörlerle sapıttırılan gençlerden de **Günah Tekesi** aranıyor. Zorlamayla bulunabilir de.

"**Milletin EN ÖNDE gelen meselesi**": İşsizlik ve pahalılık kanseri ısmarlama kurbanlarla tedavi edilebilir mi? Yazık ediliyor insanlarımıza. Vatanı Ortak Pazar'a "**parça parça**" değil, **toptan** sunmak nasıl Vatan Kurtaran Şâban'lık olur?

Ekonomik Kriz; Politik Kriz Yarattı...
BATUR'UN MUHTURASI

15 Aralık 1970

Ekonomik krizin geniş halk yığınları üzerinde yarattığı hoşnutsuzluk; A. P. iktidarını bir süredir tedirgin ediyordu. Ekonomik krizi önleme imkânlarından kat'i şekilde yoksun olan A. P. iktidarı ve Demirel hükümeti, tek çıkar yol olarak politik baskı ve zulüme başvurmayı öngördü. Bu baskı ve zulmü de; İşçi Sınıfımızı ve Emekçi, Halkımızı uyandırmak ve bilinçlendirmek için gayret gösteren Devrimci saflara yöneltti. Fakat gelişen olaylar; A. P. iktidarına ve onun efendisi Amerikan Emperyalizmine, baskı ve zulüm metodunun çıkar yol olmadığını gösterecektir.

Hava Kuvvetleri Kumandanı Muhsin Batur'un, Cumhurbaşkanı Sunay'a verdiği son muhtırayı da bu açıdan değerlendirmek gerekir. Kara ve Deniz Kuvvetleri kumandanlarının da tasvibi alınarak hazırlandığı anlaşılan Muhtıranın amacı; Ekonomik ve Politik krizi önleyici tedbirlerin alınması için Sunay'ın A. P. iktidarı ve Demirel hükümeti üzerinde nüfuzunu kullanmasını sağlamaktır. Ve anlaşıldığına göre suç her zaman olduğu gibi gene aşırı sol'un ve aşırı sağ'ın üzerine yüklenemeyecek; yaptıkları taşkınlıklar halkımıza sebep olarak gösterilemeyecektir.

Muhsin Batur'un, Sunay'a muhtıra verişi; muhakkak iyi niyetle ve memleket sevgisinin etkisiyle yapılmış bir davranıştır. Fakat iyi niyetler; ekonomik ve sosyal yapımızdaki çöküntüyü durdurmak için çare değildir. Artık asker, sivil bütün yurtsever aydınlarınız; olayların derinliğindeki temel nedenlere eğilmek zamanının gelmiş olduğunu anlamalıdırlar.

Ve Millet Cinayetlerin Hesabını Soracaktır!.

5 Ocak 1971

Kaçıncı çocuğunuzun baharı kurşunla söndürüldü? Her gün yomsuz rakam artıyor. Bir hafta önce 13'tü. Dün 16 oldu. Bugün 17 Devrim Şehidi!

Menderes bir genci öldürtmüştü. Bir ay sonra sille, tokat, tekme; bütün DP sbirleri (haydutları) tükürüğe boğularak Yassıada'ya doldurıuldu. Bir yıl geçmedi: Menderes, elleri ardına kelepçeli, İmralı adasına dönülmez yolculuğuna boğazında ipiyle çıktı.

İnsan olarak ona bile acımıştık. Böyleyiz biz Türk milleti. Yüreğimiz yufkadır. Ama şu satırlar yazılırken. 17.'nci şehidi veren devrimci Türkiye gençliğine ölüm yağdıranlardan bir tanesi bile yakalanmıyor. Bütün "**Hür Basın**" sözbirliği etmiş: Trajedinin sebebi "**Aşırı uçlar**" imiş?!

Faşist Finans-Kapital ajanı resmen "**parti**" kurmuş. Milyonerlerin çiftliğinde savaş üniforması giydirip maaş verdiği birkaç on aç, çıplak şartlanmış gence resmen kamp tâlimi yaptırıyor. Harıl harıl av tüfekleriyle insan avcılığı öğretiyor. Tahtaya nişan alırca devrimci gençlere ateş ettiriyor. Ara, öğrenci yurtlarını. İki ekmek bıçağı ile birkaç şüpheli konserve kutusu buldun mu: **Aşırı** solculara yüklen.

Bu çirkin oyunun içyüzü nedir? Her yıl üniversiteye 50 bin genç başvuruyor. **40 bini sokakta kalıyor**. Bu mesele değil. Üniversiteye girme piyangosunu kazananlar daha mı mutlu? En çok satan hava cıva gazete bile yazıyor: "**40 yıl önce 5 öğrenciye 1 profesör, bugün 88 öğrenciye 1 profesör düşüyor.**" Ve daha neler, neler?.. Üniversiteye gireni girmeyeni gençlerin, hepsi birden dağa çıksalar hakları var. Hâlâ "**öğretim hürriyeti ve emniyeti**" adına krokodil gözyaşları döken dökene...

"**Paşa**" bile "**Ortanın Solu**" oldu, "**Sosyal Demokrat**" oldu, (güveğisinin deyimi ile): "**Kripto sosyalist**" oldu. Türkiye'nin kuşkusuz en tecrübeli ve en kulağı delik devlet adamı.

Bütün ülkenin ve ülke dışının en gizli haber alma servisleri, başbakanlardan çok önce ve çok daha doğruca olayları onun kulağına fısılarlar. Gene de "**Paşa**": — gecinden versin, — "**Kalb**

krizi geçirdi", illâ ki: **"Aşırı sağ ile aşırı solu"** aynı terazinin kefesine koyma hastalığını geçiremedi. İkide bir, sapır sapır faşist kurşuniyle hep sol gençler döküldükçe: **"Aşırı sağ"**ı **"Aşırı sol"** ile haklı çıkartıyor. Bu **"tarafsızlık"** mıdır? İnsafsızlık mıdır?

Hangi **"sağ"**, hangi **"sol"** efendim? Kimin nerede, nasıl devrimci genç avladığını bilmiyen politikacı kaldı mı? İşte millî emniyetimizin en sayılı yazarlarından Sayın B. Abdi İpekçi, **"Aşırı solcu"**ların öldürüldüğü **Çapa Yüksek Öğretmen Okulu**'ndan **"Son olaylara kadar tarafsızdım"**diyen çocuk yüzlü **"Yıldırım Hanım"**ı bulmuş. Soruyor:

"Kuruluş tam bir felce uğradı, nasıl gelindi bu noktaya?"

Hanım kadın kızcağız akıllı akıllı anlatıyor:

"—Sağcılar İDARE tarafından desteklendiği için okula hâkim... Onlar hep İDARE'nin haklı olsun, haksız olsun, baştakilerin söylediklerini olduğu gibi kabul ediyorlar... Solcu olan arkadaşlar İDARE'den TEHDİT alıyordu hep. Ve hazırlık sınıfında ise geri döndürme falan gibi tehditlerde bulunuyordu. Okulun bu derece taraf tutması, öğrenciler arasında tamamen ikilik yarattı." Ve ilh., ve ilh.

Demek gençleri birbirine düşürten ve kırdıran kim? **"İDARE"**! Kimdir o İDARE? Yüksek Öğretim **İdaresi**, Üniversite **İdaresi**, AP **İdaresi**, 500 **Şirket**+2000 **Taşra Tefeci-Bezirgân ağa** İDARESİ. Onlar cennete ısmarladıkları **köylüyü, esnafı** bin yıldır **"destekler"** görünüp sömürdükçe, **"komünizm geliyor ha!"** diye **"tehdit"** ederek **"İdare"**yi kıvırtmışlar. Öğrencinin de o amacı ile ödünü patlatmaya özeniyorlar.

E, öğrenci, **"öbür dünyaya"** adaylığını koyup oy veren câhil köylü, kör esnaf değil. **"Bu dünyada"** yaşıyacak. Ve her şey gibi **"Komünizm"** denilen şeyi de az çok okuyarak anlamıya çalışıyor. Yutmuyor Finans-Kapital beyleri ile Tefeci-Bezirgân ağaların lâpçın kokan vurguncu yalanlarını. Mâsum Yıldırım kız, hiç iddiasız açıklıyor:

"Halbuki sol tarafta biz hakkımızı her zaman arıyabiliyoruz. Ben şimdiye kadar tarafsızdım. Fakat bu

olaylarda bir az daha sola eğilimli oldum."

Demek: Sol: "**Hak**" arayandır, SAĞ: "**Zor**" ve **Zorbalık**'tır.

Ve demek halk içinde zor oyunu bozuyor. Hiçbir haklı tezi kalmamış olan bozuk düzen hacı-bey ve ağaları: Zorla köylüyü, esnafı ahirete itebiliyor. Ama canlı genç ruhta soyguncu zorbalık İsyan doğuruyor. Sen solcu mu öldürüyorsun: Öyleyse temiz genç vicdan solcudur! İmam-Hatip okulunda beyni yıkanmış fakir çocuklarından birkaçını birkaç yıl daha komandolaştırıp "**Komünizmle Mücadele**" komedyasında facia oyuncusu yapabilirsin. Ama onlara bile güvenme Hacı-Ağa-Bey! İlkokul bilgisi olmıyan fakir çocukları da er geç gözlerini bu dünyaya açacaklardır.

Batıda İşçi Papazları yetiştiği gibi, Türkiye'de de "**Marksizmi tartışan**" İmam-Hatip gençleri her gün çoğalıyor ve çoğalacaktır. Bu kurtuluş çığı bir yol sarp yamaçların yücesinden kopmuştur. İmam-Hatip de, dünyasından geçmiş yılgın fakir köylünün, işçi sınıfı içine yuvarlanan, yaşamak istiyen yavrusudur. Bir gün "**Mülk Tanrınındır**" diyen, **Tefeciliği (Rıba'yı)** birinci **haram** sayan Kuran'ı Kerimi dikkatla okuyup anlıyacaktır. Yavaş yavaş: **Finans-Kapital** ile **Tefeci-Bezirgânlığın** vurguncu **iratçılık, faizcilik** (Rıbâ) olduğunu öğrendi mi, gençler ve işçilerle arasına kan sokmuş soyguncuların canavar yüzlerine Allahın emriyle tükürecektir.

Gençliğimizin, yaşlı başlı derebeyi artığı ve geberen kapitalizm leşi olmuş efendilere, beylere, paşalara, sultanlara her gün tâze kanı ile, gürbüz canı ile cömertçe verdiği büyük ders budur. "**İDARE**"yi binbir cinayeti içinde kuduzlaştıran gözü karalık da, buradan geliyor... Bitmiştir amacıyla çocuk kandırmak! Geçti o Borun Pazarı: Bütün kokmuş düzen efendileri, bayları, bayanları, hacıağaları, paşa sultanları, sürsünler kaatil eşeklerini Niğde'ye!

Rüzgâr eken **Finans-Kapital** tekelcileri ile omuzdaşları **Tefeci-Bezirgân** soyguncuları, hiç beklemedikleri yerlerinden fırtına ile biçileceklerdir. **Modern** toplum firavunların, nemrutların kan içinde batan antika "**Ahiret**" düzeni değildir. Her gün geveledikleri "**Mizan günü**" onlara şahdamarlarından ve kursaklarından daha yakındır. **İşsizlik** ve **pahalılık** işkencesi ateşinde yanan çoluk çocuğu ile halk, onlardan sokak ortasında resmen **genç** öldürtmenin hesabını da yaman soracaktır.

Devrimci Gençler; Deniz Gezmiş Ve Arkadaşları üzerinde Tezgâhlanan

BÜYÜK OYUN *

26 OCAK 1971

Ankara Büromuzdan Bildiriliyor

Amerikan Emperyalizmi ve yerli ortakları; Türkiye'deki bunalım işçi ve üretmen köylüyü gittikçe yoksullaştıran, bu bunalmış halk kitlelerinin demokratik direnişlerini engellemek içinhergün boy boy Sansasyonel Haberleruydurmakta vekamu oyunu meşgul etmektedir. Bir yanıyla bunalımı kitlelerin gözünden uzaklaştırırken, bir yandan Türkiye sosyalistlerini de başta işçi sınıfımız olmak üzere Tüm halkın gözünden düşürmek istemektedir. Deniz Gezmiş ve Arkadaşlarına yapılan isnad ve ithamları da bu açıdan değerlendirmek gerekir.

Türkiye Sosyalistleri'nin bir işçi sınıfı partisi için de toplanıp halkı teşkilâtlanmasını savunan gazetemize de çeşitli komplolar oynanmaktadır 2. sayımızı toplatan Egemen Güçler gazetemiz Ankara bürosu sorumlularından arkadaşımız İbrahim SEVEN'i soygun ve daha sonraki olaylara karıştırmak istemektedir. Arkadaşımız gerek soygun olduğu gün gerek diğer günler gazetemiz Ankara bürosunda oturmaktadır. Elini kolunu sallaya sallaya dolaşmasına rağmen; Polis güya karayolu, demiryolu ve havayolunu kontrol altına aldığını iddia etmesine rağmen arkadaşımızı yakalayamamaktadır.

Arkadaşımız, sansasyon gazetesi olmakla tanınan bir gazetede başkasına ait resimin altında ismini görüp o gazetenin bürosuna gitmişse de haberin yanlışlık eseri olduğu (!) iddia edilmiştir. CIA'ın yetiştirdiği bizim MİT Komploları bile eline yüzüne bulaştırmaktadır. Resmi devlet radyosu TRT gibi ciddi (!) bir kuruluş 13 bülteninde kesin olarak arkadaşımız İbrahim Seven'in bu işlere karıştığını iddia etmesine rağmen arkadaşımız basın mensuplarıyla iddia sahibi avukatı arayıp bulmuş

fakat avukat, teşhis bir yana arkadaşımızın kendini tanıtmasına rağmen arkadaşımızı hayatında hiç görmediğini basın mensupları önünde ikrar etmiştir. Bütün bunlar gösteriyor ki Finans Kapitalist-Tefeci Bezirgan ortaklığı batağa sürüklenmiş ve yapacağını şaşırmış; Türkiye sosyalistlerine komplolar hazırlayıp başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün halkımızın örgütlenmesine engel olmaya çalışmak-tadır.

Bütün bunlar ne Türkiye halkını ne de Türkiye sosyalistlerini yıldıracaktır. Dünyada denenip ipliği pazara çıkmış metodlar Türkiye'de de mutlaka yenilecektir.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfı

Yaşasın tüm demokratik güçlerin birleşik cephesi.

Kahrolsun işsizliği ve pahalılığı yaratan A. Emperyalizmi ve yerli ortakları.

(*) *Bu yazıya -Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından kaleme alındığı yolunda herhangibir bilgimiz bulunmamakla birlikte - Sosyalist Gazetesi'nin o günlerdeki yayın politikasıyla ilgisi nedeniyle yer verdik. (Y. Notu)*

"Devrimci Gençlikten de GÜNAH TEKESİ ARANIYOR Zorlanmakla Bulunabilir de!."

16 Şubat 1971

Son bir ay içinde Ankara'nın göbeğin de, iki banka soyuldu. İlk soygunda, "**ısmarlama kurbanlar**", burjuva basının da boy boy resimlerle, halkın gözünden düşürülmeye çalışıldı. Tutmadı... Türkiye halkının gözünde, devrimci öğrencilerin lideri olarak somutlaşan Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını mutlaka mahkûm etmek gerekti. Finans-Kapital bunalımın önüne ancak böyle geçebileceğini umuyordu.

İkinci soygun plânlandı. İlkinde olduğu gibi "**ısmarlama kurbanların**" resimleri, banka memurlarına gösterildi. İfadeler yine aynı; "**bunlara benziyor.**" Oyunun bütün sahnesi aynı olacak değil ya. Bu kere de, başlarına sarı peruka takmışlardı. Yerli-yabancı Finans-Kapital, Tefeci-Bezirgân geleneğini sürdürüp uydurma oyunlarla bunalımın önüne geçemez.

İşçilerin 5 kuruş zam isteklerini kurşunla karşılayanların, sendika özgürlüğü için direnen işçileri, tanklarla durduranların, işçilerin kanunî grevlerini kanunsuz olarak kıranların, köylülerin demokratik isteklerini jandarma dipçiği ile karşılayanların işçileri, öğrencileri sokak ortasında öldürtenlerin kimler olduğunu halkımız öğreniyor.

Celâl Bayar ve Demirel'in yakını Mığırdıç Selefyan, milyonlarca lirayı cebine indirerek yurd dışına kaçabiliyor. Hem de "**komünistlerin nefes alışlarını bile dinleyen**" hafiyelerin gözlerinin içine baka baka.

İsrailoğullarının yedikleri herzeleri "**günah tekesine**" yüklemeleri gibi; Devrimci gençliğin lideri Deniz Gezmiş ve yıpranan adam Süleyman Demirel'i harcamakla yerli-yabancı Finans-Kapital suçlarından arınamaz.

Saldırganlık, Parababalarını Kurtaramıyacaktır

13 Nisan 1971

27 Mayıs'ta, yığınlara tanınan sınırlı özgürlükten sonra devrimci hareket gelişmeye yığınların ekonomik mücadelesi gün geçtikçe güçlenmeye başladı. 27 Mayıs'ın devrimci özününün canına okuyan yerli-yabancı parababaları, güçlenen devrimci kavgadan da gocunmaya başladılar. Silâhlı milis (toplum polisi) teşkilâtı kurdular. Devrimci öğrenciler sokak ortalarında kurşunlanmaya başladı.

Devrimci ordu gençliği, halkının devrimci kavgasını görmezlikten gelemezdi. 69 deniz subayı bildirisi ile Devrimci İşçilerin, köylülerin, gençliğin yanında olduğunu kamu oyuna bildirdi. O sırada uluslararası parababalarının yayın organi Times şöyle yazıyordu. "**Türkiye'de Sosyalistler orduyu iktidara getirmek istiyorlar**". Parababaları ne yapıp yapıp ordu gençliğini frenlemeleri gerekirdi. İlkin bildiriye imza koyan 5 deniz subayı ordudan atıldı. Bu da yetmezdi. Bizim ordumuz Avrupa ordusu değildi ki hakim sınıfların maşasi olsundu. Gittikçe güçlenen sınıf mücadelesi ordudaki halk çocukları üzerinde etkisini göstermeye başladı. Ordu gençliği, laçka olmuş burjuvaziye karşı tabandan tepki yapmaya başladı.

Ve nihayet "**beklenen oldu**". 12 Mart muhtırası parababalarının gözlerinin içine baka baka radyodan okundu. Paşaya bile "**bitmiyen 24 saatler**" yaşattı.

Muhtıranın ertesinde devrimci subaylar emekliye sevkedilirken Deniz Gezmiş ve arkadaşları Gemerek'te bir bekçi tarafından teşhis edilerek yakalandılar.

30 yıllık CHP'nin emektarı Nihat Erim, "**öğleden sonra Başbakan**" oldu. Hemde bağımsız başbakan. Birde "**Devrimciyim deyip eylem yapanlara, şeriatcıyım deyip...**" bilmem ne yapanlara müsade etmiyeceğini söyleyince, "**mükemmel**" bir başbakan olduğu tastik edildi. Bezirgan partilerinin kapılarında mekik dokuyan Nihat Erim, yanından ayrılmıyan CHP'li Şadi Koçaş'la birlikte kabineyi kurdu. "**Herşeyden bahseden hiçbir**

şey anlatmıyan" program mecliste okundu. Cümle bezirgan partileri programa güven oyunu hiç çekinmeden verdiler. Yerli parababalarının başı, Vehbi Koç programa methiye yaptı. Bunu söylemiye ne gerek var? Gerek var tabiî parababalarınınöğdüğü program İŞSİZLİK - PAHALILIK'tan kıvranan işçilerin, köylülerin tüm halkın imanını gevretirde ondan.

"**Ayinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz**". Kabine kurulduktan sonra: Teknik Üniversite kapatıldı. Sivas yurduna polis baskın yaptı. Aradan on dakika geçmeden elleri silâhlı sözde komandolar, sağa sola ateş ederek yurda saldırdılar. Kendilerini koruyacak bir şeyleri olmuyan öğrenciler yurdu boşalttılar. Yurt komando bozuntularının talim yeri, silâh ve cephane deposu haline geldi. Bir yandan polis, bir yandan komando bozuntuları, okullara yurtlara saldırıp, devrimci öğrencileri sindirmeye çabalıyorlar. Tarihi geriye döndürmek mümkün mü? Bir yandan çürüyüp kokuşan kapitalizm, bir yandan güçlenen işçi sınıfı devrimcileri saldırı, eceli gelen parababalarının çırpınışlarıdır.

SALDIRGANLIK PARABABALARINI KURTARAMAYACAKTIR.

Kimli, kim olduğu bilinmiyen kişiler Mete Has'ı kaçırıp, 400 bin lira fidye almışlar. Peşinden yine bir zılgıt Güzel Sanatlar Akademisine bir baskın. Eğitim Enstitüsüne bir baskın ve okul süresiz olarak kapatıldı. Ertesi gün gazetelerde; "**THKO'sundan olan içlerinde askerî öğrencilerin de bulunduğu 14 kişi yakalandı.**" Asıl amaç: Devrimci ordu gençliğini yıldırmak, sindirmektir. Ertesi gün "**14 kişi delil yetersizliğinden**" serbest bırakıldılar. İşin aslında onları yem gibi kullanıp, masum çocuklara yeni yeni tuzaklar hazırlamak istiyorlar. Gençlerin bu oyunlara düşmemeleri istenir.

● İçişleri Bakanı: "**Anarşik olaylara son verme hazırlığı içindeyiz**" diye, radyoda konuşurken, Site öğrenci yurdu toplum polislerinin gözleri önünde kurşun yağmuruna tutuldu.

● Balıkesir öğrenci yurdu polis kordonu altına alındı. Yurtta arama yaptılar. 9 kişi tutuklandı. Arkasından kendine komando süsü veren kişiler Niyazi'yi arkadan kurşunladılar.

Ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

Bir yetkili "**yeni tevkifler bekliyoruz**" derken Genel Kurmay Plân ve Hareket başkanının evine bomba konmuş, 2 saat sonra Em. Üst. Teğ. Sarp Koray ve Ruhi Koç yakalanıyor. Yakalanma gerekçesi, gece yarısından sonra karanlıkta gençlerin, giysilerini bir bekçi görüp tanımış (!).

Kabine kurulduktan sonra meydana gelen bu olaylardan iki sonuç çıkar.

1 -Öğrenci yurtlarını, üniversiteleri polis ve komando tabancalarıyle taaruz ederek, **Devrimci üniversite gençliğini sindirmek.**

2-Uydurma, "**yeni tevkifler**"le ordu gençliğini sindirmek.

Bu iki neticede parababalarını kurtaramıyacaktır. Bir kere Ekonomik kriz İŞSİZLER ORDUSUNU her gün biraz daha büyütürken, Demirel hükümetinin plânladığı yatırımları kısmak zorunda kalan Erim hükümeti İŞSİZLİĞİ - PAHALILIĞI daha da büyütecektir.

Parababaları bu açmazı çözmeyince tabiî ki saldırganlığını arttırmak görevindedir.

İşçi sınıfı devrimcilerinin görevi de İŞÇİ SINIFININ partisini yaratıp, onun yörüngesinde yerini almaktır.

Kabine Emperyalizme Bağlılığını İlan Etti:

Güdümlü Program

6 Nisan 1971

● Hükümet programı göstermelik reform programıdır.

● **Program emperyalizmin istediği biçimde düzenlenmiştir.**

● Alınacak iktisadî tedbirler sermayenin tekelleşmesini hızlandırıp, Türkiye malî sermayesinin uluslararası Finans-Kapitalle bütünleşmesini artıracaktır.

● **Kabine Amerika ve NATO'ya bağlılık methiyeleri yakmaktadır.**

● Program gerektiğinde yeni anti-demokratik tedbirlerin alınacağını ilân etmektedir.

● **Kabine halkın hiç bir ciddî sorununu çözme yolunda değildir.**

● **Programda stratejik madenlerin devletleştirileceği söylenmektedir. Bu yuvarlak bir lâftır. Türkiye için en stratejik yeraltı serveti petroldür. Petrollerimiz yabancı tekellerin elindedir. Bu nedenle diğerlerinden önce petrollerin millîleştirilmesi gerekirdi. Böylece stratejik madenlerin devletleştirileceği beyanı güven vermemektedir. Petrol ürün-lerinin depo ve satışının devletleştirileceği vaadi ise inandırıcı değildir.**

● Toprak reformu vaatleri de ütopiktir. Hangi kaynakla hangi toprağı alıp dağıtacaklardır.

● **Konulan "aşamalar" oyalama aşamalarıdır.**

● Emniyet kuvvetlerinin tarafsız olacağı iddiası da gülünçtür. Burjuvazinin polisi mi tarafsız olacaktır?

Kimin Ağırır O Bağırır

13 Nisan 1971

Sokakta gidiyorum. Radyolar ağzına dek Meclis'e açılmış. Sokaktaki adam merakla sokulup sordu.

1 — PARLAMENTO'DA YANGIN VAR!

"— Niye o kadar bağırıyorlar?"

Gülüyorum:

"— Nasırlarına Nâsır basmış."

Bizim "gözü" timsah gözyaşlı, bağrı altın, elmasla taşlı Palavramentocuları sokaktaki insan anlıyamıyor.

"— Kaç saat konuşacaklar? Gırtlakları parçalandı. Nooluyor?

"— Hiç. 3 Maddelik, 6 satırlık bir "MUHTIRA"ya karşılık verecekler.

"— Deli ederler adamı. Çıldırdılar mı?

"— Hayır, onlar değil, bizim Silâhlı Kuvvetler adamı deli ederler. 6 satır yazdılar. 30 gündür susuyorlar. "SİYASİ PARTİ AKILLILARI" çıldırmasınlar da netsinler?..

"— Böylesine de ciyak ciyak! Hep aynı şeyler. Kimdinliyecek bunları?

"— Vardır kendileri gibi kürsü kapakları.

"— Ya ordu?

"— Ordu köş dinlemiş. Bu sivrisineklerin Demokratik Palavramantarizm sazından anlamaz."

Ve insan, kendi kendine düşünüyor.

2— DEMOKRASİYE Mİ,
SÜNGÜYE Mİ HASRETLER?

Türkiye'de politika sahnesi hiç bu denli açık seçik Ortaoyunu'na dönmemişti. Kürsüye fırlıyan politikacı, aczin, ruh yoksulluğunun, yürek selânikliğin yeryüzünde görülmedik gülünçlüğünü veriyor. İşin tuhafı da, düne dek bir işaretle öğrenci yurtlarını geceyarısı bastıran, kız öğrencilerin gizli yerlerine kanlı komanda ve toplum polisi copları sokturtan o "**dehşet saçıcı**" iktidar adamlarının, şimdi "**demokrasi**"den kurulmaları. Her so-

lukta: "**Böyle hükûmet olmaz**" diyen "**muhalefet liderleri**" daha az ikiyüzlü olmuyorlar. Süleyman beyi düşürmek, birinci dilekleriydi. Yapamadılar. Adamı ordu düşürdü. Hepsi birden kucak açıyorlar:

"**— Aman Süleyman Bey! Sen gittin, demokrasi bitti...**

Hanı ya, bu politika oyuncakları "**sandıktan çıkmış**"lardı? Hanı ya, "**millet iradesi**" demek onlar demekti? Nerde "**millet**"? Nerede "**iradesi**"? Kimsenin kılı kıpırdamıyor. Demek onlar, "**milletin iradesi**"ne değil, ordunun süngü gücüne dayanıyorlarmış. Ordu süngüyü halka karşı çevireceğine, politika düzenbazlarına doğru çevirince, onları hiç bir şey kurtaramıyor.

3 — HALKIN ALDATILIŞI VE SÖMÜRÜLÜŞÜ

500 **Finans-Kapitalist** adlı "**çağdaş**" parababaları ile 2000 **Tefeci-Bezirgân** Hacıağa, Eşraf, Ayân adlı **antika** parababası için başka türlüsü de olamazdı. Onların "**demokrasi**" dedikleri şey, halkı aldatmak palyaçoluğu idi. Halkın bir şeyden haberi yok. Diyelim ki, seçimden seçime kuru kalabalıklan davul zurnayla ürkütüp, sandık başına topladınız. "**Âdet budur**" diye, birbirinden hergelede karabey girler kadar ayırtsız sözde çeşitli "**Siyasî Parti**"lerden berikisine, yahut ötekisine "**Oy**"larını da attırdınız. Sonra, (aranızda) göz kırpışarak anlaştınız:

"— Gelin oturalım, PARLEMANTARİZM denilen şu süslü kalede. Birbimizle cilveleşerek, 4 yıl, halkın etini cımbızla kopara kopara yiyelim. Çok sıkışırsak, meclis ortasına bir de pahalı câmi kuralım. Arasıra, abdestli, cenabet oruya girip çıkar, "YÜCE MECLİS" minarelerinden dekibarca ezan okuduk mu: Bu millet müslümandır, bizim de müslüman olduğumuzu anlattık mı, ses çıkarmaz. Ali Cengiz oyunumuza devam eder gideriz."

4 — MİLYONLA KAPIKULU SOYSUZLAŞTIRILABİLİR Mİ?

Ne denli aktör olsanız, yaptığınız, yaptırdığınız vurguna can dayanır mı? Sizin halkı sömürmenize gözü bağlıca (siyaset yasak edilerek) yardım etmeleri için 1 milyon asker-sivil memur

besliyorsunuz. Onların da ceplerine girecek paranın her 100 kuruşundan 66,66 kuruşunu "**Devalüasyon**" lâkırdıcığı ile örtbas ettiğiniz modern kalpazanlık biçiminde aşıracaksınız. Dönüp asker-sivil memurlara, hiç utanmadan, "**personel kanunu**" yem borusu çala çala %20-30 maaş-ücret zammı yapmış görüneceksiniz. Yâni, kapıkulunun cebinden 2 lira çalıp, 1 lirasını bahşiş gibi kendisine geri vererek enâyi sevindireceksiniz.

En karanlık Osmanlı şâiri bile:

"**Sen herkesi kör âlemi sersem mi sanırsın?**" demişti. Halkı, **Yoksulluk-İşsizlik-Pahalılık** batağına gömüp antika çağ afsun tafsun karanlığı ile kandırdın, diyelim. Kendi kapıkullarına da mı: "Lö... Lö... Lö...". Hadi "**sivil memur**"lar "**sefil**": Çünkü örgütsüz ve kafadan, tüfekten silâhsız. Kıpırdıyamazlar. Korkarlar. Neden? Onlar da bilmezler. En azından **maaş** elden giderler. "**Virân olası hânede evlâd'ü iyâl var**" gibilerine gelir. Ya meyhanede sızarlar, ya devâir dehlizlerinde: "**Rüşvet-İrtikâp-Suiistimal**" vb. soysuzlaşmalarla, ücret, maaşların ateş pahalılığı ile her gün erimesine karşı debelenip, çürümeyi göze alırlar, hatırınız için. 2500 parababası, 35 milyon yurddaşı ezip suyunu çıkarsın diye.

5 — ASKER-SİVİL FARKI

Ordu böyle mi? Hepsi köydenkentten gelmiş **halk çocukları**. Ne denli Amerika'ya gönderilenleri, Nato'da, şurada, burada yolluklananları olursa olsun, çoğunluğu Türkiye halkı ile yanyana, cancana, içiçe, gözgöze yaşıyor. Kaç sivil memuru rüşvet'le vurguncu parababasına **suçortağı** yapabildin? Asker için rüşvet kapısı da kapalı. Müteahhitle Mehmetçiğin kıt rızkından bin belâ kırışan üç beş levazımcı, ordunun her an alay konusu, yarım başıbozuk sayılır. Savaş subayı çoğunluğu o pis ve değmez dalaverelerden iğreniyor. Üstelik tepeden tırnağa en son sistem silâhlı olan da bu subay.

Sen istediğin kadar "**siyaseti yasak**" et askere. Asker, siyaset topunun her gün ağzında. Sen **vatan** topraklarını Amerikan Emperyalizmine Üsyap: İçine Türk sokma. Sen **millet** çıkarlarını şu veya bu yabancı parababalarına hem sat, hem borçlan. Başına Amerikan Generalini "**Başkumandan**" yaptığın Ordu'ya: "**Vatan, milleti koru!**" de. Asker bu oyunu anlamasın. Yağma yok. Yalancının mumu yatsıya kadar yanarınış, vaktiyle. Şimdi **Ordu**,

alacakaranlık çökerken, siyasetin şafağını söktürüyor: Siyaset ya **parababalarına** yahut **halka** hizmet etmeyi ayırdetmek bilimi ve sanatıdır.

Son **27 Mayıs** ve **12 Mart** olaylan asker için yüzyıllık **eşya derslerinden** çok daha öğretici olmuştur. Bir yol açıkça görmüştür asker. Şu batılı soyguncuların göklere çıkardıkları **parlemantarizm** halk için, halk tarafından kurulu düzen değildir. Halkın en feci biçimde aldatılması için uyduruk bir danışıklı döğüş sahnesidir. **Parlemantarizm** tüfek namlusu ucuna asılmış bir korkuluktur. Asker o namlıyı çektiği anda, parlemantarizm: Hacıvatlarla Beberuhilerin boşuna debelendikleri ve kendi kendilerini gülünç ettikleri bir karagöz perdesi olur.

6 — NEDEN ÖDLERİ PATLAR?

Yarım saat için zararsız hale getirilen **parlamento'yu** ordunun dayanaklaması; şimdi halkı bol bol güldüren o **komedi'yi**, parababalannın halkı ezme **trajedisi** haline çevirmekten başka bir şey sağlamaz. Parababalan, câhil, araçsız halkı aldatıyorlar diye, illâki, aydınlarımızın en uyanık ve en halksever bölümü olan askerlerimizin aldanmaları neden gereksin? Hem korkmıyalım. Parababalan halkı hiç bir zaman aldatamıyorlar. Yalnız ürkütüp sindiriyorlar. Bu sindirmede ise en büyük silâhları ordudur.

Halkı gönül rızası ve dileğiyle idare etmek mi? 27 Mayıs'a da, 12 Mart'a da halk **oyunu** susmakla vermiştir. Halkın en candan, en gerçekten verdiği oy, bu susmakla verdiği oydur. Sandık dalaverelerine Hacıağa zılgıdı ile atılan uydurma paralı, hileli, kirli kâğıt parçaları oy değildir. Doğru yolunu, yordamını gösterin de, bakın halk nasıl tufan gibi kabarır, eliyle, ayağıyla, bütün gövdesiyle, varıyla oyunu size verir. Parababalarından yana değil, halktan yana olduğunuzu halk bir anlasın, yeter dünyayı gül, gülistan eder, berekete boğdurur.

Çağdaş ve antika parababalanmızın parlemantarcı siyasî partileri de orasını çok iyi biliyorlar ve en çok ondan korkuyorlar. Korktukları için, büyüleri çözülmeden, demokratik sihirbazlıklarının en cırlak kaynana zırıltılarıyla küplere binmişler. Hep bir ağızdan cıyak cıyak bağınşıyorlar, Babayasa

Orduya:

"— Anayasaya canımız fedâ. Ama, onu rafa kaldıramıyacaksak, ölürüz de değiştiririz!"

Ve Orduda çıt yok. Kuvvet kumandanları o kadarcığını çıtlatıyorlar:

"— Biz politikacı değiliz!"

Olmaz olsun **parababalarının** çenesi düşük politikacıları. **Halk**: Politikadan **lâf** değil, **i ş** bekliyor. Daha doğrusu halk zincirlerinden boşanıp politikaya el atmak istiyor.

A. KARAOSMANOĞLU PERDEYİ ARALADI, AMA...

20 Nisan 1971

Devalüasyonunun (paranın değerinin düşürülmesinin) dış baskılarla yapıldığını, Karaosmanoğlu Devlet Bakanı olarak bir kere daha göze batırdı.

"1967-70 yılları arasında yurda giren 112,9 milyon dolar yabancı sermaye, 121,9 milyon dolar kâr transfer etmiştir (aşırmıştır)."

Demek halkımızın 100 kuruşunu bir gecede 33 kuruşa düşüren güç "**dış baskıdır**". Yalnız dış baskı mı? Hayır. Karaosmanoğlu diyor ki: "**Bundan sonra çeşitli ticarethanelerin (parababalarının şirketleri) verdikleri belgeler, aldıkları krediler, yararlandıkları imkânlar kontrole tabi tutulacaktır.**"

Demek "**etki**" sadece dıştan gelmiyor. "**Kontrole tabi tutulacak**" yılan yerli parababalarında "**etki**", diyor.

Açıkça dışta yabancı, içte yerli parababaları Türkiye'nin ekonomisine hükmedip halka göz açtırmıyorlar.

Karaosmanoğlu işin burasına akıl erdiremiyor. Sadece bunları "**kontrol**" etmeyi öneriyor. Devletçiliğimiz bu "**kontrol**" işini oldu olası yapar. Bir türlü "**kontrol**" edemez. Etmez. Daha çok "**Sanayii teşvik**" adıyla yerli parababalarını semirtmek görevinden öteye gidemez.

Karaosmanoğlu kangren olmuş yaraların hiç olmazsa bazılarını teşhis edebilmiş. **"Boraks'tan başka devletleştirilebilecek stratejik madenler henüz tesbit edilememiş. Bu konularda, bazı sektörlerin göstereceği çaba ve madenlerin miktar ve ekonomideki önemleri, devletleştirip devletleştirilmemesi kararında etkili olacaktır."**

Karaosmanoğlu "**Borakstan başka devletleştirilecek maden tesbit**" edememiş. En stratejik, yurdumuzun can damarı petrol yabancı şirketler tarafından çapul ediliyor. Bu her ne-

dense "**tesbit**" edilememiş. Dış ticaret adına binbir dalaverayla halkı soyan şirketler de gözden kaçmış.

Asıl Karaosmanoğlu'nun es geçtiği bütün bu şirketlerin banka musluklarından hiç söz edilmemiş. Yerli ve yabancı parababaları şirket ve banka çatısı altında yuvalanmışlardır. Balık buradan kokmaktadır. Bu iş sadece "**kontrol**"le geçiştirilemez.

Perde aralanınca yerli yabancı parababaları ciyak ciyak bağırmaya başladılar. İstanbul Sanayi ve Ticaret Odası Başkanı Ertuğrul Soysal ıvırıp kıyırttıktan sonra sanayicilerimizin Karaosmanoğlu'nun sözlerine "**çok kırıldıklarını**" söylüyor.

Ekonomik krize çözüm; yerli-yabancı parababalarının "**kredi musluğu**" olan bankaların, dış ticaretin, ağır sanayinin yeraltı ve yerüstü madenlerimizin millileştirilmesi ile mümkündür.

Meclisteki halk düşmanlarından bu işleri bekleyemezdik. Ya peki, bu kabine yapacak mıdır? Şüphesiz ki, hayır.

Biz, İşçi Sınıfı sosyalistleri olarak bu gerçeği biliriz ve emekçi halk kitlelerine kendi programımızı, hedeflerimizi anlatırız. Birtakım reform yutturmacalarıyla halkımızın aldatılmamasına çalışırız.

Proletarya öncülüğündeki halk kitleleri bilfiil mücadele ederek iktidara gelecekler, yani devrimin zaferini gerçekleştirecekler ve kendi programlarını uygulayacaklardır. Bundan kimsenin şüphesi olmaya.

KEL GÖRÜNDÜ

27 NİSAN 1971

Geçen hafta "**tekke düştü, kel göründü**". 12 Mart Muhtırasıyla iş başına getirilen Erim hükûmeti gerçek yüzünü gösterdi. Anayasayı uygulamak üzere Demirel'i alaşağı edenlerin ilk işi Anayasayı değiştirmek oluyor.

Önce "**Beyin takımı**" dendi. O yöndeki dedikodularla birkaç haftalık zaman kazanıldı. Sonra "**Beyin takımı**" mârifetlerini göstermeye başladı: Sıra sıra dehşetengiz nutuklar birbirini kovaladı. Birkaç hafta da öylece kazanılmış oldu.

Şimdi artık iş yapma zamanının geldiğine inanmış olacaklar ki, geçen hafta asıl niyetlerini ortaya koydular. Cumhurbaşkanından Başbakanına, ve tâ Ağrı dağındaki bilmem ne bakanına dek herkes ağızbirliği içinde: "**Asaiş**" diyorlar da başka birşey demiyorlar.

Neymiş efendim? Banka soygunları, adam kaçırmaların arkası kesilmemiş, hatta artmış.

Kimse sormuyor: Demirel zamanı bu gibi eylemleri yapanlar şıp diye biliniyorlardı, ve bulunuyorlardı. Demirel'in elindeki Emniyet teşkilâtı olduğu gibi yerinde duruyor. **12 Mart**'tan sonra bu Emniyet teşkilâtına ne oldu da, o günden beri meydana gelen olaylar karşısında âciz kalıyor ve bu aciz için her gün gazetelerde timsah gözyaşları dökülüyor?

Öte yandan, bu ülkenin Anayasası ve kanunları banka soymak ve adam kaçırmak gibi eylemlere izin mi veriyor da, bunların önünü almak için illâki değişiklik yapmak gerek? Hayır. Hedef o değil.

27 Mayıs kendi çapında bir devrimle bu millete rahat bir nefes aldırmıştı. Birtakım demokratik haklar elde edilmişti. Aydın gençliğin başlattığı bazı mücadele biçimleri işçi-köylü halk yığınlarınca da benimsenerek, geniş çapta direnmelere kapı açmıştı. Özellikle **16 Haziran** günü işçi sınıfımız gerçek gücünü hissettirir gibi olmuştu.

Bizim gibi geri bir ülkenin parababaları sayıca o kadar az ve öylesine halk düşmanı bir zümredirler ki, bu kadarcık bir demokrasiye bile gelemiyorlar. Uluslararası ortaklarıyla birlikte yürüttükleri korkunç soygun düzeni ülkeyi ister istemez bir bunalıma sürükleyince "**el çabukluğu mârifet**" bunalımın sorumluluğunu üzerlerinden atabileceklerini umuyorlar. **27 Mayıs** bu millete ne kazandırdıysa onları ortadan kaldırmak istiyorlar.

Parababaları **27 Mayıs**'ta ellerinden kaçırdıkları **siyasî** iktidarı tekrar yüzde yüz elde etmek için 3-5 yıllık bir geçiş dönemi söz konusu olmuştu. Bu dönemde halk, paşaların güdümünde: "**Plân**", "**Program**", "**Kalkınma**", "**Reform**" gibi sözcüklerle uyutulmuş ve 1965'te amaca ulaşılmıştı.

Şimdi gene Paşa'lar sahnededir ve bu uyutma döneminin "kadro"ları gene ortaya sürülmüştür. Gene yabancı Emperyalist ülkelerden "uzman"lar getirtilerek plânlar, programlar, kanunlar, Anayasa değişiklikleri yaptırılacağı haber verilmektedir.

Anlaşılan, yeni dönemde bu Paşa'lar, Kadro'lar ve Uzman'ların görevi: Parababalarının "**hukukî**" iktidarı da yüzde yüz ele geçirmeleri ve böylece "**Guguk devleti**"ni resmen tarihe gömmeleri için duman perdesi yaymak olacak.

Bütün hesaplar "**köyün köpeksiz**" olduğuna da dayandırılmaktadır. Tarih, böyle hesapların âkibetinin ne olduğunu gösteren sayısız örneklerle doludur. Yeter ki, Halk Cephesi içine gömüldüğü bataktan kurtulup derlenişini gerçekleştirebilsin.

VURUCU GÜÇ

30 Mart 1971

Özgüç sırasında İşçi Sınıfı yanına Proletarya Aydınları diye özel bir bölük devrimci koyduk. Bu ne demektir.

Önce "**koyduk**" derken, sanki "**biz**", yâni şu satırların yazarı, kendi karihasından, yâni sübjektif (kimesnecil) aklından, — bütün küçükburjuva ülemâsının pek moda ettikleri esnaf deyimi ile, — bir katkı uydurmuş gibi anlaşılmasın. Bu çok fecî bir yanılgı olur.

Eğer özellikle Türkiye'nin ve benzerlerinin devrim tarihçeleri içinde: Dün burjuva devrimcileri, bugün proletarya aydınları adıyla anabileceğimiz bir bölük devrimciler olayı bulunmasa idi, bizim öyle bir deyime kalkışmamız, en hafifinden, düpedüz ütopi (kuruntu) olurdu. Böyle bir bölük insan Türkiye'de vardır, gerçekliktir. Bize düşen o gerçek olayın teorik kavranılışı ve yorumu olur.

Türkiye'de Genç Osman'danberi, oportunistlerin "**tepeden inme**" diye kötülemeye yeltendikleri bir "**yukarıdan**" etkili ilericilik ve devrimcilik eylemcileri vardır. Onun benzerlerini Batı'da, hattâ Deli Petro tipiyle Rusya'da da görürüz. Daha çok doğuş halindeki burjuvazinin özlemleri yönünde bir gelişim sayılabilir. Özellikle tarihcil devrim gelenek - görenekleriyle kurulmuş toplumlarda bu eğilim daha başlıbaşına bir anlam taşır.

Türkiye'nin en az Tanzimat'tan beri geçmiş devrimcil olaylarına bakalım. Antika "**ilmiyye- seyfiyye**" ikilisinden özellikle "**seyfiyye**"ye karşılık düşen, tek sözcükle ordu: Hep düzenlice ileri devrimci aksiyon vurucu gücü olmuştur ve olmaktadır. Bu bir "**tesadüf**" veya "**şans**" değildir. Osmanlılık "**400 arslandan**" (Engels'in "**Askercil Demokrasi**" dediği) göçebe savaşçıların (cengaver gaziler, savaş ilblerinin) kurdukları ve 500 yıl güttükleri bir toplumdur.

Türkiye'nin gerek ekonomik temel, gerek üstyapı sosyal

(sınıf, hukuk, politika, idare, kültür ve ilh.) ilişkileri kesintisiz 500 yıl "**400 arslan**" gelenek-göreneği ile yürütülmüştür. Toplumun geniş tabanı: Uçsuz bucaksız "**çiftçi**" denilen "**reâyâ**" (güdülenler) temel ve üstyapı ilişkilerinde yalnız pasif ağırlıkları ile şu veya bu yana akarak, tarihin gidişini belirlendirmişlerdir. "**Memleket**" denilen varlıkta güdücü (çoban), hep o "**400 arslan**" gelenek-görenekli ve Osmanlı argosunca "**Sahib'ül Erz**" (yerin-sahibi) adı verilen güçler olmuştur.

"**Sahib'ül Erz**"ın asıl anlamını biliyoruz. O, sonradan Tefeci-Bezirgân vurgunu ile soysuzlaştırılmış "**yerin mülkiyet sahibi**" değildir. (Sahip Arapça koruyucu, dirlik düzenci) anlamına gelir. "**Sahib'ülarz: Toprağın koruyucusu**" demektir. Daha geniş anlamıyla, "**Sahibülarz**": Toprak ekonomi ve politikasının dirliğini ve düzenini sağlıyan kimse demektir. Ve ilk ülkücü ilb "**Sahibülarz**"lar, gerçekten feragatli, fedakâr toprak nizamcıları olmuşlardır. Onun için, onlara en genel anlamıyla ve en öztürkçe sözcükle "**dirlikçi**" adı verilmiştir.

Dirlikçi ne idi? Toprak üzerinde ne mülkiyet (mal edinme), ne tasarruf (işleyip yararlanma) hakkı bulunmayan; ömrü barışta: Toprak düzenini adâletlice korumak için; savaşta: Yad düşmanların o düzeni örselemesini silâhla önlemek için, savaş eğitimi ve savaşla geçen fedâi idi. Dirlikçi'nin şeriat ve kanun buyrultularına rağmen sonra (Tefeci-Bezirgân sömürü ile) yıpranan, kesim (mukataa) düzeni ile soysuzlaşan biçimi, ilk ideal, Batılılarca şövalye tipi ile karıştırılmamalıdır.

Gerek Birinci Kuvayimilliye günlerinin, gerekse 27 Mayıs ihtilâlinin vurucu gücü olan ordu ilbleri, tarihimizin o idealist dirlikçi gelenek-göreneklerinin mümessilidir. Bilimcil sosyalizmde: Gelenek-görenek adıyla özetlenecek tarihcil üretici güçler ile, kollektif aksiyon (elbirliğiyle eylem) insancıl üretici güçler vardır. Türkiye devrimler tarihinde ordu, o 500 yıllık dirlikçi ülkü ilbinin (tarihcil gelenek-görenek+insancıl kollektif aksiyon) güçlerine en orijinal odak olmuştur ve olmaktadır.

Niçin olan şeylerin adlarını koymayalım. En son Birinci Millî Kurtuluş savaşında olduğu gibi, 27 Mayıs ihtilâlinde de sosyal sınıfların yönünde, neredeyse bağımsızm görüntüler alan bir vurucu güç vardır. Bu vurucu güç, "**dev** ve "**memleketi**"

koruma ve kurtarma sorumluluğunu duyan antika Osmanlı "**Sünûf'ü Devleti**"nin, (ilmiyye + seyfiyye + mülkiyye +kalemiyye) diye adlanmış dört devlet sınıflarının tarihcil ve sosyal kalıntısıdır. Bu olumluluk, "**kalıntı**" dır diye hor görülemez. Zaten hor görene metelik vermez. Pratikte vardır, teoride yerini ister istemez alır.

O vurucu güç, belirdiği gibi, en derin ve en geniş tarih ve toplum olanaklarına da yanır. Onun için, hem bugünkü Türkiye toplumunun, hem dünkü Osmanlı İmparatorluğu'nun türlü ilişki ve çelişkileri içinde o vurucu gücün en inanılmaz canlı elemanları ve etki-tepkileri yaşamaktan kalmamıştır. Toplum için de "**Alevî**" yahut "**Türkmen**" adlı varlıklar, eski Osmanlı İmparatorluğu'ndan birer parça olan özellikle Arap ülkeleri (Mısır-Cezayir-Libya-Sudan ve ilh., ve ilh.) devrimci örnekleri gözlerimiz önündedir.

Vurucu güç:Gerici iktidarı, sırası gelince bir gecede vurup düşürebiliyor. Ondan sonrası, öne geçen özgücün niteliğine kalıyor. Bu nitelik karşı-devrimci ise, vurucu gücün devrimciliği amortize edilerek güme gider, nitelik devrimci ise sosyal devrim yörüngesine oturabilir. Demokratik devrim özgücü olan işçi sınıfı yanına konulan proletarya aydınları deyimi, o devrimci vurucu gücün daha özel karşılığı olur. Vurucu güç: Proletaryanın kendi yapısı içine giren öncü örgüt değildir.

ORDU KILICINI ATTI!..

16 Mart 1971

13.4.1971 İZMİR

Beklenen oldu. **Ordu** bir yol daha **politikaya** el koydu.

Öteden beri maval gibi okunan bir martaval vardır: "**Asker siyasetle uğraşmaz!**"

Önce neden uğraşmaz? **Yasaktır** da ondan. Kim koymuştur bu **siyaset yasağın**? Hiç kimse orasını düşünmez. Önüne gelen, antika felsefenin mutlak hakikat tekerlemesi gibi, "**aklın son kertesi odur**" gibilerden bir çalımla tekerler durur: "**Asker siyasetle uğraşmamalı. Memur da siyasetle uğraşmamalı.**"

Ya neyle uğraşmalı? Devletin tepesine iki buçuk Finans-Kapital göbeklisi, yahut beş on Tefeci-Bezirgan veledi oturtacaksın. Onlar yanılmaz papa hazretleri çalımı ile tepeden buyuracaklar. Altlarına dizilmiş milyonla **asker** ve **memur**: Ne ferman edilirse hiç düşünmeksizin, "**Homongolos**" dedikleri makina makina adamlar gibi uygulıyacaklar.

"**Asker-memur siyasetle uğraşmaz**" tekerlemesinin altında yatan asıl maskeli suikast budur: Biraz okur yazarlık öğretip hanyayı konyayı anlayabilecek gibi olan halk çocuklarını: Ya **asker** ocağına, ya **memur** loncasına sokarsın. Alınlarına da, Hindistan paryalarına yakıştırılmış bir sözde "**dokunulmazlık**" damgası vurursun. Topunu birden: "**siyaset dışı**" yalanı altında "**toplum dışı**" yani "**insanlık dışı**" bırakırsın.

Maksadın nedir? Milyonlarca **aydın** kişiyi **politika** bilmez, **Toplum** yabancısı, **insan** ötesi bir uslu **halk düşmanları** kalabalığı haline getirmektir. Öyle yüzbinlercesi "**bilgi**" deyince **burjuva politikasının** en domuzu ile **şartlandırılmış**, hepsi tepeden tırnağa dek **örgütlü ve silâhlı** kişiler kastını, Hint Kastları gibi kimi ayrıcalıklarla imtiyazlarla millet dışında, halka karşı dondurup otomatlaştırmaktır. En sonunda o yaldızlı otomatları, tepedeki bir avuç modern ve antika **Mehrâce'nın** (Fi-

nans-Kapital beyleri ile Tefeci-Bezirgân ağaların) emrinde körü körüne kesen bir **kapıkulu makinası** olarak kullanmaktır. En alttaki yığınlar katırına sömürülecektir.

Bu körkörüne parmağım gözüne basitliği ve bayağılığı apaçık olan kahredici **sınıflar savaşı** oyunu, bu gün artık Himalaya ve Hindikuş dağlarıyla binlerce yıldır geri kalan dünyadan tecrit edilmiş **Hindistanda** bile sökmez hale gelmiştir. Bir ipek sâri'li Bayan İndira Gandi bile, Başbakan olunca bunun böyle gidemiyeceğini anlamış, Antika Tefeci-Bezirgan putları **Mehraceleri** kaldırmıya, modern Finans-Kapital kalesi **bankaları** millileştirmiye girişmiştir.

Ya Türkiye'de? Mehrace sultan-halife 50 yıldır kalkmış: Ama onun **Tefeci-Bezirgân** ekonomi ve sınıf temeli, bütün dişleri tırnaklarıyle "**Kasaba**" denilen ilçe ve il yuvalarından yurdu örümcek ağlarıyla sarmış, köylümüzün ve halkımızın kanını emiyor. **Yabancı** Finans Kapital tahakkümü Kuvayi-Milliye Savaşı ile kaldırılmış. Ama, "**kimse**" farkına varmadan **Yerli**-Finans-Kapital ülkemizin tepesine çöreklenmiş.

Oradan, tepeden, bütün basını, yayını, radyoları, okulları, üniversiteleri, kışlaları ile (**memurları** nasıl olsa "**Personel Kanunu**" gibi yem borularıyla tuşa getirmiş), asıl korkunç olan **Silahlı** Kuvvetlere doğru hangır bangır mıyersma saçıyor: "**Asker Siyasetle uğraşmasın**" Ya kim uğraşsın "**efendi hazretleri**" Sen 500 **parababası** ile 2000 **hacıağa** perde ardından orduyu gerek **millet**, gerek **vatan**, gerekse çalışan **halk** yığınları aleyhine kullanacaksın. Hem de en iki yüzlüce (Ekonomiyi **Ortak Pazara**, Politikayı NATO'ya Ordu'yu Amerikan Generali Başkumandana) teslim ederken "**vatan, millet, sakarya**" nutukları atarak soygununu ve ihanetini rahat rahat, "**huzur**" içinde sürdüreceksin. Onun için: "**asker siyasetle uğraşmıyacak**"ta, köpeksiz köyde sen değneksiz gezeceksin.

Yutar mı bunu "**asker**"? Eğer Ordu kadrosu İngiltere'de olduğu gibi antika hacıağa (Lord) çocukları, Fransa'da olduğu gibi modern işveren (Burjuva) çocukları tekelinde olsaydı, belki seninle her kumpası saman altından yürüterek: "**siyasetle uğraşmaz**" maskesini takabilirdi. Türkiye Silâhlı Kuvvetle-

rinin büyük çoğunluk kadrosu "**subay oluncaya dek yamasız pabuç giymemiş**" HALK ÇOCUKLARIdır.

Bu gerçeklik oportadaydı. Kimi kendilerini "**keskin marksist**" sanan sosyalist beycikler, devlet üzerine bilimcil sosyalizmin alfabetik doğrularını tekerlemekle teoriyi skolastiğe, pratiği beyinsiz işgüzarlığa çevirmek için çok ajitasyon yaptılar. Onların dedikleri uygulanınca: "**asker siyasetle uğraşmasın**" gerici tezini ters yüz etmek oluyordu. Kendilerini gençlik saydıkları halde ordunun da bir gençliği bulunduğunu unuttumak, ordu ile gençliğin arasını açmak, en sonunda parababalarının istedikleri biçimde: Orduyu halka karşı çıkarmak oyununa çanak açıyorlardı.

Şimdi ortada bir MUHTIRA var. Bu ordunun en azgın alaturka faşist Finans-Kapital ajanı Demirel kabinesini deviren ULTUMATOMu oldu. Silâhlı Kuvvetler ültimatomu nedir? Bunu, henüz uygulamaya geçilmediği için muhtaranın soyut metnin de inceliyebiliriz. Ultimatomun amacı, sarsılmış düzeni istikrarlaştırmak olabilir. Orada söylenenden çok söyletene bakmalı. Söyleten: Ekonomi temelinde onulmaz bunalım çıkmazdır. Eğer o madde ve geçim bunalımı istikrarlaşmazsa (yani hayasız Finans-Kapital çapulu ve Tefeci-Bezirgân soygunu durdurulmazsa) ne faşist ne "**demokratik burjuva**" çözümlerinin "**huzur**" getiremeyeceği ortadadır.

O genel gerçeklik ortamında muhtıra ne diyor? Sayın Gen. Kur. Baş. M. Tağmaç'ın, Pakistan dönüşü üzerine çıkan muhtırada, kimileri bir "**Eyüp Han Formülü**" arayacaklardır. Biz kesin kehanet bilmeyiz. Muhtıra'nın birinci maddesi açıklıyor:

"**Atatürk'ün bize verdiği hedef**" diyor.

Muhtıranın ikinci maddesi:

"**Atatürkçü bir görüş**" ele alıyor.

Bu iki madde, ordu'nun "**Eyüp Han Formülü**"nü değil "**Mustafa Kemal Formülünü**" önerdiğini gösteriyor.

Nedir Mustafa Kemal Formülü? Muhtıra sölüyor: (1 madde).

"**Çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmak**"tır. 50 yıl önce Atatürk için "**Çağdaş Uygarlık**" genellemesi bir tekti: "**Batıcı Kapitalist Uygarlık**" 50 yıl sonra bugün, hiç değilse genç Mustafa

Kemaller için bir tek değil 2 zıt çağdaş uygarlık önündeyiz:

1 — Ölüm döşeğinde kıvranan Emperyalist Kapitalist çağdaş uygarlık;

2 — Her gün yükselip gelişen gürbüz sosyalist çağdaş uygarlık.

Ordu bunun hangisini Türk Milleti'ne yarar ve yakışır bulacak? Muhtıranın 2. maddesi şöyle bir yargı ile yapılacak işi özetliyor:

"**Atatürkçü bir görüşle ve İNKILÂP KANUNLARINI**" ele alarak iş yapanlar. METOT bu.

Bu metot neyi anlatıyor? Ordu: Atatürk'ün inkılâpçı yönünü benimsiyor. Bu ordunun 50 yıl öncesindenberi geçen sosyal değişiklikleri hesaba kattığım ve devrim kanunlarını benimsediğini açıklıyor.

Bugün yeryüzünde varolan iki zıt çağdaş uygarlıktan hangisi "**İnkılâp Kanunlarım**" benimser? Apaçıktır: Sosyalist çağdaş uygarlık inkılapçıdır, devrimcidir.

Ordu muhtırası: "**Atütürkçü bir görüşle**" "**İnkılâp Kanunlarını**" benimsediğine göre, dökülen, çöken tekelci kapitalist çağdaş uygarlığı peşin peşin reddetmiş olmalıdır. Mantık bunu gerektirir.

Ancak, kapitalizm, kendi yıkılışı önünde eli boş durmamıştır. Bütün insanlarımız gibi, en başta asker yurttaşlarımızı da, siyaset dışı bırakmakla, ve sürü sürü yalan dolanla şartlandırmıştır. Demek Silâhlı Kuvetlerimizin, her türlü siyaset yasakçılığına rağmen, ansızın politikanın en büyüğüne elkoyduğu gün, aydınlanması ve halk çocukları olarak bilinçlendirilmesi en ivedili görevlerdendir.

Şimdilik, o anlamda muhtıra yorumlanması yapılabilir. Muhtıranın özünde kısaca iki şık yatıyor:

1 — Ordu: Son bir mehil veriyor. "**Demokratik kurallar içinde**": "**Kuvvetli**" ve "**İnandırıcı**" bir hükümet kurulmasını istiyor (Madde: 2).

2 — "**Bu husus süratla**" gerçekleşmezse, "**İdareyi doğrudan doğruya üzerine almaya kararlıdır.**" (Madde: 3). Başka da "**Madde**" yok.

İkinci şık, hiç değilse yapılacak idare açısından besbelli.

Birinci şık, belki de fincancı katırlarını ürkütmemek, alıştırmak içindir. Birinci şık haykıran bir çelişki taşıyor: Ordu kurmazsa, kim kuracak Demokratik-Hükümeti? Muhtıra şöyle diyor (Madde: 2).

"**Partiler üstü bir anlayışla MECLİSLERİMİZ**" kurmalı.

"**Meclislerimiz**" kimdir? Partilerin kendileridir önce. Partiler kendi kendilerinin üstüne çıkabilirler mi? Biz ummuyoruz. Ordu umuyor mu? Muhtıranın 1. Maddesi şöyle diyor:

"**1 — PARLAMENTO ve Hükümet süregelen görüş, tutum ve icrasıyla ülkeyi anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluk içine sokmuş, geleceği ağır bir tehlike içine düşürmüştür.**"

Bu suçu yalnız "**Hükümet**" işlememiş, başta "**Parlamento**" işlemiş gösteriliyor. Frenkçe "**Parlamento**" sözcüğüne Türkçede "**Meclisler**" dèniyor. Öyleyse aynı Parlamento yahut "**Meclislerimiz**"den kendi kendini düzeltmesi mi beklenir? Besbelli ki Ordu onu ummuyor. Onun için "**süratle**" "**idareyi üzerine**" alacaktır.

Muhtıradan başka anlam çıkmıyor. Hadi hayırlısı.

Egemen Güçler Yeni Oyunlar Peşinde:

"REFORM" ATI!..

30 Mart 1971

Nihat Erim kabinesi nihayet ilân edildi. Ve bir hafta içinde programını açıklayacak. Burjuva basınının ortalığı toza dumana katan sansasyonlarından, birtakım sözümona "**devrimci**" yazarların ileri - geri spekülâsyonlarından kurtulârak meseleye serinkanlı olarak baktığımızda şunları görüyoruz.

12 MART MUHTIRASINI KİMLER VERDİRDİ?

12 Mart'da kuvvet komutanlarının muhtıra girişiminde başlıca rolü radikâl subaylar oynamışlardı. Hatırlarsak, muhtıra, mevcut bunalımdan A.P. iktidarını ve parlâmentoyu suçlu buluyor ve reformların yapılması gereğini ağırlıkla işliyordu.

Finans-Kapital ile Tefeci-Bezirgân hacıağa ittifakının politik iktidar kadrosu olan AP ile egemen sınıfların yedek kadroları durumundaki diğer burjuva partilerinin el birliğiyle teşkil ettikleri tutucu parlamento koalisyonu bertaraf ediliyordu.

FİNANS-KAPİTALİN OYUNLARI

Radikal ve reformist unsurların tabandan gelen baskısıyla gerçekleşen 12 Mart girişimi, şüphesiz ki Finans-Kapitali telâşa düşürüverdi. Ve muhtıradan sonra Ankara'da yoğun bir mücadele geçmeye başladı.

İlk olarak, Cumhurbaşkanını ziyarete giden "**Komuta Konseyine**", Jandarma Komutanı da dahil edildi. Oysa muhtıraya imza verenler arasında Jandarma Komutanı bulunmuyordu.

Daha sonra Cevdet Sunay bir mesaj yayınladı. Bu mesaj ile muhtıra arasında derin ayrılıklar vardı. Birincisi, muhtıra doğrudan doğruya AP'yi ve parlamentoyu hedef aldığı halde,

mesaj "**aşırı uçları**" hedef almaktaydı. Aşırı uçlar deyimi egemen sınıfların son yıllarda yarattığı bir terim olup, gerçekte sosyalizm düşmanlığının lisan-ı münasiple ifadesinden başka birşey değildir.

Gene aynı mesajda ülkede hiç bir görüş ayrılığına müsamaha gösterilmeyeceği şeklinde sert tehditler yer alıyordu.

Finans-Kapital ilk günden itibaren bir oylama ve vakit kazanma taktiğine girmişti. Nitekim, Cumhurbaşkanı bir haftalık bir program ilân ederek daha ileri girişimleri geciktirme, önleme yoluna gitmişti.

Cumhurbaşkanı birtakım politikacılarla görüşürken, perde arkasında Finans-Kapital ajanları ile yurtsever subaylar arasında kıyasıya bir mücadele sürüyordu.

Sunay'ın mesajından sonra burjuva çevreleri ve partileri rahat bir nefes aldılar. Demek ki Finans-Kapital "**vaziyete hâkim oluyordu**". Sonra burjuva borazanları yavaş yavaş seslerini yükseltmeğe başladılar.

KARŞI - HAREKET

Bütün bu olaylar sırasında bir gece ansızın karşı-hareket düzenlendi. Çeşitli kilit noktalarında bulunan — ve aralarında generallerin de yer aldığı — 300'e yakın subay bir gece içinde enterne edildi. Bunlardan bir kısmı emekliye sevkedildi, büyük çoğunluğu ise çeşitli birliklere tâyin edildiler.

Böylelikle Finans-Kapital duruma — şimdilik — hâkim oluyor. Hürriyet gazetesinde MİT tarafından kaleme alınan bir yazı yayınlatarak tasfiye edilen subayların bir komünist darbeye hazırlandıklarını söyleyip çeşitli şartlanmalar içindeki kitleler gözünde onları "**yıpratmaya**" çalışıyordu.

VE NİHAT ERİM...

Nihayet Başbakan adayı olarak Nihat Erim'e görev verildi. Ankara'daki söylentilere göre Nihat Erim'le ilk teması Metin Toker kurmuştur. Toker'in kime hizmet ettiğini sosyalist kadrolarımız çok iyi bildiğinden, bu konuda fazlaca bir şey söylemeye gerek görmüyoruz.

HANGİ REFORM KABİNESİ?

Kabinede, eskiden İsmet Paşa tarafından Plânlama Teşkilâtından uzaklaştırılan ve o zamanlar reformist - hatta radikal - olarak bilinen bazı elemanlar var. Gene kabinede bir zamanlar "**millî petrol**" dâvâsını savunan bir bakan var.

Bunlar fazla önem taşımaz. Her şeyden önce, işçi sınıfı devrimcileri küçük burjuva ilericilerinin genellikle tutarsız bir çizgide bir sağa bir sola yalpaladığını bilirler. Bu nedenle, bir zamanlar radikâl olan sözkonusu unsurlar, zamanla sağa açılmış olabilirler. Eskiden yurtsever ve ilerici olarak bilinen bu bakanların bugünkü çizgilerini önümüzdeki dönemde kendi tutumları belli edecektir.

Kabinedeki bir kaç "**ilerici**" bakan dışında kalan isimler, genellikle tutucu kimselerdir, burjuvazinin temsilcileridir.

Dolayısiyle bu kabineyi gerçek bir reform kabinesi olarak göremeyiz.

SÖZDE REFORMLAR

Yetkililer toprak reformunun, eğitim ve vergi reformlarının yapılacağını söylemektedirler.

Toprak ağalarıyla ittifakını sürdüren Finans-Kapitalin ciddî bir toprak reformu yapacağını düşünmek iyimserlik olur.

Girişilecek vergi reformu ise Finans-Kapitalistlerin çıkarlarına dokunmayacak düzeyde kalacaktır. Ya da vergi düzenlemesi, kâğıt üzerinde mâli sermayeye zarar verir gibi görünse bile, pratikte rüşvet tehdit yoluyla işlemez olacaktır.

Köklü alt yapı dönüşümleri yapılmadan girişilecek üst yapı reformlarının ise, asla kök salmayacağını biliyoruz.

Bu nedenle reformlardan fazla birşeyler ummamak gerekir.

Ekonomik bakımdan atılacak adımlar, tekelleşmenin artması, oligarşinin güçlenip, çekişmesi doğrultusunda olacaktır.

DEMOKRATİK MÜCADELEDE GERİLEMEYECEĞİZ

Reform yapıyorum teraneleri ile radikâl küçük burjuvaziyi bir süre için nötralize etmeyi amaçlayan egemen sınıflar, bu arada sınıf mücadelesine ve devrimci hareketimize karşı tedbirler alacaklardır. Anarşiyi önlüyoruz, huzuru getiriyoruz diyerek sosyalist mücadeleye karşı adım adım ve yeni yeni baskı usülleri uygulayacaklardır. İşçi sınıfının artı-değerine istedikleri oranda el koymak için zamanla proletaryanın ekonomik-demokratik haklarını kısıtlayıcı tedbirlere başvuracaklardır.

GÖREVLERİMİZ

Egemen sınıfların yönetmekten âciz kaldıkları böyle bunalım dönemlerinde, işçi sınıfı öncülüğündeki örgütlü emekçi sınıflar-eğer devrimin med dönemi gelmemişse-egemen sınıflardan hiç olmazsa tâvizler koparabilirler. Ne var ki, hâlihazırda emekçi sınıflar yeterince örgütlü ve bilinçli olmadıkları için, önemli ekonomik ve demokratik tâvizler koparına olanağımız yetersizdir. Zaten böyle taviz koparılarak ciddî sonuçlar elde edilemez. Devrimcilik ya heptir, ya hiçtir.

Şu hâlde her şeyden önce sahip olduğumuz demokratik hakları korumak, daha ileri demokratik haklar elde etmek için çalışmak öncelikli görevlerimiz arasındadır.

Bunun yanısıra, asgarî programımız olan bankacılık, dış ticaret ve sigortacılığın, diğer büyük şirketlerin millîleştirilmesi taleplerimizi öne süreceğiz. Burjuva iktidarının bunu yapamayacağını bildiğimiz hâlde taleplerimizde ısrar edeceğiz. Girişilecek reformların göstermelik olduğunu bilimsel olarak sergileyerek birtakım uyutmacaları önleyeceğiz. Bu bizler için bir propaganda ajitasyon ve örgütlenme yönelişidir. Reform kavramının emekçi kitlelerce benimsenmeye başlayacağı bu dönemde, kendi programımızı ısrarla ve etraflıca anlatacağız. Yapacakları toprak reformunun niçin geçerli olmayacağını, köylünün dertlerini çözmeyeceğini anlatacağız. Diğer reformların göstermelik niteliğini tüm halk kitlelerine sergileyeceğiz.

İŞÇİ SINIFI PARTİSİ

Ve tüm çalışmalarımızı, eylemlerimizi işçi sınıfının bağımsız merkezî partisini, yeni birikimler ve imkânlarla reorganize etmek noktasında yoğunlaştıracağız.

Başarılı mücadele ancak ve ancak **PROLETARYA PARTİSİ** önderliğinde verilebilir.

Birinci derecede hayatî görevimiz: İşçi sınıfı içinde kök salmış olan ve devrimci mücadelenin önderliğini ele alacak nitelikteki **öncü müfrezeyi** yaratmaktır.

Örgütlü olabildiğimiz oranda egemen sınıfların baskı ve tehakkümünü önleyebileceğiz. Örgütlü olabildiğimiz ölçüde sosyalist hareketi daha ileri düzeylere ve başarılara ulaştıracağız. Örgütlülüğün birinci şartı ise İşçi sınıfının öncü müfrezesini yaratmaktır.

Şu hâlde, var gücümüzle işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin örgütlenmesi için seferber olalım.

İT ÜRÜYOR! DEMEK: KERVAN YÜRÜYOR

16 Mart 1971

"İstanbul'un Şişli/Parababaları) semtinde, sahti **"Dev-Genç"** imzalı, bir **lumpen**(paçavra) kağıt yayılmış. Onu **"Sosyalist"**te olduğu gibi yayınlamak en kestirmesi olurdu. Çünkü fahri CİA ajanlarının ("Fahri" diyoruz: Böylesine zekası kıtlara CİA'nın da pek metelik vermediğini sanırız) ne denli çaresizlik içinde, kıvrandıklarını o paçavradan iyi hiçbir şey belgeliyemezdi. Ancak Sosyalist'in **edeolojik** yapısına girmeyen sarhoş kusuntularıyla yer kaplamaya ve okurun gözünü kirletmeye hakkımız yoktu.

"Devrimci gençlik örgütünün temiz adını kötüye kullananların sahtekarlıklarını yakalayıp yargılamak, gerçek Dev-Genç yiğitlerinin bilecekleri iştir.

"Biz yalnız ahmakları manyaklıklarıyla yarışan kalpazanların- düşünce, karakter, taktik züğürtlükleri bir yana - 30 yıllık provakasyon temcit plavından kendileri çapında "kahramanlar" kotarma girişimlerine 30 yıldan beri ilk ve son kez değmekle yetindik."

6.3.1971 günü, Ankara Hukuk'un büyük anfisinde binlerce genci ilgilendiren **Sosyalist** düşünce ve davranış incelemelerine karşı hangi alaturka **"Hayatî"** çelmeciklerin takılmak istendiği gülümsenerek görüldü. İki gün sonra, 8.3.1971 günü, **"Büyük Derleniş"** akımını önlemek için, maskeli Finans-Kapital ajanlarınca, Şişli Postahanesi damgalı, sahte **"Dev-Genç"** imzalı bir de **"bildiri"** postalanmış. (*)

"Bildiride" de **"Finans-Kapital** deyimini Genelev ağzıyla **"çürütmek"** (Finans-Kapitali hedef olmaktan çıkarmak) için, genç başlar düşünce ve davranış yerine apış arasına sokulmak istenmiş... Herşeyden önce, namuslu yiğitliklerini tanıdığımız: **"Devrimci Gençlik Federasyonu"** arkadaşlarımızı, üzerlerine sıçratılmak istenen CİA metotlu çamurlardan tenzih ederiz.

Yayıncının Notu: *Sosyalist'in yayın akışı içinde, yukarıdaki bildiri öyle bir zamanlamayla ortaya çıkmıştır ki, bu yazıyı o atmosferde ele almak, provakasyonun hedefini ve amacını değerlendirmekte yarar vardı.*

Anlaşılan, başka tutamağı kalmamış olan Bâbil artığı provokasyon: "**Türkiye'deki Devrimci mücadelenin ilk militanlarından olan Mustafa Suphi ile Şefik Hüsnü'nün**" yanına yeni "**yıldız**"lar icat etmek görevini almış.

"**Geçenlerde toprağa verdiğimiz 78 yaşındaki işçi arkadaşımız Râgıp Ervardar'a ait acı bir anı**" ile, bir ölmüşün mezarını örseliyerek, pronografiyi bildiri biçiminde "**ideoloji**"leştirmiye çalışıyor. Türkiye Sosyalizminde taşı taş üstünde bırakmamak istiyen CİA'nın bu tip oyununa bilerek yahut bilmiyerek âlet edilmiş gerçekten **saf** kişiler varsa, onlara (çünkü ötekileri 50 yıldır elimizden geçirmişiz) sahtekârlığın kertesini belirtecek bir kaç gerçeği istemiyerek ve iğrenerek anmakla yetineceğiz.

1 — "**1925 yılı**" ele alınmış. O yıl Türkiye Sosyalizmi için ne "**Râgıp Usta**", ne "**Râgıp**" adında hiçbir **kişi** yoktur.

2 — "**1925 yılı**" Dr. Hikmet Kıvılcımlı **Ankara İstiklâl** Mahkemesindedir. Ve hiç bir zaman, ne "**Diyarbakır Hapishanesinde**", ne başka hiç bir yerde, hiç bir kimseyle "**aynı hücreye düşmüş**" değildir.

3 — Gerek Râgıp'ın ve Şükrü'nün kendilerinin, gerekse bir çok arkadaşlarının polis ifadelerinde Şükrü'yü yetiştirip harekete sokanın Râgıp olduğu boyuna söylenmesine rağmen Râgıp beraet ettirilmiştir. Harekete bir tertiple sokulan Şükrü ise, aynı dâvânın baş **provokatörü** bulunmasına rağmen, — bilinen nedenlerle, — hafif bir cezadan "**yoksun**" bırakılmamıştır.

(*) İğrenç bir provakasyon belgesi olan bildirinin altındaki Dev-Genç sahte mühüründe kuruluş tarihi olarak 1967 rakkamı okunmaktadır. Oysa biliyoruz ki, Dev-Genç'in ilk biçimi olan FKF 1965'te kurulmuştur. Örgütün adı daha sonra 1969 Kurultayında Devrimci Gençlik Federasyonu şeklinde değiştirilmiştir. CİA-MİT kombinezonu sahte mühürü kazıtırken doğrusu büyük açık vermişler.

4 — Tahkikat sonunda anlaşılmıştır ki, bir avorton bozuntusu olan iğrenç Şükrü türktür, Râgıb'ın yüzüne bakılmaz denilen karısı yahudidir. Bu iki insan (Şükrü ile Kadın) arasında en ufak akrabalık yoktur. Şükrü, Râgıb'ın "**Kain biraderi**" değil, "**çırağım**" diye tanıttığı, arkadaşlarınca "**Râgıb'ın**

metresi" adı verilen ve Müdürüyette öyle kullanılan "**Evlâd'ı mânevî**"sidir.

5 — O türk "**Mânevi Evlât**", Râgıb'ın evindeki müsevi karısını (analığı yerindeki dişiyi) kaçırdığı için, Râgıp usta Şükrü'yü: "**Ölünceye kadar aslâ affetmez**" olduğunu önüne gelene sık sık açıklamıştır.

6 — Aynı "**Mânevî Evlât**" Şükrü, kısa cezasını bitirir bitirmez. İstanbul gizli polisinde görevli iken gözle görülmüş ve Tan Matbaasını havaya uçuran esrarengiz bitişik handaki hâlâ büyüsü çözülemiyen dinamit deposu ile birlikte patlayıp öbür dünyaya göçmüştür. Bu yüzden, sahte "**Dev-Genç**" imzalı Bildiri'nin **birinci** tanığı Şükrü sahneden silinmiştir.

7 — Birkaç yıl önce Erdek'te rastladığı Dr. Hikmet Kıvılcımlı ya inanılmaz hasret gösterileriyle sarmaşmak ve adres verip hastalığına baktırmak istiyen Râgıp'a gelince, o da: "**Geçenlerde toprağa verdiğimiz**" denildiğine göre, sahte "**Dev-Genç**" imzalı bildirinin **ikinci** tanığı Râgıp ta sahneden silinmiştir.

8 — Dâvâ'da düştükleri **provokasyonları** ve dikine **karyerizm** sapıklıklarını, "**Apolet sosyalizmi**" uğruna bir, "**fetret devrinden**" yararlanarak "**Komintern**"e: Apış arası problemi gibi aktarmak hevesine düşenlere, vaktinde, Şefik Hüsnü aracılığı ile, bir Balkan "**kardeş partisinde**" geçmiş olaylar ışığında başka kapı gösterilmiştir.

Sahte "**Dev-Genç**" imzalı bildiride: "**Örgüt için görev başına**" çağıran "**devrimci doğru çizgi**" "**teorisi**"nin ulaştığı bu pisi pisine şantaj "**aşama**"sını kendi U. S. marka kaderiyle başbaşa bırakalım. Burnu alıştığı gerizlerde suçortağı arıyan Şark kurnazlığı, her zaman karda gezip izini "**belli**" etmediğine inanacak ve böyle yakayı ele verecektir.

Belki yanıltılan içi temiz "**Devrimci Gençliğin bilmesinde yarar gördüğümüz**" bütün belgeler, şu ya da bu servisin tezgâhladığı klâsik uçkur-peşkirli Tefeci-Bezirgân Hacıağa provokasyonlarında değil, 1920'den 1960 yılına dek süregelmiş aralıksız "**Komünist tâkibatı**" dosyalarında yatmaktadır. Herkesin kim olduğu orada, kendisi unutsa bile, torunlarınca er geç tüm ayrıntılarıyla okunacaktır.

Yalnız "**Sosyalist**"in Başyazarı, gelecek kuşaklara o en içten

kopma "**vasiyyetini**" bu vesileyle bir daha tekrarlar: Aman! Gizli polis ve Adliye arşivlerimizde yatan siyasî "**Tahkikat**" dosyalarını, her ne bahaneyle olursa olsun, hiç kimsenin yakmasına, yırtmasına göz yummayınız...

Çünkü bizde âdettir. İttihatçı Kompradorlar, Abdülhamid'in gizli dosyalarını, kimseciklere göstermeksizin, Beyazit Meydanında yakıp, günahlarını (jurnalcıklarını) Milletten saklamışlardır. Dün ve bugün, Türkiye ve Dünya politika alanında namus taslayıp göbek atan kimselerin ne olduklarını en tartışılamaz biçimde aydınlatacak som olaylar, hep gizli dosyalarda saklı durur.

Sakın, gerçekler yokedilmesin! Bundan provokatörlerin döllerine bir kötüleme düşmez. Her kuşak kendi yaptığından sorumludur. Gerçi sapıkların utanabilecekleri düşünülemez. Zerrece utanma duyguları bulunsa, dün kendilerinden sanıp göklere çıkardıklarına, bugün, (yanlışları yüzlerine vurulunca), **şantaj** yapamıyacak denli **zeki** davranırlardı.

Yüzyıl sonra da olsa, provokatörlerin çârmıha gerilmeleri, insanlığın trajedisini aydınlatmıya vedeğiştirmeye yarıyacaktır. Bunu bilmek ve hazırlamak, **arkadaşlık** ve **kardeşlik** duygusunu şimdiden daha güçlülendirecektir.

Bu çamura değmek değer miydi? Lenin'ce "**miras**"ı benimsenen Çernişevski'nin dediği gibi: "**Politika, Nevski (Moskovanın en büyük ve temiz) caddesi değildir. Ayağını çamurdan sakınan siyaset yoluna hiç girmesin.**" Bunu bilerek girdiğimiz yolun batağından bir an korkmadık. Toplum çamursa, elbet içinden çıkmış sosyalistlere de sıçrıyacaktı. Bulaşacak diye, geri dönülemez. Bulaşınca kedi pisliği gibi saklanamazdı.

Vurguncu efendi babamızın miras bıraktığı bayramlık iskarpinlerini giyen "**sosyalizm**" süslü beğcikler değiliz. Ekmeğini taştan çıkarmış kara toprağın kuru öküzü denli halktan insanız. Çamurlaşın çamurlaşabildiğiniz kadar! Züğürt İşçi Köylü çarıklarımız sizi her zaman çiğneyip geçecektir. Hiç şaşmayın.

TÜRKİYE'Yİ KİM YÖNETİR?

23 Mart 1971

17 Çarşamba: İ. İ. Paşa'nın rahatladığı son 24 saat olacak mı olmıyacak mı?

1 — Devlet Sermayenin Olmazsa Yok mu Olur?

Yıllar yılıdır **27 Mayıs** şoku amorti ediliyor. Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân çetesinin son ("**demokratik**" gösterilmeye çalışılan **vurgun furyası** ve Ortak Pazar kanalından Türkiye'yi emperyalizme toptan **peşkeş** çekişi, geçen **ağustos** ve **kasım** aylarındanberi ordu direnişini suyun yüzüne çıkardıydı. **9-10 Mart** günleri patlama Gürler ve Batur Paşa'lar eliyle kontrol edilince, AP iktidarına "**Son Türk Devletinin yok**" olmaması için "**son şans**" verilmesini isteyen **Tağmaç** Paşa da öne düştü. Ve **Sunay** Paşa "istifasından" vazgeçildi.

İ. İ. Paşaya: "**24 saati yüzyıldan uzun**" getiren durum buydu. **17 Mart Çarşamba** günü hangi olaylar göze çarptı?

Biri küçücük mikroskopik **gençolayı**, ötekisi devlet ölçüsünde büyük makroskopik (gözle görülen) ordu olayı en ilginç belirtileri verdi.

2 — Bir Adım İleri, İki Adım Geri

MİKROSKOPİK GENÇLİK olayı: 65 gündür "**yakalanamayan**" Deniz Gezmiş: Sıvas'ın Şarkışla'sında yakalandı. Yakalanışta kaç **püf** noktası yok ki? Kaçakların çarşambadan önce Ankara'dan **uzaklaşmaları**... Gece saat 1 sularında radyoca bir bekçi, gazetece bir polis tarafından o **karanlıkta** bir pikapa motosiklet yüklerken tanınmaları... "**Bir iddiaya göre Gezmiş**"in "**Polislere attığı kurşunla Yusuf Arslan'ı yaralamış**" olması... Gezmiş'in "**şehir içinde tehdit ettiği bir havacı başçavuşun**" önce evini basıp, sonra özel arabasını kendisine kullandırtarak "**Gemerek'in Yeniçubuk akaryakıt istasyonunda**" teker patlatılarak karanlık tarlalarda çifte sten tabancaları ve "**bol miktarda**

kurşun" ile sağsalim ele geçişi...

Hep havada uçuşuyorlar: Sinekler küçük, mide bulandırıyorlar. Henüz herşey burjuva basınına verilenlerden aktarma. Değişmesi güç gerçeklik: Çocuklar leyleğin yavrusu gibi yuvadan atılmış görünüyorlar.

MAKROSKOPİK ORDU olayı: 27 Mayıs'takinin bir başka çeşidi ile, ordunun eylemi üzerine ilk ağızda gene ordu **cezalandırılıyor** bile. Hangi ölçüyle, niçin? Orası karanlık. 8 Paşa: 1) **Kara Kuvvetleri Plân ve Prensipler Dairesi Başkanı** Tümgeneral C. Gürkan, 2) **Genelkurmay Merkez Daire Başkanı** Tümgeneral Ş. Köseoğlu, 3) **Kara Kuvvetlerinden** Tuğgeneral M. A. Akar, 4) Zırhlı Birlik **Komutan Yardımcısı** Tuğgeneral N. Gürkân, 5) **Deniz Teknik Daire Başkanı** Tuğamiral V. Bilget, 6) **Hava Kuvvetleri Harekât Daire Başkanı** Tuğamiral Ö. Çokgör, 7) **I. Ordu Komutanlığından** Tuğgeneral M. Tuğcu, 8) **Tuğgeneral** L. Erol.

Paşaların en yüksek rütbelisi 2 Tümgeneral, 6'sı Tuğgeneral. Hepsi genç. Ne yapmış olabilirler?... Açıklanmalı. Ama en şaşırtıcı olan gazetenin şu havadisidir:

"Bu arada Havacı Albay H. Ilgaz, komutanların ültimatomunu TRT'ye götürenlerden Havacı Albay K. Tunusluoğlu ile Zırhlı Birlikler Komutanı, ayrıca Zırhlı Birliklerden yarbay ve bâzı binbaşı öğretmenlerle, çeşitli sınıflardan değişik rütbelerde çok sayıda subay emekliye sevkedilmiştir. Ayrıca çok geniş bir atama işlemi sonunda, bazı subaylar görevlerinden alınarak, kıta hizmetlerine sevk edilmişlerdir."

3 — Geri Tepiş Normal midir?

Sonradan anlaşıldı:

"Cuma günü saat 13'e bir dakika kala, Çankaya Köşkü'nden TRT'ye telefon edildi. Heyecanlı bir ses:

"— Muhtıranın okunmasını durdurun" diyor ve üç gün mühletten söz ediyordu.

"Fakat artık çok geçti. Haber okunmak üzereydi. Esasen Hava ve Deniz Kuvvetlerinin Genel Sekreterleri olan iki albay ile Kara Kuvvetlerinden bir paşa, muhtıranın okunmasını sağlamak üzere iç haberler merkezinde bekliyorlardı." (D., 16/3/1971)

Daha ilk adımda "**tepe**" oyunu bozmak istiyor. 17 Mart'ta: "**Muhtıra**"yla sırf orduda devrimci kanadı oyalayıp vakit kazanılmak ve hareketi bastırmak plânlanmış. 18 Mart'ta: "**Müdahale**" edenlerin "**lider**"i rolüne giren bir "**paşa,**" bütün konuşulanları teype alarak, bantları **tepeye** götürür, yâni muhbirlik edermiş. Bunlar açıklandı.

Öyleyse bu oyun, —Talât Aydemir olayı gibi, — bir provokasyon tertibidir. Maksat, ordunun devrimci gençliğini temizlemek için, hazırlıksız davranışlara kışkırtmaktır. İçlerinde devrimci maskesiyle sokulup, asıl devrimcileri avlamaktır.

Yakışır mı? Bu metotlar, Bizans çağında aylıklı askerlere uygulanırdı. Türkiye'nin halk çocukları ordusu herhalde antika istibdatların aylıklı askeri değildir. Onun yurtsever gençlerini yanlışa düşürüp ezmek, önce günahtır. Ondan sonra tehlikelidir de. Hem Ordu Görev Tüzüğüne: "**Anayasayı kollama ve koruma**" maddesini yaz; hem ordu anayasayı korumak isteyince Bizantizmle provokasyonlar kışkırt. Kimde kime güven kalır?

Hele anayasayı "**koruma**" gibi masum ve meşru bir görevi normal yoldan yerine getirmek olanağı tıkanırsa, ileride çok daha korkunç patlamalara yol açılmaz mı? **Ordu** oyuncak değildir. **Millet**: Birkaç bin parababası değildir. **27 Mayıs**: O bilinci asker-sivil bütün yurttaşlar içine getirmiştir. Devrimci subay (Muhtıranın yazdığı gibi) yalnız "**kuvvetli**" değil, aynı zamanda "**inanılır**" doğrularla kanıtlandırılabilir. Yalancılığın mumu yatsıdan öte yanmaz.

27 Mayıs EMİNSU'lara geniş yararlar, hattâ imtiyazlar vermişti. 12 Mart doğru "**emekliye**" **emekletiyor**. Hem bu iş: **"Önceki gün akşam üzeri ele alınmış... Dün sabah saat 12.20'de emeklilik bildirilmiş, atananlara ise, 12 saat içinde yeni görevleri başında bulunmaları emredilmiştir."**

Bu işlemleri kim, nasıl yapmış: "**Genelkurmay başkanı ve kuvvet komutanları, durumu cumhurbaşkanı ile görüşmüştür.**" deniliyor. Demek bu temizlik AP'ye "**şans**" tanıyan ve "**istifası**" düşünülen paşalarla uyuşumluca yapılmıştır.

Dahası var: "**Sızan haberlere göre, emeklilik ve atanma işlemleri CHP Genel Başkanı İsmet İnönü'ye haber verilmiş ve:**" 24 saat içinde sükûnetin temin edileceği "**bildirilmiştir**" (Cumh. 17/3/1971).

İ. İ. Paşa'ya verilenin "**haber**" değil "**müjde**" olduğu, daha dün ağzını bıçak açmayan İ. İ. Paşa'nın **CHP Ortak** Gurubunda yaptığı şu muştulamadan anlaşılıyor:

4 — Eski Kurtların Antika Huyları

"**Geçen 24 saat memleket için çok önemli bir devreydi... Merak ediyorduk bütün dünya ile beraber. Fakat size KALP HUZURU ile söyliyebilirim ki, bu geçen 24 saat zarfında Türkiye, millet olarak bünyesindeki sarsılmaz metanetinin bir defa örneğini vermiştir... Gerek ordunun... gerek siyasî partilerin... memlekete SAHİP olmak isteği hâkim olarak yaşamaktadır. Bugün olayların ve HAZIRLIKLARIN mahiyetini henüz bilmeksizin ÇOK İYİMSER, ümidi kuvvetli bir halde huzurunuza çıkmış bulunuyorum.**"

Bu "**24 saat**" neydi? İ. İ. Paşa'nın 1923'ten 1950'ye dek 27 yıl **iktidarda** ve 1950'den 1971'e dek 21 yıl **muhalefette** tekrarlayıp orduya ezberlettiği: "**Asker siyasetle uğraşmaz**" yalanının uygulanış 24 saati idi. "**En son Ankara Hava Kuvvetleri Konferans Salonu'nda**" ordunun başı Tağmaç, Türkiye'de parababalarsız ve hacıağalarsız yaşanamayacağı felsefesini şu sözlerle haklı çıkardığına inanmıştı:

"**Bir Afrika ülkesini yönetebiliriz, fakat nüfusu 35 milyona çıkan Türkiye'yi yönetemeyiz!**"

5 — Türkiye'yi Ordu Yönetmiyor mu?

Neden yönetemezmişsiniz? 500 Finans-Kapitalist **parababası** ile 2000 Tefeci-Bezirgân **hacıağa** 35 milyon insanı sömüre sömüre dolandırarak "**yönetecek**". Gereğinde 1 milyon eri ölüme seve seve yönetmeyi bilen onbinlerce yüksek öğrenimli subay, 2500 soyguncu kadar olsun milleti yönetemeyecek... Bu masala nasıl inanılır? Türkiye'de üç milyon **işçi** ile üç milyon çalışkan köylünün (30 milyon nüfusun) sermayeci çapulundan başka yolla yaşayamayacağı düzmecesi ezberletilerek inanılır.

AP **İktidarı** ile kayıkçı dövüşünde usta **muhalefeti**: "**Bir Afrika ülkesini**" yönetirce, 35 milyonluk Türkiye'yi "**yönetiyor**" muydu? Ordu "**siyasetle uğraşmadığı**" ölçüde "**yönetiyordu**". Dört general kılıçları takıp geçit resmiyle Çankaya'ya "**muhtıra**"yı götürür götürmez, yâni "**Ordu**" birkaç 24 saat "**siyasetle uğraşır**" uğraşmaz ne "**Hükûmet**" kaldı, ne "**Parlemento**". **Memleket**" ise, dünkünden daha iyi (hiç değilse Polis dayanıklı gericiler ilericileri kim vurduya getirmeksizin) kendi kendisini "**yönetiyor**". Hani parababaları?... Gölge etmesinler, **halk** başka ihsan istemiyor.

6 — Biraz da Halk için Yönetsin

Bu işi, hem de farkına varmaksızın, ordu yapmadı mı? Neden **Türkiye** ordusu **Afrikalı** ordulardan aşağı kalsın? Anlaşılıyorişte: Ordu olmasa, en kabadayı parababaları donlarını bağlayamıyorlar. Demek **gerçekte** Türkiye **ordu** gücüyle **yönetiliyor**. **Demokrasi**: 2500 kodamana **ordu** zoruyla 35 milyon insanımızı çapul ettirtmek midir? Yoksa, 1.5 milyonu **örgütlü** işçi olan, 6 milyon **işçi-köylü** üretmen yığınını, yüzbinlerce namuslu asker-sivil **genç** ve **aydın** ile bir atılışta kaynaştırıp, 35 milyon nüfusu insanca yaşatmak mıdır?

Siyaset: Dönmüş, dolaşmış, bu denli açık rakama dayanan bir denklem olmuştur. Bu denklemi, en ücra dağ başındaki karacahil çobanın önüne koysanız, bir kaç saat içinde çözümler. Bütün **mesele**, ordunun, bağrından geldiği çobanla, köylü ile, esnaf ile, işçi ile kendi arasına vurguncu parababalarını "**yönetici**", hattâ "**şefâatçı**" kılığında maskeli soyguncu olarak sokmaksızın: **Halkla halk çocukları** olarak başbaşa vermekten korkmamasıdır. **Siyaset** te budur, **demokrasi** de budur.

Parababalarının, **siyaseti** asker-sivil yurtsever aydına **yasak**, herkesin perende atamıyacağı bir ince kalleşlik ortaoyununa çevirişi, hep ordunun temiz vicdanını oyalamak, yiğit yüreğini çıkmazlarda bocalatmak, duru kafasını karıştırmak içindir. Ama, hakikat oportada. İktidarın Karagözleri, muhalefetin Hacıvatları, Altıkulaç Beberuhileri, Razâkîzâdeleri, Tatsız Tuzsuz Deli Bekir'leri heron yılda bir oynadıkları perdeyi yıktılar, viran ettiler. Ardından sıkıştıkça, orduyu imdatlarına çağırdılar. "**Türkiye'yi yönetme**" dedikleri oyun bu. Bu oyunla, Türkiye'yi bütün millî geliri kadar yabancılara **borçlandırıp** Amerikan **üssü** haline getirdiler.

Bu haydutluk **siyaset** midir? **Demokrasi** midir? Millet içinden bu sınıfın ülkeyi "**yönetmesi**" midir? Yoksa, yetmiş yedi buçuk yabancı casus örgütlerinin memleketi yabancı sermayeye savunmasız teslim etme yordamı mıdır? Vatanı savunmak, anayasayı kollamak ordunun baş görevi ve hakkı ise, niçin bu **hak** ve **görev** biraz da gerçek **demokrasi** yönünde (yâni halk için, halkla birlikte ve halk tarafından) işlemesin?

ŞAPA OTURTULAN PARLAMENTARİZM

30 Mart 1971

Bugünlerde pek çok şeyler şapa oturdu. Bunların en ilginci: **Parlamentarizm**in şapa oturuşudur. Gerçekte ne de direniyor. Çabalama kaptan, ben gidemem, diye diye...

1 — Cilveli Çifte-İktidar (Diyarşi)

Diyarşi (Çifte-İktidar) başlıyor. Bir yanda (**parlamento + partiler**), öbür yanda (**devletbaşkanı+ordu**) karşı karşıya geldiler. Birbirlerine, **Fuzulî** ile **sevgilisi** arasında geçen ilişkinin "şiirini" okuyorlar:

"Ben ana hayran

"Ol cama tırman

"Mütekeddir: Ben ondan, ol benden...

"Ben ana mihnet, ol bana gussa:

"Müteneffir ben ondan, ol benden."

Böyle çelişkili karasevdalar, **çökkün Şark**'ın yalnız **kişi**lerinde değil **toplum**larında da kaçınılmaz olur. Hem birbirilerine bayılırlar, hem birbirlerini bulsalar bir kaşık suda boğarlar. Partiler **parlemento**dan, devlet başkanı **ordu**dan bir parça olduklarına göre, Türkiyede çifte-iktidar oportada duruyor: **Parlemento** mu ağır basacak, **ordu** mu?

2 — Batı'da "Parlamentarizm" Elma Şekeri

Parlamento kimdir? 1971 yılı uluslararası **Finans-Kapital**in **halk** denilen çocuklara yalattığı elme şekeridir. Emperyalist **metropollarda** (anayurtlarda) kodaman **parababalığı** (Finans-Kapital), dünyayı **sermaye ihracıyla** soyup soğana çevirdikçe, tekelinde tuttuğu **AŞIRI-KÂR** (surprofit) ganimetine dayanıyor. O **AŞIRI-KÂR**dan bir parçacığını, Emperyalizm denilen kurtlu elmanın üzerine incecik bir yalabuk şeker zarı olarak sıvıyor. **Halk** denilen çocuğa:

"**İşte bu Kızılelma senin**, diyor. **Tat ta bak ne tatlı**"diyor ve çocuğun cebindeki son meteliğini de tırtıklamak için, ağzını burnunu o boyalı şeker zarı ile bulayıp, bulaştırarak, halkımızın hoş deyimi ile: "**Şafiî köpeğine çeviriyor.**" Uluslararası parababaları elinde **parlamentarizm** böyle basit bir çocuk oyunudur.

Dikkat edelim. Her zaman söyleriz: Batıcı parababalığı elinde bir **AŞIRI-KÂR** olmasa, ondan bir parçacığını özellikle **İşçi sınıfı** içinden yetiştirdiği **aristokrat amele** tabakası denilen küçükburjuvazinin en modern ve en rezil satılık çeşidine yalatmasa ve işçi sınıfını o yoldan kendi çapul arabasına bağlamasa, Parlamentarizm oyununu kimseye, hele kendi geniş işçi ve halk yığınlarına hiç bir zaman yurtturamazdı. Beş, on, yirmi yıl işçi sınıfı içinden ayrıcalıklılara yüksekçe bir "**yaşama standardı**" sağla: Ardından on milyonlarca insanı emperyalist bunalım ve savaşlarla kır, öldür. Düzen bu. **Parlamentarizm** elma şekerinin içindeki zehirli, kan kusturucu meyva rejimi bu. Onun, artık en ileri emperyalist anayurtlarında bile ipliği pazara çıktı.

3 — Birinci Büyük Millet Meclisi

Ya bizde parlamentarizm kimlerin tekelinde? Mustafa Kemal Paşa hayâle kapılacak kişilerden değildi. Türkiye'yi "**çağdaş uygarlık düzeyi**"ne çıkarmak için "**sermaye**" mekanizmasına inanmıştı. Ama, 1. Millî Kurtuluş Savaşı'nda **ordu** olmasa, sermayenin, kompradorlar çıngarı: **İttihatçı-İtilâfçı** yırtınmalanyla ülkeyi bir emperyalist sömürgesi yapacağını görmüş, eliyle tutmuştu.

"**Sermaye mekanizması**" denilen şeyin adına "**kapitalizm**"mi denir? İlk Büyük Millet Meclisi demeçlerinde: Emperyalizme de, kapitalizme de ağız dolusu sövüldü. Öyleyse, hem kapitalizme söven, hem bir sermaye makanizmasını kuran düzen nasıl olabilirdi? **Ordu** ile... Sermaye, halka etkili olabilmek için **parlamentarizm** mi istiyordu? Olur. Paşanın kaç tâne güvenilir **subayı** varsa, hepsinin üniformaları, savaş biter bitmez çıkarıldı. Başta Paşa'gân olmak üzere hepsine smo-

kinler, kırlangıç kuyruklu redingotlar giydirildi. Memleketin şurasında burasında 3-4 yıl arayla çalışan "**seçim**" davul zurnaları şölenlerinde gösterilen adaylar, silindir şapkalarını giyip Ankara'daki Sultanî çatısı altında toplandılar.

Parlamento mu istediniz baylar? İşte size: **Büyük Millet Meclisi.** I. Kurtuluş Savaşı günlerinde bu meclisin "**Manzarası**" biraz vahşice mi görünüyordu? Doğrudur. Bir kaç, pilâvın içinde karabiber kabilinden, Patrik Atenagoras'tan heybetli şıh, Aşiret reisi, ilmiyye patriyarkı (Babahan'ı) ile yan yana, hemen hepsi I. Emper-için cep dolu. Beller kemerle sıkık. Bacaklar getr pantolonlu. Bu Mepus Bey yahut **yedeksubayı** cin gibi "**Kalpaklılar**". "**askerî**"den bozma, yakası açık, "**hâkî**" (Toprak rengi: Savaşta arâziye uygun (!) giysi. Göğüsler fişeklikler, paşanın emrinde, ha deyince İstiklâl Mahkemesi'nde adam asar, yahut cephede düşmana karşı çıkar "**avcı kıyafetli**" tedbil gezen askerlerdir.

4 — Tek-Parti Parlamentarizmi

Sivil Sermaye o manzaradan ürkse haklı. "**Asrî**" (çağdaş) parlamento kılığı için Ankara'dan İstanbul'a müşteriler, İstanbul'dan Ankara'ya "**tüccar terzi**"ler az mı aktı? Ve "**sermaye**" hazretlerinin sinirine dokunmayacak bir sivil **Parlamentarizm** görüntüsü sağlandı. Ancak meclisin içinde **ordu** oturuyordu, ne gerek." Arasıra sevimli Anadolu boğazıyla oy'a baş vurulurdu:

"— **Gabl'idenler** (Kabul edenler)?

"— **Gabl'itmiyenler?**

Ve ardından, öyle istenmişse, hemen:

"— **Gabl'idilmiştir!**" gelirdi. Bu kanunun onaylanıp onaylanmayacağı, ilkin kara kalpağın yanlamasına mı, önlemesine mi durduğuna göre belli olurdu. Sonra ona da hacet kalmadı. "**Seçim**"le kimin meclise gireceği önceden belliydi. Yanlışlık olamazdı. **Parlamento**, paşanın öğütlediği kıyasıya **askercil disiplinli** çarklardan kurulmuş bir makineydi.

CHP'nin "**tekparti**" çağında **parlamentarizm** bu idi. **Ordu**'nun ruhu **meclis**te tebdil gezip bağdaş oturuyordu. Daha mı az demokrattı o tekpartili CHP parlamentarizmi, yoksa daha mı çok? Bunu tartışmıyoruz. Yalnız biliyoruz. O zaman da **meclis**in

adı gene **Büyük Millet Meclisi idi ve Büyük Millet Meclisi**'nin demokrasiciliğinden şüphe edenin, alimallah gözü patlatılırdı! Seçim ise, işte "**seçim**". Parlamento ise, işte **meclis**. Demokrasi ise kimin haddine **demokrasiye** yan bakmak?

Bu bir çeşit **tarihsel devrimler**'den sonra gelen, **Gaazi'lerin** egemen **sınıflı** topluma geçit döneminde kurdukları **devlet** biçimli bir "**askercil demokrasi**" geleneği miydi? Olabilir. Ona **tekparti parlamentarizmi** denebilirdi. Tekparti parlamentarizminin, hiç değilse, kendine göre daha az saçma bir mantığı vardı. Bir yol devlette: (**Yasama-yargılama-yürütme**) üçüzlüsü, "**güçleri ayırtlama**" (tefrik'i guvâ) kargaşalığı yoktu. Her üç yetki **T.B.M.M'nin** kişiliğinde; T.B.M.M'de **paşa**nın kişiliğinde birleşikti. **Burjuvazinin** pısırıklığı, sosyal **sınıf çelişkilerinin** kütlüğü bunu olasılaştırıyordu. "**Kemalist inkılâplar**" o ortalıkta yürütüldü. "**Aşırı-kâr**" gene yoktu ama **aşırı uçlar** da yoktu. Hiç değilse, yok edilebilmiş sayılıyordu.

5 — Çok-Parti Parlamentarizmi

Çokparti parlamentarizmi, o mantığı bozdu. Daha doğrusu "**zor oyunu bozdu**" 1925' den beri, CHP'nin tekparti parlamentarizminin kanadı altında palazlanıp, CHP'nin önce beynini, sonra yüreğini ve en sonunda etini kemiğini kemirip yiyerek fena halde semiren **parababalığı** (Finans-Kapital), antika çağlardan kalma, **askercil demokrasi** gelenekli tekparti "**vesâyet**"ine sağdıçlığına artık isyan etti. "**Tekparti demokrasisi**"ni, dayanılmaz bir **diktartörlük** saydı. Tekparti CHP'si ve paşası: Hem dayak yiyen, hem memnun olan koca kılığından da dımdızlak bırakıldı.

Demokrat Parti'nin **Demirkırat**"ı, **Finans-Kapital** sağdıcı **Bayar** ile **Tefeci-Bezirgân** hacıağa tohumu Menderes gibi sivil beğcikleri sırtına alıp, parlamento'da bağdaş kurmuş **ordu**cuları tekmeleyip kovar oldu. Beyciklerin paltosunu tutup giydirmeyi "**şeref'iaskerî**"sine aykırı bulmayan paşaları, **ordu** geleneklerine karşı çıkardı. **Aşırı çapuluna** Amerikan sadakası yetmeyince, Kruşçef Bolşeviği Ankara'ya çağırdı. Tekparti par-

lamentarzimi, ordu için rahat bir emeklilik yiyimi idi. Çokparti parlamentarizmi, sürüyle hacıağa ve parababası kullarına Demirkırat yemliği oldu.

Amerika "arpayı" keser kesmez, bir milyon Vatan Cepheli üye yazıldı ve **ordu** da tapayı arttı. **27 Mayıs**: Parababaları sömürüsünün kendisini kaldıramadı, halk içinde bu sömürünün yarattığı ateşi ölçecek **termometreyi** koydu. **Sosyalizmi** serbest bıraktı. **Yeni** anayasa **yasama-yargılama-yürütme** (Y-Y-Y-) güçlerinin ayırtlanmasını son dereceye götürdü. Böylece, ordu: **Millî Birlik** ve **kontenjan** gruplarına rağmen politika dışı bırakıldı. Ordu sayesinde iktidara hazırca konan **parababalığı** (Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgânlık) orduya karşı yapmadık provokasyon bırakmadı. Parlamentoda paşa dövmeye dek denemeler yaptı.

Hepsi kolaydı. 35 milyon, **işsizlik ve pahalılık** altında nasıl uyuşturulacaktı? Halkın **köylü** kesiminin Tefeci-Bezirgânlar hakkından gelebilirdi. Yeter ki, **tefeciliği** yasak eden İslâmlığı, tefeci mütegallibenin gâvurluğunu örten bir maske gibi kullanabilsinler. Ama halkın en dinamik kesimi olan **işçi sınıfı** sosyalizme doğru hızla gelişiyordu. Gangsterler sendikalizmini bile etkili kılmak için **AŞIRI-KÂR** gerekti. Onun yerine Finans-Kapital parababalığı iki silâh buldu: 1— **AŞIRI VURGUN**; 2— **AŞIRI UÇLAR**...

Alman casuslarının üniversiteye soktukları: **Panislamizm** için halife gerekti. "**Ulu Hakan Abdülhamit Hân**" üzerine destanlar yazmak, yetemezdi. Panislamizm uygulanınca: Türkiye'den Suudî Krallığına **döviz** kaçırıp **kolera** ithâl eden hacılar, aşırı vurgunun kaymağını da yabancılara kaptırdı. Alman casusluğunun **Pantürkizmini** en iyi bilen **ordu** idi. **Turan** yerine Hitler'in **ırkçılık** hezeyanları da: yalnız birkaç CİA ajanı**komando**'yla, **Toplum Polisi**'ne bile yeterli cep harçlığı istedi: **AŞIRI VURGUN**'un öbür bölümünü tüketti. **Faşizm**'in ezelî **AŞIRI UÇLAR** maskesi, asker-sivil **GENÇ TÜRKLER** geleneğimizi uyarmaktan başka hiç bir işe yaramadı.

6 — PARLAMENTARİZM HURDACILIĞI

Modern ve antika **parababalarının** denizi burada bitti: **Parlametarizm** gemileri **ordu**nun bir "**muhtıra**"sıyla oracıkta şapa

oturdu. Şimdi ne oluyor? **Ordu** eliyle batırdığı halk düşmanı parlamentarizm gemisini yüzdürür inşaallah demeyen "**siyasî parti**" yok. Kendisine "**işçi partisi**" diyen TİP bile, hiç kızarmadan, batmış parlamentarizmin mantar cankurtaran simidine şöyle sarılıyor:

"Bugün... kazanılmış demokratik hakların korunması, PARLAMENTARİZMin yalnız şekil olarak değil, fakat temel ilkeleriyle birlikte ayakta kalmasına bağlıdır." (TİP Bildirisi)

Ne "**kazanmış**" TİP? 1965 yılı **276 bin** oyla **14** mepusluk. 1969 yılı **243 bin** oyla **2** mepusluk! Parababaları **parlamentarizminde: "Bütün sosyal sınıfların siyasî ağırlıklarını koyacakları bir ortam"** olabilirmiş gibi, **"İşçi ve emekçi sınıfların serbestçe örgütlenip siyasal eylemlerde bulunması"** olabilirmiş gibi **"Süratle genel seçimlere gidilmesini istiyoruz"** diyebiliyor (23-3-1971). Kuyrukçuluk yapıyor.

AP pehlivanı Demirel de, başka lâflarla aynı şeyi söylüyor:

"Parlamento ile orduyu karşı karşıya bırakmayı ve bu suretle demokratik nizamı temelinden sarsacak bir duruma girmeyi kabul etmemiz mümkün değildir." (23-3-1971)

Parababalığının tek güvendiği parlamentarizmin palavra mantarizmini yutmayan bir **ordu-gençlik** var. Gençlikte **bilinç** güçten üstün. Orduda **güç** bilinçten üstün. Bilincin de, gücün de tükenmez kaynağı **işçi sınıfı**'dır. Ancak bu üç güç gençlik + ordu + işçi sınıfı birleşirse: Büyük **köylü** yığınları **Tefeci-Bezirgânlığın** kanlı pençeresinden ve **Finans-Kapitalin** karanlıkta avladığı **oy davarlığından** kurtarılabilir. **Millî kurtuluş, gürbüz** çağdaş uygarlık düzeyine ulaşabilir. Günün birinci problemi bu **gerçekliği** orduya anlatmaktır.

Görünürde Ordu: Şapa oturttuğu parlamentarizm gemisi içinde dişe dokunur nesneler varsa, onları kurtarmak istiyor. Bu da bir "**ekonomi**" görüşü olabilir. Ancak batmış gemiler

hurdalıktan başka yerde değer taşımaz. **27 Mayıs** denemesi ortada. Parababalarının tekelinde batmış **parlamentarizmi** allayıp, pullayıp yüzdürenler, gemiye hemen sahip çıkan sermaye korsanlarının ilk bombardımanına uğrayanlar ve parlamentoda kaniçinde bırakılarak dayak yiyenler oldular. Şirin ve süslü **demokrasi** makyajı altından, en sinsi ve kanlı **alaturka faşizmin** nasıl fışkırdığını gördüler.

"**Men cerreb'el mücerrep, hallet bihîn nedâmet**" (denenmiş deneyen, işin sonunu yazık oldu ile çözümler!). Devrimci gelenekli ordunun tek ihanet etmiyecek dostu ve dayanağı **işçi sınıfı** ile çalışan **halk** yığınlarıdır.

HALK DÜŞMANLARIYLA REFORM YAPILAMAZ

23 MART 1971

12 Mart, yerli-yabancı parababalarının kafalarına balyoz gibi inince, şaşkın ördekler gibi nereye gideceklerini şaşırdılar.

"**En uzun 24 saat**"ın bittiğini sanan bütün bezirgan partileri hep bir ağızdan "**Demokrasi**" şarkıların söyleyerek devrimci güçlere saldırmaya başladılar. Son 6-7 gün içinde yaratılan olaylara göz atacak olursak:

Adana da 5 devrimci genç tevkif edildi. TÖS, DEV-GENÇ ve DİSK'de arama yapıldı. Adana emniyet müdürü TÖS başkanını ölümle tehdit etti.

Gaziantep'de, yine TÖS, DEV-GENÇ ve DİSK'e bağlı şubeler arandı. Bayatlamış tertiplerle gazetecilere gösterilmek üzere sopa, bilmem ne bulunup, 11 lise öğrencisi nezarete alındı.

Sivas'dan 9 kişi "**düzeni yıkmak**" suçunda tevkif edildi.

Muğla'da, köylülere anayasa öğreten, biri İMAM, biri yüksek mühendis, biri tekniker, bir de memur olmak üzere 4 kişi tutuklandı.

Ve Batmanda, 3 bin işsiz "**Açız, iş istiyoruz**" diyerek miting yaptı. Batman halkının üzerine yine Mehmetçik saldırtıldı.

Bütün bu olayları sahneye koyanlar, Finans-Kapital'in hesabına bütün Türkiye halkını ezim ezim ezen, politika canbazlarıdır.

Ordunun verdiği muhtıranın birinci maddesinde "**son şans tanınan**" adamları ihanette birlik olan halk düşmanlarıdır. Halk düşmanların 35 milyonluk Türkiye halkının sırtına bindirmeye kimsenin hakkı yoktur. Halk düşmanından hükümet olmaz. Olursa dürüst olmaz. Olursa, yine Finans-Kapital'in koynuna girecektir.

Muhtıra'yı verenlerin de bunu akılları kesmemiş olacak ki;

Başbakanlığa atanan Nihat Erim: "**Adalet, içişleri ve millî eğitim bakanlıklarını, parlamento dışından seçeceğim**" diyor.

Bu durumda muhtıra'yı verenler eğer, Finans-Kapital'in halkı ezerek yarattığı "**anarşiyi ortadan kaldırmak**" istiyorlarsa "**anarşi**" yaratan Finans-Kapital'e karşı halkla bir olmalıdırlar. Halkla birlik olmakta, onun ekonomik ve demokratik isteklerine cevap vermekle olur.

KARMA DEĞİL KARMAKARIŞIK

6 Nisan 1971

Hükümet programı baştan sona okununca edinilen ilk genel izlenim şudur:

1- HİÇ YAPILAMAYACAK HER ŞEY

Hiçbir şey **yapamayışın** melankoli denilen karasevdası içinde, her şeyi söylemiş görünmek. Bir koca gazete sayfasını dolduran program içinde 50 yıldır işitilen: "**Muasır medeniyet seviyesi**" klişe olarak: "**Çağdaş uygarlık düzeyi**" biçimine çevrilmiş. 50 yıldır bilinen: "**Türk silâhlı kuvvetlerinin demokratik rejime ve anayasa düzenine bağlılığının en açık delili**" bilinen "**muhtıra**" ile verilmiş.

Ne yapılacak? En başta:

"**Zorunlu reformların hiç beklenmeden gerçekleştiril-mesi**" deniliyor. "**Zorunlu**" nerede başlar, nerede biter? Kim bilir.

En son: "**Herhalde artık Anayasanın öngördüğü reformların yapılmadığı veya ele alınmadığı söylenemiyecektir.**" deniliyor. Demek maksat ağızları tıkamak. "**reform**" diye tutturulmuş. "**Alın size reform**" denilecek. Hiç değilse "**yapılacak**" mı reform? Şart değil: "**Ele alınma**" da yeter.

Programın **genel** sözleri bunlar. "**Dengeli gelişim**", "**dinamik bir yapı**", "**siyasal değişme**", "**temel yapısal ve kurumsal çözümler**" için "**cesaretli adımlar**" sıralanmış. Şirin, güzel **sözler**. Yapılacak **işler** hangisi?

"**En kısa zamanda ilgili bakanlarca yüce milletimizin bilgilerine sunulacaktır**" deniliyor. "**Düşük gelir**"den kur-

tulmak için: "**Yol uzun**"dur. "**Kalkınma**" için "**Uzun vâde**" isteniliyor. Öyleyse "**en kısa**" olan iş nedir? Önümüze mahut "**Strateji**" çıkıyor. "**İlk aşama**" olarak, temel: "**Toprak-eğitim-maliye**" gibi **temel reformlar** sayılıyor.

2- BOYUNA DEĞİŞİR DENGE

Bunlardan tek dişe dokunan toprakla ilgili reform şu:

"**... Bir ailenin bölgelere ve toprağın cinsine göre tespit edilecek bir büyüklükten fazla toprağa sahip olmasını engelliyecek "Toprak Reformu Ön Tedbirler Kanunu**".

Daha "**reform**" yok, "**ön tedbirler kanunu**" gelecek.

Oysa, "**ön tedbirler**" değil, "**toprak**" kanununu 2. Emperyalist Evren Savaşı'ndan önce tekparti'nin İ.İ. Paşası başvekilken "**meclise sunmuş**" idi. İlkin "**aile başına**" Amerikanvari 500 dönüm bırakılacaktı. Sonra bu alaturkalaştırılıp adam başına 5000 dönüm bırakılacaktı. Sonra bu alaturkalaştırılıp **adam başına** 5000 dönüme çıkarıldı. Böylece toprak ağası ev halkına en seçme topraklarını beşer bin dönüm dağıtıp kanundan sıyrıldı. Gene de İ.İ. Paşa'nın nasıl tekerlendiğini biliyoruz.

Şimdiki paşalar. "**Silâhlı kuvvetler**" ellerinde olduğu için tekerlenmezler mi? **Komutan** ne? Bir memur. **Memur** kim? **Hükümet** emrinde, şimdi tersine hükümet komutanın emrinde. **Bu ne kadar sürer**? Bizde olağan şey bu.

1937'lerde İnönü hem "**paşa**" idi, hem "**başvekil**" idi. Karşısında şimdiki gibi sürüyle başka **parti** de yoktu. Yalnız **ordu**: Çakmak Paşa'nın, **devlet** Gazi Paşa'nın emrinde idi. İnönü **Hükümeti**: Bir işaretle düşüverdi. Bugün de öyle oldu. Devletle ordu başları: "Git" deyince **hükümet** gitti.

1937'ye göre bir fark var. O zaman hükümet ilerici idi; şimdi gerici. O zaman **ordu** gençliği tarafsızdı; şimdi toprak reformundan yana... Ama ordu hiyerarşiye bağlı. Hiyerarşinin tepesinde **komutanlar** oturuyorlar. **Kuvvet komutanları** gençliğin tutumunu **amortize** etmek (öldürümlemek) için başa geçtiler. En üstte **devlet başkanı** bu işi ayarlıyor. Karşıda bütün **partiler,**

orduyu neresinden ısıracaklarını hesaplıyorlar.

Böyle durumlara eskiden "**muvazene'i mütedavile'i dâime**" derdik. Öztürkçede: "**Boyuna değişir denge**" adı verilir. Burada kim kurtsa, o "**partiyi kazanır**". Saf kuzucuklar birer ikişer veya toptan yenir.

Kim kurt?

3- KURTLARIN ULUYUŞU

Parababalarından daha kurt kimse olamaz. Kurt bulanık havayı sever. Parababalar da bayılırlar böyle bulanık politika havasına. Kaç taşla kaç kuş vurmazlar ki:

1- Süleyman Bey **Türk parasını düşürdüğü** için görevini bitirdi "Baba bir hırsız tuttum"a dönmüştü ekonomi: "Al getir, gelmiyor. Koyver, gitmiyor". Ordu Süleyman beyi koyvermekle sevabına girdi. AP'ye kahir yüzünden lütuf oldu.

2- Bütün kötülükler parababalarının **tekelciliğinde** değil, hâşâ: Suç kişi Süleyman'da. Ordu Süleyman'ı atınca, yerine koyduğu Erim'le her yer günlük gülistanlık olacak. Estirilen hava bu.

3- Hepsinden yamanı ordunun çıkardığı tozdan, dumandan hazır göz gözü görmezken, ordu da, vatan da, millet de **Ortak Pazar** denilen emperyalist anavatanlar emrine aktarılacak. Hemen bütün yabancı parababalar ile son günlerde hanl harıl pişirilip kotarılan anlaşmalar, müdahalenin yarattığı sis perdesi ardında başarıyla gözden kaçırılıyor. Türkiye aktarılsın. Sonu kolay!

4- Halkın içinde, ordunun içinde patlamasız bu kalıp değiştiriş darboğazı da hele bir atlatılsın. O sıra yapılacak "**ruh yatırımları**" ile, gelecekte "**oy davarlarımızı**" gene parababalar yönünde ürkütme hazırlığı tümlenecektir. DP'nin ve Ecevitçi CHP'nin şimdiden değme dağlara konamayışları o yatırımlardandır. Ve ilh., ve ilh...

Bütün bezirgân parti kurtlarının çeşitli saman altından su yürütmeleri, hep "Bekle gör" diyen VAKİT KAZANMAK manevralarıdır. "Kandıralı Nihat Bey"in hükümet programı, tam o parababalarının vakit ve reklâm kazanmaları için biçilmiş kaftandır. Bunu programdaki "**toprak reformu**" için yazılanlardan daha iyi hiç bir şey gösteremez.

4- GELMEZ AYIN ÇARŞAMBASI

Toprak programı 5 madde. Ana madde, temiz iş almak için "**altı ayda**" çıkarılacak olan "**tedbirler** kanunu." Büyük arazi yasağını uygulayacak öteki 4 madde büsbütün "**develeri güldürecek**" şeyler. Programın dili ile aynen sıralayalım:

1- "**Başbakanlığa bağlı örgüt**" yapılacakmış, o iş için. Uygulayın bugünkü sistemde: 1 milyonu bulan kapıkulu memur sayısı içine yeniden yüzbinlerce yeni **memurcuklar** katılacaktır!... İşsiz aydınlar sokaklar dolusu olduğuna göre, bu maddeden kolayı yok.

2- "**Reform aracı... Tarım vergisi**" konulacakmış. Bu da sayısı artacak memurlara tâze maaş sağlıyacağı için, bütün kapıkulları kalabalığının (asker-sivil bürokratların) şiddetli alkışlarıyla karşılanacak. Ancak bir şey var: Bu vergiyi hangi "**tarımcı**" ödeyecek? "**Tedbirler kanunu**", hiç değilse lâfta, **büyük arazi** sahiplerini "kaldıracak" değil mi? Öyleyse, kapıkullarının ağızlarına çalınacak bir parmak bal **tarım vergisi**'ni, - "dalavere, malavere", - gene **küçük ekinciler** ödeyecek.

Buraya dek kurallar **parababaları** için "**reformu**" halkın gözünde taşınmaz yük etme prensibine uygun ve buna kapıkulları gık diyemezler. Ondan sonraki iki madde büsbütün yürekler acısı:

3- "**Devlet Örgütü**" ile "**KREDİ, FİYAT çelişkilerini kaldırmak**". Evet, program, **bezirgân ekonomi**'nin taptığı **pazar** kanunlarını **devlet** eliyle "**kaldıracak**"! Bu Osmanlı "**muhtesip ağalığı**" için, **çarşıya** kaç yüz bin değnekli **Subaşı** gönderecek?.. Devletin arabasına bindiği düzen **kapitalizm** olacak, ama devlet kapitalizmin hiç şakaya gelmiyen **fiyat** ve **kredi** kanunlarını, silâh

gücüyle "**kaldıracak**"! İnsanlarla böylesine alay edilir mi? Hükümet mindere çıkmadan, güreşte yenileceğini ilân ediyor.

4- "**Kadastro, harita çalışmaları**": Anlaşıldı mı "Vehbi'nin Kerrâkesi"? "**Kerrâke**" ne midir? Cici kızların kışa girerken butlarını örttükleri "**Maksi**"dir: İç ayıbı görünmiyecek ve üşütmiyecek topuğa dek kaftan, bizim bildiğimiz. Hükümet "toprak reformu"na "**harita ve kadastro**" maksisini giydiriyor!.. Toprak reformu mu? Ne demek 6 ay içinde "tedbirler"i meclisten çıkar (şakaya gelirse).

Uygulama mı gerek? O da "**kadastro**" çabukluğu ile yapılacak. **Kadastro** ne zaman biter? İ. İ. Paşa, ilk "**toprak kanunu**"nu "büyükmeclis"e getirip, henüz tekerlenmediği gün hesabını yapmıştı: **Kadastro** Türkiye toprağına 500 yılda belki yapılır!.. "Harita"ya gelince: Bu işe CIA'nin sermayesi yetmez. U.S. Amerika'yı satın almak gerekir.

5- "TİP" İK MARTAVAL YOK: "PLATFORM" VAR

"İşte böyle Mehmed-Ağa"! Bütün "partiler üstü" yeni-Mehmedağalar ağızlarını açmışlar. Bizim Mehmedali Ağa'dan Behice Ağa'ya, Nihad Ağa'dan Süleyman Ağa'ya, İsmet Ağa'dan Kayserili ve Bozbeyli Ağalara dek bütün eski, yeni, gerici, ilerici kurtlar, hep T. İşçi Partisi'nin "**faşist eğilimlere kapılmayan**" şu bildirisinde toplanıyorlar:

"**Demokratik haklarla ilericilerin can güvenliğini teminat altında tutarak, BÜTÜN SOSYAL SINIFLARIN** (yani Tefeci-Bezirgân ve Finans-Kapitalistlerin de en başta tabii) **siyasi AĞIRLIK'larını serbestçe ortaya koyacakları bir ortamda SÜRATLE genel seçimlere gidilmesini istiyoruz.**"

Bu maskara "**siyasi ağırlık**" kimde var? Herhalde bir deri, bir kemik **işçi köylü** yığınlarında yok. "**Süratla seçime gidilince**" kim "**ağır**" basacak? Belli: Yağlı pehlivan Süleyman Bacanak ve kaçak güreşen Feyzioğlu - Bozbeyli içgüveyleri ile

bir kaç çiroz paşa... Toprak reformunu değil, onu "**istiyoruz**"

Hayır, baylar bayanlar, sizin ne istediğinizi biliyoruz: Tabandan gelen **ordu tepkisini,** tepeden gelen **kartları değiştirme** yönünde kazasız belâsız şapa oturtmak istiyorsunuz. Tehlikeli perende.

Biz iyi dilekli saf çocuklara bir daha duyururuz. **Demokrasi**nin temel dayanağı genellikle **işçi-köylü** yığınlarının davranışı ile, özellikle **köye** kıyasıya **hürriyet, toprak** ve **bereket** sağlayacak sosyal **devrimle** gerçekleşir. Bu devrimi, işçi-köylü yığınlarının **girişimine - örgütüne kontroluna** dayandırmadıkça, dünyanın bütün **silâhlı kuvvetleri** de bir araya gelse başaramaz. Ama, örgütlü **işçi sınıfı**, birkaç haftada örgütleyebileceği büyük **köylü** yığınlarımızı en yüce **demokratik** düzeye ve **bilince** eriştirir.

Toprak reformu diye soyutlaştırılıp kuşa çevrilmek istenen **hür** (özgür) oluşumun politik ve sosyal platformu: **İthalât** malı **uzman** ve **adaptasyo**'larla boşuna çıkmaza sokulmamalıdır. O platform: **İşçi sınıfı partisi**nin Türkiye'deki **aktüel** karşılığı **Vatan Partisi programı** içinden başka yerde aranmamalıdır.

"BÜYÜK HESAPLAR", "KÜÇÜK HESAPLAR"

20 Nisan 1971

Türkçenin: "**Köpeksiz köyde, değneksiz gezmek**" diye bir atasözü vardır. Parababalarının, hele 1950'denberi iki ritmik saat düzenli onar yıldır süren DP ve AP iktidarları öyle vurgun yaptılar.

27 Mayıs, ordu vurucu gücü ile bir **politika** değişikliği getirdi. Ondan önce, parababalarımız, firavunlar çağındanberi alıştıkları rahatlıkla "**düşünceye kelepçe vurulur**" prensiplerini "**hür basın**" sütunlarında açık saçık sergilemekte sakınca değil mutluluk duyarlardı. **27 Mayıs:** Çok utangaç ergenlik çağı diliyle, "**komünizme taşmayı önleyecek son bent**" diye nitelediklerı "**sosyalizm**" düşüncesine açıkça "**müsaade**", hele "**teşvik**" etmeseler bile göz yumdular.

Ancak, kısa günde, **insana** inilmezse, ne kanunun ve ne de anayasanın ülkeye hiç bir şey getiremeyeceğini bütün acılığı ile tattılar. Halk çocukları idiler çoğunlukla. Parababaları onların halkın içine gimemeleri, halkla kaynaşmamaları için, onları her şey yapmaya hazırdılar. **Meclisler üstü** yaptılar. Orada mumyalaştırmıya çalıştılar. Halk çocukları canlıydılar. Onları **insanüstü** yapabilseler, hepsinin ayrı Anıtkabirleriyle ülkeyi doldurabilirlerdi. Olmadı. **Öldüremediler**.

12 Mart, ordu vurucu gücü hangi **politika** değişikliğini getirdi? Önce 27 Mayıs'ın gölgesine: **Anayasa**'ya **sığındı**. 27 Mayıs'ta, **eski** anayasayı ordu hizmet kanunu maddesiyle savunmak için atılım yaptığını söyledi. Sonra eski anayasayı kaldırdıydı. 12 Mart'ın varolan anayasayı kaldırma niyeti açıklanmadı. Yalnız parlamentarizme mehil verdi. Parlamentarizm ise o birliği ve işbirliği ile **anayasa**yı kaldıracak darbeyi "Allah, Allah!" diyerek bekliyor.

27 Mayıs "komünizme taşmayı önleyecek son bent" olmayı

öne sürmüştü. 12 Mart, daha ertesi gün: "**Sosyalizme taşmayı önleyecek son bent**"lamayı önerdi. Hiç değilse ilk uygulamayı o yönde başardı. Şimdi, **12 Mart** kotarışını "**kol kırıldı, yen için de**" örterek: "**Subayları**" yahut "**subapları**" (ikisi de aynı şey) değiştirmek yoluna yöneldi. Finans-Kapital böyle "**subay**" yahut "**subap**" istemiyor. **Allahın** işine nasıl karışılmazsa, **parlamentonun** işine de öyle karışılmamalıdır kanısında. Parlamento öyle insanüstü bir varlıktır ki, ona el kaldıran, önünde hemen secdeye kapanıp çarpılmalıdır.

Öyleyse, ne idüğü belirsiz "**reformlar**" görünüşü altında, sakro-sent **parlamento** niçin baskı altına alındı? Gerçekten "**anayasanın emrettiği reformlar**" özleniyorsa, hükümet programında niçin "**genel lâf**"lardan başka hiç bir şey yok? İş yapacak bir kabine o kadar çok soyut lâf etmez. Bütün söylenenler, hükümet programı da, başbakanın gazetelerde iki gün süren sütunlar ve sayfalar dolusu açıklamaları da, yapılmak istenenleri paravanlama havasını taşıyor.

En sonra, "**Vehbi'nin Kerrâkesi**" kaldırılınca, altında güçlükle saklanan **Finans-Kapital**'in gerçek yüzü çıktı. "**Kerrâke**" Vehbi'nindi ve Vehbi "**Vehbi Koç**"tu. "**Koç Holding Otomotiv Grubu**" Tarabya Oteli'nde bir "**bayiler toplantısı**" yaptı. Orada: "**özel teşebbüs kesiminin tanınmış iş adamlarından Vehbi Koç**" muhtıra'yı örten kerrâkenin (incemaksi'nin) ucunu kaldırdı. B. Vehbi'ye göre:

"**Toplumun içine düştüğü bunalıma parlamento çare bulamayınca ordu muhtırası**" verilmiştir.

"**Bunalım**" nedir? B. Vehbi: "**İşçi-gençlik hareketlerine sağ-sol çatışmalarına**" boş veriyor. Onu asıl üzen şey Demirel'ci "**Ekonomik kararlardaki isabetsizlikler**"dir. B. Vehbi, asıl; "**Hür teşebbüs nizamının yıkılacağından korktuğunu söylemiştir.**" (Gaz., 10/4/1971)

Koçların savundukları "**hür teşebbüs**" kimdir? Elbet tekelci parababalarının ezdikleri gerçekten **serbest rekabetçi** orta ve ufak "**vahşi sermaye**" değildir. Koç'un söylediği gibi:

"**Türk toplumuna, mümkün olduğu nisbette ucuz fiyat ve**

yüksek kalitede mal ve hizmet sunmayı görev saymak"

Halkın gözüne kül serpen bir "lâf ola beri gel"dir. Çünkü, Türkiye'nin 73 bölgesinde 73 bayilik kuran ANADOL otomobilleri, ilk satışa 20 bin liraya çıkarılmıştı. Şimdi 60 bin lirayı geçti: Birkaç yıl içinde üç kat pahalılık. Finans Holding'leri için 20 yahut 60 bin lira "küçük hesap"tır. Parababalığı:

"**Herkesin KÜÇÜK HESAPLARI bırakarak**" asker usulü uygun adımla **yürümesini** bildiriyor.

Değer miydi "**parlamentarizm**"i o denli "**emir eri**" durumuna bırakmıya? Finans-Kapital Amerikan efendileriyle kaynaştığı gündenberi, bu çeşit tehlikeli perendeler atmayı denedi. **Türk - İş**'ten sonra **Türkiye İşçi Partisi**, ondan sonra sıra sıra keskin ve cici "**sosyalizmler**" tezgâhlayışları, en umulmaz alanlarda ona inanılmaz yararlar ve manevra elverişlikleri sağladı.

Mekanizmasının kilit noktaları tekelinde bulunan **parlamentarizm** ve **ordu** alanında mı manevralardan çekinecek? Hele şimdiki denli "**BÜYÜK HESAPLAR**" söz konusu ise, kapitalin göze almayacağı risk olamaz. Türkiye parababalarının uluslararası Finans-Kapitalle yaptığı "**büyük hesap**" nedir? Onu da "Vehbi'nin Kerrakesi" gizlemiyor. Bâyiler Toplantısında iki "**büyük hesap**" kumarına oynadığını açıklıyor.

1- **Yerli Finans-Kapital**'in kıyasıya vurgunu "devlete" kaptırmamak,

2- **Yabancı Finans-Kapital** torbasında Türkiye **devletini keklik** etmek.

I- DEVLETÇİLİĞİMİZE HADDİNİ BİLDİRMEK: Üzerine Finans-Kapital şöyle diyor:

"Bugün tatbik edilen sistemde, ŞİRKETlerden alınan vergiler yüzde 71'e çıkabilmektedir. ŞİRKETLERİN en büyük ortağı DEVLETtir. Kazancın 3'te 2'sinden fazlası Devlete, 3'te 1'i SERMAYEye kalmaktadır."

"Vehbinin Kerrâkesi" bundan daha açık saçık giyilemez.

II- DEVLETİ ORTAK PAZAR TORBASINA ATMAK: "Büyük Hesab"ını da şöyle yapmıştır:

"Ortak Pazar karşısında sanayimizin ayakta durabilmesi için, hızlı çalışmalar yapılmasını ve ayakta durabilecek SANAYİNİN TESPİT olunarak gerekli tedbirlerin alınmasını istemiştir." (10/4/1971)

ORTAK PAZAR nedir? Milli **gümrüklerin** kaldırılması, milli **paraların** bir tek **"Avrupa parası"**na dönerek yokolması. Tek sözle Türkiye devletinin ve vatanının Batılı emperyalist devletleri ve vatanlarıyla harman edilişidir. Finans-Kapital: **Bu hesap tamamdır!"** diyor. **"Ortak Pazarın KARŞISINDA"** olmak mıdır bu? Hayır. Böyle alângiritli konuşur. Parababaları **"karşısındayım"** der. İçine boylu boyunca girer. Girdiğimiz **Ortak Pazar** içinde **"ayakta durabilecek sanayi"** ister. Öteki **"vahşiler"** cehenneme!

O sanayi hangisidir? **"Ortak Pazar"** denilen altı Avrupa devletini ve milletini temelinden ele geçirmiş bulunan **Amerikan U.S.** tekelleridir. **Koç Holding'ler**, o Amerikan U.S. tekelci sermayesi ile en içli dışlı, can ciğer kuzu sarması **"özel teşebbüs"** atılımlarıdır. Hazır Amerikan üsleri ve tekelleri Türkiye'nin elini kolunu bağlamışken, bir manyak iktidarla bilinçsiz karşıtları kışkırtılarak toz duman kopartılır. O toz duman arasında **"büyük hesaplar"** oynanır.

Büyük oyun bu. Büyük oyun: **Milli Kurtuluş Savaşı** ile **milli bağımsız** bir devlet ülküsü kırk yıldır sürüklenmiş Türkiye'yi, dün savaştığı **emperyalistlerin torbasına** kesinlikle sokmaktır.

Hani ya **vatan** sınırlarına **"komünistler"** yahut **"sosyalistler"** düşmandı? 71 yıldır, her şey tersine döndü. Her ülkede vatan ve millet sınırlarını eritenler, Finans-Kapitalistlerdir. Türkiye'nin **parababaları** bir çeyrek yüzyıl, Türkiye'nin **ekonomi kaynaklarını** kimseyc sezdirmeksizin ele geçirdiler: O **tekparti** kuluçkalığı altında iyi başarıldı. Bir çeyrek yüzyıldır da Türkiye'nin

politika subaşlarını, açıkça kestiler: O da **çokparti** altında yapılan demokratik kayıkçı döğüşü oldu.

Artık herşeyin olgunlaştığı kabul ediliyor. Mustafa Kemal gençliğe iki değişmez prensip anmıştı:

1- **Cumhuriyet,**

2- **İstiklâl..** "**Cumhuriyet**" pekalâ, antika çağların **Atina** yahut **Roma** yahut **Venedik** kentlerinin "**Cumhuriyet**"lerine çevrilebilir. Finans **oligarşisi** saltanatı padişahsız da sürdürülebilir. Ama **bağımsızlık** dile kolay. Parlamento oligarşisi bile, **silâh zoruyla** yola getiriliyor. Ya o zorun örgütü olan **ordu gençliği** Vehbi'nin Kerrâkesini çakar da, Mustafa Kemal'in son sözünü hatırlarsa?

İşte, soyut "**Atatürk reformları**" ve "**Devrim kanunları**" ile dolu, "**partiler üstü**" düşünce ve davranışlar onu önleme kaygısındadırlar. Onun için, sanki Türkiye'de hiç **insan** yokmuş gibi, insanların katılmayacağı, insanlara dışarıdan dayatılacak insansız hükümet programları ile "**Kamu oyu**" oyalanıyor. Ve bütün nefes boruları biredek boğucu gazlarla tıkanıyor. Biraz "aşırıca" cüret değil mi?

HÜKÜMET - ADALET - İNSAN

27 Nisan 1971

Ünlü Muhtıra **12 Mart** günü verildi. **Nisan**'ın sonlarına geldik. Ne yapılmak isteniyor? Asıl meseleye girmeden bir noktaçığa dokunalım.

Bütün tartışmalar **devletin** dört duvarı içindeki üç bölümden birisini ikiye böldü. Yürütme güçlerinden **ordu** ötekilerini bastırdı.

Devletin **yargılama** bölümü olduğu yerde sayıyor. **Adliye** makinesi, ortada hiç bir değişiklik yokmuş gibi işliyor. Şikago'daki et makinasına bir ucundan sokulan sığırın, öbür ucundan sucuk, kösele çıktığı gibi; Adliyenin dişleri arasına sıkıştırılan her davâ, bilinen sonuçlara doğru otomatikçe gidiyor. Muhtıra ile değişen durumda, kimi davâların temelden değişmesi gerektiği akla bile gelmiyor.

Bizde **adliye** avadanlığı, var olan kanunların oldukları gibi uygulanış makinesi sayılır. **Asker** nasıl komutandan aldığı **emri** harfi harfine yerine getiriyorsa, tıpkı öyle, **Adalet de** kanundan aldığı **buyruğa** mutlak uyacaktır, denilir. Oysa, **genellikle** her kanun çıktığı günün sosyal güçler dengesine uygun bulunsa bile, ertesi günün sosyal güçler dengesindeki değişiklikleri yankılayamaz. Onun için antika uygarlıkların bile hiç değilse gelişim çağlarında "**İçtihat kapısı açık**" tutulmuştur. **İçtihat**: Elde bulunan dünkü kanunun, bugünkü değişik sosyal şartlara göre uygulanma yetkisidir.

Özellikle **12 Mart** Muhtırası, Türkiye'nin **yargılama** makinesinde en ufak bir içtihat değişikliği gerektirmiş midir? Kimi Devlet **kişileri** ölçüsünde getirmiştir. Örneğin: Bir askerin üstüne emir vermesi en büyük suç sayılır kanunlarca. Ama o asker 12 Mart Muhtırasını **üstü** olan hükümete vermiş komutan olursa: Kanun da, devletin yargılama yetkisi ve mahkemeleri de işlemez olur. Buna kimse şaşmaz. Çünkü Türkiye'de "**devlet**" ötedenberi

çimçiy ve yalınkat **silâhlı adamların** görevi olarak işlemiştir. Onu herkes olağan bulur.

Devletin **yasama** bölümü (Parlamento) da, adliyeden başka türlü değildir. Toplumda binlerce yıl, devlet başındaki tek kişinin iki dudağı arasından çıkacak her söz: **Kanun** adını almıştır. Osmanlı devletinde altı yüzyıl Padişahın her dediği, karşı gelenin kellesini uçuran buyrultu (İrade'i Seniyye) olmuştur. Padişahlık kaldırılıp da cumhuriyet kurulduktan sonra, bir değişiklik olmuş mudur? Görünüşte belki. Gerçekte her şey, **Batı** taklitçiliği biçimleriyle maskelenmiş eski tas, eski hamam kalmıştır. Bu doğruyu biz söylersek yadırganır. Türkiye'de **kapitalist** Batı uygarlığının her politika kuralına kulca tapan en koyu düzen statokoculan, farkına varmaksızın açıklarlar.

İşte, Türkiye'nin yanm yüzyıllık egemen politikasında temel direği olmuş İ. İ. Paşa'nın, temyizi ve istinafı bulunmıyan içgüveği sözcüsü B. Metin Toker, "**Türkiye Büyük Millet Meclisi**" diye, her dile gelişte Paşa'nın bile salavatla andığı parlamento için, gözünü kırpmaksızın şunu yazar:

"MECLİS, 1950'ye kadar, "iktidarın bir organı" idi. 1950'den sonra "iktidarın kaynağı" oldu. "MİLLÎİRADE" lâfını pek kullanmıyalım. Tıpkı "ATATÜRKÇÜLÜK" gibi, tıpkı "REFORM"gibi, tıpkı "İLERİCİLİK", "GERİCİLİK" gibi onu da nereye isterseniz çekebilirsiniz. Atatürk veya İnönü'nün, yahut ikisinin başbaşa listesini hazırladığı Meclisleri "MİLLİ İRADE'NİN YÜCE TECELLİGAHI" sayar da, 12 Mart Darbesini "MİLLİ İRADEYE KARŞI DARBE" sayarsanız, öyle bir martıksızlık lâbirentine dalarsınız ki, sizi oradan Penelop'un iplikleri bile çıkaramaz. Onun için lâf duvarına kafamızı vurmıyalım.

"Gerçeklere bakalım."

"Atatürk veya İnönü'nün tek parti devrinde meclis, Atatürk veya İnönü iktidarını devirebilir miydi? Söz gelişi, bütün "MEPUSLAR" böyle bir arzuda birleşselerdi, meclis devrilirdi. MECLİS devrilebilirdi, ama Atatürk veya

İnönü'nün kılına halel gelmezdi." (M.T.: "1971'in Türkiye'sinden çizgiler", Milliyet, 18/4/1971).

Kendi kendisine yalan söyleyemeyecek kertede cesaret gösterebildiği seyrek ânlarında, her samimi kalemşör böyle: "**Cesaret arz ederken, sirkatin**" söylemekten kurtulamaz. "Milli İrade" bir "**LAF**"tır. "Türkiye Büyük Millet Meclisi" o "**lâfın duvarı**" dır. "KANUN"ları çıkaran meclis bu olursa, o "**kanunların emrinde**" işleyen **Adliye** başka nicc olur? O yüzden Türkiye **devletinde**: gerek YASAMA, gerekse YARGILAMA organları, gerek KANUN, gerekse MAHKEME, - biz ona istediğimiz denli "BAĞIMSIZLIK" süsleri takıp takıştıralım,- YÜRÜTME organlarının gölgesinde kalır. Ve B. Toker'in dediği gibi:

"**Genel ve serbest oyla seçilmiş meclisi bulunmıyan hiç bir siyasi yapı Batılı manâsıyla demokratik olamaz.**" (a. y.).

Bu tanımlama da az kalleşçe bir yakıştırma değil. "**Genel ve serbest oy**" ne demektir? Türkiye'de B.Toker'in efendi kaynatası Paşa başta gelmek üzere, bütün Bezirgân Politikacılar, yapılmış, yapılacak bütün "**SEÇİM**"lerin bir komedya olmadığını, hem "**genel seçim**", hem "**serbest seçim**" olduğunu günün yirmi dört saatinde milletin önüne tekerleyip durmazlar mı? Şimdi Paşa Dâmâdı bunun tersini öne sürmekle ne demek istiyor?

Apaçıkça, Türkiye'de ne "**genel**" ve ne de "**serbest**" bir "**oy**"un bulunmadığını ve bulunamıyacağını, dolayısı ile de "**SEÇİM**" denilen dört yılda bir komik veya trajik "**demokrasicik**" oyunlarının halkı ve milleti aldatıp oyalamak için tertiplenmiş bir "**Sahneye konuş**" olduğunu söylüyor. O zaman **devlet** dediğimiz şeyden geriye ne kalıyor? "**üçüncü kuvvet**" gibi gösterilmek istenen "YÜRÜTME" organları...

Bunun **tarihcil, ekonomik, sosyal** köklerini boşuna tekrarlamıyalım. Bu **politik** sonucu ortadadır. Türkiye'de **devlet** denildi mi, YÜRÜTME organları dışında kalan her şey **gölge**'dir. **Yürütme** organları da: Biri organların **kendisi**, öteki organların gölgesi olmak üzere ikiye bölünüyor. Yürütme organlarının kendisi nazikâne "**silâhlı kuvvetler**" denilen **ORDU**'dur; Yürütme oganlarının **gölgesi** ise, ordu önünde her zaman "**başıbozuk**", "**sefil-sivil**" kalmış "**silâhsız kuvvet**" durumundaki

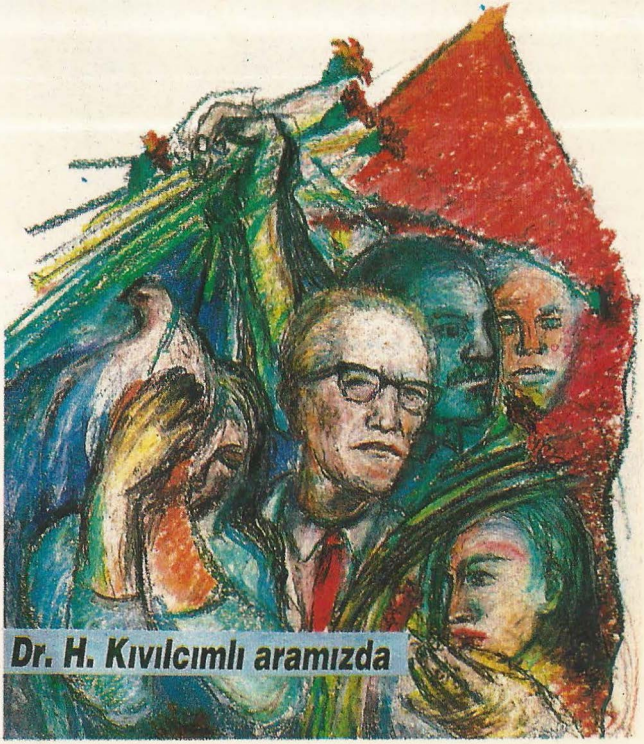
HÜKÜMETtir.

Bu gerçeği **Paşa Dâmâdı** açıklarsa kimse bir şey demez. Aynı doğruyu bir SOSYALİST yazarı, sosyal nedenleriyle aydınlattı mı, özellikle **hükümet** ve **adliye** avadanlıklarının zangır zungur işlemesi ne anlamı taşır? Adalet ve hükümet hanımların Paşa Dâmâdı değil de, SOSYALİST yazarını dişine daha uygun bulduğunu... SOSYALİST'in hemen her yazısı için **hükümet** ve **adalet** en az 2 dâva açıyor: Biri yazıyı **yazana** karşı, ötekisi **yazı işleri müdürüne** karşı, Neden?

Çünkü bu 2 insan **silâhsız vatandaştırlar** da ondan.

Böyle **hükümet** ve **adalet** olur mu? Eğer Türkiye'de bir **hükümet** ve bir **adalet** var idiyse, lütfen buyursun: **12 Mart** Muhtırasını veren dört silâhlı kuvvet vatandaşlarından dördü, hatta ikisi için değil, bir teki için bir dâvâ açabilsin. Çünkü dört silâhlı kuvvet darbe ile **hükümeti devirmiştir**. Buna **Paşa Dâmâdı** bile "**darbe**" adını veriyor. **Hükümet darbesi** bütün yürürlükteki ceza kanunlarınca **ölüm** cezası biçilen **suç**'tur. Sıkı mı, o suçu işliyenlere hükümet ve adalet "**karınağrısı**" diye bilsin? Diyemedi.

Darbeye **yapanlar**: "Mesned'i izzette Şerefraz", darbe silâhla oldu **sözcüğünü** "**irtikâp**" edenler, ağızlarından çıkaranlar "**cay-ı kürek**" oluyor: "**Ağır ceza**"lara sürükleniyor. Abdülhamit İstibdadı zamanında bunun adına hükümet ve adalet denirdi. Cumhuriyet "**demokrasisi**" var denilen günlerde hiç değilse susulsa daha yakışık olmaz mı? Hayır. Hükümet de, Adliye de, "**darbe**"nin acısını illâ ki bizden mi çıkaracak? Yazık.

Sosyalist Gazetesi 1967 yılında 6 sayı çıktı. Aralık 1970'de haftalık olarak yeniden yayına geçen Sosyalist Gazetesi 12 Mart 1971 darbesi sonucunda kapatıldı.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın Sosyalist Gazetesi'nde yayınlanan -çoğu başyazılarından oluşan yazılarını- bu kitapta yayınlıyoruz. Türkiye finans kapitali ve devletinden sürekli zılgıt, Türk Solu tarafından sansür edilerek atlanan Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın ideolojik bütünlüğünü diyalektik metodolojinin gereği olarak yayınlamaya devam ediyoruz.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın teorik eserleriyle hem beslenip, hem de ***"farelerin kemirici eleştirilerini"*** *yapabilenlere ithaf olunur.*